

• ГАЛЕРИЯ БАРД • СЪВРЕМЕННИ РОМАНИ •

ОТ АВТОРКАТА НА • ГЛАВНАТА ЗАПОДОЗРЯНА •

ДЖИЛИЪН ГРЕЙ

ДЪЩЕРЯ НА ГРЕХА

ДЖИЛИЪН ГРЕЙ ДЪЩЕРЯ НА ГРЕХА

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Това е историята на Франсин и Джони.

Тя е млада кинорежисьорка, а той — бивш монтьор и бъдеща звезда. Той е лошо момче с лошо минало, а тя — млада жена с преуспяваща кариера. Какво може да попречи на двамата, които се обичат?

В света на киното няма невъзможни неща! Освен... Освен ако една греховна тайна не тежи над славата и парите и не заплашва да срине цяла филмова династия... А това не е позволено!

ПРОЛОГ

Лондон, Англия, 1964 г.

Франсин Кетрин Монтклеър беше на десет дни. Заспала в люлката до леглото на родителите си, тя не подозираше нищо за трагичните събития, които се разиграваха около нея и които завинаги щяха да бележат живота ѝ.

Майка ѝ лежеше на леглото на два метра от заспалото дете. Джорджет Монтклеър също бе заспала, но нейният сън бе вечността, от която никога нямаше да се завърне.

Два етажа по-надолу бащата на Франсин беснееше от гняв и плачеше. Размахваше смачканото предсмъртно писмо, което бе измъкнал от вкочанената ръка на съпругата си.

— Проклетата да си, Тия! Проклетата да си и дано гориш в ада, където ние двамата с теб току-що изпратихме Джорджет.

Тия Барлоу понечи да прегърне зет си.

— О, моля те, Уим, кажи ми какво е писала тя? Защо? Господи, защо ще се самоубие? — Той я отблъсна грубо. Жената скри лице в шепите си и избухна в ридания. — Аз съм една егоистична кучка, Уим. Знам го, но наистина я обичах. Тя беше всичко, заради което живеех. Не разбирам.

Уим изръмжа и пхна в ръката ѝ малкия квадратен лист.

— Виж сама. — Излезе решително от стаята и дори не спря, когато Тия го извика.

С треперещи пръсти тя приглади смачканата бележка и зачете думите, с които дъщеря и се сбогуваше със своя съпруг и с майка си.

„Уим, майко,

Аз знам! Знам колко зли и жестоки сте вие двамата и каква глупачка съм била. Видях истината със собствените си очи миналата нощ, когато мислехте, че съм заспала. Колко дръзки и нехайни сте станали в самодоволното си

безчестие заради детинското ми доверие във вас. Или сте искали да разбера? Няма значение. Не мога да го преживея — истината е прекалено грозна.

Може би бих могла да избягам от гнусното ви присъствие, но никога не бих могла да забравя собствената си глупост и наивност. Смъртта е единственият изход, който ще ми донесе желания покой.

Колко ли сте се смели зад гърба ми! Дали смъртта ми ще накара този смях да заседне в гърлата ви? Дали ще постигна отмъщението си, когато скандалът около причината за самоубийството ми ви повлече и унищожи докрай? Моля се да стане така.

Единствено съжалявам, че ви оставям Франсин. Щях да я взема със себе си, но тя всъщност никога не е била моя. Това е най-жестоката ирония, в живота, нали?

Джорджет“

С вик на безмерна мъка Тия смачка бележката, точно както преди малко бе сторил зет ѝ. Изтича от стаята, за да го намери.

Откри го в спалнята на мъртвата, където бебето спеше спокойно в люлката си. Когато Тия влезе, той не помръдна от стената, на която се облягаше, нито откъсна поглед от безжизненото тяло на жена си.

— Уим.

— Остави ме сам. Махни се от къщата. — Думите бяха изречени толкова тихо, че Тия едва ги чу, но усети омразата в гласа му и пребледня.

— Повярвай ми, разбирам те, но помисли за това, което е написала Джорджет. Тя е права. Един скандал ще означава пълното ни падение, ако не намерим начин да скрием случилото се от пресата. Ще трябва да се обадим на доктор Грийн. Той ще ни помогне. Не би могъл да откаже.

Най-после Уим се извърна към нея. Погледът на тъмните му очи я изгори с такава сила, че тя потръпна.

— Не ме гледай така, Уим. Никога не съм искала тя да разбере. Вината не е моя.

Той се засмя, ала в смеха му нямаше веселие, а единствено горчивина.

— О, да, Тия, виновни сме — и ти, и аз. Заслужаваме да ни обесят заради това, което ѝ причинихме, а ти се тревожиш само за скандала и как ще се отрази той на кариерите ни.

Отдръпна се от стената, прекоси стаята и приседна на леглото до съпругата си. Очите му се наляха със сълзи, когато протегна треперещата си ръка над челото ѝ.

— Джорджет си е въобразила, че е разбрала, ала тя не бе способна да осъзнае каква безсърдечна кучка си ти. Казах ти го преди малко. Казвам ти го и сега. Махни се от къщата ми и да не си посмяла да дойдеш тук отново.

Тия Барлоу бе красива жена с царствена осанка, която предизвикваше не само възхищение сред милионите си почитатели, но и уважение. Сега, в най-великото си представление, тя се изправи и гордо вдигна брадичка.

— Ще си тръгна, Уим, но не и преди да уредим всичко с доктор Грийн. Той ще констатира смърт вследствие на усложнения от скорошното раждане. Никой няма да узнае нищо.

— Но аз знам.

— Аз също, но Франсин никога няма да разбере, Уим. В този момент мразиш себе си и презираш мен. Може би това ще мине. Може би не. Но в момента никой от нас двамата не е важен. Трябва да мислим за детето.

Уим изръкопляска силно и процеди: „Браво!“, преди да отпусне ръце. Сълзите се стичаха по лицето му. Той вдигна глава и погледна красивата актриса, която някога, когато той беше още съвсем малко момче, му бе върнала живота, за да го разруши днес.

— Винаги съм казвал, че ти си най-талантливата драматична актриса на света, Тия. Ала днес надмина дори себе си. Не даваш и пукната пара какво ще стане с Франсин. Мислиш единствено за себе си. Но мен ме интересува бъдещето на дъщеря ми и затова ще се обадя на лекаря, както ти самата току-що ми предложи. А сега можеш да си тръгваш.

Тия знаеше кога да спре. Обърна се и се запъти към вратата, но се спря. Когато заговори, не извърна глава към зет си.

— Ще ми се обадиш ли, ако възникнат някакви проблеми? Трябва да знам какво да кажа на пресата. Освен това, разбира се, ще трябва да присъствам и на погребението.

— Предлагам ти да обявиш, че си съсипана от мъка и че нямаш сили да отидеш на погребението, Тия, защото, ако те видя отново, сигурно ще те убия!

1.

„Ще те направя звезда!“

Колко пъти беше чувала баща си да произнесе тези думи? Франсин Монтклеър вече им бе загубила броя. Израснала в света на киното, тя още от шестгодишна бе разбрала какво означават те. Беше много просто и ясно. В повечето случаи Уим Монтклеър ги казваше на красивите млади жени, които искаше да чука, но дори и наистина да имаха талант, много рядко той бе причината за обещанието му.

Обаче сега, докато се измъкваше от лъскавото си сребристо мазерати, Франсин знаеше, че ще каже тези думи, и при това те щяха да бъдат самата истина.

Мигом забрави подозрителния шум под капака на автомобилния двигател на колата ѝ, който бе причината да отбие от магистралата и да се озове в това забравено от Бога място. Дори бе способна да пренебрегне пустинната жега, която тегнеше над нея като задушавачо одеяло. Цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху най-невероятния и безумно красив мъж, когото бе виждала през живота си.

Ала не само необичайно красивият му външен вид я караше да не може да откъсне поглед от него. По дяволите, Лос Анжелис гъмжеше от красиви мъже.

Но този бе различен. Нямаше съмнение в това.

Франсин присви очи срещу жаркото слънце и впери поглед в него. Мъжът се бе облегал на автомата за безалкохолни напитки. Беше заобиколен от малка група мъже — всички по-възрастни, с вече започнали да посивяват коси, но явно местни жители като самия него. Той отпиваше често от бутилка с минерална вода „Перие“ и внимателно слушаше разговора. Понякога по устните му пробягваше лека усмивка, ала не достигаше до зелените му очи, засенчени от дълги и гъсти мигли. Разтегляше единствено пълните му чувствени устни, а на бузата му се появяваше очарователна трапчинка. Бе силно загорял, с тъмнокестенява коса, в която проблясваха златисти нишки. Мъжът често отмяташе непокорния кичур, който падаше върху

веждите му, извиващи се над най-изразителните очи, които Франсин бе виждала. Те сякаш ѝ говореха и тя бе силно заинтригувана от посланието им. От тях се излъчваше тъга, страст и гняв.

Стори ѝ се забавно, че макар той очевидно да бе забелязал пристигането ѝ — както впрочем и всички останали, — единственото внимание, проявено към появата ѝ, бе насочено към колата ѝ, ала дори и то бе само за кратко. А сега сякаш изобщо не забелязваше присъствието ѝ.

Нищо чудно, помисли си младата жена, когато погледът ѝ се отклони от този невероятен красавец и се насочи към страничното огледало на колата. Късата ѝ руса коса стърчеше на потни кичури около лицето ѝ, а поръбената ѝ с дантела фланелка бе прилепнала към малките ѝ остри гърди. Лицето ѝ — напълно лишено от грим — бе зачервено и мръсно.

— Мамка му! — измърмори тя любимия си израз, докато се опитваше да приглади светлорусата си коса в напразно усилие да възстанови елегантната прическа, с която рано сутринта потегли от Лас Вегас.

Докато крачеше към групичката мъже, Франсин си повтори: „Мамка му!“ Памучните ѝ шорти се лепяха за краката ѝ и я дразнеха на всяка крачка. Ако не беше неочакваното ѝ откритие, щеше да излее яда си с още няколко цветисти ругатни. Ала тя току-що бе видяла мъжа на мечтите си, а Франсин Монтклеър бе заклета мечтателка. Нейната работа бе да мечтае, да създава магия и ето, че бе попаднала на най-фантастичния заек, който един магьосник би могъл да измъкне от цилиндъра си. Не беше в навиците ѝ да пристъпва към бизнес сделка, когато изглеждаше като нещо смачкано и мокро, тайно внесено вкъщи от котката. Ако имаше дума, която да я описва най-точно, то това бе стил.

Разтовари се още веднъж с любимата си ругатня, а после лепна на лицето си възможно най-хубавата си усмивка. Полюшващата се чувствена походка ѝ се удаваше все по-трудно, защото влажният памук протриваше все повече бедрата ѝ, но тя успя да изрече едно: „Здравейте!“ и спря на няколко метра от мъжете.

Макар че четиримата, които стояха с гръб към нея, се извърнаха, никой не отговори на поздрава ѝ. Само сезираха в нея, при това доста невъзпитано.

— Неприятности с колата — промърмори тя и посочи с палец зад рамото си.

— Чухме — рече единият от мъжете.

— Е, ще може ли някой от вас да провери какво не е наред? Колко сериозна е повредата?

— Джони е механикът, но сега е в обедна почивка — неохотно подхвърли друг мъж.

Джони, усмихна се Франсин. Може и да не горяха от желание дай помогнат, ала все пак ѝ бяха дали някаква информация. Сега тя знаеше името на своя нов Джеймс Дийн. Обърна се към него.

— Не бих искала да прекъсвам почивката ви, но може ли да ми отделите няколко минути, за да поговорим?

— Джони не си пада много по приказките — засмя се най-възрастният от четиримата аризонци. — Защо не отидете в онова кафене отсреща? Поръчайте си едно студено питие и си отдъхнете от жегата. Имате нужда от нещо, за да се охладите. Обедната почивка свършва в един часа. Има още половин час.

— Вие не можете ли сам да отговаряте за себе си? — попита Франсин мъжа, който не сваляше поглед от нея откакто се бе приближила.

— Мога, но те просто казаха всичко — отвърна той.

Какъв великолепен глас! Мек, но в същото време дълбок и силен. Чувствен като лицето и тялото му. Тя се усмихна, после се засмя, когато го видя да се намръщва. Метна дръжката на чантата си през рамо и се завъртя на пети. После се извърна към него.

— Ще се видим след тридесет и пет минути.

— Ще ми е нужно малко повече, за да видя какво не е наред с колата. Защо не дойдете след час и половина?

Франсин поклати глава.

— Не, ще се върна след тридесет и пет минути. Искам да наблюдавам работата ви.

— Разбирате ли от коли? — попита единственият мъж, който досега бе мълчал.

— Абсолютно нищо — измърка тя, преди да се запъти към отсрещната страна на улицата.

— Хей!

Младата жена отново спря и се обърна.

— Вие не сте ли Франсин Монтклеър?

Тя кимна, изненадана от вълнението, което изпита. Смяташе, че отдавна го е преодоляла. Изминаха шест години, откакто за последен път бе застанала пред камерата, и хората рядко я свързваха с онова младо момиче, което някога бе звездата на младежките филми.

— Как така не сте на снимки? — попита друг мъж от групата.

Франсин не отговори веднага. Погледът ѝ бавно обходи всички, докато накрая се спря на мъжа, който се казваше Джони.

— Преди шест години се отказах от кариерата на актриса.

— Така ли? А с какво се занимавате в момента? — любопитства разпозналият я мъж.

Докато отговаряше, погледът ѝ остана прикован в лицето на Джони:

— Сега аз създавам звезди.

Тръгна си, без да дочака отговор. „Обмисли последните ми думи през следващите тридесет и две минути“, каза си тя. Може би когато тя се върнеше, той щеше да се интересува много повече от това, което имаше да му казва.

— Какво е толкова спешно, Франки? — прогърмя гласът на Уим Монтклеър в слушалката. В тона му се долавяха обичайните сърдити нотки. — По средата съм на една важна среща.

Франсин се засмя.

— Което означава, че тормозиш Шери, за да ти даде Бети Мидлър за „Вещици и вампири“.

— Което означава, че това, за което ме търсиш, трябва да е нещо наистина дяволски важно.

Гласът му омекна, но Франки, за разлика от повечето хора, разпозна заплахата, която се криеше зад привидно спокойния му тон. Мигом стана сериозна, ала не можа да сдържи ентусиазма си.

— Открих нашата звезда за „Дим“. Няма да повярваш колко е идеален! Говоря за нещо изключително, Уим. Той е сексапилен и невероятно красив, но не се вписва в стандарта. У него има нещо тъмно и заплашително, което едновременно плаши и привлича, разбираш ли?

— Къде, по дяволите, се намираш? — попита баща ѝ.

— Не знам. В някакъв забутан град в Аризона. Мисля, че се казва Паристън или нещо такова. Както и да е, чу ли какво ти казах?

Ние се сдобихме с откритието на века. Всички филмови продуценти в Холивуд ще позеленеят от завист, когато видят този тип, да не говорим за режисьорите. Ще накарам някои от тях да си седнат на надутите задници, в това число и Спилбърг.

— Той може ли да играе? — подхвърли Уим, но Франки отмина обидата с мълчание. Нейният баща и президент на „Монтклеър Продъкшънс“ се извини по обичайния си начин — с нисък, ръмжащ и примирен смях. — Ще му направиш ли пробни снимки, или веднага ще започнеш да снимаш филма?

— Мамка му, Уим! Разбира се, че ще му направя пробни снимки. Макар че всъщност наистина не е нужно. Наследила съм твоя инстинкт и знам, че току-що съм открила най-голямата звезда в този бизнес след Редфорд. Уреди пробните снимки за петък. Моята кола се разпадна тук някъде, наскред пустинята. Още дори не знам какво не й е наред, но утре към обяд ще се прибера у дома.

— С нашия нов... продукт?

Сега бе ред на Франсин да се засмее.

— Знам, че Шери е в кабинета ти. Благодаря ти, Уим. Наистина искам да го запазя в тайна за няколко седмици. Току-що го срещнах, а в главата ми вече се върти рекламната кампания. Ще поговорим по-подробно, когато се прибера. Връщай се към срещата си, а аз ще отида да си взема нещо за хапване.

Няколко секунди по-късно тя облегна глава на твърдата дървена облегалка на стола зад една маса и затвори очи. Господи, колко бе хубаво да седиш в помещение с климатик! Мисълта я накара да се усмихне. Наистина беше свикнала с хубавите неща в този живот. Едно нещо бе да прекарваш часове в пустинята, за да снимаш филми, които ще печелят награди, а съвсем друго — да се окажеш неволна жертва на луксозна кола, която внезапно се бе превърнала в гореща пещ. Усмивката й стана по-широка, докато благодареше мислено на щастливата си звезда заради повредата в автомобила. В противен случай никога нямаше да срещне бъдещата суперзвезда Джони.

Стомахът й се обади в същия миг, когато един женски глас прекъсна мислите й.

— Май си имала спор със слънцето и си го изгубила — каза с усмивка червенокосата сервитьорка.

— Колата ми започна да издава много интересни звуци на около двадесетина километра оттук. Не знаех какво може да бъде, така че изключих климатика. Дори и при отворени прозорци едва можех да дишам.

— Онази лъскава сребриста красавица ли е твоята кола?

Франсин кимна.

Сервитьорката, която според табелката, закачена на блузата ѝ, се казваше Уинона, ѝ подаде менюто, като в същото време повдигна вежди.

— Нали си чувала какво казват хората, скъпа — на всеки в този живот е съдено понякога да се понамокри.

Франсин можеше да разпознае злостното остроумие, когато го чуеше, но беше толкова дяволски развълнувана, че нямаше да позволи на никого да ѝ развали настроението.

— Истина е — съгласи се тя с усмивка, също толкова измамна, колкото спокойният и мек тон на баща ѝ.

Уинона добродушно сви рамене, очевидно примирена с факта, че не можа да предизвика дори смръщване на вежди у красивата си клиентка.

— Не бързай да избираш, скъпа. Сама виждаш, че заведението е пълно. Ще минат поне десет минути, преди отново да успея да ти обърна внимание.

Франсин погледна часовника си.

— Разполагам само с осемнадесет минути. Имате ли плодове?

— Разбира се, но защо бързаш? Доколкото разбрах, колата ти се е повредила. Ако Джони ще я проверява, можеш спокойно да почакаш. Той е много съвестен.

— Откъде знаеш, че Джони ще проверява колата ми? — попита Франсин, но в същия миг ѝ се прииска да си прехапе езика. Бе наясно с отговора още преди сервитьорката да го изрече.

— Не се налага да си професор, за да се сетиш, че в град като Паристън едва ли има много механици.

— Може ли да получа чаша чай с лед, докато чакам плодовете?

— Вече идва — отвърна Уинона, но Франсин престана да я слуша. Вниманието ѝ бе насочено към гаража, където Джони продължаваше да разговаря с единия от мъжете. Дори от разстояние забеляза приликата между двамата и се зачуди как не я бе доловила по-

рано. Макар че косата на по-възрастния мъж бе посивяла, а лицето му набраздено от дълбоки бръчки и въпреки че Джони беше по-слаб и с около три сантиметра по-висок, беше очевидно, че двамата са роднини. Баща и син? — запита се Франсин. Или по-скоро дядо и внук?

Когато едно младо мексиканче ѝ донесе чая, тя го попита за двамата мъже. Момчето, явно доволно от възможността за кратка почивка, се втренчи през стъклото на прозореца.

— О, имате предвид Еди и Джони Парис. Старият Еди е собственик на гаража. Джони е негов внук. Работи за дядо си откакто се върна. Мисля, че няколко месеца беше в Детройт. Така поне се говори. — Момчето сви рамене и се отдръпна от прозореца. — Не знам нищо повече.

— Благодаря — рече Франсин и пъкна една петдоларова банкнота в ръката му. — Това е всичко, което искам да знам засега, но ще ти дам още един малък бакшиш, ако ми донесеш поръчката през следващите три минути.

— Ще го имате, госпожо!

Две минути по-късно Франсин отхапваше първата хапка от пъпеша, който се топеше в устата ѝ. Преглътна с наслада сочния и сладък плод, изкушена от мисълта дали да не удължи обяда си. Перспективата наистина бе доста съблазнителна, но работата я зовеше, а Франсин Монтклеър беше истински ветеран в бизнеса. След като имаш уговорка, си длъжен да я спазиш, освен ако не си мъртъв или поне на смъртно легло, а второто важеше само в краен случай. Точно тридесет и две минути след като си бе тръгнала от гаража, тя се върна обратно.

— Е, свърши ли обедната почивка? — попита Франки.

Франсин много скоро разбра, че Джони Парис не е човек, чието внимание може лесно да бъде отвлечено. Но и тя не беше от жените, които се отказват лесно. Опита се да говори за всичко — от коли до филмовата индустрия, но той отговаряше или едносрично, или с ръмжене.

— Виж, ще пристъпя направо към въпроса, Джони. Както знаеш, някога бях актриса — при това дяволски ме биваше, ако ми позволиш тази нескромност, — но имам и нюх за доброто шоу. В това отношение превъзхождам дори неколцина известни режисьори. Както и да е, един ден баща ми подхвърли, че след като знам как трябва да се направи

добър филм, защо не се опитам сама да режисирам един. — Бе готова да се засмее, но сподави смеха и побърза да продължи, когато видя, че Джони дори не вдигна глава. — Не мисля, че той очакваше от мен да приема, пък и не бях сигурна, че баща ми ще вложи пари във филм, който аз щях да режисирам, но това стана и сега аз имам репутацията на един от най-добрите режисьори във филмовия бизнес. Предполагам, че съм нещо като феномен. Нещо като Спилбърг — който, между другото, ме мрази.

Джони измърмори нещо под нос, което тя не чу и затова си пъкна главата под капака на колата, за да го помоли да повтори.

С едва доловима въздишка той взе мръсния парцал, праметнат на рамото му, и се изправи, докато бършеше изцапаните си машинно масло ръце. Улови я за лакътя и я поведе настрани от колата.

— Непрекъснато говориш само за баща си. Нямаш ли майка?

Франсин се намръщи, докато подтичваше до него — дори дългите ѝ крака не можеха да догонят бързата му крачка.

— Тя е умряла, когато съм била бебе. Защо питаш?

— Просто си мислех, че ако имаше майка, би трябвало отдавна да ти измие устата със сапун.

— Аз съм на двадесет и шест години. Не мисля, че майка ми би възразила срещу някоя и друга ругатня или цинизъм от време на време.

Джони повдигна вежди, докато я въвеждаше в малкия кабинет до гаража, след което я бутна да седне не особено нежно.

— През по-голямата част от времето, бих казал. Чувал съм само две жени да ругаят като теб. Едната е Лорета Диал — градската курва, а другата е Мей Денис — шофьор на камион, която редовно минава през града. Нито една от двете не се ползва с голямо уважение.

— Върви по дяволите... защо ме доведе тук?

— Защото не мога да работя, като ми висиш на главата. Ако искаш да ти поправя колата, ще трябва да ме оставиш на спокойствие. Затова стой тук, докато се върна, иначе ще се обадя във Финикс и ще помоля да изпратят влекач, за да ти прибере колата.

— Невъзпитано и грубо копеле — промърмори под нос Франсин, след като той излезе.

— Не е груб, просто се отнася сериозно към работата си — обади се Еди Парис от другия ъгъл на кабинета.

Франсин се завъртя със стола.

— Изплашихте ме. Не знаех, че има още някой.

— Съжалявам — рече Еди, стана от бюрото си и дойде при нея.

— Искате ли сода?

— С удоволствие — усмихна се Франсин. — Диетична, моля.

— Ставате наистина много хубава, когато се усмихвате така — каза Еди. Тръгна към вратата, за да ѝ донесе питието, и додаде: — Може би от това ще има повече полза, отколкото от моряшкия език.

Франсин усети как лицето ѝ пламва, но не от жегата. Проклетата да е, ако позволи на някакъв си прост провинциалист да разбере, че я е засрамил. Когато след няколко минути той се върна с изпотена бутилка минерална вода, тя му се усмихна сковано и протегна ръка към едно от списанията на бюрото. „Автомеханика“ едва ли беше най-интересната област за нея, но поне щеше да я избави от задължението да води разговор. Очевидно Еди бе отгатнал не особено сполучливия ѝ опит да избегне въпросите, защото придърпа един стол по-близо до бюрото и се наведе към нея.

— Какво искате, госпожице Монтклеър?

— Имате предвид, освен поправката на колата ми, нали?

— Много добре знаете какво имам предвид, млада госпожице. Видях начина, по който наблюдавахте внука ми. След това започнахте да намекувате, че създавате филмови звезди. Това ли искате от Джони? Искате да участва в някой от филмите ви?

Франсин вирна предизвикателно брадичка.

— И какво, ако е така? Смятате да ме разубеждавате, така ли? — Еди отвори уста, за да ѝ отговори, но тя вдигна ръка, за да го спре. — Защото, ако имате такова намерение, длъжна съм да ви предупредя, че мога да бъда много настойчива.

— Няма да се противопоставя, ако наистина сте сериозна в намерението си да го ангажирате за свой филм. Но ако си имате някакви лични причини — това вече е друга работа.

— Какво искате да... о, имате предвид, че съм хлътнала по него и просто искам с приказките си за киното да го вкарам в леглото си? — Тя се засмя. За пръв път, откакто преди повече от седмица напусна дома си, наистина се почувства развеселена. Наведе се напред, а устните ѝ се извиха в най-съблазнителната ѝ усмивка. — Изглеждам ли ви като жена, която трябва да убеждава дълго мъжете, за да спи с

тях, господин Парис? Знам, че днес не съм в най-добрата си форма, но можете ли сериозно да си мислите подобно нещо?

— Значи наистина имате сериозно намерение да го вземете за някой от филмите си?

— Дяволски сте прав! — избухна тя, но почувства как лицето ѝ пламва издънически. Отново бе заговорила по обичайния си начин, а нямаше никакво намерение да изслушва още една лекция по благоприличие, затова припряно продължи: — Не ме разбирайте погрешно, но съм убедена, че вашият внук е един от най-страхотните мъже, които съм виждала през краткия си живот. Ако едно въргалине в чаршафите ще ми помогне да получа съгласието му да участва във филма ми, няма да имам нищо против. Но аз живея и дишам във филмовия бизнес, господин Парис...

— Викай ми Еди. Единствените хора, които ме наричат господин Парис, са губернаторът и собственикът на погребалното бюро. И двамата не са сред любимците ми.

Окуражена, Франсин се намести по-удобно на стола си и ентусиазирано заговори:

— Добре, Еди. Както вече ти казах, филмовата индустрия е моят живот. Правя много малко неща, които не са пряко свързани с работата ми. Всичките ми приятели са от този бизнес. Дори мъжете, с които излизам, по един или друг начин биха могли да ми помогнат в работата. По дяволите, аз дори не излизам да се забавлявам, освен ако не е свързано с работата ми.

— Трябва да е доста изморително — сухо отбеляза Еди.

— Тъкмо обратното — действа ми ободряващо.

— Но защо точно Джони? Знам, че изглежда добре, но сигурно всеки ден срещаш мъже като него.

— Срещам повече красиви мъже, отколкото мога да преброя, но досега съм виждала само един или двама, които имат нещо от магията на Джеймс Дийн или Елвис Пресли. А твоят внук я притежава изцяло. Тя е в очите му и в начина, по който се усмихва и се движи. У него има едновременно самоувереност и обещание за разюздана страст, което извира някъде дълбоко от същността му, но в същото време излъчва и уязвимостта на едно малко момче, някаква преживяна болка и тъга. — Сви рамене. — Това дори не изчерпва всичко. Едва ли има начин да го

описа съвсем точно, но повярвай ми, Еди, имам нюх за магията и Джони я притежава.

Еди остана мълчалив дълго време, но пронизващият му поглед не се отделяше от лицето ѝ. За пръв път от доста време Франсин се почувства неудобно от тези две изпитателни очи.

— Какво мислиш? — попита накрая тя.

— Мисля си, че сигурно наистина си толкова добра в работата си, колкото казваш. Но откъде знаеш, че Джони ще може да играе?

— Инстинкт. Обзалагам се на няколко хиляди долара, че пробните му снимки не само ще бъдат сполучливи, но и всички ще останат смаяни, докато го гледат.

— Какво ще кажеш да дойдеш довечера на вечеря? Трябва да те предупредя, че домакинството ни е ергенско, така че не очаквай кой знае какво. Моята съпруга почина преди повече от единадесет години, а родителите на Джони още по-отдавна. Загинаха при автомобилна катастрофа. Оттогава двамата с него живеем сами, ако не се брой малкото индианче, което се грижи за готвенето и чистенето.

— Я ми кажи, Еди, приличам ли ти на жена, която ще се уплаши да остане насаме с трима мъже?

Не можа да сдържи доволната си усмивка, когато видя, че лицето му почервеня.

— Просто исках да го знаеш. Всъщност идея нямам дали Джони ще приеме предложението ти, но мисля, че трябва да го чуе. Освен това трябва да кажа, че има големи шансове да останеш тук още ден или два. Каквото и да не е наред с колата ти, навярно ще се наложи да докарат частта от Сан Бернардино.

— Това не е проблем, но наблизо има ли мотел?

— Странноприемница „Паристън“. Малка и непретенциозна, но чиста.

Франсин допи содата си и му подаде празната бутилка.

— Благодаря. Между другото, Еди, това ми напомня за нещо, което исках да попитам. Паристън. Парис. Семейството ти ли е основало града?

— Да, по времето на Златната треска през 1849. Моят дядо се сетил, че хората, които минават оттук, ще се нуждаят от продукти. След като еуфорията отминала, двамата със съпругата му останали,

както и името на града — Парис Таун, който по-късно станал Паристън.

— Е, значи си голяма клечка тук.

— Ние сме уважавани хора, госпожице Монтклеър — заяви с достойнство той, стана и излезе от малкия кабинет.

— Мамка му, май пак оплесках работата! — изпъшка Франсин.

Еди откара Франсин до странноприемницата, след като Джони заяви, че колата ѝ ще се нуждае от ново делко. Остави я пред вратата на стаята ѝ с обещанието, че ще мине да я вземе към седем.

Когато се върна в гаража, Джони го чакаше със смръщено лице.

— Защо я покани на вечеря? Не си спомням досега да си правил подобно нещо.

— Дамата иска да обсъди един въпрос с теб. Изглежда, че си е наумила да те снима в един от филмите си. Помислих си, че една вечеря е удобна възможност за подобен разговор.

Джони се намръщи още повече.

— Знаеш какво искам да правя.

— Да, знам, но след като шансовете ти да си намериш работа в Детройт са почти нулеви, помислих си, че не е лошо да спечелиш пари, които ще ти помогнат да осъществиш мечтата си. Става дума за големи пари, синко. Такива пари никога няма да изкараш, ако управляваш този гараж. Бих могъл да продам къщата и земята — вече мислих за това, — но пак не можем да вземем толкова пари, за колкото става дума в случая.

— Сега не мога да отида, дори и да искам — отвърна Джони, а зелените му очи се забулиха от познатата болка.

— Остава малко време. Само още три месеца и ще можеш да отидеш навсякъде, където пожелаеш, синко. Поне изслушай предложението ѝ. Изглежда тя смята, че притежаваш онази магия, която ще те направи звезда. Сравни те с Джеймс Дийн и Елвис Пресли.

Джони не пропусна закачливия намек в тона на дядо си и въпреки желанието си се усмихна.

— Наистина ли? Доста висока оценка от такава хубава дама.

Еди потупа внука си по рамото.

— Наистина е хубава, но не е дама, синко. Не се заблуждавай. Тя има топки като всички мъже, само че при нея са на друго място.

2.

В седем часа същата вечер Джони взе Франсин от мотела. Когато тя отвори вратата, очите му се разшириха, а на устните му заигра лека усмивка.

— Изглеждате наистина много хубава, госпожице Монтклеър.

— Благодаря ти — отвърна младата жена и го дари с ослепителна усмивка.

Беше облечена в семпла, но елегантна розова копринена дреха. Сандалите ѝ, ръчната чанта и обеците бяха в пастелно синьо и жълто в тон със спираловидните двойни линии, които пресичаха плата на роклята. Гримът ѝ беше дискретен и изкусно поставен, а косата — очевидно току-що измита — обрамчваше като пухкав облак финото ѝ лице. Джони си каза, че тя изглежда дяволски хубава. Усмивката му стана по-широка и младата жена повдигна въпросително вежди към него.

— На какво се усмихваш?

— На нищо. Просто се удивлявам какво могат да направят малко сапун и много пари за една жена.

Франсин се засмя, прекрачи прага на стаята си и затвори вратата зад гърба си.

— Не съм сигурна дали трябва да се почувствам поласкана, или да се обидя. Дали току-що получих комплимент или подигравка?

Джони не отговори, но се засмя заедно с нея, докато ѝ отваряше вратата на колата. До този момент не очакваше с нетърпение вечерята с тази нахална холивудска режисьорка, но сега много бързо промени мнението си. Ако не нещо друго, то красивата госпожица Монтклеър явно щеше да се окаже приятно разнообразие.

През следващите няколко минути никой от двамата не заговори, докато Джони не забеляза, че гостенката му потръпна, когато погледна през прозореца. Той също огледа пейзажа — обичайната пустинна гледка, с която бе свикнал. Като момче величествената красота на пустинята го очароваше, а тази вечер под пурпурно виолетовото небе

младият мъж отново почувства магията ѝ. Той се намръщи, внезапно осъзнал, че жената до него не споделя възторга му.

— Не ти ли харесва пустинята? — попита с предизвикателна нотка в гласа.

— Това е доста меко казано. Винаги съм изпитвала вродена антипатия към пустинните земи. Може би се дължи на страха ми от змии и гущери — съвсем истинска фобия — или може би на инстинктивната ми любов към мъглата и зеленината на моята родна Англия. Не знам, но повярвай ми, ако бях сигурна, че адът прилича на пустинята, навярно щях да бъда много по-добър човек.

Въпреки раздразнението си Джони гръмко се засмя. Но след миг стана сериозен и се впусна да защитава родната си земя.

— Не мога да споря за влечугите, които наистина пълзят наоколо, но трябва да си наложиш да не ги забелязваш, ако искаш да усетиш красотата на пустинята. — Посочи надясно.

— Погледни онова скалисто плато. Виж начина, по който слънчевите лъчи обливат склоновете му, променяйки ги от кафяви в златисти и оранжеви и дори пурпурни. Погледни и към кактуса в далечината ей там. Виждаш ли цветовете му? Това са най-сладко ухаещите цветове на земята.

— Спести си приказките, Джони. Нищо не може да промени представата ми за пустинята.

Двамата отново потънаха в мълчание и тишината продължи през следващите десет минути, когато стигнаха до собствеността на семейство Парис. Джони спря колата на кръглата алея, а погледът му се плъзна към къщата, в която бе израснал. Винаги бе обичал двуетажната къща в испански стил с железни балкони и украсени арки, но сега я гледаше през нейните очи. Видя следите на времето и слънцето — олющената боя и напуканите стени.

— Това е домът ми — заяви той, — нищо, че е толкова скромен и позападнал.

Франсин повдигна вежди, но не каза нищо, докато отваряше вратата и излизаше от колата.

Джони я хвана подръка и поведе покрай малката леха с кактуси, отделяща алеята за коли от къщата.

— Надявам се, че харесваш мексиканска храна.

В тона му се усещаше притеснение, че тя навярно не я понася, ала Франсин го изненада.

Кимна ентузиазирано и рече:

— Обожавам я!

— Добре. Хенри е готвачът — той е индианец, който работи за нас, — но дядо ми винаги участва в приготвянето на храната, а той много лесно се обижда. — Намигна ѝ и додаде:

— Постарай се да бъдеш много любезна, Франки. Дядо наистина е много развълнуван от посещението ти.

Франсин рязко спря.

— Виж, Джони, съжалявам, че нараних чувствата ти, когато казах, че не обичам пустинята. Моля те, не си го изкарвай на мен през цялата вечер. Страшно искам да те впечатля. Ще започна да обичам шибания пясък, ако това ще помогне, разбра ли?

Джони се засмя и поклати глава.

— Ти май наистина имаш слабост към ругатните, нали така, Франки?

Франсин скръсти ръце пред гърдите си и леко вирна брадичка.

— Виж, знам, че не си квакер, така че какво толкова, ако от време на време чуваш по някоя по-соленичка дума? И между другото, никой не ме нарича Франки, освен баща ми.

— Искаш ли да сключим сделка? Аз няма да те наричам Франки, а ти няма да казваш онези думички, става ли?

— О, мамка му, наричай ме Франки, щом искаш — намръщи се тя, а после изненадващо се разсмя. — Обаче това май не вещае нищо добро за двама ни. Доколкото си спомням, последните Франки и Джони не са свършили особено добре.

Джони също се засмя. В този миг вратата се отвори и Еди Парис подаде глава.

— Идвате ли, или смятате цялата вечер да стоите отвън? Вечерята ще изстине.

Един час по-късно вечерята бе приключила и тримата се преместиха на задната веранда.

— По време на вечерята беше много мълчалива, Франсин — отбеляза Еди.

Преди да отговори, Франсин отпи голяма глътка от изстудената си пиня колада и остави чашата на една масичка до нея.

— Гърлото ми е пламнало и не съм сигурна, че въобще ще мога да говоря.

Еди отметна глава гръмко се засмя.

— Готвенето на Хенри винаги си го бива. Това питие може би ще те поохлади малко, но лютото ще ти държи още дълго.

— Е, ще се справя все някак — намигна му Франсин.

— Дамата е от тези, които са свикнали да се движат с висока скорост, дядо. Не мисля, че дори някой от твоите буламачи ще може да я забави.

Еди се намръщи неодобрително на забележката на внука си. Еди Парис беше от хората, които говорят открито и без заобикалки. Това бе в природата му. Но не понасяше грубостта. Усмихна се мило на гостенката си и ѝ смигна заговорнически.

— Не му обръщай внимание. Той се държи предизвикателно, защото не издържа на пиене. Спомням си, че когато беше в гимназията, се напиваше от две бири.

Лицето на Джони потъмня при това не особено любезно обяснение, но младият мъж бързо се овладя и дори успя да се засмее.

— Бяха три бири, но от години не съм се напивал.

Еди извади лулата си и погледна въпросително към Франсин.

— Запали спокойно, харесвам дима от лула — одобрително кимна тя. — Уим пуши пури. Тютюнът за лула е много ароматен, а неговите пури определено са отвратителни. От години имаме разправии за тях.

— Уим? Доста странно име.

Франсин се засмя и кимна в знак на съгласие.

— Съкратено е от Уилям. Като дете станал жертва на германско въздушно нападение. Бил е само на шест или може би седем години — не мога да си спомня точно, — когато апартаментът, където живял със семейството си, бил разрушен. Родителите и малката му сестра — още бебе — били убити. Когато го намерили, попитали го как се казва и закачили на дрехата му табелка с името. После част от табелката се откъснала и останали само три букви УИМ. Скоро всички започнали да му викат Малкия Уим. Баща ми забравил фамилното си име — предполагам, че е било вследствие на шока и последвалите трудни години в живота му.

— Значи Монтклеър не е истинското му име?

— Не. Взел е фамилията на един от лекарите в сиропиталището. Казва, че му харесало как звучи.

Еди скръсти ръце, наведе се и облегна лакти на коленете си, видимо заинтригуван от разказа на гостенката си. Историята и генеалогията винаги го бяха привличали и очаровали.

— И как така бедното сираче се е превърнало в президент на една от най-големите и влиятелни филмови компании в Холивуд?

— Това е дълга история, но накратко, баща ми избягал от приюта, когато бил на единадесет години. Три години по-късно го намерила моята баба и го прибрала при себе си. Тя е много известна британска актриса и Уим малко или много е израснал в средите на филмовия бизнес. Казва, че винаги е бил прекалено развит за възрастта си и притежавал вроден талант да открива важните неща. На осемнадесет пече станал неин менажер, а на двадесет е режисирал първия си филм с нея в главната роля.

— И коя е твоята баба? — попита Джони, не по-малко заинтригуван от дядо си.

— Тия Барлоу.

— Ах — въздъхна Еди, — една от най-красивите жени, които са играли на сцената. Като младеж съм я гледал в един филм с Ноел Хауард^[1]. Тя наистина беше самото съвършенство. Предполагам, че това обяснява красотата ти, Франсин.

— Благодаря ти. Всъщност няколко пъти са ми казвали, че много приличам на нея. Особено по русата коса и формата на очите, макар че нейните били изумително сини. За съжаление аз съм наследила тъмните очи на Уим.

— Ами майка ти? — попита Джони. — Ти дори не говориш за нея. Не приличаш ли на нея?

— Тя е умряла, когато съм била още бебе — отвърна Франки и леко сви рамене. — Виждала съм само няколко нейни снимки, но не, не мисля, че приличам на нея. Тя е била тъмнокоса — приличала на баща си — и Уим казва, че била дребничка. Предполагам, че съм наследила ръста на Тия. Нали казват, че понякога наследството се предава през поколение, и навярно аз съм доказателство за това.

— Ти също си станала актриса — отбеляза Еди.

— Наслаждавах се известно време на актьорската игра, но по природа съм твърде любопитна, за да остана завинаги свързана само с

една професия. Доставя ми удоволствие да снимам филми. Имах истински късмет, че Уим ми се довери достатъчно, за да ми даде шанс да режисирам филм. За щастие „Денят на кучето“ беше приет много добре.

— И никога ли не си искала отново да застанеш пред камерата?
— попита Еди.

Франки поклати глава.

— Не, аз наистина изпитвам огромно удоволствие от работата си. Никога не се уморявам да откривам. Като режисьор винаги се сблъсквам с нови неща. — Последните й думи бяха насочени към Джони, но Еди бе този, който подхвана темата.

— И сега смяташ, че си открила потенциален актьор в моя внук?

— Сигурна съм — отвърна Франки, после завъртя стола си и насочи цялото си внимание към обекта на техния разговор. — Ти притежаваш онази магия, която е рядкост като истинските съкровища, Джони. През цялата човешка история не са много онези, които наистина са я притежавали. Искам да те направя звезда, Джони Парис. Знам, че ти звучи като най-голямото изхвърляне на света, но кълна се в Бога, мога да го превърна в реалност.

— И откъде си толкова сигурна, че той ще се справи? За тази работа се изисква нещо много повече от красива физиономия, нали?

Франки се усмихна на Еди, сетне извърна поглед към по-младия мъж.

— Играл ли си някога?

Джони сви рамене.

— Малко в гимназията и колежа, но никога не съм се интересувал истински от нещо друго, освен от проектирането на коли. Трябва да ти кажа, че оценявам интереса ти към мен, но смятам, че всичко това са само празни приказки.

Сега Франсин се наведе напред и се приготви за битка.

— Не, не са. Виж, знам как ти изглежда всичко. Идва една непозната млада жена — между другото, аз съм на двадесет и шест години, — влиза с колата си в гаража ти и внезапно ти заявява, че иска да те снима в един от филмите си. Не те обвинявам, ако бях на твое място, аз също щях да бъда дяволски скептична. За мен самата беше трудно да повярвам. В един момент проклинах колата си, а в следващия те видях и си помислих, че съдбата току-що ми е дала най-

печелившата карта в една игра на покер, която дори не осъзнавах, че играя. Обадих се на Уим от кафенето и му казах за теб веднага щом чух гласа му. Уим е гений. Той познава бизнеса и за цялата си кариера е допуснал само няколко грешки. Ако той ми вярва, а той наистина ми вярва, ти също би трябвало да ми имаш доверие.

— Казах на Джони, че нищо не му пречи да опита. Какво може да му навреди? Най-малкото ще спечели такива пари, за каквито никога не би могъл да мечтае тук. Може би дори ще му стигнат, за да създаде колата на мечтите си — заяви Еди и размаха лулата си в подкрепа на думите си.

— Няма никакво „може би“. Главната роля в един от филмите на Уим ще ти донесе истинско богатство. Мамка му, Джони, говоря ти за милиони. И така, какво ще кажеш? Ще дойдеш ли с мен в Калифорния, за да направим пробни снимки? Както вече ти казах, Уим е не по-малко развълнуван от мен, а той е единственият човек, пред когото ще трябва да се доказваш.

— Не мога да дойда сега.

— Но...

— Няма никакво „но“. Тук имам задължения.

Франсин се обърна към дядо му.

— Какво ще кажеш ти, Еди? Не можеш ли да му дадеш отпуската?

Джони се изправи.

— Това не е решение, което дядо може да вземе. Аз съм на двадесет и осем години. Той отдавна не решава вместо мен.

— Тогава защо няма да дойдеш?

— Не съм казал, че няма да дойда. Казах, че не мога да замина сега. Ще дойда през ноември, ако дотогава предложението ти е в сила. Това е най-доброто, което мога да направя.

Франсин скочи на крака, готова да спори, докато го убеди да промени решението си.

— Виж, Джони, ти притежаваш онази... онази магия, която ще ги накара да останат с увиснали ченета. Това няма да се промени дори и през следващите десет години, но Уим е купил правата на книга, по която иска да заснеме филм. От месеци преговаряме с писателя и директорите от кастинга. Вече сме избрали актрисата за главната роля и ще гледаме да я ангажираме, преди да е сключила договор с някоя друга компания. Аз искам теб за мъжката главна роля. Уим също те

иска, мога да те уверя в това, а той не е от хората, които ще си седят с ръце в джобовете и ще чакат.

Джони мина покрай нея и се запъти към къщата. На прага се обърна.

— Ако моят график не изнася на важното ти татенце, ще трябва да си намериш някой друг. Както ти казах, мога да дойда през ноември или въобще няма да дойда.

— Какво му става? — обърна се Франсин към Еди, когато стъклената врата се затръшна зад внука му.

— Напоследък преживя доста. Предполагам, че му е дошло в повече и някой бушон му е изгорял. Въпреки това съм сигурен, че се интересува от предложението ти, иначе нямаше да ти каже, че ще дойде през ноември. Дай му времето, от което се нуждае, Франсин. Уверявам те, че няма да съжаляваш.

— Но, защо, Еди? Само ми кажи защо не може да дойде преди това? По дяволите, може да направи пробните снимки и още на следващия ден да се върне. Ние няма да започнем да снимаме поне още няколко месеца — снимките ще започнат чак през февруари или март. Всичко, за което го моля, е да ми даде два дни от времето си. Той дори не ми позволи да му обясня как стоят нещата.

— Това няма да има значение, Франсин. Повярвай ми. Той има задължения тук.

Франсин се намръщи, но в следващия миг бръчката на челото ѝ се стопи и тя го погледна с разширени очи.

— О, мамка му, Еди, не ми казвай, че тук е замесено някакво момиче. Не че ме е грижа. Но в тази работа играят големи мангизи и не бих искала някаква си жена да му дърпа конците.

— Не е това, но престани да ме разпитваш, млада госпожице. Джони може да ти каже, ако иска, не аз.

Франсин разбираше кога е победена. Нямаше никакъв смисъл да продължава спора. Трябваше да признае поражението си или да промени тактиката си и да намери друг начин. Може би Уим щеше да ѝ даде някои идеи. Лицето ѝ се озари от широка усмивка и тя протегна ръка към домакина си.

— Благодаря ти за вечерята, Еди. Както и за помощта ти при убеждаването на Джони. Предполагам, че можеше да е и по-лошо.

Можеше направо да ми откаже. Предполагам, че три месеца очакване няма да ме убият.

Еди се усмихна, изтръска лулата си в пепелника и сложи ръка на рамото ѝ, докато отваряше вратата пред нея.

— Той каза, че ще дойде през ноември, и аз съм сигурен, че ще го направи. Трябва просто да вярваш на думата му.

Франсин пристъпи в дневната и се огледа.

— Предполагам, че моята звезда е изчезнала. Не искам да ти досаждам, но ще имаш ли нещо против да ме закараш до мотела?

— Той те чака в колата. Чувам бръмченето на двигателя. Франсин също го чу. Поклати глава и се засмя.

— Тази негова тъмна, мрачна и загадъчна природа ще го направи звезда, но никак не е лесно човек да си има работа с него.

Погледна към Еди, очаквайки той да се разсмее, но макар че устните му се извиха в усмивка, светлите му лешникови очи внезапно потъмняха от изпълнените го чувства. Искаше ѝ се да настоява за отговор, но за пръв път прояви достатъчно разум, за да не насилва късмета си.

— Е, още веднъж ти благодаря. Ще се видим ли утре в гаража?

— Предполагам, че да.

Джони не ѝ отвори вратата, нито проговори през първите пет минути от пътуването.

Франсин, която рядко губеше дар слово, сега отчаяно търсеше подходящи думи, с които да подхване разговора. Най-последно реши да говори за това, което я вълнуваше в момента.

Когато днес се обадох на Уим, той се опитваше да убеди един продуцент от Дисни да пусне Бети Мидлър, за да участва във филма. Нямам търпение да разбера как е минало всичко. Той рядко губи битки, на които е заложил много.

— Май този човек изцяло те е обсебил, нали? — попита Джони, без да се опитва да прикрива сарказма в тона си.

— Какво, по дяволите, означава това? — наежи се Франсин.

— Точно това, което казах. Сякаш смяташ баща си за Бог.

Франсин извърна глава към прозореца, впери поглед в мрака навън и скръсти ръце пред гърдите си, докато вътрешно беснееше от яд.

Нито един от двамата не проговори, докато колата спря на паркинга пред мотела. Франсин отвори вратата си, преди той да изключи двигателя. Понечи да излезе, после спря, извърна се с лице към Джони и му протегна ръка. Върху лицето ѝ бе разцъфнала най-сладката ѝ усмивка.

— До утре, Джони. Ще ти дам визитната си картичка, където фигурира и личният ми телефон. В началото на ноември можеш да ми се обадиш и ще определим датата за пробните снимки. Как ти звучи?

Джони я изгледа подозрително, но пое ръката ѝ. Устните му се извиха в дяволита усмивка.

— Звучи ми чудесно. Извинявам се, ако съм бил груб. Предполагам, че просто не съм свикнал да ми заповядват. Мина доста време откакто завърших училище, а и дядо ме оставя сам да взимам решенията за живота си.

— Не е нужно да се извиняваш — измърка тя и излезе от колата. — Не, не слизай. И сама мога да стигна до стаята си.

Вратата на колата беше наполовина затворена, когато Франсин размисли. Наведе се и сложи ръце на коленете си и като изви тяло в предизвикателна поза, надникна в колата.

— Само още едно нещо, Джони. Наистина не смятам Уим за Бог. Тъкмо обратното — Уим е истински задник, но той е най-могъщият задник, който може да ти се наложи да целуваш, така че през оставащите месеци до ноември се опитай да свикнеш с тази мисъл.

Уим Монтклеър имаше ползотворен ден. Сега седеше със затворени очи в стаята със „съкровищата“, макар че във въображението си съвсем ясно можеше да си представи всички трофеи, подредени на високата етажерка над камината в далечния край на помещението. Снимки на филмови и театрални звезди и на велики хора от други области изпълваха лявата стена на стаята, наред с постерите и сувенирите, разпръснати из всички празни места по мебелите и другите стени. Те олицетворяваха всичко, постигнато през последните четиридесет години, и всеки ден Уим Монтклеър идваше тук, за да си отдъхне и премисли събитията от деня.

Повдигна леко клепачи и протегна ръка към кутията с пури. Отрязва разсеяно единия ѝ край, докато погледът му се плъзна по най-ценното му притежание — снимка на дъщеря му в роля от последния ѝ филм като актриса. Тя беше изключителна красавица, но което бе по-

важно — притежаваше необикновен талант. Като актриса бе показала същия забележителен усет, така свойствен за прочутата ѝ баба, великолепната Тия Барлоу. Като режисьор, според него дъщеря му бе несравнима. Талантът ѝ зад камерата все още бе необработен, твърде младежки и често необуздан, но може би успехът ѝ се дължеше тъкмо тези недостатъци. Тя беше буйна и пламенна, избухлива и понякога прибързана, но в същото време беше перфекционистка в работата си, строга и взискателна към себе си, както и към другите от екипа си. Освен това притежаваше изключителната дарба да предизвиква уважение и да кара хората да ѝ сътрудничат.

Уим Монтоклеър всмукна дълбоко от силната пура и докато се усмихваше, изпусна дима на големи облаци, които се извиха над главата му. Значи тя бе открила своята звезда? Нямаше търпение да се запознае с този мъж, но нито за миг не се усъмни в преценката ѝ. Може и да беше млада, но той ѝ вярваше така, както не бе вярвал никому... с изключение на себе си.

Колегите му го смятаха за арогантен, враговете му го наричаха с обидни епитети, но малцина бяха тези, които бяха направили грешката да подценят гения му. Ако той кажеше, че един филм е добър, това бе все едно да си вложиш парите в солидна банка. Агентите си мечтаеха да получат одобрението на Уим Монтоклеър за някой сценарий или книга. На всички актьори им потичаха лигите само при перспективата, че може да участват дори и в епизодични роли в някой филм на „Монтоклеър Продъкшънс“. Богаташите в Холивуд се надпреварваха да спонсорират филмите му, а режисьорите се биеха помежду си за честта да ги режисират. Франсин Монтоклеър бе наследила таланта си от него и Уим бе сигурен, че мъжът от Аризона е безспорно най-добрият за ролята. Усмихна се, като си припомни разговора, който проведе в ранния следобед с Румър Дей.

Румър беше красива млада актриса, която успешно се бе преобразила от изпълнителка на детски роли в голяма звезда, при това, без да се саморазруши. Тя бе най-добрата приятелка на Франсин и една от малкото драматични актриси в бизнеса, които можеха да се обадят на „чичо Уим“ само за да си побъбрят с него, и то на личния му телефон, без да минават през ситото на секретарката му.

— Къде е Франси, чичо Уим? Трябваше тази вечер да вечеря с мен. Преди малко се обадох в дома ѝ, но ми казаха, че още не се е

прибрала.

— Обади ми се. Закъсала е с колата на път за вкъщи от Финикс.

— Но тя добре ли е?

— Повече от добре. Щях да изпратя някой да я прибере, но изглежда, че тя не бърза да си тръгва. Казва, че е открила нов Редфорд. Както и да е, утре или най-късно вдругиден ще се прибере. Може би ще доведе и новата си звезда.

— Кажи й, че искам да му партнирам — каза Румър.

Уим се засмя и смехът му отекна в просторната стая. Всички споделяха увереността му, че Франсин Монтклеър ще се превърне в една от най-влиятелните фигури във филмовия бранш.

Частният му телефон иззвъня и прекъсна мислите му, но той се усмихваше, когато протегна ръка към него. Само няколко души знаеха този номер и Уим вече предвкушваше удоволствието да чуе гласа на дъщеря си, когато вдигна слушалката:

— Тъкмо си мислех за теб — заяви с усмивка той, ала тя мигом изчезна от устните му, когато разбра кой се обажда.

— Наистина ли, скъпи? Колко мило.

— Какво, по дяволите, искаш, Тия?

В отговор получи дълга въздишка.

— Попитах те нещо.

— Не бъди груб, Уим. Не ти досаждам много често. Обаждам ти се само когато се отнася за нещо наистина много важно. Освен това тук е още утрин и е прекалено рано, за да се караме.

Прочутият някога чувствен глас на Тия Барлоу с годините бе станал леко стържещ и му действаше на нервите, но тази вечер особено го раздразни. Дори успя да унищожи цялото му задоволство от успешния ден.

— Нищо в моя живот вече не те засяга, Тия. Няма никаква причина да ми се обаждаш, освен ако не искаш да ми събщиш прекрасната новина за приближаващата ти смърт. Не смея дори да се надявам, че си покосена от някоя ужасна болест.

Тия се засмя поривисто от другия край на линията.

— Все същият очарователен мъж, когото обичам толкова отдавна. Не, не, скъпи. Още не. Аз съм на седемдесет години, но все още съм толкова здрава, че това дори понякога ме отегчава. Всичките ми колеги звезди умряха в разцвета на силите си, когато смъртта им

все още беше световна новина. Боя се, че когато ми дойде времето да си отида, едва ли някой ще се сети да го спомене, освен някой от онези таблоиди, които в наши дни са толкова популярни.

— Още по-жалко, Тия. Какво искаш? Тъкмо се канех да си лягам. Изплюй камъчето.

— Както винаги си рязък. Спомняш ли си онези дни, когато бяхме млади и си мислехме, че разполагаме с цялото време на света...

— Довиждане, Тия.

— Не затваряй, Уим. Не и ако не си готов да изгубиш дъщеря си.

— Не ме заплашвай с Франсин — изръмжа застрашително Уим. Гласът му се бе снижил почти до шепот.

— И ти не ме заплашвай, че ще ми затвориш телефона — остро рече Тия.

— Господи, жено, какво искаш?

— Време е Франсин да узнае истината, Уим.

— Никога!

— В такъв случай се боя, че ще я изгубиш и нито един от двамата ни не може да го предотврати.

— Защо? Какво искаш да кажеш?

— Предложиха ми издателски договор, за да напиша автобиографията си, Уим, и аз казах на агента ми да приеме.

Уим почувства как сърцето му спира за миг, после тръгва отново като двигател на кола, който се е задавил за кратко.

— Кой е издателят, Тия? Удвоявам хонорара им, ако се откажеш да пишеш. Нещо повече — ще ти платя да напишеш книгата при условие, че не споменаваш името на Франсин... и нашата история няма да излезе наяве.

— Това ще бъде лъжа, Уим — възрази Тия, развеселена от паниката в гласа му.

— Не си играй с мен, Тия. Ще те убия и това не е напразна заплаха.

Смехът ѝ се разнесе през километрите, които ги разделяха, все така звучен и съблазнителен — смях, който заличи представата за възрастна жена.

— О, скъпи Уим, все същата луда глава! Със заплахи не можеш да попречиш на истината, любов моя. Дневниците ми са в сейфа на адвоката ми. Смъртта ми само би могла да ускори нещата.

— Няма да кажа на Франсин! Разбра ли ме?

— Напълно.

Линията заглъхна.

Ръцете на Уим трепереха, докато се опитваше да издърпа чекмеджето, където държеше тайния си бележник с телефонния номер на Тия в Лондон. Нужни му бяха пет минути, за да се свърже, и още три преди Тия да дойде до телефона, след като един от слугите ѝ прие обаждането му.

— Какво има, Уим? Реших, че каза всичко.

— Какво искаш, за да запазиш мълчание?

— Винаги си бил много съобразителен и бързо реагиращ млад мъж. Радвам се, че възрастта не е забавила рефлексите ти, скъпи.

— Тия...

— Ела в Лондон, Уим. Може би ще успеем да измислим нещо.

— Да дойда в... Сега не мога да дойда, Тия. Тук имам ангажименти.

— Не е нужно да бързаш, момчето ми. Разполагам с двадесет и четири месеца, за да напиша биографията си. А нашата история няма да е в началото. Случиха се толкова много неща, преди ти да се появиш в живота ми. Но, Уим, наистина трябва да успееш да дойдеш тук, преди да стигна до тази част. Работя с анонимен писател и дори ние двамата да се споразумеем, не мога да гарантирам за нейното мълчание.

— След няколко седмици ще дойда при теб.

— Ще те очаквам с нетърпение, скъпи. И, Уим? Липсваше ми през всичките тези години. Ще бъде чудесно да те видя отново.

След като Уим затвори, погледна към часовника на стената. Минаваше един, но толкова по-зле. Свърза се с един номер, даде кратки и стегнати инструкции, после затвори.

Ръцете му още трепереха, когато си наля чаша коняк, но ударите на сърцето му се бяха успокоили. Когато на път за спалнята се погледна в огледалото, което висеше над стълбището, видя в очите си решителност и непоколебимост. Тя нямаше да спечели. Някога бе успяла да господства над него. Но никога вече. Никога нямаше да ѝ позволи да нарани дъщеря му.

[1] Английски актьор, драматург, продуцент и композитор (1890–1973). След първоначалния си успех пише и участва в пиеси и комедии и в Англия, и в Америка. — Б.пр. ↑

3.

Лондон, Англия, 1948 г.

Беше дяволски студено и за хората, и за животните — твърде малка утеха за Уим Монтоклеър, който вече не бе сигурен кое от двете е. Лондон винаги беше влажен и студен през зимата, ала през тази декемврийска вечер студът проникваше през кожата му, достигайки до костите. Започваше да трепери с падането на нощта и не спираше. Забравен и свит под прочутата статуя на Ерос, бога на любовта, която пазеше Пикадили Съркъс, той дебнеше минаващите богати любители на театъра с надежда да си осигури вечерята. Всъщност вече не чувстваше глад. Отдавна не чувстваше нищо друго, освен студа, смразяващ кръвта му.

Един млад офицер от кралските войски мина покрай него с дамата си и Уим отново потрепери. Дали някога войната щеше да престане да го преследва?

Младият Уим си спомняше съвсем малко от въздушното германско нападение през 1940, когато една бомба разруши до основи сградата в бедняшкия квартал на Слоун Авеню, където беше апартаментът на семейството му. Тогава момчето беше на шест години. Вече почти бе забравил родителите си, превърнали се в бледи и неясни образи. Не помнеше дори фамилното си име.

По-ясен спомен бе оставило сиропиталището, където го настаниха служителите от противовъздушната отбрана, след като го откриха сред малцината оцелели под купчината развалини. Още звучаха в ушите му виковете и плача на изплашените и самотни деца, които изпълваха дните и нощите. Помнеше и сестрите. Някои от тях бяха мили и внимателни, докато други бяха сурови и груби със сирачетата. Ала дори и тези спомени бяха замъглени и изтласкани навътре в съзнанието му от най-ужасния спомен — спомена за ужаса.

Ужасът присъстваше постоянно в живота на малкия Уим, той бе единственият му верен спътник. Лицето на ужаса се променяше с всеки изминал ден, но винаги беше с него.

Отначало ужасът не беше съвсем личен — целият град споделяше страха му от бомбите, от тъмните нощи, когато сякаш целият свят се бе свил в трепетно очакване адът да се стовари отгоре му. Дори след като въздушните атаки свършеха, страхът продължаваше да виси над града като тъмно покривало, задушаващо жителите му. Но постепенно хората се отърсваха от потискащата тежест и животът отново продължаваше. Ала не беше така с хилядите сираци, подложени на все нови мъчения и изпитания. Ужасът оставаше завинаги загнезден в душите на тези забравени от Бога и хората нещастни създания.

Уим беше само на единадесет години, когато се примири със съдбата си и осъзна, че вече никой няма да се грижи за него. И други сираци преди него бяха достигнали до това прозрение, но за разлика от него се бяха отказали, оставяйки крехките си тела и слабите си и уморени души да се предадат и отстъпят пред глада и болестите, които върлуваха в претъпканите и мръсни помещения на приюта. Малцина като Уим не желяеха да се предадат и поеха по единствения възможен път за спасение — избягаха в града, за да се опитат да оцелеят или да загинат.

Само след няколко дни Уим осъзна, че с бягството си бе заменил един ужас с друг, много по-голям и страшен — ужаса на улицата, лош от всичко, което бе познал досега.

Гладът бе постоянният му спътник, но с всеки изминал ден умът му ставаше все по-остър и изобретателен в намирането на начини да оцелее. Той бе умно момче и не му отне много време, за да опознае града и да разбере къде може най-лесно да намери храна. Повечето от дните през първата си година на улицата Уим прекарваше в района на „Хародс“ или край по-малките магазини на Бромптън Роуд, Принсес Корт и Найтсбридж Грийн. През нощта намираще убежище в тъмния край на улицата, където северната част на Бромптън преминаваше в тесен проход.

Малкото момче скоро разбра, че има талант за крадец. Можеше незабелязано да отмъкне ябълка от сергия, салам от куката му в месния магазин или голяма франзела от бакалията. В редките случаи, в които го залавяха, той осъзна, че единственото му спасение е във вродения му талант на актьор. Избухваше в порой от сълзи, придружени с някоя сърцераздирателна история за гладуващата му

майка и болните сестри, така че много често си тръгваше с дори по-голяма плячка от откраднатото.

Сърцата на дамите омекваха при вида на това слабичко момче с огромни кафяви очи, засенчени от тежки гъсти мигли, и невероятно червени устни, които можеха да треперят през сълзи или да се разтягат в благодарна усмивка, която озаряваше цялото му лице с ангелска красота.

Обаче рано или късно собствениците на магазини усетиха играта му и Уим бе принуден да намери друг начин за оцеляване. Премести се на Пикадили Съркъс в началото на втората година от самостоятелното си съществуване, завръщайки се към първоначалната си „професия“ на джебчия — отмъкваше по някое и друго дамско портмоне или чифт ръкавици.

Ужасът го съпътстваше постоянно, но се бе превърнал в много по-грозно и отблъскващо чудовище, отколкото беше досега. Защото именно в района на театрите Уим за пръв път узна какво означават белезниците и нощ в ареста, задето се опита да открадне портфейла на един господин. Ала много по-лошо преживяване от арестуването бе първото му запознаване със секса.

Уим беше само на тринадесет години, когато за пръв път го посветиха. Научил след няколко урока, че просенето е много по-малко рисковано от кражбата, той приближи един господин на средна възраст, който излизаше от театъра.

— Ще ми дадете ли един шилинг, господине?

Мъжът не му отговори веднага, а остана за дълго втренчен в малкото момче. Бледите му очи зад очилата бавно обходиха тялото и лицето на Уим. После той се усмихна и го тупна по рамото.

— Ще ти дам повече от шилинг, ако желаеш да го спечелиш.

Уим разбра, че трябва да се измъкне. Отдавна бе осъзнал, че с работа не може да си изкарва прехраната. О, често му бяха предлагали работа, но веднага следваха въпроси. Къде са родителите ти? Къде живееш? Не, да работи, бе твърде опасно за един бездомен младеж. Затова припряно благодари на добре облечения господин и се обърна, за да си тръгне. Една ръка го сграбчи здраво за лакътя и го спря.

Уим се замисли дали да не се опита да се измъкне. Един добър ритник можеше незабавно да го освободи, но щеше да привлече вниманието на двамата полицаи, които стояха само на няколко метра.

— Не мога да върша никаква работа, господине. Аз съм само едно невежо момче и ви моля за извинение, задето ви обезпокоих.

— Не си ме обезпокоил, момче — отвърна мъжът, без да го пуска. — Ела с мен. Ще ти дам топла храна и място за спане. На сутринта ще можеш да си тръгнеш без никакви въпроси. Как ти се струва? Сделката не е съвсем лоша, нали?

Гладките вежди на Уим се извиха подозрително.

— Каква работа имате наум?

— Нищо прекалено тежко и сложно, с което да не можеш да се справиш — успокои го мъжът и го поведе по-далеч от Пикадили Съркъс и тълпата. — Ще ти отнеме само час или два, а в замяна стомахът ти ще бъде пълен и ще спиш на топло.

Къщата на мъжа не се намираше много далеч, но докато пътуваха с колата му, Уим се опитваше да запомни улиците и пресечките, за да не се загуби.

Домакинът му, Невил Холмс, живееше сам, с изключение на слугите, които очакваха завръщането на господаря си от театъра.

Уим се поуспокои малко, когато видя мъжа и жената, които взеха орфания му жакет и палтото на Невил. Мъжът едва ли би замислил нещо лошо, ако имаше свидетели.

— Хелън, Антъни, запознайте се с господин Монтклеър. Той ще прекара нощта тук — заяви Невил на двойката и се обърна към Уим. — Антъни ще ти напълни ваната, докато Хелън ни приготви лека вечеря. Иди и се изкъпи, а Антъни ще ти намери чисти дрехи. На сутринта Хелън ще ти върне дрехите, изпрани и изгладени. Как ти звучи това?

Звучеше му дяволски добре, прекалено добре, за да е истина. Но къде беше уловката? — питаше се Уим. Когато зададе въпроса на Невил, той само се засмя и поклати глава.

— Не се тревожи, скъпо момче. Ще се заемем с работа, след като и двамата се освежим. — Тежката му месеста ръка още веднъж се отпусна върху слабото рамо на момчето, но този път го потупа приятелски. — Обещавам ти, че ще ти хареса. Престани да се безпокоиш.

На младия Уим никак не му хареса. Три часа по-късно се измъкна от къщата, за да избяга от следващия рунд на унижение и пронизваща болка, докато Невил хъркаше в леглото до него. Не се спря, докато не постави поне десетина километра между себе си и

развратния и похотлив мъж. Наложил се да пожертва жакета и шапката си, но успя да вземе оръфаните си обувки и предоставените му дрехи, пръснати по пода, както и портфейла на Невил от бюрото. Дрехите, които му беше донесъл Антъни, му бяха почти по мярка за дължина, само малко широки за слабата му фигура, но Уим не изпитваше угризения заедно ги бе взел, нито пък за парите. Беше си ги спечелил.

Беше ги спечелил, ала цената бе твърде висока, струваше му невинността и му причини болка, която го измъчваше през следващите няколко седмици. Това бяха последиците от един нов и още по-страшен ужас от този, който бе познал досега и който дълги години щеше да бъде с него.

Единственото положително нещо от това трагично преживяване бе урокът, който Уим научи: можеше да бъде жертва или да оцелее и да превърне другите в свои жертви.

През следващите месеци приложи на практика научения урок. Използваше забележително красивото си лице като пропуск за набавяне на храна — сближаваше се с богати мъже и докато те се приготвяха за леглото, избягваше с парите им, преди да се наложи да изпълни своята част от сделката.

Няколко месеца по-късно отново го хванаха и арестуваха за кражба. Този път Уим имаше късмет, защото мъжът, с когото беше, имаше жена и деца и побърза да избяга, без да предяви обвинение. Уим успя да се измъкне още един път, но беше твърде близко до залавяне, за да рискува, и затова реши да изостави този източник на прехрана.

Сега замръзваше и трепереше и за пръв път в младия си живот бе отчаян и на границата да се предаде. Хората започнаха да излизат от театъра и Уим се сви на топка, за да не го забележат. Нямаше къде да отиде, докато и последният посетител не излезе от театъра. Тогава щеше да се опита да се промъкне в сградата, преди някой от портиерите да успее да заключи вратата. Щеше да остане гладен, но поне няколко часа щеше да бъде на топло.

Един полицаи, потупвайки с лъскавата си палка по бедрото си, мина на няколко метра от треперещото момче и Уим разбра, че е крайно време да се маха. Избирайки пътя си, доколкото бе възможно в сенките, Уим хукна към театъра и успя да се шмугне вътре след последния посетител и преди да заключат вратата.

Светлините угаснаха в мига, в който влезе в сградата, и затова трябваше да се движи бавно и да не вдига шум, за да не го забележи някой от нощната охрана. Най-после успя да премине през редиците със столове и се сви на пода в ъгъла. Нави жакета си на топка и го подложи като възглавница. Беше премръзнал до кости и въпреки затопленото помещение зъбите му продължаваха да тракат. Пръстите на краката му и ръцете му изгаряха, а бузите го сърбяха. Явно страдаше от измръзване, но от опит знаеше, че сънят е единственото лекарство, затова се сви и зачака да го обори.

Не беше спал повече от няколко минути, когато го събуди силен ритник. Стреснато момчето скочи на крака, ала премръзналите му нозе се огънаха.

— Ей, това тук не е нощен приют — се вряза един груб глас в заспалите му сетива.

— Само исках малко да се стопля — избъбри Уим, внезапно осъзнал, че театърът отново бе осветен. Примигна на ярката светлина, преди да засенчи очи с ръка, за да види по-добре нападателя си. Едва успя да фокусира погледа си върху мъжа пред него, когато чу друг глас — дълбок и дрезгав, но в същото време гладък и мек като коприна. Глас, който принадлежеше на жена. Уим се обърна в посоката, от която идваше гласът.

— Какво става, господин Фарнсби? Открихте ли моя Тинкър?

— Ъ, не, госпожице, не съм намерил малкото ви кученце. Открих този скитник и крадец, заспал отзад в ъгъла. — Мъжът се обърна към Уим и го хвана грубо за ухото. — А сега се измитай оттук и да не си посмял пак да влезеш, че ще извикам полиция.

Докато Уим навличаше жакета си, жената приближи до него и обхвана лицето му в шепа.

— Но господин Фарнсби, та той е само едно момче. Какво може да навреди, ако прекара нощта тук?

— Може да си загубя работата заради него, госпожице.

— Вървете да намерите моя Тинкър, господин Фарнсби.

— Аз ще се оправя с момчето — рече жената.

— Но, госпожице Барлоу, не става дума само за мен. Властите не гледат с добро око на просяците, които се навъртат край богатите. Тези измамници са крадци и затова нека да извикам...

— Глупости. Вървете и намерете кучето ми, господин Фарнсби, или аз ще се оплача от вас, и то няма да е заради това момче. Разбрахте ли ме?

Докато мъжът се отдалечаваше накуцвайки, мърморейки проклетия под нос и подвиквайки на загубеното кученце, жената насочи вниманието си към Уим, който вече напълно се бе разсънил.

— Съжалявам, че наруших съня ти, млади човече. Вината е моя. Ако не си бях загубила кученцето, той никога нямаше да разбере, че си тук.

Уим не можа да отговори. Само се взираше възхитено в непознатата. Никога не бе виждал по-красива жена. Тя беше висока, макар и не толкова, колкото него, и царствена с вдигната си високо светлоруса коса. Очите ѝ — толкова сини, колкото неговите тъмни — искряха като бижутата, които бе виждал зад витрините на „Хародс“, а дълбокият ѝ чувствен глас бе опияняващ като силно вино.

— Как се казваш? — попита тя?

— Уим, госпожо — отвърна, а ръцете му нервно мачкаха жакета, свит на топка в дланите му. Сведе поглед, измърмори някакво извинение и се опита да я заобиколи.

— Почакай, Уим. Къде ще отидеш?

Макар че погледна към вратата, той не отговори, а и какво можеше да каже? Нямахше къде да отиде и за негов срам усети как в очите му напират сълзи.

— Казвам се Тия Барлоу. Аз съм актриса. Не го казвам, за да се хваля, Уим, а за да разбереш, че съм напълно безобидна. Не бива да се страхуваш от мен. — И тя сложи ръката си върху неговата, сякаш да потвърди думите си.

Уим никога в живота си не бе усещал нещо толкова меко и топло. В следващия миг хлипаше отчаяно, склонил глава на рамото ѝ.

— Стига, стига, Уим. Поплачи си, щом искаш, но не се страхувай. Няма да позволя на онзи безчувствен портиер да те изхвърли на студа. Веднага щом намери моя малък Тинкър, ще отидем у дома.

За пръв път в живота си Уим Монтклеър се почувства в безопасност. Тия живееше в красива градска къща в покрайнините на

Сейнт Джон Уд в лондонския Уест Енд.

Докато Уим оглеждаше разкошната обстановка, умът му бясно работеше. Ще остане до зазоряване, ще вземе някоя и друга дрънкулка, за да я заложил, а след това ще се измъкне незабелязано, както бе правил толкова пъти досега.

Ала следващата сутрин го завари заспал в голямото пухено легло, в което лично Тия го бе настанила предишната нощ.

Не се събуди чак до обяд, когато едно дребничко момиче скочи върху другия край на леглото и със звънлив глас му заповяда да става, за да си играе с нея.

— Ставай, глупаво момче. Искам да си играя с кукленската си къща. Ти ще бъдеш моят иконом.

Уим придърпа с една ръка завивките до брадичката си, а с другата разтърка сънените си очи. Малкото момиче, което подскачаше до краката му, приличаше на приказна фея — черните ѝ като абанос къдрици се вееха, а големите ѝ сини очи блестяха от оживление. Малките ѝ извити червени устнички се разтвориха и екна радостен кикот, докато момичето се взираше в лицето му.

— Не можеш ли да говориш, глупаво момче? — властно попита тя.

Преди Уим да успее да отговори, на прага се появи Тия Барлоу.

— О, Уим, съжалявам. Джорджет, ти наистина си много непослушно момиче. Казах ти, че Уим е наш гост и е грубо да го събуждаме.

— Всичко е наред — задавено промърмори Уим и почувства как лицето му пламва от смущение.

— Не, не е, но вече нищо не мога да направя. — Тия влезе в стаята, прегърна детето и се обърна към Уим. — Тази красива грубиянка е моята дъщеря, Уим. Джорджет, кажи „здравей“, а след това иди да уведомиш Хана, че господин Уим е готов да закуси.

Внезапно засрамената Джорджет зарови глава на гърдите на майка си. После се изкиска тихо, измъкна се от прегръдките на Тия и избяга от стаята. Откъм коридора се чуха виковете ѝ, докато крещеше заповедите на майка си към прислужницата на долния етаж.

— Е, сега ще те оставя сам. В легена има топла вода, а дрехите ти са изпрани и изгладени и са закачени в гардероба. След като се облечеш, отвори вратата и Хана ще ти донесе подноса със закуската.

Ако нямаш нищо против, аз ще дойда и ще си поговорим, докато се храниш.

Уим успя само да кимне.

След като вратата се затвори зад нея, той скочи от леглото и отвори гардероба. Както му бяха обещали, дрехите му бяха изпрани и изгладени, а малките му съкровища — едно отдавна откраднато „йо-йо“, един шилинг, два пенса, три кръгли камъчета и един изсъхнал портокал — бяха подредени на пода до обувките му.

Уим бързо взе дрехите и обувките си и ги сложи върху леглото. После написка лицето си с вода и изплакна устата си. Облече се и прекара гребена през косата си. Докато минаваше покрай голямото огледало, се спря, за да се огледа. Отражението му го изненада приятно. За пръв път изпита нещо като суетно задоволство от външния си вид. Беше израснал поне с тридесетина сантиметра, откакто се бе оглеждал за последен път, и сега беше доста висок. Но това, което го изненада най-много, бе промяната в лицето му. Слабо както винаги, добре очертано и леко ъгловато, то излъчваше мъжественост. Очите му — прекалено момичешки в ранните му години с дългите си и гъсти мигли — сега напълно съответстваха на цялостното му изражение. Носът му — някога твърде дълъг за лицето му — сега хармонираше с чертите му, а устата му, макар и пълна и чувствена, беше уста на истински мъж. Той се усмихна и се завъртя доволно, за да се наслади на образа си, въпреки че за нищо на света не би си го признал пред никого. Стомахът му се обади и прекъсна съзерцанието му. Беше време да насочи вниманието към по-неотложно занимание — да задоволи глада си.

Вратата бе отворена само след няколко секунди и вместо прислужницата се появи Тия с поднос, отрупан с храна.

Въпреки усилията си да остане равнодушен, Уим не можа да не преглътне. Никога не бе виждал толкова много ядене върху един поднос. Имаше бъркани яйца, от които се носеше уханието на масло, дебели и сочни свински котлети, задушени картофи, хляб със златиста коричка и бурканче с конфитюр. Малка каничка с чай и чаша сок довършваха пиршеството.

Уим се опита да сдържи нетърпението си, но след първата хапка се нахвърли върху храната като изгладнял вълк.

От време на време вдигаше засрамено поглед, ала не можеше да си наложи да забави темпото. Домакинята му, дори и да бе забелязала лошите му маниери и ненаситния му апетит, с нищо не го показваше. Вместо това тя се бе настанила удобно на един стол близо до него, с кръстосани крака. Полюшваше елегантно тънкия си глезен, докато бърбеше с нехаен тон за плановете, които имаше за следобеда и вечерта.

— Трябва да отида да направя някои покупки, Уим. Коледа е само след няколко седмици, а Джорджет очаква с нетърпение подаръците си. Искаш ли да дойдеш с мен? Може би ще ми помогнеш с пакетите?

Уим кимна, но цялото му внимание бе съсредоточено в прекрасната закуска. Никога досега не се бе чувствал толкова сит.

— След това трябва да отида до театъра. Участвам в една прекрасна пиеса заедно с Ноел Хауард и Антон Уолбрук. Помислих си, че може би ще искаш да дойдеш и да гледаш зад кулисите. Как ти се струва?

— Звучи добре — промърмори Уим с пълна уста.

— Чудесно. Тогава ще се видим долу след петнадесет минути.

Докато Уим довършваше последните остатъци от храната, омитайки и последната трохичка, се замисли за плановете на Тия за деня. Защо искаше да я придружава, докато пазарува? О, да, за да ѝ носи пакетите. Е, нямаше нищо против. Да носи няколко кутии, със сигурност беше ниска цена за храната, която току-що бе изял. Но театърът? Защо искаше той да отиде с нея и да я гледа как играе? Внезапно всичко му стана ясно. Почувства се като истински глупак, задето не се бе досетил по-рано — това бе най-лесният начин да се отърве от него. Какъв по-добър начин от този, да го върне обратно там, където го бе открила? Е, нямаше да я притеснява. Щеше да остане известно време, колкото да не бъде неучтив, а после щеше да се измъкне и да се върне към досегашния си живот.

Но когато завесата се спусна след третото действие, Уим все още стоеше зад кулисите и аплодираше бурно брилянтното изпълнение на Тия Барлоу.

Когато напусна сцената, тя обви ръка около рамото му, а на лицето ѝ грейше опази усмивка, с която бе прочута из цял свят.

— Хареса ли ти? Радвам се. Тази вечер играх за теб, Уим, и мисля, че никога досега не съм била толкова добра.

— Бяхте прекрасна — тихо и благоговейно промълви очарованият младеж.

— Благодаря ти, скъпи. Какво ще кажеш, да вземем бедния и търпелив малък Тинкър и да се прибираме у дома?

Без да си помисли нещо друго, Уим се втурна в гримьорната ѝ и грабна малкия пухкав пекинез, който се сгуши в ръцете му.

Когато зад сцената се появи същият мъж, който предишната вечер му бе заповядал да напусне театъра, Уим вирна предизвикателно брадичка, ала мъжът сякаш не го позна. Може би се дължеше на новите дрехи, които Тия бе настояла да му купи, докато пазаруваха следобед, реши Уим.

Когато се прибраха в къщата ѝ, Тия го спря в подножието на стълбите, повдигна се на пръсти и го целуна по челото.

— Лека нощ, мой скъпи Уим. Върви да си лягаш. А аз ще отида в кабинета, за да прегледам кореспонденцията си. Когато се качвам, ще бъда много тиха, за да не те събудя.

Уим отвори уста, за да я попита защо му позволява да остане в къщата ѝ, но после размисли — защо да разваля всичко? Тази нощ може би щеше да му бъде последната в този рай. Защо да не ѝ се наслади, докато трае?

Дните преминаха в седмици, а сетне в месеци, но Уим продължаваше да живее в къщата на Тия Барлоу. Повечето дни прекарваше с домакинята си — придружаваше я из магазините, а понякога ѝ подаваше репликите, докато тя учеше някоя нова роля. Макар че често се питаше защо го моли за помощ, след като никога не забравяше и дума от текста. Някои следобеди Тия излизаше сама и тогава Уим оставаше в къщата със слугите и Джорджет. Нямахше нищо против, защото макар че бе завладян от красивата ѝ майка, той бе очарован и от дъщеря ѝ. Тя никак не приличаше на майка си — беше толкова крехка и дребничка, — ала въпреки това бе не по-малко искряща от жизненост и забавна от знаменитата актриса.

Уим водеше Тия в театъра всяка вечер, с изключение на неделята, когато нямаше представление. Все по-често актрисата искаше мнението му за някоя конкретна сцена, питаше дали има някакви предложения: Отначало Уим се притесняваше и се боеше да ѝ

казва каквото и да било, освен че е била съвършена, но след известно време започна нерешително да прави коментари и за някоя реплика. Тия приемаше идеите му и дори на следващото представление прилагаше на практика повечето от тях.

След първите няколко дни тя започна да идва в стаята му през нощта и да присяда на леглото му. Отмяташе нежно косата от челото му, както я бе виждал да го прави с Джорджет, после се навеждаше и го целуваше по бузата, челото, а понякога и по устните.

В коледната нощ, две и половина седмици след пристигането му на Сейнт Джон Уд, както обикновено Тия дойде в стаята му.

— Беше прекрасен ден, нали, Уим? Обожавам Коледа. Това наистина е най-вълшебното време от годината.

— Благодаря ти за подаръците, Тия — прошепна Уим едва доловимо. Изпълващата го благодарност сякаш бе заседнала в гърлото му.

— За мен беше удоволствие, скъпи — усмихна се тя, протегна ръка и погали челото му. — Какъв красив мъж си ти.

Уим не отговори. Тия често му говореше по този начин и той се чувстваше засрамен.

— Ще имаш ли нещо против, ако легна за малко до теб, Уим? Не ми се иска да бъда сама в моето легло и да сложа край на този прекрасен ден като заспя.

Всъщност Уим имаше нещо против, и то доста. В тялото му бяха настъпили промени и те бяха свързани именно с нощните посещения на Тия, но той по-скоро би умрял, отколкото да ѝ разкрие тайната си. Нямаше как да ѝ откаже, затова се отдръпна малко, за да ѝ направи място.

Тия отметна завивките и погледът ѝ се плъзна по тялото му. Младежът усети как лицето му пламва под любопитния ѝ поглед. Беше само по долни гащи и бе сигурен, че е забелязала колко много са издути. Ала тя не даде вид да е видяла каквото и да е, плъзна се в леглото, сгуши се до него и доволно въздъхна.

— Толкова съм благодарна, че те намерих, скъпи. Благодаря ти, че сподели Коледа заедно с нас.

Сърцето на Уим се разтуптя, стори му се, че разбира какво иска да му каже. Най-после всичко бе свършило. Тя бе решила да му подари тази Коледа и сега щеше да го отпрати.

В този миг Тия се повдигна на лакът и се надвеси над него. Дългата ѝ коса падна върху лицето му, устните ѝ се доближиха до неговите.

Отначало целувката го смути. Тя беше по-различна от целувките ѝ през последните седмици. Това не беше майчинска целувка, а целувка, изпълнена с копнеж и страст. Той не отговори, но не се и отдръпна, когато езикът ѝ се плъзна нежно в устата му.

Уим простена от удоволствие и усети как членът му подскочи и запулсира, когато тя улови ръката му, пъкна я под пеньоара си и я постави върху гърдите си.

Сякаш водена от някаква външна сила, дланта му погали високите ѝ гърди, а пръстите му откриха едно от набъбналите зърна. Започна да милва розовото връхче, а Тия извика тихо, изви се и се отпусна по гръб. Уим отдръпна рязко ръката си, сякаш се бе опарил, но Тия се засмя меко, протегна се към него и го събори върху себе си.

Погледът му срещна нейния и дълго остана така, докато сякаш по неизречена заповед той протегна ръка към колана на пеньоара ѝ и го развърза.

Докато смъкваше копнинената дреха от раменете ѝ, пое дълбоко дъх, изумен от съвършеното ѝ тяло, което сега се разкриваше с цялото си голо великолепие пред него.

Без да промълви нито дума, Тия привлече главата му към едната си гърда, докато в същото време насочи ръката между краката си. Когато пръстът му се плъзна в нея, тя се изви назад и нададе дрезгав вик:

— О, да, Уим, да!

Той смучеше жадно зърното ѝ, докато пръстът му се плъзгаше все по-навътре и по-навътре, все по-бързо и по-бързо, а после, воден от инстинкта си, смъкна гащите си, надигна се над нея и разтвори бедрата ѝ с колене. Когато проникна, замръзна за миг и пое рязко дъх, замаян от горещата и влажна плът, която го обгръщаше плътно. След това вече я яздеше буйно и бясно, докато тя извика, а той заглуши вика ѝ с устните си. Собствената му нужда крещеше за освобождение и той тласна диво, тръпнец и стискащ зъби, за да не извика на воля от наслада.

Отпусна се върху нея, неспособен да помръдне. Тя го избута нежно и той се претърколи по гръб.

После стана от леглото и излезе от стаята.

— По дяволите! — изруга Уим, докато прокарваше нервно ръце през косата си. Не знаеше защо, но я беше разочаровал и сега тя със сигурност щеше да го отпрати. Но няма и без това нямаше да го направи? В крайна сметка тя му бе подарила истинско съкровище, един прекрасен спомен, който щеше да го топли през безкрайните и студени нощи, които го очакваха.

Трябва да бе задрямал, защото внезапно я видя отново до себе си, викаше името му и миеше с влажна кърпа слабините му. Той се опита да се отдръпне от нея, засрамен и унижен, ала тя го спря с тихия си и нежен шепот:

— Ти беше великолепен, скъпи мой.

Не отговори, не можеше да говори. Закри с ръка лицето си, докато не усети как матракът се размърда и не чу отново стъпките и по пода. Тогава се надигна на лакти, изплашен, че я е разсърдил с мълчанието си.

— Тия!

— Тук съм, Уим, скъпи. Просто оставям кърпата в легена.

— В следващия миг тя отново беше в прегръдките му.

Двамата останаха мълчаливи дълго време. Тъкмо когато той смяташе, че е заспала, Тия извика тихо името му.

— Уим? Нали никога няма да ме напуснеш?

— Ти искаш да остана? — невярващо попита той, търсейки очите ѝ в тъмното. Трябваше да ги види, да се убеди, че изречените преди малко думи са истина.

— Да, Уим, завинаги.

— Затова ли ме доведе тук? — попита след известно време той.

— Да, Уим. Обикнах те в мига, в който те видях. Ти едва си възмъжал, мили мой, и повечето биха ме нарекли пропаднала и развратна жена, задето те обичам, но за мен ти си истински мъж, моят Адонис. Кажи, че ще останеш с мен, Уим.

— Ще остана — изрече той с глас, задавен от напиралите сълзи. Как би могъл някой да я смята за пропаднала и развратна?

— Ще ти дам целия свят, Уим Монтклеър.

— Аз искам само теб.

И това бе самата истина. Тия Барлоу му даде топлина, закрила, любов. А младият Уим не желаше нищо друго на този свят, освен нея.

4.

Франки нахлу и приемната на кабинета на Уим със самочувствието на жена, родена и израснала в света на привилегированите. Поздрави небрежно секретарката му и повдигна леко вежди:

— Баща ми зает ли е?

След което влетя в голямата и внушителна стая, която великият мъж сам бе проектирал.

Очите ѝ се разшириха от изненада, когато не видя баща си на обичайното му място зад бюрото. Той се бе отпуснал в един от въртящите се столове, обърнат към прозореца. Взираше се в панорамната гледка на града, очевидно потънал в мислите и образите, завладели съзнанието му.

— Здравей — рече Франки и додаде с по-висок глас, тъй като баща ѝ явно не я беше чул: — Върнах се.

Уим се сепна, но ѝ отвърна с много по-малко ентузиазъм, отколкото тя очакваше:

— Всичко наред ли е?

— Имаш предвид с новата ми звезда? — попита дъщеря му, пусна издутата си пътна чанта на пода и се настани на стола срещу него. — Не. Натъкнах се на една малка спънка.

— О, сигурен съм, че ще се справиш — разсеяно отвърна баща ѝ.

— Уим, всичко наред ли е?

— Хм? Какво? О, да. Разбира се. Просто отделих пет минути за медитация.

Франки се намръщи. Уим да медитира? Реши, че е по-добре да не задава въпроси, протегна ръка към чантата си, която преди малко бе оставила на пода, и се надигна.

— Е, в такъв случай няма да те задържам. Просто исках да знаеш, че съм се върнала жива и здрава. Свободен ли си за вечеря? Искане ми се да обсъдим моето откритие, книгата, докъде е стигнал сценарият и така нататък.

— Седни, Франки. Същност не съм свободен за вечеря, но дори и да бях, не искам да чакам чак дотогава, за да чуя за мъжа, който си открила. Как се казва?

— Джони. Джони Парис. Дори името му е идеално, нали?

— Въпросът бе риторичен и тя не изчака отговор. — Уим, почакай само да го видиш. Той е великолепен в пълния смисъл на думата — при това съвсем естествено, — обаче у него има нещо... онова особено качество, което е толкова рядко и именно това го прави толкова красиво. Очите му... Почакай. Ще ти го покажа.

Пъхна ръка в чантата си и извади плик със снимки. Разпръсна ги във вид на ветрило върху малката масичка пред тях.

— Направих ги тази сутрин, малко преди да тръгна. Дадох филма да го проявят и веднага се втурнах тук, за да ти ги покажа. Виждаш ли? Погледни очите му. Те не са настойчиви, а са някак си пълни с... какво? Тайнственост? Както и с болка, струва ми се. Това му придава суров, жаден и в същото време уязвим вид — засмя се тя и вдигна ръка, за да прокара пръсти през косата си — навик, който ѝ бе останал от детството и който я съпътстваше и до днес. — Както и да е, сам виждаш, че не може да се опише с думи. Жените ще полудеят по него, ще искат да го изядат жив. Мъжете пък ще мечтаят за силата и опасната загадъчност, които излъчва.

— Предавам се! — засмя се Уим.

— Знаех си, че ще го харесаш. А най-хубавото е, че тези снимки не показват и една десета от истинската му същност. Почакай да чуеш гласа му и да видиш как се движи.

— И така, каква е спънката? Защо не е тук с теб?

Франсин свъси вежди и се наведе напред, докато пръстите ѝ си играеха със снимките.

— Мамка му, Уим, не знам. Каза ми, че не може да дойде в Калифорния по-рано от ноември.

— Изглежда не е много въодушевен от идеята да участва във филм. Това може да не е само малка спънка, Франки. И най-големият талант на света не може да се изяви, ако не проявява интерес.

— Знам, но не мисля, че се отнася за този случай. Той беше заинтригуван. Може би е малко недоверчив. Но дядо му вярва в мен, а и когато си тръгнах, Джони вече бе убеден, че предложението ми си струва. Увери ме, че след три месеца със сигурност ще бъде тук.

Вярвам, че ще удържи на думата си. Наистина съм малко раздразнена, че не поиска да дойде сега с мен, за да направим пробните снимки. — Откъсна поглед от снимките и погледна към баща си. — Искам го, Уим. Знам, ще ми възразиш, че не можем да формираме екип, без да сме сигурни, че една от звездите ни може да играе, но аз вярвам на инстинктите си и съм сигурна, че това е мъжът, който ни трябва.

— Вярвам ти, Франки. Знаеш го. Все пак ние зависим от хората с пари. — Преплете пръстите си, облегна брадичка на тях и се замисли за това, което току-що му каза дъщеря му.

— Добре — рече накрая, стана и прекоси стаята, за да седне на стола зад бюрото. — Ще ти кажа какво ще направим. Обади се на този Джони Парис. Определи му дата през ноември. Постарай се той да разбере, че трябва да дойде — тогава или никога. Направи график за пробните снимки. Междувременно аз ще пришпоря Ранди Блейк и Бърти Самс за сценария. Кога искаш да започнеш снимките?

Франки го бе последвала и сега се бе навела от другия край на бюрото, подпряла ръце на плота.

— През февруари или най-късно през март.

— Добре — кимна баща ѝ, разтвори календара си и надраска някакви бележки. — Организирай всичко, Франки, но си подсигури гърба и подбери още някой и друг възможен изпълнител за ролята. — Смигна ѝ, когато видя как недоволно смръщи вежди. — Хей, няма да ти навреди, а ако поговориш с някои от известните актьори, това ще ти осигури нужната публичност и ще бъде нещо като реклама. Все още ли смяташ да ангажираш Румър за главната женска роля?

— Разбира се. Тя е идеална. Ти сам го каза, когато прочете книгата.

Уим не отговори; вместо това натисна един бутон на телефона си. Когато секретарката му се обади, той я помоли да насрочи среща, изброи шест имена и след кратък размисъл назова и седмо.

— И, Каръл, междувременно не ме свързвай. Двамата с Франки ще отделим половин час да кръстим този кораб, който пускаме на вода.

Франки се бе отпуснала на един стол от другата страна на бюрото на баща си. Знаеше, че той ѝ вярва, но в същото време винаги усещаше невидимите нишки, готови да бъдат дръпнати, ако тя прекрачи линията или се отклони от предначертаното. Фактът, че той току-що бе назначил среща, за да постави печата на одобрението си

върху проекта, който щеше да бъде изцяло неин, я трогна така, както малко неща биха могли.

— Благодаря ти, Уим.

— Мамка им на благодарностите. Само спечели „Оскар“ за „Дим“.

— Знаеш, че мога да го направя с този филм. Книгата е много силна. Но, Уим, ще накараме публиката и критиката да зяпнат, когато видят Джони.

Баща ѝ се засмя, а Франки остана за миг като омагьосана от смеха му и за пореден път осъзна колко красив беше баща ѝ дори на петдесет и шест години. Помисли си, че той също притежаваше онази рядка магия, от която бяха направени истинските звезди. Уим излъчваше силен магнетизъм, предизвикваше уважение, притежаваше особена мощ, която можеше да внуши само с няколко тихо изречени думи. Макар че от години го сравняваха с Гейбъл, Франки се съмняваше, че дори легендарният актьор можеше да се мери с баща ѝ по отношение на способността да покорява жените и да кара мъжете да му завиждат. Уим правеше всичко това несъзнателно. Тя винаги бе изпитвала благоговение към баща си, примесено със страхопочитание, ала в същото време беше невероятно горда с него. Точно в този миг обаче сърцето ѝ бе преизпълнено с любов.

— Не се смей, Уим. Аз съм напълно сериозна и ти дяволски добре знаеш, че мога да спечеля „Оскар“, иначе нямаше да ми повериш филма.

— Разбира се, че можеш. Ти си Монтклеър. Само гените ти са достатъчна гаранция. — Отново ѝ смигна по онзи начин, който би разтопил и най-леденото женско сърце. — А сега размърдай малкото си хубаво задниче, иди до бара и приготви по едно питие. Нито една сделка не може да се смята за сключена, докато не бъде придружена с наздравица.

Франки прекоси стаята, без да се оплаква, но докато кърпеше, подхвърли през рамо:

— Не забравяй и гените на Тия, Уим. Аз съм получила двойна доза гениалност.

Чу изпукване и рязко се обърна. Видя, че баща ѝ бе счупил молива, който държеше. Но на въпросителния ѝ поглед той се усмихна широко, а както винаги тъмните му очи не издаваха нищо.

— Нека моето бъде двойно — беше всичко, което Уим каза.

Франсин отнесе последните чанти в къщата, остави ги на пода във всекидневната и се спря, за да се наслади на чувството, че отново си е у дома, чувство, което винаги я радваше. Това бе едно от постоянните усещания в живота ѝ — задоволството, което я обгръщаше винаги щом влезеше в просторната къща край плажа в Малибу, която бе купила само две седмици след двадесет и първия си рожден ден. Изминаха пет години, но невероятното чувство на гордост и сигурност не я бе напуснало и я изпълваше винаги щом погледът ѝ обходеше голямата стая.

Дневната бе с внушителни размери и от нея се преминаваше в трапезарията и кухнята. Вкусът на Франсин към интериора бе също така авангарден, както и при избора ѝ на приятелите, дрехите и филмите, които режисираше. Платна на Нейгъл, Блу и Мукаи изпълваха стените на всичките дванадесет стаи. Няколкото ѝ любими скулптури имаха изчистени и семпли линии. Във високите и гладки вази, разпръснати с небрежна елегантност из стаите, бяха натопени нежни цветя, които приличаха повече на полски, отколкото на специално отгледани градински растения. Диваните и креслата бяха дълбоки и удобни, с бяла тапицерия в тон с белия килим. Ярките пухкави възглавници, разхвърляни из тях, свидетелстваха за присъщия ѝ усет към драматичното. Тя веднъж бе сравнила излъчването от стаята с впечатлението, което би направил един пъстър паун в страната на чудесата през зимата.

Франсин се съблече гола, сгъна грижливо дрехите си и ги остави в коша за пране, настани се в едно от дълбоките и меки кресла и кръстоса дългите си стройни крака. Придърпа една голяма пурпурна възглавница в скута си и я обви с ръце.

Хубаво беше да си у дома, ала тя бе неспокойна и изпълнена с някакво чувство на тревога и меланхолия, което се опитваше да прогони. Насочи мислите си към нещо по-приятно и си припомни откритието си в Аризона. Джони Парис. Само името бе достатъчно да я накара да се усмихне. Господи, той наистина беше великолепен, но притежаваше и нещо много повече от хубава външност. Беше един от онези редки мъже, които излъчваха сексуалност и опасност. В очите му бяха стаени тайни, болка и уязвимост. Джони бе сложна и загадъчна личност. Също като Уим.

Внезапното сравнение я сепна. Макар че и двамата мъже бяха необикновено красиви, те всъщност никак не си приличаха. Но тя се чувстваше едновременно привлечена и отблъсната от Джони Парис. Уим притежаваше същата способност да предизвиква желание човек да го закриля, въпреки че високите стени, които бе издигнал около себе си, държаха на разстояние дори най-близките му и доверени приятели.

Днес тя видя гордост в очите на баща си, почувства обичта му, която той никога не демонстрираше. В най-ранните си спомени тя копнееше за прегръдките и целувките му, които бяха толкова редки, че тя почти не си спомняше случай, когато да е получавала и двете. Като малка със завист бе гледала как другите деца си играят с бащите си — подхвърляха ги високо във въздуха, а после ги улавяха в любяща прегръдка.

При все това Уим ѝ показваше обичта си, макар и по друг начин. Тя се изразяваше в интереса му към идеите ѝ, независимо дали проектът, който се обсъждаше, бе неин или не. Във вярата му в преценките ѝ. В убедеността му, че е способна да покори и най-високите върхове в професията си. Но тайните, тайни, които усещаше, че крие от нея, ѝ причиняваха болка.

От мига, в който влезе в кабинета му преди три часа, тя безпогрешно отгатна знаците, които сякаш мълчаливо предупреждаваха: „Влизането забранено“. Искаше да го попита какво има, но не го направи. Още преди години се научи никога да не прави тази грешка. Уим беше човек, който лесно се дразнеше, но рядко се ядосваше истински. Но когато избухваше, яростта му бе почти неконтролируема и малцина оцеляваха след тази буря.

Въпреки това дистанцията, която той пазеше помежду им, винаги ѝ бе причинявала болка, защото така и не разбра на какво се дължи. Зачуди се каква бе причината за днешното отнесено, но същевременно разстроено изражение на баща ѝ. Мисълта, че е безполезно да го пита, я изпълни с нова тревога.

Захвърли възглавницата, протегна ръка към лампата, натисна ключа и светлината разпръсна сенките на падащия мрак, които бяха започнали да изпълват стаята.

Отиде до стъклената стена, която оформяше предната част на стаята, и се загледа към хоризонта. Душата и сърцето ѝ се изпълниха

със спокойствие и умиротворение — океанът винаги ѝ действаше по този начин.

Нямаше завеси, които да осигурят уединението ѝ, но Франсин не се боеше, че може да я видят. Предишният собственик на къщата бе издигнал висока стена, която стигаше до океана и не допускаше нежелани посетители на плажа. Понякога някоя яхта се мяркаше зад рифа, ала тази вечер безбрежната повърхност на океана бе пуста — притежание единствено на Бога и на нея.

Младата жена отвори плъзгащите се врати и излезе на дългата тераса, която опасваше къщата. Късният августовски бриз разроши косите ѝ и погали приятно кожата ѝ. Тя вдигна лице и затвори очи. Опита се да пропъди болката, която ѝ бе причинила днешната отчужденост на баща ѝ. Вдъхна дълбоко океанския въздух, изпълнен с мириса на море, сол и цитрусови плодове, които растяха по дърветата, издигащи се на моравата пред къщата ѝ. Дори и със затворени очи и обгърнатата от познатите аромати на дом ай, тя виждаше единствено тъмните очи на баща си, които блестяха с едва сдържан гняв и някаква дълбока тъга; усещаше познатото ухание, което бе част от него — смесица от одеколона му, мириса на кожените кресла, пурите... целия този богат и мъжествен аромат, запазена марка на Уим Монтклеър.

— Майкъл Блейн е на втора линия, господин Монтклеър.

Уим вдигна слушалката. Предишната вечер се бе обадил на детектива и почти през целия ден очакваше доклада му.

Беше отменил всичките си срещи за днес. Знаеше, че човекът, когото бе наел за пръв път преди повече от двадесет години, бе най-способният в този бизнес. Когато Уим му каза какъв е проблемът, Майкъл обеща да му докладва след двадесет и четири часа. Той бе човек, който спазваше думата си.

— Какво откри, Блейн?

— Попаднах в десетката, Уим. „Трипъл Найт Пъблишърс“ са сключили договор за издаването на биографията на Тия Барлоу. Предложили са ѝ два милиона за твърди и меки корици. Госпожица Барлоу е обещала, че ще опише истинската история на живота си, която из основи ще разтърси публиката.

— Както винаги си свършил добра работа, Майкъл — изрече с дрезгав глас Уим.

— Хей, Уим, за мангизите, които ми плащаш, ще ти намеря копие от ръкописа, преди още редакторът да го е получил.

Уим тихо се засмя.

— Това няма да бъде необходимо, уверявам те. Но ако някой може да ми го достави, не се съмнявам, че ти си този човек.

— Има ли нещо друго?

— Засега не. Още веднъж ти благодаря за добре свършената работа, Майкъл.

— Винаги можеш да разчиташ на мен, Уим.

Уим затвори телефона и забарабани с пръсти по бюрото. Значи кучката не блъфираше. Е, нито пък той, когато преди, години ѝ заяви, че по-скоро ще я види в ада, преди да ѝ позволи да нарани дъщеря му.

Взе отново слушалката и набра един нюйоркски номер, който знаеше наизуст. Отговориха на второто позвъняване.

— Кабинетът на Катлин Делонжи. На телефона е Мики Таунсенд.

— Здравей, Мики. Уим Монтоклеър се обажда.

Гласът на Мики мигом омекна.

— Катлин е на среща, господин Монтоклеър, но ако почакате малко, ще ѝ предам бележка. Сигурна съм, че ще иска да отговори на обаждането ви.

Уим изчака търпеливо повече от пет минути, докато гласът на приятелката му прозвуча по линията. Графиня Катлин Делонжи бе издател и собственик на едно от десетте най-големи издателства в Ню Йорк. Уим знаеше, че сигурно провежданата от нея среща в момента е важна. Също така знаеше, че тя ще излезе от срещата, без да задава въпроси, веднага щом я уведомят, че той се обажда. Той би направил същото за нея. Единствено дъщеря му се радваше на подобна привилегия.

— Уим, скъпи, съжалявам, че те накарах да чакаш. Бях на...

— Всичко е наред, любов моя. Разбирам.

— Да не би да се обаждаш във връзка с предстоящото ми посещение в твоята част на света, скъпи?

Въпреки тревогата си Уим се усмихна на искрената обич, която струеше от гласа ѝ. Катлин Делонжи бе изключително затворен човек, който много строго пазеше от външния свят връзките и чувствата си. Спокойният ѝ тон и липсата на притеснение в момента означаваха, че

може да говори съвсем спокойно, без да се страхува, че някой може да чуе разговора им.

— Бих искал да дойдеш по-скоро — рече Уим, а меката въздишка в гласа му потвърди истинността на думите му. Ала тонът му много бързо се промени, когато съобщи причината за обаждането си. — Отнася се за Тия, Катлин.

По линията настъпи напрегната тишина, последвана от шумно поемане, на въздух.

— Какво е направила този път?

Уим набързо ѝ предаде разговора от предишната вечер, после я уведоми какво му бе докладвал частният детектив. Катлин отговори на въпроса му, преди да успее да ѝ го зададе.

— Ръкописът ѝ никога няма да бъде отпечатан, Уим. Имаш думата ми. Самюъл Коен ми дължи няколко големи услуги. Ще трябва да му припомни всичките до една, за да го накарам да прекрати договора, но не се тревожи.

— Никога не съм се съмнявал, че мога да разчитам на теб. Но, Катлин, мисля, че ще е по-добре засега да оставим нещата както са. Поне през следващите няколко месеца.

— Защо, мили? Не може да си забравил, че Тия работи заедно с някого върху книгата си. Този друг човек ще знае тайната ти.

— Мислих за това, Катлин, но до края на седмицата ще знам името на анонимния автор. Който и да е той, може да бъде купен като всеки друг. Междувременно за мен ще бъде по-изгодно да оставя Тия да си мисли, че съм решил да я атакувам от друг ъгъл.

— А, значи смяташ да я заплашиш със съдебно дело, заповед за възбрана и така нататък.

Уим се усмихна, доволен, че Катлин го разбира толкова добре; колко много си приличаха те двамата.

— Точно така. А относно договора с „Трипъл Найт Пъблишърс“ — не искам да бъде прекратен. Просто искам въпросната книга никога да не бъде публикувана. Това усложнява ли нещата за теб?

— Да, прави ги по-трудни, но не и невъзможни. Както и да е, продължавам да се чудя защо смяташ да действаш по този начин?

— Помисли си, любима. Познаваш Тия не по-зле от мен. Това би било само временна победа. Тя не разбира значението на думата поражение. Веднага щом разбере, че са я надхитрили, ще нападне на

друг фронт. Само че следващия път може и да не ме предупреди. Мисля, че е по-добре да играя нейната игра, и то според правилата, на които тя научи и двама ни.

По линията се разнесе дълбокият гърлен смях на Катлин.

— А, значи смяташ да си поиграеш с нея. В същото време искаш аз да убедя Коен да провали договора. Наистина си много умен, скъпи ми Уим.

— Да, правилно си разбрала. Сигурен съм, че господин Коен ще бъде изключително щастлив да удвои парите си, без дори да прави разходи по отпечатването на книгата. А междувременно това ще ни спечели време, нали? Две, а може би три години? Според моите източници Тия била болна. Тя е на седемдесет години. Колко дълго ще живее, за Бога?

Този път мелодичният смях на Катлин прозвуча малко злобно.

— Моля те, Господи, дано никога не направя нещо, което да ме направи твой враг.

— Това, моя най-скъпа Катлин, никога няма да се случи.

— Знам — каза тя и гласът и стана сериозен и мек. — Това е единствената утеха, която имаме. Тия се опита да ни унищожи, но вместо това успя да си създаде един много силен и сплотен враг.

— И двамата оцеляхме от злобата и отмъщението ѝ, Катлин, ала тя все още държи някои конци, които може да дърпа — напомни ѝ Уим.

— Надявам се, че това няма да е вечно, скъпи. — Последва кратък и горчив смях. — Ти си напълно прав. В крайна сметка колко дълго може да живее старата кучка?

— Понякога ми се иска да имам смелост да я убия.

— Никога не е било въпрос на смелост, мили мой. И двамата знаем защо не си го направил.

— Заради Франки, разбира се. Тъкмо заради нея няма да позволя на Тия това последно отмъщение.

Катлин почувства как по гърба ѝ пробягнаха тръпки и реши да смени темата, като заговори за други по-безопасни и приятни неща.

— Като стана дума за блудната ти дъщеря, как е тя? Къде е в момента?

— Франки ли? Добре е. Всъщност само преди половин час напусна кабинета ми.

— И кой дракон се кани да прониже през тази седмица?

Уим се засмя за пръв път от телефонното обаждане на Тия предишната вечер.

— Всъщност, стара приятелко, изглежда, че тя най-после е открила непобедимия дракон.

— Франсин влюбена? — недоверчиво възкликна Катлин.

— Не, не. Тя изцяло е отдадена на работата си. Няма време за сериозни връзки. Но е убедена, че е открила мъжа, който ще се превърна в мегазвездата на следващото десетилетие.

— Какъвто бащата, такава и дъщерята — подкачи го Катлин, имайки предвид отдадеността му на работата. — А ти какво мислиш? Дали е права за... бъдещата звезда?

— Не съм го виждал, но не се съмнявам в нея. Тя притежава инстинкт.

— В такъв случай ще следя изявите му. Как е името на този нов холивудски герой?

— Джони Парис.

— А, звучи много секси.

Уим се засмя.

— Според Франсин това е най-малкото, което можело да се каже за него.

Когато Еди Парис излезе иззад ъгъла на къщата, влачейки изсушен храст градински чай, видя внука си да завива по алеята. Хвърли бодливото растение върху високата купчина от изрязани храсти и клони, смъкна шапката от главата си, избърса потното си чело с ръка и повдигна брадичка в мълчалив поздрав.

— Изглежда си бил доста зает — подхвърли Джони, докато излизаше от пикапа. Затръшна вратата и закрачи към дядо си.

Еди пренебрегна забележката му и предпочете да попита за посещението на Джони в Скотсдейл.

— Как е тя?

Красивото лице на младия мъж се озари от усмивка, която излъчваше едновременно и радост, и гордост, макар че в искрящите му зелени очи бе стаена тъга.

— Красива. Изглеждаше радостна да ме види. Всъщност се усмихна, когато ме видя да влизам в стаята ѝ.

Еди отпусна ръка върху рамото на внука си и го повлече към къщата.

— Какво ще кажеш за една бира? Гърлото ми дращи и имам чувството, че съм погълнал цяла торба с пясък.

Двамата мъже се настаниха във вътрешния двор, Еди изслуша разказа на Джони за следобеда, без да го прекъсва чак до последните му думи.

— Искат ми се тя да може да е тук с нас.

— Търпение, синко. И това ще стане.

Джони не отговори, а извърна поглед към пустинята и скалистото плато в далечината с два високи хребета.

Еди знаеше, че внукът му не мисли за днешното си посещение, а за едно момиче отпреди три години. Възрастният мъж реши, че е време да смени темата и вместо за миналото да заговори за бъдещето на Джони.

— Мисли ли за предложението на Франсин Монтоклеър?

— Малко.

— И какво? Ще отидеш ли?

— Предполагам, че да. Както самият ти каза, какво мога да изгубя? Преди три години захвърлих на вятъра живота, който исках. Може би госпожица Голяма работа ще ми помогне да си върна поне една част от него.

— Така мисля и аз — кимна Еди и отпи от бутилката. После внезапно добави: — Тази сутрин говорих с един стар приятел в Лос Анжелис.

— И? — попита Джони в тон с навика на дядо му да говори със заобикалки.

— Изглежда, че тя не е лъгала, когато заяви, че баща ѝ бил един от най-могъщите хора във филмовата индустрия. Освен това той наистина обожава дъщеря си. Моят приятел ми каза, че щом е заявила, че ще те направи звезда, значи можеш да започваш да си броиш парите.

Джони кръстоса единия си крак, обут в ботуш, върху другия и завъртя студената бутилка между пръстите си.

— Кой е този твой приятел, дядо?

— Рони Рейгън. Помниш ли го? Изигра най-великата си роля в Белия дом.

От гърлото на Джони се изтръгна тих смях.

— Струва ми се, че си спомням името. И Нанси ли познаваш?

— Не много добре — призна си Еди със сериозен тон. — Разбира се, срещал съм я няколко пъти, но тя не е от най-общителните. Спазва дистанция.

Джони отново се усмихна. Напоследък много малко неща можеха да го развеселят, а още по-малко хора. Еди Парис беше един от тях.

— Как така не знам за приятелството ти със семейство Рейгън?

— Представа нямам, синко. Предполагам, че не си ми обръщал много внимание през онези години. Доколкото си спомням, ти прекарваше по-голямата част от времето си, пъхнал глава под капака на някоя кола или седнал над книгите.

Дори и в падналия мрак Еди забеляза как лицето на внука му мигом помръкна и тъгата се завърна в зелените му очи. Знаеше за какво мисли. Знаеше и за кого си мисли. Повдигна крак и бутна с върха на ботуша си крака на Джони.

— Няма да ти стане по-добре, ако продължаваш да тъгуваш. Тя не би го искала. Тя би искала да продължиш да живееш.

Джони рязко се изправи.

— Да, предполагам, че точно това ще направя, когато бъда отново свободен. Има още три месеца, докато законът ми връчи картата „Свободен“ и ми позволи да изиграя картата „Заминавам“.

— Това не е игра и ти го знаеш най-добре — сурово рече Еди с явно неодобрение. — Но си прав. Законът казва, че още три месеца не можеш да напускаш Аризона. Не казва обаче, че не можеш да започнеш да се подготвяш.

Джони бе дръпнал плъзгащата се стъклена врата, но се спря и се обърна към дядо си.

— И как предлагаш да го направя?

Устните на Еди бавно се разтеглиха в усмивка.

— Знаеш ли, за такова умно момче понякога си много тъп.

В дневната върху телевизора има една визитна картичка. Предполагам, че на гърба ѝ е написан домашният телефон на момичето.

— Искаш да се обадя на Франки Монтклеър? И за какво?

— Да я увериш, че ще се видиш с нея една седмица преди Деня на благодарността. Да я попиташ дали не може междувременно да ти изпрати сценария. Да покажеш някакъв интерес.

— Искаш да кажеш да ѝ се подмажа?

— А защо не? — попита Еди. — Имаш ли нещо по-добро да правиш? — Видя как внукът му стисна упорито челюсти и додаде с весели искрици в очите: — Хей, момче, не ме разбирай погрешно. Никога не съм обичал да целувам задници, но пък никога досега не са ми предлагали да целувам някой толкова хубав. Може би щеше да ми хареса.

Джони се усмихна и в този миг приликата между двамата стана поразителна.

— Е, трябва призная, дядо, че определено имаш право. — Почеса се по врата. — Макар че не е съвсем мой тип.

— Да, знам. Ти харесваш по-сладки и нежни. Не мога да не се съглася, че тя е малко ръбеста. Но доколкото си спомням, забелязах, че има някои места, които са доста меки и закръглени.

Този път Джони отметна глава и силно се засмя.

— Ти можеш да намериш нещо хубаво дори и в една гърмяща змия. Предполагам, че тъкмо това те прави толкова добър политик.

Еди му смигна.

— Да, така е, момче. Ти може и да не станеш политик, но актьорската игра и политиката не са много различни. Ако си изиграеш ролята достатъчно добре, публиката ще те хареса и можеш лесно да я накараш да играе по свирката ти. Запомни го.

Джони остави стъклената врата да се плъзне зад гърба му и се облегна на стената с тъжно изражение на лицето.

— Аз мога да изиграя ролята, дядо. Но какво ще правя, когато светлините угаснат?

Еди не отговори, взе лулата си, двете празни бутилки и се изправи. Застана пред внука си на прага на задната врата и срещна твърдо погледа му.

— Тогава ще започнеш да репетираш репликите си за следващия ден. Миналото си е минало, Джони, момчето ми, и ти никога няма да можеш да го промениш.

5.

Седем месеца по-късно Джони стоеше отстрани на снимачната площадка, вперил поглед във Франки. През шестте седмици откакто бяха започнали снимките на „Дим“, той бе започнал да изпитва такова уважение към неуморния си режисьор, с каквото удостояваше твърде малко хора.

Облечена в обичайната си униформа — бейзболна шапка, зелена тениска и шорти в цвят каки, тя седеше на един платнен стол и размахваше ръце, докато раздаваше заповеди на операторите, техниците и останалите сценични работници. Когато един от тях не я чу, тя пъхна два пръста в устата си и изсвири толкова силно, че всички от екипа мигом замръзнаха по местата си.

Франки беше истинска фурия и без съмнение притежаваше енергия за десет души. При все това не неуморната ѝ жизненост караше Джони да се възхищава, а умението ѝ да увеличи в буйния си ритъм и останалите. Госпожица Монтклеър бе перфекционист, често пъти заповедите ѝ звучаха нетърпеливо, но не се скъпеше на похвали, както и не пропускаше да наругае някой провинил се. Целият екип се подчиняваше на изискванията ѝ, съобразяваше се с предложенията ѝ и дори с понякога ексцентричното ѝ мислене. Избухваше лесно, но бързо разсейваше лошите чувства и обидата с някой комплимент, казан съвсем искрено. Тя бе открита, пламенна, буйна. Такава бе Франсин Монтклеър. И в същото време чувствителна, грижовна, уязвима. Това бяха други черти от същността ѝ, макар че тя се опитваше с все сили да скрие тази своя страна.

Джони много добре си спомняше първата им среща, когато през ноември пристигна в Лос Анжелис. Дватамата се срещнаха в кабинета на баща ѝ. Джони не се чувстваше особено нервен, но Франки бе възприела ролята на негов защитник и закрилник и се нахвърляше върху Уим и при най-малката провокация от негова страна. Като например, когато прочутият продуцент попита Джони кое го е

накарало да си мисли, че може да играе. Джони отвори уста, за да отговори, но Франки го изпревари.

— А ти какво си мислиш, мамка му? Защото аз знам, че той може. Това е напълно достатъчно.

Джони бе видял развеселените пламъчета в очите на баща й, но Уим само се усмихна леко, изправи се и рече:

— Е, да отидем да се убедим, става ли?

Джони не си бе съставил предварително мнение за Уим Монтклеър, но се изненада, когато го видя. Той беше тъмен, а дъщеря му — светла; той бе тих, а тя — шумна и буйна; той бе спокоен, докато тя кипеше от енергия. Но това, което най-много изненада Джони, бе необикновено хубавият му външен вид. Дори и в едно общество, където красивите мъже не бяха рядкост, Уим Монтклеър се открояваше сред останалите. Висок, строен, но със солидна фигура, той притежаваше физиката на мъж поне с двадесет години по-млад. Макар и в средата на петдесетте си години, в гъстата му черна коса нямаше нито един бял или сив косъм. Малките бръчици около очите и устата — свидетелство за отминалите години — само подчертаваха красивите черти и мъжествеността на лицето му. Ала това, което най-много привлече Джони, беше болката, стаена в очите на могъщия филмов магнат.

Джони не се бе срещал с Уим Монтклеър повече от пет-шест пъти през четирите месеца откакто се запознаха, но вече бе доловил нещо от сложния му характер, който може би обясняваше поне част от влиянието, което имаше този мъж в един град, където силата се срещаше почти толкова често, колкото и хубавият външен вид. Мъжът разкриваше само част от себе си пред света и в същото време оставаше затворен и загадъчен. Освен това Джони разбра, че каквито и тайни да криеше Уим Монтклеър, те бяха тайни и за дъщеря му.

Бащата и дъщерята се разбираха с лекота. Те се смееха на техни си шеги, в които другите не се и опитваха да вникнат, разбираха се само с един поглед и спореха ожесточено относно работата, като губеха или печелеха спора почти наравно. Честността на Уим впечатли Джони. Това, което го отблъсна от него, бе дистанцията, която Уим спазваше между себе и Франки — сякаш помежду им зееше пропаст. Фактът, че тя знаеше, че няма мост, по който да премине през тази пропаст и да достигне до най-съкровените кътчета от душата на баща

си, бе съвсем очевидно. В отделни мигове Джони успяваше да зърне нейната болка, макар че тя успяваше много бързо да я прикрие.

Днес се очакваше Уим да дойде на снимачната площадка, но Франки не изглеждаше разтревожена и това не бе изненадващо. Франки бе режисьор на филм с огромен бюджет, а и беше заобиколена от екип истински професионалисти. Уим беше продуцент. Срещата днес нямаше да бъде между баща и дъщеря, а между бизнес партньори.

Румър Дей се появи зад Джони и го изтръгна от мислите му, когато отпусна ръка на рамото му и се повдигна на пръсти, за да прошепне съблазнително в ухото му:

— Хей, секси дяволе, готов ли си да се любиш с мен? Усмивката на Джони беше достатъчен отговор, но той остави очите му да бъдат по-красноречиви и плъзна поглед по красивото ѝ миниатюрно тяло.

Облечена в къса копринена роба в синьо и бледолилаво, която разкриваше голяма част от чувствените ѝ форми, и с нарочно разрошена от гримьора буйна тъмна коса, актрисата приличаше на малко страстно коте, готово да примами самец в леглото — или по-скоро сред листата, както бе според сценария.

Гласът ѝ бе дълбок, страстен и подканващ, смехът ѝ определено бе натежал от сладост, когато пъкна върха на езика си в ухото му и прошепна:

— Не е нужно да играем, докато го правим. Аз не бих се притеснявала от четиридесетте души, които ще ни гледат, ако и на теб не ти пука.

Джони тихо се засмя.

— Скъпа, аз ще бъда толкова добър, че дори ти няма да разбереш, че не се чукаме наистина под всички онези светлини.

— Вярвам ти — отвърна тя, а сините ѝ очи потъмняха, когато облиза долната си устна. Наклони леко глава на една страна и бавно кимна. — Наблюдвах внимателно работата ти вчера с Престън. Франси е била права, когато е заявила, че един ден ще бъдеш голяма звезда. — После отново се засмя, и пристъпи към него, но преди да се отдалечи, пръстите ѝ погалиха леко издутите му отпред джинси. — Не ме разочаровай днес, захарче.

Джони се засмя. Харесваше Румър Дей. Тя бе не по-малко екстравагантна от най-добрата си приятелка Франсин Монтклеър, но

двете бяха различни като деня и нощта. Погледът му се насочи отново към режисьора на филма, който в момента размахваше ръце и тръскаше глава, явно въввлечен в разгорещен спор с един от техниците по осветлението. Франки бе не по-малко красива от Румър, но правеше всичко по силите си, за да прикрие формите си под почти мъжките дрехи. Красотата ѝ напомняше тази на Грейс Кели, докато Румър приличаше на Лиз Тейлър — царственост срещу непосредственост, гъвкава и грациозна тигрица срещу кокетно и очарователно котенце.

Тери Уайт, асистентката на Франки, се приближи с клапата, която постоянно бе мушната под мишницата ѝ, и вдигна десетте си пръста, за да покаже колко минути остават до снимките.

Джони вдигна брадичка, че я е разбрал, но мигом я забрави, докато мислено се подготвяше за любовната сцена, която щяха да снимат тази сутрин. Ала тя спря пред него, привличайки отново вниманието му.

— Знам, че вече всички са ти го казали, но днес беше изключителен. Едва не се разплаках.

Когато Тери се отдалечи след няколко секунди, Джони се замисли за сцената, за която всички говореха. Престън Скот бе звезда и Джони отдавна му се възхищаваше. Вече минаваше шестдесетте и напоследък играеше доста поддържащи роли. Избран от бащата на Франки за ролята в „Дим“, той беше наистина великолепен. При все това Джони още не можеше да се отърси от ужаса, обзел го при сцената, която бяха заснели предишния ден.

— Нямах ли никакъв срам, момче? — попита прегърбеният възрастен мъж сина си.

Лукас Хънтър сведе глава, неспособен да понесе мъката в очите на баща си. Помежду им настана дълго мълчание. Най-после Лукас бавно вдигна глава. Ръката му с треперещи пръсти отметна един непокорен кичур, паднал на челото му. Сълзите пареха гърлото му и замъгляваха погледа му, но той изправи рамене и отговори с твърд глас:

— Срам ли, татко? Да, имам срам. Срамувам се, че трябваше да извърша онова, които всички знаеха, че е необходимо да се направи. Срам ме е, че чаках толкова дълго. Но ако ме питаш дали ме е срам, задето съм убил онова копеле, то отговорът е — не.

Дърк Хънтър срещна спокойно погледа на сина си. Измина сякаш цяла вечност, преди да го сграбчи и притисне до гърдите си в силна прегръдка.

— Ти си извършил убийство, синко. Те ще дойдат да те приберат, а аз не мога да сторя нищо, за да ги спра.

Двамата мъже се отдръпнаха един от друг. Лукас избърса една сълза от бузата на баща си, докато неговите се стичаха по лицето му.

— Не, сър, не, няма как да ги спреш. Ала има едно нещо, което можеш да направиш за мен.

— Да? — попита възрастният актьор младия. — Какво мога да направя за теб?

— Когато ме завържат на онзи стол и включат тока, не плачи. Дръж главата си високо изправена и си повтаряй, че си свършил добра работа. Отгледал си и си възпитал син, който не е страхливец.

Викът на Франки: „Стоп!“ го стресна, толкова се бе вживял в сцената, която играеше. Когато Престън му стисна ръката, за да го поздрави за чудесната работа, той едва го чу. Сцената бе твърде сходна с онова, което Джони бе преживял, и младият мъж не бе сигурен дали играеше ролята, или по-скоро разкриваше част от не твърде далечното си минало.

Когато половин час по-късно излезе от караваната си и се запъти към апартамента, който бе наел в Ла Бриър, все още бе разтърсен от преживените по време на кратката сцена емоции. Неколцина от снимачния екип извикаха след него, за да му пожелаят лека нощ, но той само махна с ръка, без да се спре, докато гласът на Франки не го сепна точно пред вратата на огромното студио.

— Хей, Парис, почакай!

Джони неохотно се обърна. Чувстваше се безкрайно уморен и искаше да остане сам.

Когато го настигна, тя се усмихна широко, но не заговори. Вместо това обви врата му с ръка и привлече главата му към своята. Целуна го звучно и страстно и макар че това не бе целувка между влюбени, Джони бе смаян от ефекта, който имаше върху него.

Франки го пусна също така внезапно, както го бе сграбчила, отстъпи няколко крачки и отново му се усмихна.

— Днешната сцена с Престън беше великолепна, Джони! Бях толкова трогната, че едва не се разплаках. Поздравления!

— Благодаря — отвърна Джони. Чувстваше, че не е честно да приема похвалата ѝ за сцената, ала истинското му смущение се дължеше на целувката, която го бе възбудила, нещо, което Франки явно не бе възнамерявала. Отмести поглед към вратата. — Ще се видим утре — рече той и завъртя дръжката.

— Чудех се дали не искаш да видиш днешните кадри с мен. Всички само за това говорят — колко си добър. Не искаш ли сам да се убедиш?

— Не и тази вечер, Франки. Скапан съм. — Изненада се от разочарованието в очите ѝ, но не отстъпи.

Тя сви рамене.

— Може би тогава някоя друга вечер, какво ще кажеш? — После кратко се засмя. — Мамка му, сигурна съм, че ще направиш и друга такава сцена! — Лицето ѝ светна и устните ѝ се извиха в приятелска усмивка. — Ти наистина си много, много добър, Джони Парис.

— Благодаря — кимна младият мъж и отвори вратата.

Студеният зимен въздух успокои вихрушката, която го бе връхлетяла след целувката ѝ. Обърна се и извика след Франки:

— Хей! — Тя извърна глава и той се ухили. — Благодаря за предложението, но малко се притеснявам да се гледам. Някой друг път, става ли?

— Разбира се — усмихна му се в отговор тя. — Или може би някоя вечер ще излезем да хапнем по хамбургер, ако още не си преодолял притеснението да се видиш на екран. — Какво ще кажеш за утре вечер?

Този път Франки не се усмихна, а избухна в детински радостен кикот.

— Утре сутринта ще снимаме любовната сцена с Румър, забрави ли? Вероятно по-скоро ще имаш нужда от студен душ, отколкото от хамбургер... или нещо друго — добави тя и внезапно се изчерви.

— Или нещо друго — повтори Джони, очарован от смущението ѝ, толкова нехарактерно за нея. — Но все ще измислим нещо, нали?

— Разбира се — съгласи се младата жена. — Стига да не си прекалено уморен — додаде тя, когато той отново бутна вратата.

— Заради сцената с Румър? Няма начин. Сексът — поне истинският секс — винаги ме е ободрявал. Предполагам, че и престореният ще има същия ефект, как мислиш?

— Човек може само да се надява — отвърна тя с дрезгав глас и Джони се запита дали току-що не му бе отправила предизвикателство.

В любовната сцена нямаше диалог. Представляваше забранената любов — съблазняването на наемния работник от богатата съпруга на работодателя му. Писателят бе възнамерявал да опише една обикновена похотлива страст. Франки искаше нещо повече. Тя прекара по-голямата част от нощта в обмисляне на всеки детайл от сцената, за да успее съвсем точно да обясни на екипа си илюзията, която искаше да създаде. Това бе основната сцена, на която се базираше целият филм. Докато я наблюдаваше, Джони искрено се възхищаваше на въображението ѝ.

Филмът не се развиваше последователно както бе в сценария. Отделните сцени рядко следваха по ред. Отначало това объркваше доста актьора новобранец, но Франки му показва как да изиграе всяка сцена, подобно на спомените, които оживяват пред нас.

— Мисли за това, все едно се връщаш в миналото си, Джони — посъветва го тя. — Спомените рядко идват в точна последователност. Един извиква друг и така нататък. Някои са по-ранни, други — по-късни, но когато ги свържем в едно, получаваме една цялостна картина на това, което искаме да си представим. Филмите се правят по същия начин. Добрите новини за теб са, че аз съм тази, която трябва да реши кога да се снима даден епизод. Ти трябва само да играеш. Е, добре — продължи тя и махна с ръце, за да привлече вниманието на всички на площадката. — Разбра ли ме? Искам всичко да бъде неподправено. Разтърсващо. Но най-вече искам всеки мъж и всяка жена, които го гледат, да почувстват нагорещената страст, да поискат те да са в тези гори, тях да обвива тази мъгла, докато се чука до припадък.

Три минути по-късно проехтя „Камера!“ — думата, която слагаше началото на магията — и Джони вдигна брадвата, за да сече дървата. Потта, създадена от пръски вода от една бутилка, се стичаше по бронзовите му рамене.

Младият актьор стисна брадвата и почувства как го обзема напрежение. Няколко секунди по-късно снимачната площадка изчезна и той се озова в гората, в края на една поляна.

Вентилаторът, който духаше в листата на дърветата, се бе превърнал в истински утринен бриз, а стъпките, които го

приближаваха отзад, бяха на красивата му и недостижима господарка от голямата къща в далечината.

Очите ѝ горяха със страст и той усети как желанието изпълва слабините му. Избърса челото си, борейки се с желанието да отвърне на неизречената молба, която крещеше в погледа ѝ. Пое дълбоко дъх, когато тя пусна кърпата на земята, постави дланите си върху гърдите му и после ги плъзна бавно и предизвикателно по стегнатия корем, до колана на джинсите му. Той усети как един мускул заигра на бузата му, когато пръстите ѝ откопчаха копчето и бавно смъкнаха ципа. Бравата падна на земята до кърпата.

Когато дръпна колана на късата нощна роба, с която Румър бе облечена, Джони отново беше Лукас Хънтър. Той бе добросъвестен актьор и докато се подготвяше за сцената, която снимаха в момента, си спомни за онова момиче от миналото му, младата жена, която бе обичал и загубил. Знаеше, че няма да се затрудни да замести действителността с фантазиите си, че може да предаде чувствата, които една гола и красива жена би предизвикала. Но докато смъкваше копирената роба от раменете на Румър, обхващаше гърдите ѝ с длани и я поваляше на земята, не си представяше отдавна изгубената си любима. Беше истинска лудост, но фантазията му рисуваше жената, която седеше зад него, на режисьорския стол.

Простена, когато осъзна, че във въображението си се люби с Франки. Лицето му се изкриви от страст.

В мига, в който камерата показва лицето ѝ в едър план, Румър почувства как твърдият му член се притисна към корема ѝ. Очите ѝ се разшириха от изненада, после бързо се присвиха от удоволствие. Тя се изви, за да го посрещне и изкусното съвкупление, което Франсин Монтклеър искаше от тях да изиграят, започна.

Уим стоеше в сенките, докато сцената между Румър и Джони се снимаше отново и отново. Бе скръстил ръце пред гърдите си, опитното му око виждаше недостатъците, забелязани и от дъщеря му. Актьорите си подхождаха невероятно, посланията им бяха във великолепен синхрон, а химията помежду им бе удивителна. Но при първия дубъл светлината бе недостатъчна и той едва не избухна в смях, когато Франки извика: „Стоп!“, сетне се нахвърли върху техника с характерната си прямота:

— Задникът му е страхотен, мога да ти го гарантирам, но целите им лица са в сянка! Та те се любят, за Бога! Трябва да уловим техния екстаз, а не дяволски великолепия му задник!

После, по време на втория дубъл спря вентилаторът, а на третия се повреди машината, която създаваше мъглата, и от актьорите се виждаше само едно неясно петно.

На петнадесетия дубъл Уим се боеше, че дъщеря му изисква прекалено много и само изтощава й актьорите и целия снимачен екип. Но този път всичко мина като по вода. Викът на Франки: „Добре!“ го накара да се усмихне с искрена гордост. По дяволите, тя беше един от най-добрите режисьори, които филмовият бизнес някога бе виждал.

Когато двамата изтощени актьори напуснаха снимачната площадка, а останалата част от екипа се зае с други задължения, Уим най-после приближи към дъщеря си.

Тя бе застанала пред количката с разхладителни напитки и си наливаше чаша сок. С другата си ръка свали бейзболната си шапка, избърса потното си чело и врата и възкликна: — Ух!

— Наистина фантастична работа — искрено я похвали, когато тя извърна глава към него.

— Като ваденето на зъб — усмихна се дъщеря му.

— Но ти се справи.

Тя сви рамене, подаде му чашата със сок и наля друга на себе си.

— Всички се справихме. В един момент вече мислех, че Румър и Джони няма да издържат.

Уим кимна.

— Аз също, но както обикновено инстинктите ти не те подведоха. Ти постигна съвършенство.

Франки поклати глава.

— Не, те се справиха сами. Това там не бяха те. Ако не се бяха объркали другите неща, можехме да използваме първия дубъл. Видя ли ги? Господи, нима не бяха страхотни?

Уим се усмихна на въодушевляването в гласа й и се запита откога самият той не бе изпитвал подобен възторг и удовлетворение в живота си.

— Както вече ти казах, беше много силно и въздействащо. Химията помежду им е невероятна.

Франки не отговори, а поднесе чашата към устните си, Уим се зачуди на какво се дължеше появилата се лека бръчка между веждите ѝ. Да не би дъщеря му да се интересува от новия си актьор не само в професионално отношение? Реши да попита.

— Ти беше напълно права за Джони Парис. Той е съвсем естествен, както се казва.

— Тъхъ — някак разсеяно промърмори Франки.

— А как е извън снимачната площадка?

Франки рязко вдигна глава.

— Какво имаш предвид?

— Ами как се разбира с екипа, с другите актьори.

— Предполагам, че се разбира добре. Поне така изглежда. Доколкото знам, всички се възхищават на таланта му.

— Добре. Малко се безпокоях за него.

Очите на Франки се разшириха.

— Защо?

Уим се усмихна широко под разкошните си мустаци.

— Аз ти имах пълно доверие, ако това е, което те притеснява. Бях сигурен, че след като ти имаш вяра в него, той ще се справи. Но трябва да признаеш, че не беше от най-въодушевените млади таланти, с които сме подписвали договор. Дори Ейми забеляза прекалената му предпазливост.

Ейми Търгуд беше агентката, която договаряше ангажирането на Джони, и макар че самата Франки ги бе запознала, тя не беше сред почитателите ѝ.

— Вероятно е била сърдита, защото не я е изучава върху бюрото ѝ още на първата им среща.

Смехът на Уим извика усмивка на устните на дъщеря му.

— Знаеш какво има предвид — рече тя.

— Да, знам и навярно си права. Онази жена е истинска баракуда.

Този път Франки избухна в смях, наклони глава и стрелна баща си с поглед, който означаваше: „Ти би трябвало да знаеш по-добре“.

Уим не обърна внимание на намека ѝ и отново насочи разговора към Джони.

— А какво ще кажеш ти? Лесно ли се работи с него?

— Уим, какво искаш да знаеш? Не вярвам да се тревожиш за мен. Ако се безпокоиш, да не би да съм си намерила нова играчка,

която ще захвърля веднага щом свърша с филма, можеш да си отдъхнеш с облекчение. Помежду ни няма никаква връзка, освен професионалната. Вечеряли сме няколко пъти заедно, преди да започнем снимките, но сме говорили единствено по работа. Тази вечер сме решили да си вземем по един хамбургер и да обсъдим заснетото. Само бизнес.

Тя остави чашата си, нахлупи шапката и се запъти към стола си, където започна да развързва обувките си.

— Доволен ли си?

— А дали има нещо между него и Румър?

Франки развърза обувките си, изхлузи ги от краката си, остави ги да паднат на пода, раздвижи пръстите си и масажира глезените си. Чак след това вдигна лице към него, за да му отговори. Сви рамене, което според нея бе достатъчно, но искрите в тъмните ѝ очи бяха доста по-красноречиви.

— Не и до днес. Но след тази сцена, кой знае? Не би могло да навреди, ако помежду им има нещо, нали?

— Съгласен съм.

— Телефонно обаждане за вас, господин Монтоклеър — рече асистентката на Франки, която сякаш изникна от нищото с клетъчния телефон в ръка.

— Ще приемеш ли съобщението, скъпа? Аз тъкмо тръгвах. Ще се обадя от колата.

— Къде отиваш, Уим? — попита дъщеря му.

— Имам гост, който не е от града. Защо не дойдеш да обядваме в неделя?

— Разбира се. Само ние двамата?

В този момент Тери се върна, за да му предаде съобщението от клетъчния му телефон. Той го пхна в джоба на самото си, без да го погледне, и отвърна на въпроса на дъщеря си.

— Не, боя се, че не. Очаквам неколцина бизнес партньори. Нищо официално. Само колкото да опипаме взаимно почвата, да си обменим по някоя и друга лъжа. Защо не доведеш и Парис? Няма да е зле да започнем да го въвеждаме в обществото.

— Ще го попитам, но обикновено в събота вечер, след като свършим снимките, той заминава за Паристън.

Уим се намръщи.

— Да не би да има някоя недовършена работа там?

— Това не ме засяга, Уим. Защо? Какво значение има? Ние снимаме целия филм в Лос Анжелис. Освен ако не закъсняваме с графика, не се интересувам какво правят хората ми в свободното си време.

— Разликата, мое красиво момиче, е, че ние влагаме дяволски много пари, за да създадем една звезда. Не искам само един удар и после той да изчезне в някакъв си забравен от Бога град. Поговори с него.

— Ти си шефът.

— А ти си една много несериозна и непочтителна млада жена — заяви баща ѝ и стисна рамото ѝ, преди да повтори поканата си да му дойде на гости в неделя.

— Добре. Ще се видим тогава.

На път към колата си, Уим размени няколко приказки с членовете на екипа. Както винаги бе приветлив и спокоен, но когато влезе в лимузината, се отпусна назад с тежка въздишка на съжаление. Хладната забележка на дъщеря му да не се тревожи за нея улучи целта си, макар че тя не го бе искала. Или беше? Да не би в стремежа си да я защити, в същото време да я бе пренебрегнал? Разбира се, че беше. Всеки глупак би го разбрал. О, Господи, как му се искаше да може да ѝ каже истината. Може би тогава тя щеше да разбере желанието му да я предпази от ужасната истина, от трагедията, случила се по негова вина дори още преди да бъде родена.

Докато дългата лимузина се отдалечаваше от снимачната площадка, той измъкна розовото съобщение, което бе пхнал в джоба си. Но докато натискаше бутоните, Уим отново се замисли за реакцията на дъщеря си, когато изказа предположение, че Джони и Румър може да са двойка. Сигурен бе, че видя да проблясва ревност в тъмните ѝ очи. Усмихна се, докато въвеждаше бележка в паметта на телефона си: да се обади на Джони Парис и да го помоли да придружи дъщеря му в неделя вечер.

6.

— Хубаво местенце — промърмори Джони и огледа прозорците с решетки на околните сгради, — мръсните тротоари и скитниците, сгушени в тъмните входове.

Ресторантът, където го заведе Франки, се намираше в централен Холивуд. Някога оживеният квартал бе запустял, след като богатите се преместиха да живеят край океана или на хълмовете. Сега занемарените улици се обитаваха от друга класова прослойка.

Франки сви рамене.

— Хей, Парис, ако търсиш комбинация от хубава храна и анонимност, точно това е мястото. В „Мъд Хоул“ правят най-сочните хамбургери в Лос Анжелис и на никой не му пука кой си.

Беше късно — минаваше девет — и Джони бе твърде уморен, за да спори. Освен това стомахът му отдавна се бунтуваше, задето го бе пренебрегвал почти през целия ден.

— Тогава да вървим да похапнем.

Когато се настаниха в малкото помещение, служещо едновременно за бар и ресторант, Джони усети как напрежението от деня постепенно започна да се стопява. Поръча на барманката — която изглеждаше по-уморена и от него — една бира „Хайнекен“, после се облегна на тапицираната облегалка на пейката.

— Боже, наистина се чувствам изцеден.

— Съжалявам. Може би трябваше да го отложим за друг път. Не беше съвсем честно от моя страна да приемам предложението ти за днес.

Сервитьорката се върна с бирата му и чаша сода за Франки. Плъзна чашата по масата и извърна поглед към Джони.

— Какво ще хапнеш, сладурче?

— Ще вземем хамбургери — стекът да е недопечен, със сирене, и две порции пържени картопки — каза Франки на жената, която изобщо не погледна към нея.

Когато се отдалечи, Франки се ухили широко.

— Ти наистина ги палиш, нали! Това ми харесва!

— А ти никога ли не изгасваш? — подхвърли Джони.

— Какво? — объркано попита тя.

— Имам предвид бизнеса. Работата ти. Винаги ли режисираш? Следиш реакциите на околните с професионално око?

Франки отпи от содата си, докато обмисляше въпроса. Бе не помалко уморена от своя придружител, така че разтри схванатия си врат.

— Никога не съм мислила за това, но предполагам, че си прав. От дълго време съм в този бизнес — всъщност откакто се помня — и предполагам, че е станал част от мен.

— А не ти ли липсват удоволствията, на които се радват другите млади жени?

Този път Франки раздражено сви рамене.

— Имаш предвид гаджета, срещи и любовно гугукане? Повярвай ми, Джони, когато искам да легна с мъж, достатъчно е само да щракна с пръсти. Винаги се намира някой, който да се отзове.

Погледът на Джони бавно обходи лицето ѝ. Тя наистина беше необикновена красавица.

— Не се съмнявам — тихо рече младият мъж.

В тона му прозвуча тъжна нотка и това ядоса Франки.

— Да не би да долавям съжаление? Защото, ако е така, господин Парис, можеш да си го запазиш за някой, който наистина се нуждае от него. Аз живея живота, който сама съм си избрала. Мамка му, та аз съм на двадесет и шест години! Когато поискам нещо повече — съпруг и бебета — ще кажа на татко да ми ги осигури.

Помежду им надвисна тишина, по-тежка от дима в полутъмното помещение. Франки усети неодобрението му от сарказма ѝ, макар че той не каза нищо. Прехапа долната си устна и реши да започне отначало. Очакваше с нетърпение да прекара час-два в компанията на блестящия млад актьор и не искаше враждебността, появила се помежду им, да попречи на една връзка, която едва започваше.

— А какво ще кажеш за себе си? Нямах ли приятелка? Никога ли не си бил женен?

— Не и не.

— Никога... не си имал приятелка? Трудно ми е да повярвам, че някой с твоята невероятна външност никога не е имал сериозна връзка. Ами в гимназията? Или в колежа?

Джони почеса ухото си, обмисляйки дали да не я излъже, после се спря на полуистината.

— Веднъж.

— Какво стана? Тя ли те напусна, или ти разби сърцето ти?

Хамбургерите пристигнаха и го спасиха от незабавен отговор, но изненадващо Франки не настоя.

— Наслаждавай се — кимна тя, докато поръсваше своя с щедра доза кетчуп, сол и пипер.

След няколко минути подхвана темата откъм друг ъгъл.

— Значи... това момиче не е причината да отпрашваш за Аризона всяка събота вечер?

— Не — отвърна Джони и отхапа от сандвича си.

— Не, а и това не е моя работа, това искаш да кажеш, нали? — настоя Франки и си взе от пържените картопки.

— Точно така.

Тя се засмя, очевидно развеселена, и на Джони му се понравиха смехът и, веселите искрици в очите ѝ, поруменелите ѝ страни.

Младата жена се почувства внезапно обърквана от втрещения му поглед и погледна смутено към чинията си.

— Караш ме да се чувствам неудобно.

Той повдигна вежди.

— Това вече наистина ме изненадва.

— Защо? Защото съм толкова дяволски самоуверена? Аз все пак съм жена, Джони, а без съмнение ти си най-страхотният мъж, когото някога съм срещала. По дяволите, ти можеш да накараш и Снежната царица да се разтопи.

Джони избухна в смях.

— Е, това би било истински подвиг.

Франки избърса устата си със салфетката и я захвърли на масата. В този миг засвири музикалният автомат в ъгъла. Тя отпусна глава на облегалката, затвори очи и затананика в такт с кьнтри — баладата. След няколко минути отново се върна към предишния си въпрос.

— И така, какво стана с единствената ти любов? Кой кого изостави?

Когато той не отговори, тя отвори леко очи, а на устните ѝ заигра лека усмивка.

— Добре, предполагам, че твоята тайнственост е част от магичното ти излъчване. Разбирам, че не искаш да говориш за изгубената си любов. И в моя живот има неща, за които, не искам да говоря.

— Като майка ти например.

Сега беше ред на Франки да повдигне учудено вежди.

— Майка ми? Няма какво да се разказва за нея. Тя е умряла, когато съм била само на няколко седмици. Била е млада, красива, много естествена и непоқварена — това ми е разказвал Уим. Изобщо не е била разглезена, макар че майка ѝ е била една от най-известните актриси на света. Това е краят на една кратка история.

— Краят на една тъжна кратка история.

— Да, предполагам, но в същото време е била и щастлива. Двамата с Уим много са се обичали. Прекарали са прекрасни години заедно. Понякога си мисля, че единственият начин да задържиш щастието е да... нямаш възможност да го пропи́леш.

— Това е най-циничната гледна точка, която някога съм чувал.

Франки прокара пръст по ръба на чинията си, докато погледът ѝ проследи извиващия се цигарен дим от съседната маса.

— Предполагам, че е така, но никога не съм виждала продължително щастие. Взemi например Румър. Тя е моя връстница, а вече два пъти се е омъжвала и развеждала.

— Може би вината е в този фалшив и привидно блестящ свят, в който живеете.

— Може би — съгласи се тя. — Но какво ще кажеш за себе си? Къде е историята за вечната и щастлива любов, за която си толкова убеден, че съществува?

Зелените очи на Джони потъмняха леко, но той не каза нищо, а само се огледа за сервитьорката. Видя я и вдигна празната си бутилка бира — знак да му донесат още една.

— Този път не беше само от любопитство — обади се Франки. — Просто направих едно сравнение. — Изведнъж се засмя. Това бе смехът на малко немирно момиченце и го очарова. — Но наистина съм заинтригувана от мистериозното ти изчезване в края на всяка седмица. Със сигурност не тичаш към къщи, за да споделиш с дядо си преживяванията си или да обсъждате света на киното.

Джони се усмихна с благодарност на сервитьорката, която му донесе бирата, и помоли за менюто с десертите.

— Сладолед и сладолед, сладурче — с насмешка го осведоми жената. — Ванилов, шоколадов и с ягоди. Ние сме много екзотично заведение. Падаме си по необичайното.

— Донесете ми един шоколадов. А за теб, Франки? Франки само поклати глава, раздразнена, че той всеки път намира начин да се изплъзне от отговора на въпроса ѝ.

Когато жената, която за трети път каза на Джони, че се казва Рейчъл, се отдалечи с полюшваща се походка, Франки опита още веднъж.

— Уим ме помоли да те заведа в дома му в неделя вечерта на едно малко опознавателно парти. Остана разочарован, когато му казах, че няма да бъдеш в града.

— Баща ти притежава същата способност като теб да не приема „не“ за отговор. Тази вечер, докато гледахте заснетото през деня, получих съобщение, че би желал да те придружа. Тонът на секретарката му показваше, че това е по-скоро заповед, отколкото любезна покана.

— И?

— Казах, че няма проблем.

— Ами посещението ти в Аризона?

— Господи, жено, никога ли не се отказваш?

— Аз съм много упорита — гордо си призна младата жена.

— Освен това си и много добър режисьор.

— Благодаря ти — усмихна се тя, но вътрешно въздъхна, раздразнена от способността му да се измъква от неудобните отговори. — Някои филми са по-лесни от останалите. Този филм разполага с първокласен екип, оборудване и актьорски състав, както вече си забелязал. Това е, което ме прави толкова добра.

— Да не би да проявяваме скромност? Кой би си го помислил? — приятелски я подразни той, ставайки по-мек и добродушен с напредването на времето.

— Аз притежавам и няколко впечатляващи качества — шеговито отвърна тя, влизайки в тона му.

— Повече от няколко, бих казал. — Този път погледът му се плъзна надолу по шията ѝ и се задържа върху гърдите. Намекът бе

съвсем ясен.

Франки се почувства едновременно развълнувана и смутена от откритата покана в погледа му. Любовната сцена с Румър все още бе свежа в паметта ѝ, както и желанието, което бе предизвикала.

— Става късно — промърмори тя и протегна ръка към кредитната си карта. — Ще трябва да карам до Малибу, а утре ще ставам в пет и половина.

— Тази вече можеш да останеш при мен — предложи той. Тонът му бе мек, нерешителен, за разлика от ръката му, която покри нейната. Когато тя не отговори, той размърда пръстите си и измъкна кредитната карта от ръката ѝ.

Сърцето на Франки блъскаше бясно в гърдите, докато го наблюдаваше как плаща сметката и оставя бакшиш. Последва го мълчаливо към вратата, където той леко се отдръпна, за да я остави да мине покрай него.

Тя се отправи бавно към колата си, надявайки се, че това бе достатъчен отговор, но Джони тръгна след нея, настигна я, хвана я за раменете и я обърна към себе си.

— Е?

Тя нервно се засмя.

— Нека се изясним. Ти не искаш да говориш за себе си, за да се опознаем по-добре. Искаш само да се чукаме, така ли?

Устните му бавно се извиха в неустоима усмивка. Франки отклони поглед и се втренчи в уличната лампа.

— Ти май наистина много харесваш тази дума.

— Нещо такова.

Насили се да срещне очите му.

— Не тази вечер, става ли?

Той отпусна ръце и се отдръпна, ала липсата на разочарование в погледа му я засегна болезнено.

— Ще се видим утре, Франки.

Отдалечи се, а тя изтича след него.

— Не че не го искам... просто не искам да го правя само защото си полудял от възбуда след днешната сцена с Румър, Разбираш ли ме?

— Не — отвърна той, без да се спира, без да я поглежда.

— Искам да кажа, наясно съм, че здравата те сърби и че не е нужно да има нещо повече между двама души, за да се почешат, но

поне искам да знам с кого се чукам.

— Ще се видим утре, Франки — извика той и махна с ръка.

— Да — промърмори тя и се обърна към колата си.

Тъкмо се канеше да потегли от паркинга, когато той зави покрай нея, спря пикапа си и натисна клаксона. Пресегна се и свали стъклото на прозореца откъм мястото до шофьора. Франки също свали своето.

— Какво има? — попита раздразнено.

— Имам дъщеря в Скотсдейл. Нея ходя да посещавам. Устните ѝ се разтвориха от изненада.

— Но аз мислех...

Усмивката му беше определено лукава, когато поклати глава, за да спре следващия ѝ въпрос.

— Това е достатъчно за една вечер.

Франки прехапа устни, за да спре напирания в гърлото ѝ смях.

— Аха, нещо като размяна. Ти на мене, аз на тебе.

— Нещо такова — кимна той, вдигна прозореца и отпраши от паркинга.

Франки се засмя и усмивката ѝ не слезе от лицето ѝ през целия път до Малибу.

В неделя Джони пристигна в имението на Монтклеър в два часа. Той беше истински разтърсен от разкоша на къщите и обширните земи в Бел Еър, но това бе нищо в сравнение с изумлението му, когато видя Франки.

Прислужницата, облечена в безупречна униформа в бяло и черно, го заведе на задната тераса, където група мъже се бяха разположили край голяма маса. Видя Франки, застанала встрани и с гръб към него, отправила поглед към градината с гръцки статуи, изкуствено езеро и басейн. Тя бе облечена в жълта копринена рокля с подходяща шапка и елегантни обувки и той не бе сигурен дали това наистина е онази режисьорка, която не се разделяше с тениските и шортите.

Тогава младата жена се обърна и познатата усмивка озари лицето ѝ. Запъти се към него, потраквайки с високите си токчета. Джони понечи да тръгне към нея, но Уим го спря с молбата да се присъедини към мъжете край масата.

Представянето не бе официално — само с първите имена — и мигом бе последвано от поръчката за напитките.

— Седни, Джони — рече Уим и погледна към дъщеря си, която се присъедини към тях и се облегна на стола му. — Ти също можеш да седнеш, Франки — додаде.

Тя поклати глава.

— Не, благодаря. Просто ще постоя и ще ви послушам. — Обърна се към Джони и отново му отправи широката си усмивка. — Изглежда предстои нещо голямо.

Джони повдигна вежди в безмълвен въпрос, какво търси сред тези хора, а Франки му отвърна също тъй безмълвно с поглед, който казваше: „Почакай и ще видиш.“ През това време мъжете разговаряха по такива важни теми като голф и конни надбягвания, споделиха впечатления от последните си пътувания зад граница.

Джони можеше да измисли много по-интересни неща, с които да запълни почивните си дни, но изражението му остана приятелски любезно.

Питиета и ордъовете бяха сервирани и изглежда това бе знак за край на незначителните светски разговори. Плешивият мъж с червено лице, който му бе представен като Оливър, взе една ягода от сребърния поднос, натопи я с обигран жест в купичката с шоколад и насочи поглед към Джони.

— Значи ти си актьорът, в когото Уим иска да вложим парите си. — Ухили се внезапно и тлъстото му лице се нагъна. — Кажни ни защо трябва да го правим — рече той, преди да лапне шоколадовата ягода.

Джони се поколеба само секунда, преди да отговори.

— Честно, господине, нямам никаква представа за какво говорите, но ако господин Монтклеър ви е помолил да вложите парите си в мен, бих казал, че го е направил, защото ми вярва. Не знам много за този бизнес. По-точно нищо не знам, но прочетох нещо за господин Монтклеър, преди да се съглася да участвам във филма му. Бих казал, че досега той не е правил много грешки. Това отговаря ли на въпроса ви?

Уим погледна приятеля си.

— Е, Оли, отговаря ли?

Франки се намеси, изпреварвайки мъжа.

— Мисля, че е по-добре да кажем на Джони какво сме се събрали да обсъждаме.

— Напълно си права, любов моя — съгласи се Уим, облегна се на стола си, кръстоса крака и насочи тъмния си поглед към младия актьор.

— Попаднах на блестящ сценарий, Джони. Става дума за една стара история, разказана по нов начин и от друг ъгъл. Работното му заглавие е „Наследството на Далас“.

— За убийството на Джон Кенеди ли става дума? — попита Джони. — От какъв нов ъгъл може да бъде разказана тази история? Струва ми се, че всички варианти вече са изчерпани. Красивият мъж с намазана с брилянтин катраненочерна коса и мургаво лице се засмя.

— Струва ми се, ти ни каза, че ще си имаме работа с някакъв глупав младок от малко провинциално градче, Уим.

Джони настръхна при описанието. Изправи гръб, остави чашата си на масата, която изтрака шумно, и се надигна, за да стане. Възпря го леденият поглед на Уим. Но хладните остриета на тъмните му очи не бяха насочени към Джони, а към мъжа, когото наричаха Ник.

— Никак не обичам, когато ме цитират неправилно. Казах, че тук присъстващият Джони е от малък американски град. Споменах, че няма опит. — Обърна се към Джони. — Ледът в тъмните му очи мигом се стопи. — Струва ми се, че господин Онидополис ти дължи извинение, синко. От теб зависи дали ще го приемеш или не.

— Нямах намерение да те обиждам, момче — припряно се намеси Ник. — Аз съм неприлично богат, но при всичките си пари още не съм се научил на добри обноски.

Джони сви рамене, промърмори нещо, че всичко е наред, но погледът му не се отдели от покровителя му. Уим Монтоклеър не бе повишил глас, но младият мъж бе почувствал как по гърба му бе пробягнал хлад. За пръв път осъзна напълно силата, която излъчваше филмовият магнат.

Разговорът продължи гладко, сякаш няколкото неприятни минути не бяха се случвали. Уим обясни, че филмът, който смята да направи, не е за убийството на Джон Кенеди, което целият свят бе видял. Филмът по-скоро бил за един от младите служители на Сикрет Сървис, който бил с президента през този съдбоносен ден, за последиците от трагедията и за жената, която му помогнала събере счупените парчета от живота си и да продължи.

Джони беше впечатлен. Историята наистина беше различна. Когато Ник го попита какво мисли, той погледна към Франки.

— Ти ли ще си режисьорът?

— Разбира се — отвърна тя.

— В такъв случай, мисля, че съм заинтригуван. В Далас ли ще снима филмът?

Уим погледна към дъщеря си, която продължаваше да стои изправена до него, подпряла едното си бедро на стола му.

— Франки може да отговори на въпроса ти.

— Не, няма да е главно в Далас. Ще използваме документалните филми, показващи убийството на президента, ще отидем до Далас, за да заснемем някои сцени на истинската улица, които ще монтираме със съществуващите кадри, но по-голямата част от снимките ще бъдат в Юта. Там е роден мъжът и там се е завърнал след убийството.

— Значи този филм се базира на истински случай? — попита Джони.

— Не съвсем — отвърна Уим. — Авторът — Джим Ейкърс — е направил някои разследвания, проследил е житейските истории на трима или четирима от момчетата, които през онзи ден са били с президента. Твоята роля е малко или много събирателен образ. — Махна с ръка, за да включи останалите мъже, които седяха около масата. — Тези господата предложиха да използваме някоя популярна звезда — Патрик Суейзи или Ник Нолти. Ник се спря на Кевин Костнър, но той вече направи един филм за бодигард — макар и съвсем различен, но все пак доста сходен, за да се заинтересува от сценария. Освен това Франки настоява да вземем теб. Изглежда смята, че този филм ще те направи звезда. Аз съм склонен да се съглася с нея и подкрепям довода ѝ, че на публиката донякъде ѝ омръзна да гледа познати лица.

— Значи аз бях поканен на обяд, за да могат тези господата да ме огледат — заключи Джони. Тонът му беше безучастен, за разлика от развеселените пламъчета в зелените му очи. Бутна назад стола си и се изправи. — Е, господата, аз дойдох, вие ме видяхте. Оставям ви да решите дали ставам, или не ставам за филма ви.

— Не бързай толкова, Джони — обади се Уим и му махна да седне. — Ти си прав, разбира се. Тези господата наистина искаха да се

запознаят с теб. В крайна сметка те влагат парите си, но има и нещо повече от това.

— Слушам.

— Смятаме да инвестираме много пари в рекламата на „Дим“, Джони — обади се Франки. — Ще участваш в токшоутата на Джей Лено, на Арсенио и на други популярни водещи, ще обиколим големите градове. Искаме, когато филмът бъде пуснат по екраните, публиката да е полудяла и да иска още филми с теб. „Наследството на Далас“ трябва да стартира почти веднага след „Дим“, което означава, че ще имаме само няколко седмици, за да го завършим. Второ, искаме да ти партнира Джулия Робъртс. Разговоряхме с агента ѝ. В момента е заета, но ако действваме бързо, може би ще успеем да подпишем договор с нея.

— За мен няма проблем. Дошъл съм тук, за да работя. — Уим изгледа изпитателно младия актьор за няколко секунди, докато замислено пригладнаше мустака си с пръст. После се усмихна.

— Е, тогава ще поговорим с Ейми. Ще получиш сценария от нея. Прегледай го. Кажй ѝ да ми се обади колкото е възможно по-скоро.

— Това ли е всичко? — попита Джони и огледа въпросително всички мъже, насядали около масата.

— С изключение на обяда — рече Уим, стана и прегърна дъщеря си през кръста. — Ще се заемем ли с него? — Четиримата мъже станаха едновременно, а Джони ги последва.

По време на обяда Франки наблюдаваше Джони. Той се хранеше с апетит, участваше в разговора, който се въртеше около различни теми, но от време на време тя го виждаше да поглежда часовника си. Всеки път в очите му пробягваше болка и тя се запита дали мисли за дъщеря си, с която обикновено прекарваше почивните си дни. Веднага щом отнесоха чиниите от десерта, намери предлог, за да го отведе настрана от останалите.

— Искаш ли да разгледаш къщата на Уим, Джони? — попита любезно.

— Разбира се — отвърна той и ъгълчетата на устните му се извиха в усмивка. — Ако вие, господа, разбира се, ни извините.

— Естествено — кимна Уим. — Мисля, че вече приключихме с деловите въпроси. Аз имам друга среща в шест и половина, така че и

без това тук скоро ще привършим. Ако нямаш нищо против, Джони, ще помоля Франки да те изпрати, след като разгледате имението.

— Благодаря за обяда, Уим — обърна се Франки към баща си, а след това се сбогува с останалите: — За мен беше удоволствие, господа. Вярвам, че много скоро ще се видим отново.

Джони също благодари на домакиня, ръкува се с всеки един от мъжете и след това излезе след Франки от стаята.

— Извини ме за изненадата — каза тя, когато останаха сами.

— Не знаех за какво е днешната среща. Разбрах го чак днес сутринта, когато Уим ми се обади.

— Няма проблеми. Изглежда ще бъде филм с голям касов успех.

Двамата тръгнаха по дългия коридор, но Франки рязко спря и се вгледа в лицето му. Очите ѝ зададоха въпроса още преди да го изрече на глас.

— Ти почитател на Кенеди ли си? Странно, това ме изненадва. От онова, което те чух да говориш през последните няколко седмици, реших, че си от онези хора, които не мислят за миналото.

— Хм, не знам как съм създал подобно впечатление, но си права. Обичах часовете по история в училище. Мисля, че е добре да поглеждаме понякога назад към миналото, за да не повтаряме грешките си, обаче ми се струва, че е по-добре да се съсредоточим върху бъдещето и да гледаме напред, вместо да си мислим за вчерашния ден.

Франки огледа изпитателно лицето на красивия си спътник.

— Защо имам чувството, че говориш по-скоро за себе си, а не по принцип.

Джони се поколеба за миг, преди да я хване подръка.

— Не знам. Но да се върнем на въпроса ти за Кенеди. В интерес на истината чувствата ми към него са доста противоречиви. Но ми харесва новият и свеж поглед върху историята и мисля, че трагичните последици от смъртта му върху живота на друг човек, ще бъдат интересни за мнозина.

— Хм, да, съгласна съм. — Франки се спря в коридора, завъртя дръжката на една врата, но се поколеба за миг. — Да, мисля, че точно такава беше и моето вътрешно усещане. Хората обичат да плачат за чужди нещастия.

Не гледаше към Джони, докато говореше, и затова се сепна от резкия му тон.

— А не е ли истина?

Тя се обърна и се вгледа отново в лицето му, но той побърза да се усмихне. Следобедните сенки ѝ пречеха да види очите му. Реши да смени темата на разговора, отвори вратата и обяви, че това е стаята със „съкровищата“ на Уим.

Обиколката им продължи почти цял час и когато излязоха на терасата, Франки го попита какво мисли.

— Доста впечатляващо, нали?

— Почти смазващо.

— Това означава ли, че не ти харесва?

Джони се засмя.

— Хей, не се впрягай толкова. Мисля, че мястото е страхотно, само че просто не е за мен. Аз обичам по-малки, по-уютни и по-скромни къщи.

— Въпреки това двамата с Уим си приличате в много отношения — заключи сериозно Франки, докато погледът ѝ обхождаше изкуственото езеро, заобиколено със скали, и водопадите, които се изливаха в басейна в далечния край на имението.

Думите ѝ накараха Джони да повдигне учудено вежди, но тя не го видя. Затова поклати глава в знак, че отрича каквато и да е прилика между него и могъщия филмов магнат.

— Това се казва въображение. И къде виждаш сходството?

Франки се усмихна и го стрелна с поглед изпод широката периферия на шапката си, която закриваше очите ѝ от яркото слънце.

— Господи, аз пък си мислех, че за теб ще е очевидно.

Джони отново поклати глава.

— Е, нека да видим. И двамата сте затворени. Мисля, че Уим купи този... мавзолей, защото той възплъщава огромната дистанция между него и останалия свят. И двамата сте очарователни, интелигентни, загадъчни и тайнствени, и обичате да контролирате връзките си. — Засмя се смутено. — Предполагам, че май не ме бива много по описанията. Разбра ли какво искам да кажа?

— Справи се чудесно до последното заключение. Какво искаш да кажеш с това за контролирането на връзките? Доколкото знам, в момента нямам връзка, която да контролирам.

— Не говоря за романтични връзки, макар че предполагам и те могат да бъдат включени. Говорех за връзките по принцип. Вие рядко допускате хората във вашия свят, а когато ги допуснете по-близо до себе си, имате толкова много табелки с надпис „Влизането строго забранено“, че е безсмислено човек да се опитва да ви разбере.

Джони извърна поглед, но не преди тя да усети невидимата бариера, която сякаш се спусна помежду им.

— Ето, виждаш ли, току-що го направи отново. Издигна стените. Уим също го прави. Точно това имах предвид, когато казах, че си приличате.

— Права си, Франки — просто изрече младият мъж.

— Може би е така, защото и двамата сте останали сираци от малки. Мислиш ли, че това е общото помежду ви?

Джони беше забравил, че Уим е сирак като него, но не реагира на неочакваното напомняне. По-скоро въпросът го накара да се замисли. След няколко минути я погледна право в очите. Усмихна ѝ се с ослепителната си усмивка и сви рамене.

— Може би си доловила нещо. А може би просто и двамата не обичаме много да приказваме.

Франки знаеше, че той се опитва да измести темата, която явно бе болезнена за него, и подхвърли с нехаен тон:

— Какво обичаш да правиш най-много?

Този път веселите отблясъци в очите му бяха в тон с широката усмивка на устните му.

— Да не би пак да се връщаме на въпроса от предишната вечер? Започвам да се питам дали не започваме да се повтаряме.

— И за какъв въпрос става дума? — Тонът ѝ бе закачлив и кокетен.

— За секса. Ти на мен, аз на теб. Забрави ли?

— Май че да — засмя се тя. — Но, Джони, ако се тревожиш да не би да започнем да се повтаряме, можем да предприемем нещо.

— И какво е то?

Франки свали шапката си и прокара пръсти през косата си. После срещна погледа му. В златистите ѝ очи проблеснаха предизвикателни искри.

— Можем да престанем с приказките и да преминем към действия.

Джони се колеба толкова дълго, че Франки вече обмисляше дали да не му удари една звучна плесница и да го остави да си стои там. Но тъкмо в този миг той улови ръката ѝ и я поведе обратно към къщата.

Уим стоеше в сенките на гъстата зеленина под терасата. Беше наблюдавал как младата двойка разговаря, беше свидетел на смяната на сериозното настроение с игриво, видя жадния поглед в очите на дъщеря си. Отхапа края на пурата и се замисли за усложненията, които биха могли да възникнат от една любовна връзка помежду им. Харесваше Джони Парис, но също като дъщеря си усещаше, че мъжът крие много тайни в душата си. Той разбираше тайните. Нима не бе прекарал целия си живот в опити да защити Франки от собствените си тайни?

Сведе поглед, замислен за сцената, на която бе станал свидетел, но едно внезапно движение го накара отново да вдигне глава към младата двойка.

Видя как Франки свали шапката от главата си, чу мелодичния ѝ смях. Жестът и звукът му напомниха за една друга жена, която сваляше шапката си по точно същия начин, докато се смееше с наслада.

Докато двама млади се отдалечаваха от ниската стена, Уим си спомни онзи ден в Уайтхол; денят, в който Катлин Шеридан Делонжи промени живота му.

7.

Лондон, Англия, 1960 г.

Откъм масата с изглед към пистата за конни надбягвания в Уайтхол, Уим чу силен и мелодичен смях. Би познал този звук навсякъде. Огледа се и видя жената, чийто глас като мелодия се бе запечатал в паметта му от последната им среща преди три години.

Катлин Шеридан стоеше на пет-шест метра от него. С типичен за една американка жест тя свали шапката си с широка периферия и нададе радостен вик. Очевидно Авалон, конят, който току-що бе спечелил в четвъртото надбягване с повече от три дължини, бе нейният победител.

Тя проследи погледа му и отпусна ръка върху неговата. Натискът бе толкова лек, че едва ли някой би забелязал. Уим неохотно откъсна поглед от младата жена, която продължаваше да се смее.

— Не ми казвай, че познаваш онова ужасно създание — рече Тия. — Очевидно е американка. Те всички са толкова шумни и вулгарни.

Уим пренебрегна обидата — ако реагира, щеше да предизвика излишен спор — и си призна, че наистина я познава. Изправи се със спокойна усмивка и улови ръката ѝ, за да я накара да стане.

— И ти си напълно права. Тя е американка. Актриса също като теб. Ела, ще ви запозная.

Тънките вежди на Тия се смръщиха недоволно и тя издърпа ръката си.

— Не, благодаря ти, скъпи. Нямам никакво желание да се запознавам с някоя толкова недодялана и шумна личност. Очевидно е жена без произход. Къде си я срещнал? Надявам се, че не си се движил сред хора като нея, докато беше в Калифорния.

Въздишката на Уим бе доста красноречива, но лицето му не издаваше нищо от раздразнението, което изпитваше. Преди четири години бе заминал за Щатите, за да изучава кинорежисура в университета в Южна Калифорния. Прекара две години там и в

допълнение към курсовете, които бе посещавал, той посвети доста време на гледането на филми. Наблюдаваше новите техники, изучаваше новостите, внедрявани от американските филмови компании, вслушваше се в мнението на критиката и отбелязваше предпочитанията и възторзите на публиката. Учете и израстваше професионално, но в същото време завързваше и нови приятелства. Катлин Шеридан бе една от онези хора, които бе започнал да харесва и да им се възхищава.

— Тя е многообещаваща млада актриса, Тия, а и моя много добра приятелка. Посветила се е на изкуството си. Но щом не желаеш, няма да те запознавам с нея. — Наведе се и леко я целуна по бузата. — Ако ме извиниш, смятам да я поздравя с добре дошла в Англия.

В очите на Тия проблесна раздразнение, но тя не каза нищо, махна с ръка, седна отново на стола си и насочи вниманието си към следващото надбягване.

Две минути по-късно Уим си проправи път през тълпата от запалняковци и потупа красивата американка по рамото.

— Катлин?

Дългите ѝ червеникавокестеняви къдрици се люшнаха, когато се завъртя на високите си тънки токчета. Актрисата извика радостно, обви ръце около врата му и го привлече към гърдите си в гореща прегръдка.

— О, Уим, скъпи, спомням си този копринен глас. Винаги ме е карал да изтръпвам — добави тя в ухото му. После отстъпи назад, взе ръцете му своите, а блестящите ѝ зелени очи заискриха като изумрудени звезди.

Тя е невероятно красива, помисли си Уим не за пръв път. Мнозина я сравняваха с Рита Хейуърт, но Уим смяташе, че красотата ѝ е много по-необикновена. Може би се дължеше на нейната жизненост, жаждата ѝ за живот и постоянно бликация ѝ смях. Те ѝ придаваха онази особена магия, която я отличаваше от останалите ѝ колежки.

— Бих те попитал как си, скъпа моя, но само като те погледна, виждам, че не е необходимо. Ти си по-красива отвсякога. Очевидно съдбата е била благосклонна към теб.

Тя погледна през рамо с извинителна усмивка към четиримата си придружители, хвана го подръка и го поведе на няколко метра от масата, за да могат да си поговорят на спокойствие.

— О, Уим, скъпи, съдбата наистина е изключително благосклонна към мен. Всъщност едва ли бих могла да бъда пощастлива. Чу ли, че се омъжих? Преди три месеца на двамата със Саб ни се роди син. Той е най-прекрасното дете на света. Изглежда също като онези херувимчета, от чиито малки пениси извира вода във фонтаните на родния град на моя съпруг — Брюксел, който е прочут с тях. — Отново се разнесе ромолящият ѝ смях. — Предполагам, всяка майка е убедена, че детето и е истинско чудо, но съм сигурна, че преценявам моя малък Тини съвсем обективно.

Уим тихо се засмя.

— Напълно съм сигурен, че той е необикновено красив. Също като майка си.

Катлин се изчерви и Уим си спомни пълната ѝ липса на суетност, нещо, което го бе привлякло към нея още от първата им среща.

— Наистина ли се казва Тини?

— О, не. Саб мрази галените имена. Всъщност името му е Саб Етиен Франсоа Делонжи IV. Твърде дълго за такова малко момченце, не мислиш ли? Така че Саб се съгласи да го нарича Етиен, а аз, разбира се, го съкратих на Тини.

— Звучи ми напълно разумно — рече Уим, а погледът му омекна, което рядко се случваше. — Той е щастлив мъж, този Саб. — Катлин отново се изчерви и той побърза да смени темата. — От вълнението ти разбирам, че днес си имала успешен ден на залаганията.

— Така е и това е още по-удивително, защото не разбирам нищо от коне. Саб е малко раздразнен от успеха ми. Той проучи внимателно родословното дърво на всеки кон, направи математически изчисления, а аз просто си избирах кон по името. Спечелих и в четирите надбягвания.

— И къде е този твой съпруг? — озърна се Уим. — Бих искал да се запозная с него.

Отново прокънтя нейният великолепен смях.

— Мисля, че се цупи. Отиде до клуба, за да пийне нещо и да успокои нервите си. Но ела с мен. Ще те представя на останалите си приятели. — Наведе се към него и продължи с нисък глас: — Честно казано, те са дяволски скучни, но всичките са благородници също като Саб, а и по една или друга линия са свързани с роднински връзки. Затова се налага да се преструвам, че съм възхитена от всеки един от

тях. Миналата вечер споделих със Саб, че не вярвах много в таланта си на актриса, докато не се запознах със семейството му и не успях да ги убедя, че наистина ги харесвам.

— И какво каза той на откровението ти? — попита Уим, очарован от нея, така както беше, когато двамата бяха в Щатите.

— О, стори му се забавно, но той е много лоялен към благородническата си класа и към отговорностите, които произтичат от положението му. Мисля, че бракът му с мен е единственият му изблик на неподчинение.

С периферното си зрение Уим забеляза, че Тия им хвърля убийствени погледи, и макар че се направи, че не забелязва гнева ѝ, това очевидно не убягна от вниманието на Катлин.

— О, Господи, та това е Тия Барлоу, нали? Знаеш ли, тя е по-красива отколкото на екрана. Не вярвах, че е възможно. Може би онези зловни искри в погледа ѝ, ѝ придават допълнително очарование. — Закри устата си с ръка, наведе се към него, за да скрие лицето си, и се изкиска: — Виждам, че както винаги не понася да изпускат онова, което е нейно, дори за кратко. Мили Боже, скъпи, тя не знае за нас, нали?

— Знае само, че сме се запознали, докато учех в Щатите.

— Е, явно това е достатъчно, за да я ядоса. Може би трябва да се върнеш при нея, а по-късно ще си поприказваме.

— Абсолютно не съм съгласен — заяви Уим. — Представи ме на роднините на съпруга си. Искам да науча всичко за кариерата ти, за брака ти, за малкия ти син. Между другото, взе ли името на съпруга си?

— Сега съм графиня Делонжи. Не е ли смешно? Аз с титла! Разбира се, заради кариерата си продължавам да съм Катлин Шеридан. Майката на Саб щеше да получи апоплектичен удар при мисълта, че мога да изпиша името Делонжи на екрана. Всъщност, ако зависеше от тях, нямаше да ми бъде позволено да продължа да играя. Слава Богу, че Саб ме разбира.

Преди Уим да отговори, Катлин улови ръката му и го поведе към масата, за да го запознае с роднините на съпруга си.

— Господа, искам да ви представя един мой стар приятел — Уим Монтоклеър. Преди години двамата с Уим следвахме в университета в Калифорния, а той вече си е извоювал име в индустрията, която

създава магията на екрана. Той е продуцент, за който с удоволствие бих работила.

Уим размени любезности с четиримата господа, а след това се извини и се върна на масата си.

— Може би ще мога да заведа теб и съпруга ти на вечеря, докато сте в Англия, Катлин — каза ѝ той, преди да си тръгне.

— Боя се, че няма да може, скъпи. Довечера Саб трябва да излети за континента. Работа. Той дойде само за почивните дни, за да ме зарадва.

— Ами ти? Ще останеш ли по-дълго в Лондон?

— Още една седмица. Аз съчетавам удоволствието с работата. Да харча богатството на съпруга си, е само част от изиявите ми в обществото. Трябва да рекламирам и последния си филм. Следващата събота заминавам за Кан. Ти ще ходиш ли?

— Със сигурност, но може би докато си тук, ще можем да вечеряме заедно някой път. Ако, разбира се, твоят съпруг не възразява. Тия ще бъде с нас, така че не мисля, че би било неблагоприятно.

Отново се разнесе жизнерадостният смях на Катлин.

— Скъпи, само да те гледам, е неблагоприятно. Ти все още си най-прекрасният мъж, когото съм срещала.

Уим се засмя — дълбок, гърлен смях, който оценяваше по достойнство кокетната ѝ забележка. Знаеше, че тя се забавлява, но това бе част от обаянието на Катлин Шеридан Делонжи.

— Това „не“ ли означава?

— Това, мой най-скъпи приятелю, определено означава „да“. Може вече и да съм една стара омъжена жена, но все още не съм се отказала да си фантазирам. — Наклони глава на една страна. — Не мисля, че брачните ми клетви могат да възпрат някои страстни фантазии... или спомени.

— А, надявам се, че не. Понякога спомените са най-сладките дарове, които животът ни поднася. — Целуна я по челото ѝ и се усмихна с нежност. — Къде си отседнала? Утре ще ти се обадя.

Докато на следващия ден Катлин очакваше обаждането на Уим, свита уютно на дългия диван, спомените я пренесоха няколко години назад в Калифорния, когато за пръв път се срещна с талантливия продуцент.

Тя го беше виждала няколко пъти в студентското градче — и кой не беше? Всяка студентка, която познаваше, говореше за ослепителния англичанин, току-що появил се в университета. Дватама посещаваха някои общи класове и съдейки по тъмната му, завладяваща красота, Катлин реши, че е начинаещ актьор като самата нея. Той рядко говореше по време на занятията, макар че си водеше старателно записки. Няколко от приятелките ѝ се опитаха да го включат в някои общи мероприятия, но той винаги намираше любезни предлози, за да откаже. Самата Катлин се бе опитала два пъти да го покани. Първият семестър беше към края си, когато един от техните професори пръв привлече вниманието на студентите към тихия чужденец, разбивайки на пух и прах предположението ѝ, че и той иска да стане актьор като самата нея.

— Преди няколко дни помолих един от нашите студенти да прегледа някои от сценариите, върху които работите. — Професор Клайн бе успял автор с няколко добри сценария зад гърба си и думите му бяха посрещнати с изненада. Елегантният дребен мъж се засмя, когато в класната стая се надигна шум. — А, изглежда, че успях да възбудя любопитството ви. Добре! Добре! Напрежение! Това е една от тайните на успеха. Съгласен ли сте с мен, господин Монтклеър?

Всички погледи се насочиха към високия, загадъчен чужденец, който само леко се усмихна, преди да сведе глава.

Тридесет и две лица се извърнаха с очакване към професор Клайн, когато той продължи с обясненията си:

— Господин Монтклеър е от Англия, както навярно вече сте се досетили по изговора му. Това, обаче, което не знаете, е, че той вече е известен продуцент в Европа. За три години е продуцирал вече шест филма. Тия Барлоу участва в четири от тях, а знам, че всички сте запознати с работата ѝ. Убеден съм, че господин Монтклеър може би някой път ще сподели с нас повече за успеха си, но днес бих искал да го помоля да ни даде кратка оценка на четирите сценария, които му дадох да прегледа през почивните дни. Госпожи и господа, давам думата на Уим Монтклеър.

Уим зае мястото на професора зад катедрата и Катлин забеляза как всички присъстващи, без изключение, се наведоха напред, нетърпеливи да чуят мъжа, работил с една от най-нашумелите в последно време филмови звезди.

Той обсъди сценариите, които беше прочел. Забележките му бяха кратки и точни, ласкателни в по-голямата си част, дори и когато отправяше по някоя отрицателна критика. На няколко пъти предизвика смях с остроумието си и Катлин бе омагьосана и запленена... докато не стигна до последния сценарий.

Той вдигна ръкописа и го размаха над главата си.

— Както вече казах, първите три проекта са многообещаващи, дори в някои от тях има блестящи попадения. Този обаче е най-посредственият. В най-лошия случай е просто пародия. Да, думите ми убягват, както и на автора на този... този несполучлив опит за „творчество“. Длъжен съм да кажа, че авторът на „Лудост“ е изгубил ценно време — своето и на професор Клайн. — В стаята се понесе възбуден шепот, а Катлин почувства как страните ѝ пламват от унижение и гняв, защото ръкописът, за който той говореше, беше нейният. Уим Монтоклеър вдигна ръка, за да въдвори тишина.

— Моля ви, разберете, това е просто едно мнение. Дошъл съм тук, за да се уча, също както и вие. Все пак професор Клайн беше прав, когато ви каза, че вече имам опит със сценариите, които трябва да оживеят в някой филм на екрана.

— В такъв случай защо не ни кажете какво прави този сценарий толкова непригоден — извика един студент от първия ред.

През следващите десет минути Уим направи дисекция на работата на Катлин, нарязвайки я толкова изкусно на части, та Катлин се съмняваше, че отново ще може да държи главата си изправена. Но накрая той ѝ протегна маслиновата клонка, която сложи началото на приятелството им.

— А сега, след като унищожих напълно литературните напъни на един от колегите си, позволете ми да добавя следното. Нито една критика не е ценна, ако не предлага конструктивна алтернатива. Разсъдете сами кое е конструктивното в разгромяващата критика, на която току-що подложих този млад автор. Аз не съм актьор. Нито пък съм сценарист. Аз съм продуцент. Моята работа е да откривам таланти. През последните няколко години открих няколко книги и сценарии, които ми спечелиха награди. До днес вниманието ми бе съсредоточено да откривам това, което е подходящо за таланта на моя делови партньор госпожица Тия Барлоу. Чак след като дойдох в Калифорния, разбрах, че откриването на млади таланти е жизненоважна част от

успешното бъдеще на един продуцент. Заради това се записах в курсове по кинематография, актьорско майсторство, сценарий и прочее. Искях да разбера какво отличава истинския гений от посредствеността и открих, че няма никаква тайна. Някои просто са се родили с дарба, а други не са. Но талантът трябва да бъде целенасочен. Авторът на този ръкопис е един от онези редки таланти, които би трябвало да се концентрират върху актьорската си дарба. Може би тя посещава този курс поради същата причина като мен — да получи цялостна картина за филмовото изкуство, но... — Спря за миг и погледът му обходи стаята, докато я видя, седнала на най-задния ред. Последните му думи бяха отправени директно към нея: — Убеден съм, че младата дама, написала сценария, просто губи ценно време в този курс. Имал съм случаи няколко пъти да наблюдавам играта ѝ и съм сигурен, че тя притежава рядък драматичен талант.

През следващите петнадесет минути към младия мъж на подиума бяха отправени множество въпроси, но Катлин почти не чу нищо от казаното. Вместо това последните му думи непрекъснато отекваха в съзнанието ѝ, обливаше я топлина, която я караше да се чувства като замаяна. Веднага щом часът свърши, тя събра книгите си и зачака зад вратата Уим Монтклеър да се сбогува с професор Клайн и да отговори на последните въпроси на студентите.

— Господин Монтклеър! — извика тя ненужно високо и почувства как лицето ѝ пламна от смущение, когато той рязко спря.

— Съжалявам, не исках да ви стресна. Просто исках да ви благодаря. Е, всъщност ми се искаше да ви удуша, задето така разгромихте ръкописа ми. А след това ме обзе желание да ви разцелувам, заради възхвалата ви на моите артистични способности.

Устните му се извиха в усмивка, а тъмните му очи развеселено блеснаха.

— В такъв случай да забравим за удушаването и да се заемем с целувките.

Двамата прекараха следобеда в разговори, а след това отидоха в апартамента му и се любиха.

Уим беше чувствен, надарен любовник, а когато той се отдръпна от нея, Катлин осъзна, че за пръв път бе преживяла екстаз, за какъвто не бе и сънувала.

— Мисля, че мога да се влюбя в теб, Уим Монтоклеър — прошепна тя в притъмнялата стая.

— Недей — отвърна той.

Последва дълго мълчание. Катлин се опитваше да се пребори с болката и мисълта, че двамата се бяха запознали едва същия ден.

Уим се протегна към лампата. Стаята се заля в ярка светлина и тя примигна бързо, за да спре напирещите в очите ѝ сълзи.

— Не искам да те нараня. Ти си жена, която всеки мъж би желал да обича, Катлин — нежно рече той.

— Но... Защо винаги има „но“?

Той се подпря на лакът, целуна я по челото и избърса една сълза, изплъзнала се изпод миглите ѝ.

— В живота ти няма винаги да има „но“, Катлин. Един ден ще срещнеш подходящия мъж и тогава ще се радваш, че не сме се запознали в подходящ момент.

— Защо моментът да не е подходящ, Уим? — попита тя, наранена от нежното му съчувствие и опитвайки се да приеме опитите му да бъде мил с нея.

Той не отговори, а отметна един кичур от веждите ѝ, мърморейки колко е красива.

— Влюбен си в някоя друга, нали? — попита след известно време Катлин.

— Да — дойде простият отговор.

Катлин почувства, че не може да остане нито миг повече. Осъзна, че се бе държала като глупачка, и припряно скочи от леглото. Грабна от пода първата ѝ попаднала дреха, която се оказа ризата му, и бързо я навлече. Завърза здраво краищата ѝ на кръста си и изскочи от стаята. Отиде в банята, затръшна вратата зад себе си, но почти веднага я отвори. Отговорът на въпроса ѝ, който не би се осмелила да зададе само миг преди това, изпъкна в съзнанието ѝ с внезапна яснота в мига, в който вратата се захлопна шумно зад нея. Прекоси коридора, скръсти ръце пред гърдите си, а очите ѝ гневно заискриха:

— Тя е Тия Барлоу, нали? О, Господи, каква глупачка съм! Как, по дяволите, можех да си помисля и за миг, че би могъл да ме обичаш, когато тя... — Думите ѝ заглъхнаха и тя се отпусна нещастно на леглото с гръб към него.

Уим вече бе станал и обул панталоните си, когато тя отново се извърна с лице към него. Погледите им се срещнаха — нейният мрачен и наранен, а неговият преценяващ.

— Не, Катлин, не съм влюбен в Тия Барлоу.

— Тогава коя е тя? — нещастно попита младата жена.

Той поклати глава.

— Това няма значение, а дори и да имаше, не бих могъл да ти кажа.

— Защо не? — попита Катлин, вирна брадичка и в зелените ѝ очи предизвикателно блеснаха. — Какво смяташ, че ще направя? Ще отида, за да ѝ издера очите? Наистина вече съм доста пораснала за подобни изстъпления.

Смехът му я обиди и дори когато той заобиколи леглото и я притегли в прегръдките си, тя остана скована и враждебна.

— Не съм влюбен в Тия — повтори Уим, — но аз ѝ принадлежа така, както животните в цирка принадлежат на дресъора си. Тя не знае за жената, която обичам. Ако узнае, ще унищожи и двама ни.

— О — промълви Катлин и почувства как гневът ѝ се стопява, изместен от съжаление. Протегна ръка и погали косата му. — Горкият Уим.

Той взе ръцете ѝ в своите и я притегли обратно към леглото.

— Нека се любим още веднъж, Катлин. Искам те.

— За колко дълго?

— Искам да бъдеш моя любовница, докато се върна в Англия. А моя приятелка — завинаги. Ти си много специален човек, Катлин Шеридан.

— Сигурно е така — прошепна тя, — след като сподели с мен толкова важна тайна.

Телефонът иззвъня и прекъсна сладко-горчивите спомени на Катлин.

— Аз ще вдигна — извика тя на бавачката на сина си.

Лицето ѝ разцъфна в усмивка, когато позна гласа на Уим, но тя бързо се стопи, докато той обясняваше, че се налага да оттегли поканата си за вечеря.

Засипа я с порой от извинения, но тя го прекъсна:

— Заради Тия, нали?

Този път Уим избегна отговора, който и двамата знаеха.

— Както и да е, следващата седмица ще бъда в Кан. Ще си освободиш ли една вечер за мен?

За миг се изкуши да му откаже, но двамата с Уим бяха прекарвали толкова много дълги вечери в Калифорния, а и тя знаеше по-голямата част от историята за отдадеността му към ревнивата и злобна жена. Сърцето ѝ мигом омекна.

— Разбира се.

— Къде ще отседнеш? Ще ти се обадя веднага щом пристигна.

Двамата поговориха още няколко минути, а след това прекъснаха връзката. Катлин остана да седи дълго със слушалката в ръка, замислена за своя приятел. Какво се бе случило с жената, която ѝ бе казал, че обича? Дали Тия бе намерила начин да разруши връзката им? Може би ще, ѝ каже, когато се срещнат в Кан. После веждите ѝ се смръщиха, когато се запита дали е възможно Тия да не придружава Уим в Кан.

Следващия вторник Уим пристигна сам в Кан. Обади се на Катлин в апартамента ѝ и се уговори с нея да се срещнат за вечеря в девет часа същата вечер.

Сякаш времето се е върнало назад, помисли си Уим, докато седеше срещу нея в малкия частен салон на ресторанта. Въпреки че Катлин носеше пръстен с огромен диамант и масивна халка на безименния пръст на лявата си ръка, а гърдите ѝ бяха по-налетени в резултат на скорошното ѝ майчинство, тя не изглеждаше по-стара от деня, в който го изпрати на летището в Лос Анжелис преди повече от две години.

— Сякаш беше едва вчера, когато се сбoguвахме в Калифорния — рече той. — А ето ни сега — вечеряме във Франция.

Катлин се пресегна през масата и покри ръката му със своята.

— Радвам се, че имахме тази възможност да се срещнем. Специалните приятели са нещо много рядко и ценно, скъпи Уим. Не искам да вярвам, че никога вече няма да можем да седим заедно и да разговаряме.

Думите ѝ го накараха леко да се намръщи.

— Имаш предвид Тия.

— Да — призна тя, стисна нежно пръстите му, дръпна ръката си я отпусна в скута си. — Но нямах право. Надявах се само нещата да са

станали по-добри за теб. Какво стана с тайната ти любов? Тя все още ли е на дневен ред?

При тези думи Уим се усмихна.

— О, да. Възнамеряваме да се оженим след няколко години.

— Макар че, разбира се, Тия няма никаква представа за това — предположи Катлин.

— Абсолютно никаква!

Двамата се засмяха.

— И защо прочутата госпожица Барлоу не е тук, в Кан, с теб? Мислех, че ще покаже ослепителната си красота из целия град.

— О, ще дойде, но не по-рано от четвъртък. А какво става със Саб? Той ще присъства ли на фестивала?

— За Бога, не! Едно нещо е да е женен за актриса, но съвсем друго е да позволи да го видят тук с мен.

— Е, можеше да бъде и по-лошо — заключи Уим. — Можеше да бъде неумолим като принц Рение. Според слуховете принцеса Грейс искала един ден да се върне на екрана, но той бил категорично против.

— Напълно си прав. Аз имам най-хубавото от двата свята.

Докато се хранеха, двамата разговаряха за продукциите, в които бяха участвали след раздялата им, а после Уим я попита за бъдещите й планове.

— Нищо конкретно — отвърна Катлин. — Агентът ми обсъжда някои възможности, които могат да бъдат изгодни за мен, но все още няма нищо определено. — Сви нехайно рамене. — Всъщност така е по-добре. Аз не бързам. Паузата в работата ще ми даде възможност да остана в Брюксел със Саб и Тини поне още няколко седмици.

— Е, в такъв случай едва ли би се заинтересувала от филма, който смятам да снимам в Египет?

Очите на Катлин светнаха от възбуждение и Уим се засмя на внезапното превъплъщение на тази зряла жена в немирно дете.

— Роля в един от твоите филми, Уим! Бих дала и дясната си ръка за подобен шанс и ти отлично го знаеш!

— Не е обикновена роля, скъпа моя. Предлагам ти главната роля, а това ще бъде първият ми филм, който ще представя в Щатите.

— Нима Тия няма да играе главната роля в толкова важен филм? — невярващо възкликна Катлин.

— Тия има прекалено английско излъчване. Спорихме дълго относно този филм. Накрая тя нямаше друг избор, освен да се предаде. Заплаших я, че ще разваля нашето съдружие и ще започна сам.

— А щеше ли наистина да го направиш, ако не бе отстъпила? — тихо попита събеседничката му.

— Вероятно не — откровено призна Уим, както не би го сторил пред никой друг човек на света. — Но аз блъфирах, а тя се хвана. Освен това ролята не е за нея. Образът е на невинно и младо момиче. В момента Тия минава четиридесетте и макар че предпочита да умре, отколкото да го признае, вече не може да си позволи да играе някои роли. Все пак е достатъчно умна, за да знае кога да се оттегли.

— Но каза ли й, че смяташ да предложиш ролята на мен? — попита Катлин. — Очевидно никак не беше във възторг от срещата ни миналата седмица в Лондон.

— Тогава поговорихме. Разказах й за нашата връзка. — Очите му развеселено блеснаха, а чувствените му устни се разтеглиха в широка извинителна усмивка. — Е, по-голямата част. Разбира се, премълчах някои подробности. Мисля, че няма нищо против. Дори ме помоли да я придружа на прожекцията на последния ти филм през миналия уикенд. Ти наистина беше чудесна. Тия заяви, че си наелектризираща.

— О, Уим, благодаря ти и моля те, предай й моите благодарности. Макар че не я одобрявам за някои неща — ти знаеш за кои, — аз все пак уважавам работата й и много ценя мнението й.

— Тя всъщност не е чак толкова лош човек, Кат. Има психично отклонение, както може би и аз, в противен случай не бих й позволил да ме контролира по начина, по който го прави. Предполагам, че в известно отношение и двамата сме за съжаление.

Очите на Катлин се присвиха леко и тя призна, че никога не е разбирала защо той позволява на Тия да го манипулира по този начин. Обаче зърна сенките в очите му, които толкова често бе виждала в миналото, и сви рамене.

— О, по дяволите, май не мога да престана да си пъхам носа в твоите работи, нали? Но не ми обръщай внимание. Когато си готов, ти сам ще скъсаш връзките.

— Мисля, че бракът ще ми помогне за това — отвърна Уим.

— Надявам се, че ще стане така, скъпи — дрезгаво се засмя Катлин. — В противен случай съпругата ти едва ли ще бъде много

очарована.

Уим не отвърна на забележката ѝ и сведе очи, докато си играеше с чашата с шампанско. После я вдигна и предложи наздравица:

— За нас. Дано нашето бъдеще да бъде дълго и успешно. Катлин вдигна чашата си.

— За теб и за твоята тайнствена любима. Може би вие двамата ще познаете щастието, което имаме аз и Саб.

Беше изминала една година от тази вечер, когато го извикаха от снимачната площадка на филма, който снимаше в Рим, заради спешен телефонен разговор. Гласът на жената от другия край на линията беше истеричен и непознат.

— Съжалявам — рече той, след като слуша минута. — Не разбирам какво казвате. Кой се обажда?

— Аз съм Джоун Шеридан, майката на Катлин — успя да изрече жената, преди да избухне в нови ридания.

— Случило ли се е нещо с Катлин? — разтревожи се Уим. — Моля ви, госпожо Шеридан, Джоун, успокойте се и ми разкажете какво се е случило. Къде сте?

— В Брюксел. В... една болница в Брюксел. Катлин... О, Господи, господин Монтклеър, Катлин си преряза вените. Саб взе детето и я напусна.

— О, Боже! Защо?

— Заради снимките и писмото, които му изпратиха.

Снимки? Писмо?

— За какво, по дяволите, говорите? — настоя Уим по-грубо, отколкото възнамеряваше.

— Снимки на двама ви с Катлин. Тя твърди, че са съвсем невинни, но писмото, което ги придружава, ги прави да изглеждат толкова отвратителни, колкото и обвиненията, които съдържа. Някой е казал на Саб, че двамата с Катлин имате връзка още от университета и тя продължава и до днес. Който е написал писмото, твърди, че Катлин се е омъжила за Саб единствено заради титлата му, която да помогне на кариерата ѝ.

— Но това е проклета лъжа! — изкрещя Уим.

— Знам — дойде задавеният отговор. После гласът на жената укрепна: — Катлин е оставила бележка. Ето, ще ви я прочета. „Кажки на Уим. Предупреди го.“ Не знам какво е имала предвид с тези думи —

отпаднало додаде Джоун Шеридан, сякаш внезапно всички жизнени сили я бяха напуснали.

Но Уим знаеше отлично. Докато тя говореше, тъмните му очи горяха като въглени, когато погледна през снимачната площадка към Тия Барлоу.

— Как е Катлин? — попита той.

— Лекарите казват, че сме я закарали навреме, но духът ѝ е прекършен. Мисля, че без детето тя ще умре, независимо какво твърдят те.

— Кажете ѝ, че идвам — рече Уим и затвори телефона, без да дочака отговор.

Стисна юмруци, борейки се желанието да удуши жената, която го наблюдаваше от снимачната площадка. Гневът му се усили, докато наблюдаваше лицето ѝ, изразяващо невинно любопитство. Тя се запъти към него, а злорадото ѝ задоволство го вбеси още повече.

Тия се спря на метър от него и отвори уста, за да зададе въпрос, но видя зловещия блясък в тъмните му очи и размисли.

— Ще се върнеш ли на снимачната площадка, Уим? — предпазливо попита тя.

Уим дори не бе осъзнал, че е вдигнал ръка, докато Тия не се строполи на земята. Една жена, която стоеше наблизко, извика, а двама оператори се спуснаха към падналата актриса. Ала Уим не забеляза нищо, докато се взираше в жената, която бе разрушила живота на Катлин Шеридан Делонжи. — Кучка! Злобна и противна кучка! — изсъска той през стиснатите си зъби. Извърна се, без да каже нито дума повече, и се отдалечи от снимачната площадка.

Седна зад волана на наетия от него автомобил, но треперещите му пръсти не можеха да пъхнат ключа в стартера. Гърдите му се разтърсиха от ридания и той отпусна глава върху волана. Измина половин час, преди да се съвземе и да включи двигателя.

Докато излизаше от паркинга, осъзна, че нито един човек от снимачния екип не дойде при него, за да поговорят. Знаеше защо. Навярно Тия даваше в момента едно от най-добрите си представления. Надяваше се това да е най-великолепното ѝ изпълнение, защото можеше да ѝ бъде последното. Един ден щеше да я убие. Това бе единственият начин да отърве света от отровата ѝ.

8.

Полетът от Лондон до Брюксел отне малко повече от час, но пристигането на Уим в болницата при Катлин се забави шест часа заради бюрокрацията на летището и задръстванията по улиците.

Макар че френският му не беше много добър, той успя да каже на нощната сестра, че трябва незабавно да бъде отведен в стаята на Катлин Делонжи, и забърза надолу по полутъмния коридор в посоката, която тя му указа.

Когато отвори вратата на стаята, в гърдите му отново се надигна силният гняв, който го бе обзел преди няколко часа след телефонното обаждане.

Една жена, която той предположи, че е Джоун Шеридан, се бе отпуснала на стол в строгата болнична стая. Отначало Уим я помисли за заспала, ала тихите ридания, които разтърсваха тялото ѝ, разсеяха заблудението му. Удостои я само с бегъл поглед, цялото му внимание бе насочено към жената в леглото. Тръбички и стъклени банки бяха свързани към почти всяка видима част на тялото ѝ. Китките ѝ бяха превързани, а кожата на лицето ѝ имаше цвета на парафин.

Той пристъпи към нея. Искаше да я вземе в прегръдките си, да ѝ обещае, че ще поправи всичко сторено от покровителката му, но силната въздишка, отронила се от устните му, сепна Джоун Шеридан.

— О, господин Монтклеър... — с дрезгав шепот изрече тя, изправи се и се надигна от стола. — Вие дойдохте. Радвам се. Катлин на няколко пъти промълви името ви в съня си; Знам, че за нея ще бъде добре да ви види.

Макар че бе сдържан човек и не даваше лесно воля на чувствата си, Уим притисна майката на Катлин към гърдите си, като в същото време се опитваше да възпре напирещите сълзи — толкова чужди за него, както и този жест на утеха.

— Толкова съжалявам.

След тези думи двамата изглеждаха си смениха ролите, защото сега майката на Катлин започна да го утешава. Погали косата му и

измърмори няколко успокоителни слова. След малко тя се отдръпна, потупа го по бузата и хвърли тревожен поглед към дъщеря си.

— Мисля, че тя ще спи още известно време. Защо не излезем за малко в коридора?

Уим я изчака да си вземе чантата и един голям плик, после я последва безшумно навън. Тя го поведе по същия коридор, който бе изминал само преди няколко минути, зави наляво, бутна една врата и се озова в малка чакалня.

— Боя се, че болниците в Европа не разполагат с удобствата на американските. Едва ли ще можем да получим чаша кафе до сутринта, но бих могла да ви донеса чаша вода.

Уим поклати глава, усмихна се и ѝ благодари, после я изчака да седне на един от алуминиевите столове и се отпусна на друг стол до нея. Джоун Шеридан беше привлекателна жена, в средата на четиридесетте си години и представляваше малко поувехнала версия на дъщеря си, макар че подобно описание не беше съвсем справедливо. Вероятно преживяната трагедия бе причината за бледата ѝ кожа и угасналите ѝ очи, лишени от всякаква жизненост. Но какво значение имаше всичко това сега?

— Как е тя? — попита той.

Джоун отпусна успокоително дланта си върху коленете му.

— Лекарите са почти сигурни, че е вън от опасност. Слава Богу, че бях тук. Онова... копеле щеше да я остави да умре. Намерих я на пода в банята, потънала в кръв, само петнадесет минути след като виковете спряха. Не знам какво се е случило. В един момент всички седяхме в салона, пиехме чай и разговаряхме. Аз се извиних и взех Тини, за да го сложа да подремне. В коридора минах покрай един от слугите. Той... носеше онзи плик, доставен току-що. — Тя замълча, за да извади носната си кърпа от чантата и отново попи очите си. Поднови разказа си след няколко минути, но този път тонът ѝ бе по-оживен и в него прозвуча гневна нотка. — О, господин Монтклеър, беше ужасно! Аз не говоря френски, затова не разбрах какво крещи Саб, но си помислих, че е една от онези обичайни разправии между влюбени. Бях разстроена и си отбелязах мислено да разпитам Катлин по-подробно за характера на съпруга ѝ. И тогава — макар че детската стая е от другата страна на коридора — аз чух, че я удари. Вбесих се и реших да се намеся. Никоя майка не може да стои спокойно, когато

бият детето ѝ, но когато стигнах до вратата на стаята им, чух гласа на Катлин. Тя го молеше спокойно да ѝ позволи да му обясни. Каза нещо в смисъл, че всичко в писмото е изопачено и невярно. Саб не отговори и аз помислих, че може би ще я изслуша. Затова реших да ги оставя да се изяснят и се върнах в стаята си. — Тя спря още веднъж, взе плика и му го подаде. — Когато я намерих петнадесет минути по-късно, съдържанието на този плик бе разпръснато на пода в стаята. Както вече ви казах, Катлин беше в банята. Един от слугите извика линейка на „Бърза помощ“, докато аз затисках вените на китките ѝ, опитвайки се да спра кръвта.

Уим завъртя плика, но не го отвори, а изчака жената да довърши разказа си.

— Тя беше толкова бледа и аз се изплаших, че пристигналият лекар ще ми каже, че е мъртва. Стори ми се, че линейката закъсна цяла вечност, а през това време кръвта продължаваше да изтича от вените ѝ. — Жената поклати глава и издуха носа си. После пое дълбоко дъх, за да спре напиралите сълзи. Измина повече от минута, преди да успее да се овладее достатъчно, за да продължи. Този път Уим я успокои, като стисна нежно ръката ѝ. Усилията му бяха възнаградени с несигурна усмивка на устните ѝ и тя продължи разказа си. — Те... не ми позволиха да се кача в линейката. След като си тръгнаха... чак тогава си спомних за Тини. Бях сигурна, че шумът сигурно го е изплаших и хукнах към стаята му. Тогава... тогава разбрах, че Саб го е взел. Една от прислужниците, млада девойка, се бе изправила до детското креватче и плачеше. На своя развален английски ми каза, че Саб взел някои от нещата на Тини и напуснал къщата заедно с него. Бях толкова разстроена, че почти не можех да разсъждавам разумно, но тази любезна млада жена — прислужницата — ме отведе в стаята ми и ми помогна да се преоблека. — Джоун Шеридан потрепери, но продължи с укрепнал глас. — Тя каза, че Джок, икономът, ще ме заведе в болницата веднага щом се приготвя. Чак тогава си спомних за хаоса в тяхната стая. Не знам защо, вероятно майчин инстинкт, но отидох там и събрах разпилените листа и снимки. — Жената вдигна брадичка и за пръв път в очите ѝ проблеснаха предизвикателни искри. — Радвам се, че го направих. Искам да видите отвратителните и низки лъжи, които едва не струваха живота на моята Катлин.

Също като изгубено малко момче, каквото някога наистина беше, Уим отвори плика и извади съдържанието му. Едва прегледа думите, изписани с до болка познатия закръглен почерк, но жестоките и злобни лъжи отекнаха с такава сила в гърдите му, че пръстите му смачкаха краищата на листа. Погледна долния край на втората страница, но както предполагаше, Тя не се бе подписала. Най-отдолу се мъдреше страхливото и безопасно: „Приятел“.

Пусна листовете на пода и бавно започна да разглежда снимките.

На една от тях двамата с Катлин се прегръщаха на снимачната площадка по време на филма, който бяха заснели ѝ преди година в Египет.

На друга се целуваха на летището в Кайро — една напълно приятелска целувка, но изопачена от написаното в писмото. Имаше и трета снимка, направена преди години пред един ресторант в студентското градче.

И още няколко все от същия период.

На последната се виждаше Катлин заедно с още някой на един планински склон. Макар че и двамата бяха облечени в скиорски екипи, грейналото лице на Катлин се виждаше съвсем ясно. Но лицето на мъжа, който я придържаше да не падне, не можеше да се различи. Не беше Уим. Той никога не беше ходил на ски с Катлин Шеридан Делонжи, но предположи, че цветът на косата и фигурата на мъжа са били достатъчни, за да се убеди съпругът в поредното доказателство за измяната на жена му.

Ръцете на Уим трепереха от гняв. В писмото се съобщаваше на граф Делонжи, че съпругата му е била любовница на Уим още от Калифорния; че двамата са изработили план тя да съблазни красивия и богат белгийски граф, който да ѝ помогне в кариерата на кинозвезда. Всичко не беше нищо друго, освен умело поднесени лъжи, но Уим разбираше реакцията на Саб. Писмото бе много убедително. Базираше се на косвени доказателства, но наистина звучеше дяволски правдоподобно.

Уим събра от пода листата и снимките, където ги бе пуснал, напъха ги в плика и го подаде на Джоун Шеридан.

— Това не е истина — тихо рече.

— Знам! — извика тя, после прехапа устни и извинително го погледна. — Катлин ми е разказвала за вас. Тя е много открит и честен

човек. Знаех за връзката ви в Калифорния и знаех как приключи тя. Когато Катлин ми каза, че ще снима филм с вас, аз много се зарадвах за нея. Бях доволна, че е превъзмогнала увлечението си по вас, че го е превърнала в искрено приятелство — всичко това означаваше много за нея.

— Жената сведе поглед към ръцете си, а очите ѝ леко се разшириха, когато осъзна, че все още държи плика, пълен с отвратителни клевети. Остави го настрана и плахо се усмихна. — Не ви обвинявам, господин Монтклеър. Катлин все още ви обича, но не по начина, за който се твърди в писмото. Тя обожава Саб, но вие бяхте първият човек, за когото попита, когато дойде в съзнание в болницата. О, тя не е очаквала, че ще дойдете. Искаше аз да ви предупредя. Каза ми: „Обади се на Уим, майко. Кажу му, че тя ще го унищожи.“

— Може ли да я видя? Няма да я будя. Просто искам малко да поседя до нея.

Джоун Шеридан се изправи.

— Разбира се. Останете, докато се събуди. За нея ще означава толкова много, че сте дошли. Боя се за емоционалното ѝ състояние, когато си спомни, че Саб е отвел Тини. — Изведнъж майката на Катлин се изсмя остро и Уим се сепна, после осъзна, че това не беше смях, а по-скоро ридание. — О, но той едва ли възнамерява завинаги да раздели едно малко дете от майка му! След като се успокои, той със сигурност ще изслуша обясненията ѝ.

Уим не отговори. Още от много ранна възраст се бе научил да скрива чувствата си зад непроницаема маска. Ала как можеше да убеди тази жена, че животът на дъщеря ѝ не е завинаги разрушен.

Джоун го придружи до вратата на стаята на Катлин. На прага се спря, докосна ръката му и рече:

— Ще ви оставя насаме. Искам да поговоря със сестрата.

Уим прекоси съвсем безшумно болничната стая, придърпа един стол и седна край леглото на Катлин. Тя сякаш усети присъствието му и отвори очи.

— Уим?

Беше едва доловим шепот. Той хвана ръката ѝ в отговор на молбата в гласа ѝ и усети как тънките ѝ пръсти немошно стиснаха неговите. Но това, което го порази най-много, бяха очите ѝ. Толкова често ги бе сравнявал с изумруди, но днес те бяха забулени в тъга;

цветът им беше помътнял и приличаше на бурно море, но дълбините им излъчваха сила.

— Здравей, красавице — рече той. — Усмивката ѝ се появи и изчезна почти веднага, а в думите ѝ прозвуча радостта, че го вижда.

— Както винаги моят прекрасен принц.

Помежду им като гъста мъгла се настани тишината, докато накрая Катлин пое дълбоко дъх и промълви:

— Той взе моето бебе, Уим. Каза, че никога вече няма да видя моя малък Тини.

Уим стисна нежно ръката ѝ.

— Саб не може да направи това, скъпа. Дори не мисля, че наистина ще се опита. Съпругът ти просто е наранен и реагира в гнева си със страст, която ще изгори и самия него...

— Не. Не, не, не — поклати глава Катлин с изненадваща сила. — Ти не разбираш. Той повярва на всичко. На всички онези лъжи, на цялата онази мръсотия. — Засмя се, хриплив безрадостен смях. — И защо не? Всичко беше много убедително; лъжите, изградени върху полуистини, винаги звучат правдиво.

— Е, това няма значение. Аз ще го намеря. Ще му кажа истината. Той ще ми повярва, дори ако се наложи да приложи сила, за да му набия истината в главата.

Една сълза се търкулна от ъгълчето на едното око на Катлин и Уим се почувства така, сякаш остър нож се заби в сърцето му.

— Недей — задавено промълви той.

На устните ѝ затрептя несигурна усмивка.

— Веднъж ми каза точно същото, когато ми заяви, че не бива да се влюбвам в теб.

Уим сведе, поглед. Не искаше тя да види болката в очите му, която пламтеше като жива факла и го изгаряше.

— Спомням си.

— Трябва да ти призная нещо, мили мой Уим. Не те послушах. Въпреки всичко се влюбих в теб.

Той тихо се засмя.

— Ти винаги си ласкаела егото ми.

— Не се смей. Истина е — кимна тя и тонът ѝ стана сериозен. — Но обичах и Саб. Наистина. Не бе онази изгаряща любов, която изпитвах към теб. По-скоро се възхищавах от него, бях го поставила на

пиедестал сякаш бе някакъв бог. А сега го мразя, Уим. Кълна се в Бога, мразя го. — Последните думи бяха изречени с дрезгав, трептящ от емоции глас.

— Съжالياвам, Кат. Бих направил всичко, за да залича стореното от Тия. Имаш тържествената ми клетва, че ще накарам Саб да осъзнае истината и да ти върне детето.

— Той не ме интересува. Искam само Тини.

— Повярвай ми, Катлин. Ще ти доведе Тини, ще можеш да се върнеш в Калифорния и да продължиш живота си. Ще имаш време да изясниш и какво чувстваш към съпруга си.

Тя извърна лице и се втрени в тъмния прозорец.

— Чувствата ми към Саб няма да се променят, Уим. Повярвай ми. И още нещо. Никога повече няма да играя.

— Скъпа...

Тя поклати глава. Движението бе толкова леко, че Уим не бе сигурен дали наистина го е видял, докато тя не заговори:

— Не. В спешното отделение, докато се бореха да ме спасят, животът ми премина пред очите ми като на лента — както толкова често сме чували хората да казват. — Извърна глава и отново погледна към него. За пръв път той видя, че очите ѝ се оживяват. — Ти беше прав онзи първи ден, когато ми каза пред всички, че не мога да пиша. Аз наистина съм дяволски добра актриса, Уим, но тъжната ирония на съдбата е, че писането винаги е било моята тайна страст. Никога не съм ти казвала, че мечтата ми беше да стана писателка, нали? Не исках да ми се смееш.

— Нямах да го направя.

Тя се вгледа изпитателно в лицето му и после се усмихна.

— Не, скъпи мой, не би го направил. Трябваше да го знам.

Както и да е, миналата нощ не умрях, макар че го исках. Е, сега, след като знам, че ще живея, ще направя това, което винаги съм искала.

Уим се намръщи престорено ужасено, макар че в този миг му се искаше да остане сам и да заплаче.

— О, Господи, Катлин, нали наистина не си решила да пишеш?

Катлин възнагради опита му да я развесели със смях, който прозвуча неочаквано силно.

— Не. Но искам да работя с книги. Може би ще стана редактор. Да, мисля, че би ми харесало да работя в някое издателство. Разбира се, точно сега цялото ми внимание е съсредоточено върху това да открия сина си. А след това, ще видим.

При последните думи тя затвори очи, а Уим нещастно въздъхна. Страдеше заради болката, която ѝ бе причинил, макар и неволно. Остана при нея, докато дишането ѝ се успокои, и му се стори, че е заспала. Изправи се и докосна с устни челото ѝ.

— Защо, Уим? Защо Тия направи всичко това? — попита Катлин, без да отваря очи.

Въпросът го сепна и той дълго не можа да отговори.

— Не знам — рече накрая, но всъщност много добре знаеше. Тия бе унищожила Катлин Шеридан Делонжи като предупреждение към него.

Когато излезе от болничната стая, се облегна на стената и заплака за пръв път от онази нощ, когато Тия го бе намерила и отвела в дома си.

Знаеше що за човек е Тия. Знаеше каква опасност заплашва всяка жена, която се сближи с него. Тъкмо заради това той пазеше в тайна своята любов.

Тия приличаше на някой опасен наркотик, към който привикваш и не можеш да живееш без него. Тя пронизваше кожата му също както иглата на спринцовката, вкарваща хероин във вените. Макар че бе започнал да я презира и ненавижда, не можеше да се отърси от нуждата си за нея. В един момент, може би по време на престоя му в Калифорния, той започна да осъзнава, че трябва постепенно и много внимателно да започне да отвиква от нея. Опита веднага щом се върна в Англия. Усети, че става все по-силен и нуждата му от нея намаляваше с всеки изминал ден.

Тя почти веднага усети промяната в него, макар че Уим действаше много предпазливо. Продължи да я обслужва в леглото без особено усилие, тъй като порочната им връзка бе именно най-главната част от пристрастеността му към нея, но постепенно намаляваше връзките, които ги свързваха. С хитрост и дипломация започна да продуцира все повече и повече филми, за които ангажираше други актриси. При все това с непогрешимия инстинкт на опасен хищник тя

бе усетила измяната му и преди три месеца бе поставила въпроса направо.

— Ти си влюбен в някоя друга. Искам да знам коя е тя.

Разбира се, Уим излъга. Никога, и за милион години нямаше да рискува любовта си към Джорджет, дъщерята на Тия, като разкрие истината. Отрече, че в живота му има друга жена, и пламенно заяви, че всичко е плод на развинтеното ѝ въображение.

Не си спомняше кога за пръв път осъзна, че е влюбен в Джорджет. Още от първите дни на пребиваването си в къщата на Тия той бе очарован от малкото момиче. Двамата оставаха заедно през дългите часове, докато майка ѝ работеше. Бяха станали близки като брат и сестра. Уим беше този, при когото идваше Джорджет, когато беше наранена или уплашена. Уим беше този, на когото се похвали с първите си успехи в училище. С него споделяше първите си момичешки тайни. И някъде тогава той започна да гледа на нея не като на сестра, а като на млада и красива девойка.

Веднъж, преди три години, само няколко месеца след като се бе върнал от Америка, Джорджет си беше вкъщи за коледните празници. Той седеше в салона и четеше един сценарий, който агентът му беше изпратил. Не вдигна глава, когато тя влезе в стаята, не усети присъствието ѝ, докато тя не закри очите му с длани и той вдъхна парфюма ѝ. Ухаеше на лилии, а Уим винаги бе смятал, че ароматът подхожда отлично на деликатната ѝ красота ѝ крехка фигура.

— Когато си дръпна ръцете, искам да ме погледнеш, Уим Монтоклеър — заповяда тя с онзи нетърпящ възражение тон, който му напомни за онази сутрин, когато Тия го бе довела у дома си от театъра.

— Добре — съгласи се той, остави сценария настрана, когато ръцете и се отдръпнаха бавно от очите му, и вдигна глава към нея.

Тя беше облечена във вечерна рокля от червен сатен, а тъмната ѝ коса бе вдигната в сложна прическа. Изглеждаше женствена и много по-развита, отколкото едно шестнадесетгодишно момиче.

— Е? Какво мислиш?

Че му се искаше да я изяде жива. Дали да ѝ го каже? Не, по-добре не. Вместо това младият мъж преглътна буцата на желание, внезапно заседнала на гърлото му, и тихо ѝ каза, че изглежда великолепно.

Усмивка на удоволствие озари цялото ѝ лице.

— Достатъчно добре ли, за да накарам мъжа, в когото съм влюбена, да ме забележи? — попита Джорджет.

— Напълно достатъчно, макар да се надявам, че се шегуваш за влюбването, скъпа моя Джорджет. Майка ти вероятно ще удуши всеки млад мъж, който се появи наоколо, преди да си завършила обучението си.

— Не, и ако този мъж си ти, Уим. Мама те обича като син. Знам, че ще се зарадва много за нас. — Подпря ръце на гърдите му, сетне ги плъзна към раменете, а ги накрая ги обви около врата му. — Този мъж си ти, Уим. Обичам те.

Знаеше колко е глупаво да позволи дори една-единствена прегръдка, ала тя бе толкова сладка, че не можа да се отдръпне доста дълго. Все пак накрая разумът надделя, той нежно се освободи и погледът му срещна нейния.

— Поласкан съм, малка моя, но дори и да можех да отвърна на любовта ти, боя се, че ти много грешиш относно майка си. Тя си мечтае един ден да се превърнеш в голяма дама, а аз съм — колкото и вие двете да се стараете да го забравя — едно сираче с нисък произход.

— Изобщо не ме интересува произхода ти, Уим! — твърдо заяви Джорджет, а любовта заструи от очите ѝ, които внезапно плувнаха в сълзи.

— Благодарен съм ти, Джорджет, защото знам, че наистина го мислиш, но засега поне ми повярвай, майка ти не бива да заподозре нито за миг за чувствата ти.

Тя му се усмихна, а надеждата засия в очите ѝ.

— А по-късно? Да не би да казваш, че може би ще ме обикнеш, ако почакам?

Господи, как копнееше да я притисне към гърдите си, да ѝ признае как се чувства в този миг, но знаеше, че не бива да рискува. Все пак не можеше да попари надеждите ѝ, надяваше се, че един ден ще се сбъднат.

— Всеки мъж би бил глупак, ако не те обича, моя малка Джорджет. Особено аз, който те познавам толкова добре.

— Тогава ще чакам — рече решително тя.

На следващата сутрин Тя отбеляза промяната у дъщеря си.

— Струва ми се, моята Джорджет изпитва ученическо увлечение към теб, скъпи.

На Уим му прилоша от думите ѝ, но развеселеният ѝ смях бързо го успокои, показвайки му, че Тия изобщо не смята дъщеря си за съперница. Затова се засмя в отговор и безгрижно отвърна:

— Предполагам, че се дължи на възрастта ѝ. Винаги по-възрастните мъже привличат младите момичета и обикновено стават обект на първата им любов.

Тия заобиколи масата, за да го целуне по главата.

— Тя не е обикновена ученичка, Уим. Тя е моята дъщеря. Щях да бъда много разочарована, ако не бе разбрала какъв изключителен мъж си.

И тя се засмя звънко и изплува от стаята, спестявайки му отговора.

Но три месеца по-късно, когато му заяви направо, че той е влюбен в друга жена, вече нямаше развеселен смях. Само заплахи, на които той не обърна внимание и заглуши съмненията с лъжи. Реши, че въпросът е приключен, но сега разбираше, че Тия не бе повярвала на нито една негова дума. Вместо това бе решила, че Катлин е нейната съперница, което означаваше, че е знаела за връзката им по време на престоя му в Калифорния.

Когато следващия следобед отлетя за Лондон, в гърдите му бушуваше гняв, но Уим реши, че сега не е време да му се поддава. Не още. Първо трябваше да открие Саб. После щеше да уреди връщането на Етиен при майка му, а това не бе никак лесна задача. Защото макар да бе уверил Катлин, че ще успее да убеди Саб да повярва в истината, той бе опознал съпруга ѝ по време на няколкото им срещи през последните месеци и бе разбрал, че белгийският граф притежава самодоволна безочливост, която едва ли би му позволила да промени мнението си по толкова важен въпрос.

Уим мрачно реши, че може би ще се наложи да организира отвличането на детето. Междувременно, докато търсеше изчезналия граф и малкото момче, щеше да се опита да помогне на Катлин да възстанови емоционалното си равновесие.

През следващите няколко месеца той постигна целите си, като напълно пренебрегна Тия.

Тя изпращаше цветя в хотела, където бе наел стая, оставяше съобщения, засипваше го с телеграми и дори двама от неговите

приятели се заеха с ролята на помирители. Тия не отричаше вината си, а само молеше за прошка.

Уим не се предаде и напълно пренебрегна молбите ѝ, докато се опитваше да въведе ред в живота на Катлин. Похарчи цяло състояние за частни детективи и адвокати и накрая — само шест месеца по-късно — тя и синът ѝ най-после отново се събраха в Ню Йорк, където току-що бе започнала работа като помощник-редактор в едно от най-престижните издателства в света. Това бе подаръкът на Уим за нея.

Чак тогава отиде да се види с Тия.

Когато пристигна, тя се бе излегла в един шезлонг в спалнята си и Уим остана шокиран от промяната в нея. За част от секундата изпита угризение на съвестта заради тъмните кръгове под очите ѝ, хлътналите страни, жълтеникавия цвят на лицето и почти болезнената ѝ слабост, но бързо се съвзе, като си припомни нейното коварство и злобата ѝ. Това му помогна да не падне отново във властта на магията ѝ.

— Уим! — извика тя с искрена изненада и неподправена радост. — О, скъпи мой, ти най-после дойде!

— Няма да остана, Тия.

Тя протегна ръка към него и се усмихна.

— Разбира се, че не. Това няма значение. Има значение само това, че си тук. Ти си ми простил. — Улови ръката му и притисна устни към опакото на дланта му. — О, благодаря ти, Уим, мили мой. Бях толкова нещастна. Не само защото ти не беше тук, но и защото осъзнах колко жестоко съм постъпила с твоята приятелка. Наистина много съжалявам.

Тя играеше роля и напълно се бе вживяла в изпълнението си. О, наистина се радваше да го види и вероятно дори се бе убедила, че съжалява за стореното, но останалото бе представление, защото той видя страха в очите ѝ. Въпреки решителността му нещо в него омекна. За пръв път почувства жалост към нея и нещо още по-обезпокоително. Изплаши се, когато видя уязвимостта на тази жена, която едновременно обичаше и мразеше, но която винаги бе смятал за непоклатима и силна като скала. Остави се да го настани до себе си на шезлонга, а бедрото му се притисна в нейното.

Тя плъзна ръка по лицето му, пръстите ѝ се задържаха за миг върху устните му, преди да се отпуснат в скута ѝ.

— О, Уим, виждам следите, които страданието е оставило по лицето ти. Знам, че много те нараних, когато толкова погрешно нападнах приятелката ти, но моля те, кажи ми, че поне малко си страдал и заради мен.

— Името ѝ е Катлин Шеридан Делонжи, Тия. Ти съсипа живота ѝ. Не можеш ли поне да произнесеш името ѝ?

Тя трепна от обвинителните му думи, които, макар и изречени тихо, прозвучаха твърдо и заплашително.

— Разбира се. Как е тя, твоята Катлин?

Уим уморено прокара ръка през лицето си.

— Тя никога не е била моята Катлин, Тия. — Остави ръката му да падне, както нейната преди миг, а после срещна погледа ѝ. — Дори в Калифорния, когато бяхме любовници, ние не бяхме нищо повече от добри приятели.

— Ти никога не си призна, че си влюбен в някоя друга. Но аз знаех, че е така и нима тя не беше най-естественото заключение? Двамата изведнъж започнахте да работите заедно, да говорите за бъдещите си проекти, бяхте неразделни. Коя друга би могла да бъде, ако не Катлин?

— Тия, моля те, дойдох единствено, за да ти съобщя, че слагам край на нашето делово сътрудничество. Ще продължа сам.

— Ха! — възкликна тя и внезапно старият пламък, който изгледаше потушен, загоря с нова сила. — Не ме карай да се смея. Та ти си само момче и без мен никога няма да оцелееш. Аз те създадох, Уим. Сигурно не си се самозабравил чак толкова, че да го забравиш.

— Спомням си всичко, което си направила — изрече той и срещна гневно святкащите и сини очи. Неговите бяха не по-малко гневни и застрашителни.

Тя първа извърна поглед, но не се предаде.

— Ти никога няма да успееш сам и показваш колко си незрял дори само с това, че си помислил да предприемеш подобен глупав и самоунищожителен ход. Не притежаваш нито пари, нито връзки за подобна драстична промяна. — Сега отново го погледна. Лицето ѝ се бе озарило от съзнанието за собствената ѝ сила и от убедеността, че ще победи. — Не, скъпи мои, един ден отново ще допълзиш при мен. — Протегна ръка и го потупа по бузата като майка, която мъмри непослушното си дете. — Ще те чакам тук.

— Не се самозалъгвай, Тия. Има хора, които вярват в мен.

Те имат желание да подкрепят проектите ми.

— Всичко звучи чудесно, поне засега. Но какво ще стане, когато моите приятели, хората, които са лоялни към мен, откажат да те признаят? Тъкмо хората, които са ни верни и на които може да се разчита, имат значение в този бизнес. Сигурно го знаеш по-добре от всеки друг.

— Не ме заплашвай, Тия — рече Уим и стана. Думите ѝ попаднаха право в целта и той усещаше как лицето и шията му запламтяха. Тя беше едновременно негова майка и любовница. Беше сигурен, че думите, които бе изрекла, не бяха случайни. — Вече не съм дете, неспособно да взема правилни решения.

Тия отметна настрани одеялото, което покриваше краката ѝ, и се изправи. Обви ръце около кръста му и отпусна глава на гърдите му.

— Добре, скъпи, пробвай крилата си. Но моля те, прости ми грешката, която допуснах с твоята графиня. Беше ужасно от моя страна да ѝ причиня такова страдание, както и непростимо глупаво. В крайна сметка тя никога не е представлявала истинска заплаха за мен, нали? — Тя се засмя и притисна устни към гърдите му. — Нека забравим тази история, скъпи. Дори ако искаш, можеш пак да спиш с нея. — Погледна го и на устните ѝ се появи победоносна усмивка. — В известен смисъл аз дори ти направих услуга. Отървах те от онзи ужасно скучен неин съпруг. Освен това, независимо какво си мислиш, мой скъпи красавецо, ти никога няма да обичаш никоя друга жена, освен мен. Ние си принадлежим завинаги.

Трябваше да си тръгне в този момент и никога повече да не се връща. Можеше да се спаси. Можеше да спаси Джорджет. И можеше да си спести годините на съжаление за времето, което сподели с жената, която му бе съдено да обича.

9.

От спалнята на апартамента на Уим в Бел Еър Катлин Делонжи наблюдаваше Франсин и Джони да излизат от къщата и да се качват в пикапа на младия актьор. Катлин въздъхна. Млади и влюбени. Колко отдавна беше времето, когато тя бе лудо влюбена в загадъчния англичанин! Колко сладко-горчиви спомени бе скътала в сърцето си!

Чу зад гърба си познатите стъпки на своя любовник и приятел от повече от тридесет години. Не се обърна, но се усмихна, докато го чакаше да приближи.

— Катлин, Мин току-що ми каза, че си пристигнала. Съжалявам, че не дойдох по-рано.

— Няма проблем, скъпи. Аз се забавлявах с гледката от прозореца ти.

— И какво толкова забавно си гледала? — попита той, като застана зад нея, обгърна я с ръце и я притегли към себе си. Целуна я нежно по врата.

— Цъфтежа на младата любов. Между дъщеря ти и нейната нова звезда — Джони Парис. Той е великолепен мъж. Страхувам се, че Франсин ще трябва да положи доста усилия, за да го запази само за себе си.

Уим се засмя.

— Защо смяташ, че са любовници? Доколкото знам, връзката им е чисто делова.

При тези думи Катлин се извърна в ръцете му, отдръпна се малко, за да го погледне, а ръцете ѝ се обвиха около врата му. Тя се засмя, с онзи гърлен и бликащ от удоволствие смях, който накара Уим да се усмихне.

— Скъпи, само един слепец не би забелязал начина, по който двамата се гледат. Повярвай ми, дори и още да не са любовници, всичко е въпрос на време.

Уим се загледа през същия прозорец, през който тя се бе взирала през последните петнадесет минути.

— Съгласен съм. Надявам се само това да е правилният избор за Франки. Въпреки че се смята за една от най-умните жени на света, сърцето ѝ още не е познало истинската любов.

— Мислех, че харесваш този млад мъж Парис.

— О, да, харесвам го. Той ми изглежда честен и почтен човек, но крие доста тайни. Виждам ги в очите му, а ние и двамата знаем колко разрушителни могат да бъдат някои тайни.

— Не си ли въобразяваш? Може би смесваш собствената си младост с неговата?

Уим не отговори веднага. Погледът му се плъзна по все така красивото ѝ лице, докато търсеше подходящите думи да ѝ обясни какво инстинктивно усещаше у младия актьор.

— То е в очите му. Франки го нарича тъмен, мрачен и отегчен поглед, ала тя не разбира като мен, че гневът, който се смесва с болката в очите му, е отражение на страдащата му и наранена душа.

Катлин сви рамене.

— В такъв случай обади се на частния си детектив и му кажи да се поразрови из миналото на този млад мъж.

Уим поклати глава.

— Не. Няма да се намесвам в живота на дъщеря си. Интуицията ми подсказва, че Джони Парис е добър човек. Каквито и да са тайните му, не мисля, че той съзнателно ще нарани Франки. Освен това в живота няма гаранции. Ако не е добър за нея, тя много скоро ще го открие. Ние трябва сами да правим грешките си. — Взе лицето ѝ в шепи и погледът му се кръстоса с нейния. — Бог ми е свидетел, че съм направил доста в живота си.

Катлин се усмихна.

— Шт. Не съм прелетяла целия този път от Ню Йорк, за да прекарам няколко часа в слушане на самообвинения.

— Знам, съжалявам. Просто често си мисля какъв ли би бил животът ми, ако не бях осъзнал накрая колко много те обичам.

— Тогава ми го покажи — прошепна бившата актриса с глас, дрезгав от страстно обещание за предстоящата нощ.

Джони наблюдаваше Франки, докато слизаше бавно по стъпалата на предната тераса на къщата на Монтклеър. Тя се движеше с гъвкава походка, полите на роклята ѝ се полюшваха елегантно над дългите ѝ крака на високи токчета. Той отвори вратата на пикапа и ѝ метна

предизвикателен поглед. Беше сигурен, че тя предпочита скъпата си спортна кола. Протегна ръка, която тя прие, без да възрази, без сянка на възмущение в очите.

Докато се качваше на шофьорското място, тя пусна чантата и шапката си на седалката между тях, кръстоса крака и бухна късата си светлоруса коса. Всеки неин жест, всяко движение бяха толкова спокойни, толкова уверени, че той се намръщи. От седмици я наблюдаваше по време на работа — истинско динамо в човешки облик. Уважаваха я заради уменията да извлича най-доброто от всеки служител във филмовата компания. А днес беше някак си потисната и унила; сянка на баща си. Но Джони разбираше, че макар тя да не бе направила много предложения, острият ѝ и изобретателен ум вече работеше върху подробностите, за които някой друг, по-малко талантлив режисьор не би се и сетил. Бе фанатично отдадена на работата си. Но не принадлежеше на света на филмите. Мястото ѝ не беше в този пикап. Франсин Монтклеър бе аристократка.

Можеше да я види във въображението си облечена в костюм за езда от елегантен камгарен плат да ловува, препускайки на коня си из някое огромно английско имение, или облечена в рокля от шифон да разлива следобедния чай в обкръжението на благородници.

Той погледна към дългите ѝ тесни пръсти, склучени в скута ѝ, и се зачуди на собствената си лудост. Как изобщо му бе хрумнало, че помежду им може да има нещо друго, освен чисто делови отношения. Той бе само един провинциалист от някакво затънтено малко американско градче. Беше интелигентен, с добро образование, но все пак беше никой.

Целият му успех като актьор не можеше да промени този факт. Истина бе онова, което старите хора казваха — славата може да измъкне някого от провинцията, ала никога не може да изтръгне провинцията от душата му. Обратното също беше валидно, тъжно си помисли младият мъж. Въпреки слабостта ѝ към мръсните думички, раздърпаните тениски, избелелите джинси, овехтелите бейзболни шапки и свойското ѝ държание по време на работа, тя бе недостижима за такива като него. Също като някое екзотично цвете, което гледаш, но не смееш да докоснеш.

Ала въпреки всичко той не можеше да избяга от факта, че я желаше с похотливостта на някое улично куче, подушило разгонена

кучка. Дори и с Джийн Роуз не беше изпитвал подобна нужда, подобен глад. Джони се опитваше да се бори с желанието си към Франки, отпъждаше похотливите фантазии, които започнаха да го преследват още от онзи първи път, когато я видя да влиза в гаража на дядо му в Паристън. А сега отиваха в апартамента му, за да направят това, което се бе заклел, че никога няма да позволи. Той не беше за нея. По дяволите, тя не беше за него.

— Кажи нещо — обади се Франки и прекъсна мислите му.

Той откъсна поглед от извития път, погледна я, после отново впери очи пред себе си.

— Днес изглеждаш много красива. — С крайчеца на окото си видя, че тя се изчерви, и това го изненада. — Вие сте изключително очарователна и привлекателна жена, госпожице Монтклеър.

Тя измърмори едно тихо „благодаря“, после извърна поглед към прозореца на колата и двамата отново потънаха в мълчание.

Пътуването продължи около половин час и нито един от двамата не заговори, преди Джони да влезе в паркинга пред сградата, където се намираше апартаментът му.

— Пристигнахме — обяви той.

Франки не помръдна, когато той изключи двигателя и отвори вратата.

— Господи, когато ми каза къде си наел апартамент, знаех, че няма да е някой палат, но, мамка му, Джони, това място е ужасно.

— Имам легло — пресипнало уточни той.

— О, добре, какво повече можем да желаем? — саркастично отбеляза Франки.

— Точно така.

Ако стените на сградата отвън подсказваха занемареност, то отвътре всичко просто крещеше за западналост. Стаите в апартамента му — четири на брой — бяха малки. Стените, някога боядисани с бяла боя, бяха на петна и пожълтели от дима на предишните обитатели. Мебелировката беше оскъдна, за което Франки благодари на щастливата си звезда, тъй като дамаската на дивана и креслата беше оръфана и изцапана.

Джони проследи обезсърчения ѝ поглед, с който обходи апартамента, нает преди пет месеца, и за пръв път изпита срам.

Странно, но мястото не му изглеждаше толкова мизерно и мръсно, докато не го погледна през нейните очи.

— Не е ли страхотно? — предизвикателно попита той.

— Поне ми кажи, че няма хлебарки — рече Франки и пристъпи към кухнята и един пластмасов стол. Остави чантата и шапката си на масата, седна, кръстоса крака и го стрелна с поглед през рамо. — Нищо чудно, че винаги изглеждаш толкова потиснат, когато идваш на работа. Това място определено излъчва лоша енергия.

— Тук държа дрехите си и спя. Това е всичко, от което се нуждая засега — отвърна той, ядосан на оправдателните нотки в гласа си. По дяволите, тази жена наистина можеше да го подлуди. После погледът му се насочи към крака ѝ, който се полюшваше напред-назад. И да предизвика грубостта му, отново си помисли той.

— През следващите няколко седмици ти ще бъдеш публична личност. Щом те представим и започнем с рекламната кампания, цялата преса ще се нахвърли отгоре ти. Ще те следват неотлъчно, където и да отидеш. Трябва да ти намерим друго място за живеене. Мамка му, Джони, с парите, които ти плащаме, можеш да живееш в истински палат.

Джони отвори хладилника и се наведе, за да огледа оскъдното му съдържание.

— Разполагам само с бира или ще трябва да пиеш вода. Съжалявам, но напоследък не съм устройвал купони.

— Бира е добре — небрежно отвърна тя, после се върна отново на темата, която обсъждаха. — Говоря сериозно, Джони. Феновете очакват техните любими звезди да живеят като крале. Веднага ще се свържа с агента си по недвижими имоти.

— Не съм дошъл тук, за да харча пари за някаква луксозна къща, Франки — заяви Джони, докато отваряше две бутилки бира. Подаде ѝ едната, придърпа стол с върха на обувия си в ботуш крак и се настани срещу нея. — Пестя пари за бъдещето си.

— Да пестиш, е хубаво и разумно нещо, но ние сме инвестирали дяволски много пари в този филм. И ти ще трябва да похарчиш малко от своите в името на кариерата си.

Очите ѝ, когато се ядосаше, ставаха черни като маслини — Джони го забеляза не за пръв път, — а златистите точки, които

обикновено изпъкваха, сякаш се стопяваха. Високите ѝ скули също се бяха зачервили и той не можа да потисне усмивката си.

— По дяволите, много си секси, когато си ядосана!

Тя сви рамене.

— Е, сексът е основната причина, поради която ме покани тук, нали? — В тона ѝ прозвуча предизвикателна нотка и с чувство на вина той осъзна, че е била обидена от мълчанието му по време на пътуването от имението на баща ѝ.

При все това не можеше да се отърве от чувството, че прави нещо нередно. Франсин Монтклеър, въпреки целия ѝ професионален успех и бляскавото обкръжение, в същото време беше една уязвима млада жена. Днес следобед бе станал свидетел на начина, по който отстъпи пред баща си, видя напрежението, което се бе опитала да потисне, копнежа на малкото момиче, който един или два пъти бе зървал в очите ѝ. А той, Джони Парис, не беше мъжът, способен да ѝ даде онази любов, за която усещаше, че жадува тя. Желаше я, но можеше да ѝ предложи само едно добро чукане и нищо повече. Вдигна бутилката до устата си и жадно отпи. Изпразни шишето почти на един дъх, решен начаса да изясни положението. Остави на масата бутилката, която изтрака шумно, измъкна нейната от пръстите ѝ и я дръпна да стане.

Обхвана бедрата ѝ с ръце и я притисна към стената, като в същото време повдигна полата на роклята ѝ.

Тя беше висока, на токчета беше почти колкото него.

Срещна погледа ѝ и го задържа за един дълъг момент, преди да се наведе над нея и да прилепи тялото си към нейното. Пръстите му мачкаха голата плът над бикините ѝ, но той не се движеше; отдаде се единствено на усещането, с което го изпълни близостта ѝ. Чуваше бесните удари на сърцето ѝ, усещаше малките ѝ твърди гърди, леко заобленият ѝ корем и тръпнещите бедра.

Простена и пръстите му се плъзнаха към венериния ѝ хълм. Устните му откриха топлата пулсираща падина на гърлото ѝ. Пръстите му нахлуха под бикините и започнаха да се движат нагоре и надолу, после в кръг, той разтвори леко бедрата ѝ с другата си ръка, за да я накара да се отвори за него. Захапа я леко по врата, борейки се с желанието да я вдигне на ръце, да я отнесе в спалнята и да я люби както му се искаше.

Тя беше гореща и влажна и по задъханото ѝ дишане и ускорения пулс разбра, че го желае не по-малко силно. Щеше да задоволи нуждата ѝ, както и своята, и по някакъв начин това щеше да ѝ покаже, че помежду им не може да има нищо друго, освен секс.

Извади пръстите си, отдръпна се на няколко сантиметра, вдигна полата ѝ до кръста и задърпа бикините ѝ надолу.

Със затворени очи Франки се облегна на стената и се подпря с ръце, сякаш не бе сигурна, че краката ѝ ще я задържат права. Изхлузи обувките си и повдигна единия си крак, после другия, за да му помогне да събуе бикините ѝ — единственото дантелено бельо, което носеше.

Очите ѝ леко се отвориха, докато го наблюдаваше как сваля ципа на джинсите си, после се разшириха, когато разбра, че той не възнамеряваше да ги сваля, а само ги разтвори, за да освободи възбудения си член.

Протегна ръка зад гърба си, придърпа единия стол, отпусна се върху него и улови ръката ѝ.

— Възседни го — изръмжа с пресипнал глас.

Видя изненадата ѝ, болката ѝ, която избухна в златистите точки в очите ѝ, но тя вирна брадичка и се отпусна бавно върху него, насочвайки го с ръка, за да влезе в нея.

Изохка, когато тялото ѝ го прие докрай, но той не я чу, защото бе сграбчен от горещата ѝ влажна и тясна плът. Простена високо. Опита се да помръдне, да, влезе по-дълбоко в нея, но бедрата ѝ затанцуваха с малки кръгови движения, а стегнатите ѝ мускули го подлудяваха. Изгубил контрол, Джони стисна зъби, опитвайки се да се овладее, но тя внезапно спря да се движи, макар че мускулите ѝ продължаваха да го държат в здравата си кадифена хватка.

Франки обви лицето му с длани, за да го накара да срещне погледа ѝ. Тогава видя усмивката ѝ — опрощаваща, закачлива, предизвикателна. Езикът ѝ бавно обходи устните му, преди да нахлуе в устата му и да се впусне в бесен танц с неговия. После го пое дълбоко в устата си и го засмука жадно, а бедрата ѝ бавно се раздвижиха в сладен ритъм, който щеше окончателно да го подлуди. Сетне бавно се изтегли нагоре.

Дишайки накъсано, Джони стана, обхвана я с ръце и я отнесе в леглото си. Хвърли я върху него, с едната си ръка вдигна ръцете ѝ

високо над главата, а с другата започна трескаво да разкопчава малките копчета на роклята ѝ.

Тя се засмя меко и гърлено, изви се и обви бедра около кръста му, за да го придърпа към себе си. Захапа лекичко, рамото му, с което го накара да застане от нетърпение.

Той пусна ръцете ѝ и тя отново се засмя — този път от задоволство.

Джони дръпна ризата си и я смъкна за секунди. Обърна се, изхлузи ботушите си, а после събу джинсите. Когато се извърна обратно към нея, тя беше гола.

Господи, наистина е прекрасна, помисли си младият мъж, ала тя не му остави време за размисъл и придърпа главата му надолу, насочвайки устните му към зърната на гърдите си.

— Ох! — промълви Джони и отново хвана ръцете ѝ. — Няма начин, бебче. Искаше повече от едно чукане и ще си го получиш. Така че лежи и се наслаждавай. Ще те любя, както не са те любили никога досега. Парижки стил^[1].

Този път тя не се засмя, а само простена, когато устата му пое едното зърно и лекичко го засмука. Тялото ѝ се разтърси и изви. После устните му се спуснаха надолу към корема и го обсипаха с горещи целувки, докато езикът му описваше наелектризиращи кръгове по плътта ѝ.

Когато достигна до гъстите къдрици между бедрата ѝ, дланта му покри издутината под тях, карайки ѝ я да се извива и стене. Опря брадичка на корема ѝ и се усмихна, когато видя лицето ѝ, зачервено и потно от желание. Разтвори широко бедрата ѝ с лакът, а с пръсти погали нежните листенца на женствеността ѝ. В този миг не мислеше за последствията и усложненията, които ще възникнат, след като се люби с тази жена. В момента изгаряше от жажда, която единствено устните и езикът му можеха да задоволят.

Франки се отдаде на страстния му ритъм и когато той я доведе много бързо до върха, ноктите ѝ се забиха в раменете му, а тя се изви към него, молейки го за милост, молейки да я вземе цялата. Когато той остана глух за безмълвните ѝ молби, младата жена извика:

— О, Господи, Джони, не спирай! Чукай ме! Искам те!

Тогава той се изправи, надвеси се над нея с лице, блестящо от нейната влага. По челото и горната ѝ устна бяха избили капчици пот.

Той бавно поклати глава.

— Не, бебче, преди малко исках да те чукам, но ти възрази. Забрави ли?

— Тогава ме люби — дрезгаво прошепна младата жена.

Джони не се усмихна. Не се чувстваше победител. Изпълваше го единствено чувство на обреченост. Защото ако съществуваха злочести любовници, то това бяха той и Франсин Монтклеър. Ала те вече бяха преминали през границата на страстта. Нуждаеше се от нея, желаше я с всяка клетка от съществуването си. Беше като мъж, изкачил се на върха на планината, който знае, че не е трябвало да го прави. Но нямаше връщане назад. Оставаше му единствено сигурността, че по-късно ще полети в бездната. Но в този миг бе изцяло отдаден само на насладата от обещаното сливане.

Погледът на Джони се впи в очите ѝ — последен взор на умирация към неговия убиец, — той разтвори краката ѝ и потъна в нея. Извика, когато мускулите ѝ се склучиха около него, а бедрата ѝ се вдигнаха нагоре, за да го приемат докрай.

Тя остана при него през цялата нощ и двамата се любиха още два пъти, преди часовникът да иззвъни в четири и половина — знак, че започваше новият работен ден.

Звънът на часовника обаче не събуди Джони, Франки протегна ръка и го спря. Подпря се на лакът и се загледа в равномерно повдигащите му се гърди. Дългите му гъсти мигли хвърляха сенки върху изваяното му лице, осветено от слабата светлина, идваща от крушката в банята, която той бе оставил запалена, преди да се отпуснат върху леглото.

Франки потръпна при спомена как се бяха любили. В следващия миг една бръчка проряза гладкото ѝ чело, когато си припомни как започна всичко. Той я искаше. Искаше я още преди две вечери в „Мъд Хоул“. В къщата на Уим. А после нещо се случи. Тя преживя отново болката в кухнята, когато той я придърпа върху скута си, казвайки ѝ с поглед, макар и не с думи, че едно хубаво чукане е всичко, което ще получи от него. Но усмивката бързо заличи бръчката на челото ѝ. В онзи миг ѝ се искаше да го удари. По дяволите, искаше да го кастрира.

Ала повече от всичко го желаеше и затова рискува и спечели. И, да, Господи, победата ѝ наистина бе сладка!

Наведе се и го целуна по гърдите. Устните ѝ се задържаха за миг там, преди да се придвижат към сърцето му, а после продължи да го обсипва с малки целувки, докато накрая стигна до ухото му.

— Събуди се, сънливко — прошепна тя.

Клепачите му се повдигнаха съвсем леко и той изръмжа предупредително, което я накара да се засмее. Франки целуна устните му, плесна го по бедрото и скочи от леглото.

— Първа ще си взема душ, но ти ставай, защото аз не се мотая сутрин в банята. Ще съм готова преди напълно да си се разсънил. Кърпите в гардероба ли са? — попита, без да дочака отговор.

Вярна на думата си, тя се върна още преди да бе успял да стане, макар че седеше със спуснати от леглото крака и подпрял главата си ръце.

— Добро утро — поздрави го от прага на банята Франки.

Той не погледна към нея, само измърмори нещо неразбираемо.

С търпелива майчинска въздишка тя заобиколи леглото и коленичи пред него.

— Хей, по-добре се събуди. Ще трябва да ме закараш до имението на Уим, за да си взема колата.

Джони най-после се изправи, протегна се и широко се прозина.

— Господи, жено, сутрин винаги ли си толкова бодра и весела?

Франки се усмихна.

— Аз винаги ставам рано, макар че днес се чувствам още по-жизнерадостна. — Отново заобиколи леглото, за да вдигне от пода роклята си. — Сигурно се дължи на всички онези инжекции от протеини, които получих през изминалата нощ.

От другата страна на леглото се разнесе дрезгав смях.

— Предполагам, че тъкмо затова аз се чувствам толкова изцеден.

— Душът ще те освежи — увери го Франки, нахлузи роклята си и закопча копчетата на излизане от стаята. — Докато се приготвиш, ще направя кафе.

— Ей сега идвам! — извика след нея Джони.

Десет минути по-късно той се появи от банята, красив и свеж като винаги.

— Вземи от онези чаши там в бюфета — кимна ѝ той. — Ще си изпием кафето по пътя. Моето го искам без захар и сметана.

Франки не отговори, но усмивката ѝ беше ослепителна.

Докато наливаше кафето в чашите и слагаше захар в своята, усети, че той я наблюдава. Когато се обърна към него с чашите в ръце, Джони я чакаше, взел чантата и шапката ѝ.

— Ще имаш ли време да отидеш до Малибу, за да се преоблечеш?

— Не — отвърна тя, повдигна се леко и го целуна по устните. — Винаги имам шорти и фланелка в караваната си. Ще се преоблека там.

Веждите му се повдигнаха.

— А останалите няма ли да се запитат защо си облечена така?

— Хммм.

— И не те интересува?

— Мамка му, не. Това, което правя в почивните си дни, е моя работа. Освен това Румър е единствената, която ще се осмели да ме попита.

— И какво ще ѝ кажеш? — настоя Джони.

Тя мина покрай него и се запъти към предната врата. Обърна се и прехапа горната си устна, преди лицето ѝ да разцъфне в щастлива усмивка.

— Че Франки и Джони са любовници. Какво друго да ѝ кажа?

Той не отговори. Само изръмжа отново и Франки се засмя.

— Тревожиш се, че Румър ще каже на целия свят? — попита, когато той ѝ отвори вратата.

— Не.

— А какво тогава?

— Само си помисли — Франки и Джони са любовници. Звучи някак си зловещо.

Потиснатият му тон я накара да се засмее още по-силно.

— О, я се развесели! Не те моля да се нанесе да живея при теб. — Погледна назад към мрачната стая, преди той да затвори вратата зад себе си, смръщи нос и потръпна, за да засили неодобрението си. — Повярвай ми, това е последното, което бих пожелала.

Сега бе негов ред да се засмее.

— Вярвам ти.

Утринта бе хладна и Франки потрепери по пътя до пикапа. Джони забърза след нея, настигна я, обви ръка около раменете ѝ и я притегли към себе си.

— Така по-добре ли е?

— Идеално — доволно въздъхна тя.

Първите лъчи току-що озаряваха небето и Франки си помисли, че никога зората не ѝ се е струвала толкова красива.

В пикапа си затананика една весела мелодийка от детството.

— Господи, тя можела и да пее! — промърмори Джони, но този път със закачлив и добронамерен тон. — Никога преди не съм чувал тази песен. Коя е тя?

Франки се изчерви, чувствайки се глупаво.

— Нищо особено, просто една песен, която бавачката често ми пееше, когато бях малко момиче и живеех в Англия.

— Тогава изпей ми я.

— Джони — простена тя.

— Изпей я.

Мелодията бе монотонна, а в песента се пееше за разбуждащите се животни рано сутрин. Размахване на пръсти и разни звукови ефекти придружаваха всеки куплет. На всичкото отгоре Франки се кискаше толкова силно, че той едва можеше да чуе думите.

Джони се засмя, но след няколко минути и двамата станаха сериозни, докато отпиваха от кафето си и гледаха как градът покрай крайбрежието се събужда за новия ден.

Когато завиха по широката стръмна улица, от двете страни на която се издигаха резиденциите на холивудските знаменитости, той я попита какво ще си помисли баща ѝ, когато ги види заедно в толкова ранен час.

— Сигурна съм, че вече е разбрал всичко още когато тръгнах с теб. Освен това Мин му е съобщил, че съм оставила колата си там.

— И това не те ли притеснява? Да знаеш, че той е наясно с факта, че сме прекарвали миналата нощ заедно.

Тя го погледна сякаш питаше дали не се шегува.

— Повярвай ми. Уим не се интересува какво правя... освен ако не е свързано с някой от филмите му.

— Сигурен съм, че се интересува много повече, отколкото си мислиш — тихо рече Джони.

— Не — възрази тя със също толкова тих тон. — Изобщо не го е грижа, но и защо би трябвало? Аз съм двадесет и седем годишна. Е, ще стана в петък.

— В петък имаш рожден ден?

— Ъхъ. Родена съм на първи април. Няма да повярваш колко ми се подиграваха моите приятели в миналото.

Джони притегли ръката ѝ в скута си и силно я стисна.

— Горкото момиченце.

— Искаш ли тази година да празнуваш с мен? — попита тя, пренебрегвайки нехайната му забележка, съдържаща нотка на съжаление.

— Разбира се. Какво си планирала?

— Румър предложи да отидем в някой клуб, един от онези кънтри — клубове по крайбрежието. Ще излезем в събота вечер вместо в петък, за да не се налага да ставаме рано на следващия ден. Може да дойдат неколцина от екипа. Имаш ли нещо против?

— Не. Звучи забавно.

След като завиха по алеята за коли, Франки го изчака да съобщи за тях и вратите да се отворят, после погледна към прозорците на спалнята на баща ѝ.

— Какво гледаш? — попита Джони, проследявайки погледа ѝ. — Нали не се интересуваш какво ще си помисли Големия татко?

— Хм? О, не, не е това. Просто се питах коя беше жената, която видях миналата вечер. Стори ми се смътно позната, но не мога да се сетя коя е. Ти видя ли я?

— Да, страхотна червенокоса красавица. Не мислех, че си я видяла. Поне не го показва.

— Предполагам, че това е бил ангажиментът му в шест часа, как мислиш?

— Това разстройва ли те?

— По дяволите, не — убедено отвърна Франки. Пикапът спря до нейното мазерати и тя му подаде чашата със скована усмивка. — Уим прилича на теб. Обича да чука, но не обича сериозните връзки.

— Франки...

Тя се наведе през седалката, за да го целуне.

— Шт. Всичко е наред. Ти си много схватлив ученик. Можем да се любим и без да се влюбваме един друг. Вече го разбра, нали?

— Франки, съжалявам. Не искам да рискувам да сгреша точно сега. След като веднъж си бил наранен, внимаваш, за да не позволиш да ти се случи отново.

— Говориш за майката на дъщеря си?

Той извърна поглед и се втренчи в прозореца, но тя видя как по челюстта му заигра един мускул.

— Извини ме — промърмори тя.

— Някой път, когато съм готов, ще ти разкажа за това, става ли?

— Виж какво ще ти кажа. Само се люби с мен както през изминалата нощ — в моята къща, докато ти намерим по-подходящо място за живеене — и не е нужно да ми казваш нищо.

— Не го изчака да отговори, а скочи от пикапа. Преди да затвори вратата му, се усмихна ослепително. — Ще се видим, след като те гримират, любовнико.

Джони я изчака да включи двигателя на колата, си, а после я остави да потегли първа. Джентълмен, както винаги, помисли си Франки, избърса една сълза от бузата си и натисна педала на газта докрай. Колата подскочи и след секунди вече се отдалечаваше от синия пикап с номер от Аризона. Джони Парис никога нямаше да узнае колко добра актриса бе тя; никога нямаше да разбере колко много я болеше, че вторият мъж, когото бе допуснала до сърцето си, възнамеряваше да я държи далеч от своето.

[1] Игра на думи: Paris, фамилията на героя, на английски език означава също Париж. — Б.пр. ↑

10.

През следващите шест дни работата на Франки беше прецизна както винаги. Тя продължи да спазва професионална дистанция между себе си и звездата си, която бе станала неин любовник.

За Джони не беше толкова просто. Той не можеше да слуша гласа ѝ, да наблюдава работата ѝ, да обядва заедно с нея в ресторанта на студиото, без да си спомни колко мека, покорна и страдна бе в прегръдките му. Понякога се взираше в нея с желанието да я накара да срещне погледа му, но когато това се случваше, в очите ѝ нямаше нищо — нито нежност, нито обещаваща усмивка, — нищо не издаваше онова, което и той, и тя много добре си спомнях.

Два пъти през седмицата той я изчака — помота се из студиото и на паркинга, докато тя не приключи работата си за деня, ала и двата пъти тя се оплака, че е много уморена, и се измъкна, обещавайки, че ще си поговорят на партито в събота вечер. Усмивката ѝ бе приятелска, както и тонът ѝ, но Джони се почувства наранен. По дяволите, въпреки че се бе заклел да не ѝ позволи да влезе под кожата му, по някакъв начин тя бе успяла да го стори. А сега какво?

Партито в събота вечер се състоя в Лагуна Бийч, в един от популярните нощни клубове, наречен „Тайфата на Фреди“.

— Всеки, който е нещо в Лос Анжелис, познава Фреди — осведоми го Румър по време на една от почивките предишния ден. — Ако не си бил в клуба му, не си от тайфата. Не си от нашите. Разбра ли?

Да, разбра го. Вече бе започнал да осъзнава какво наистина означава Холивуд и светът на киното и докато оглеждаше претъпкания дансинг, още повече затвърди убеждението си, че му харесваше дори по-малко от това, което бе очаквал.

Тази вечер клубът на Фреди бе затворен за останалите посетители, за да се отпразнува рожденият ден на прочутата режисьорска. На партито бяха поканени повече от триста нейни „близки“ приятели, познати и делови партньори.

Наведен над масата, сам и отпиващ от третата си бира, Джони наблюдаваше веселящата се компания с физиономията на човек, станал свидетел на нещо неприятно и противно.

Една ръка се обви внезапно около раменете му и го стресна, прекъсвайки мислите му. Погледна и видя Румър Дей, която се бе надвесила над него, притиснала лице към бузата му.

— По дяволите, Джей Пи — дрезгаво прошепна тя, използвайки новото име, с което всички, освен Франсин бяха започнали да го наричат. — Не мога да стоя и да те гледам как скучаеш с мрачна физиономия, докато всички наоколо си прекарват толкова добре. Реших ние двамата с теб да си устроим истинско парти.

— Ха, ха — разсмя се той, отръска я от гърба си и отново поднесе към устните си бутилката с бира.

Подобно на разглезено дете, глухо за смърянето, Румър се настани на свободното място до него и се втренчи в смръщеното му лице.

— Сериозно, какъв ти е проблемът? Дошли сме тук да празнуваме, а ти изглеждаш така, сякаш си на погребение, а не на купон.

Джони внезапно трепна. Станала изведнъж сериозна, актрисата сложи ръка върху неговата.

— Хей, това беше шега. Хайде, развесели се!

— Съжалявам, предполагам, че просто не съм в празнично настроение.

— Е, представи си, че си на снимачната площадка и тази сцена е част от сценария. — Очите ѝ срещнаха неговите. Кристалносините ѝ ириси го гледаха изпитателно и преценяващо. — Ти не познаваш Франси, както повечето от нас. Животът ѝ не е бил много лесен. Когато планирахме тази малка веселба, почти очаквахме Уим да заяви, че вече има други планове. Фактът, че той не само дойде, но и покани няколко свои приятели, наистина е голям подарък за нея. Не ѝ разваляй малкото празненство.

Устните му се изкривиха в кисела усмивка.

— Ако още не си забелязала, дамата дава истински бал тази вечер. — Сграбчи за лакътя минаващата сервитьорка и вдигна почти празната си бутилка, за да ѝ даде знак, че иска друга. После се обърна към Румър. — Едва ли точно аз бих могъл да ѝ разваля празненството.

— Аха — многозначително процеди Румър.

— Какво означава това?

— Нищо. — Тя стана от стола си и протегна ръка към неговата.

— Ела. В момента свирят страхотно кънтри парче. Имам чувството, че ще се окажеш чудесен танцьор.

Когато се озоваха на дансинга, тя наклони глава и го погледна.

— Господи, ти наистина си добър.

За пръв път тази вечер красивото му лице се озари от истинска усмивка.

— Е, както казват, бил съм каубой още преди да се родя.

Румър се засмя.

— Да, подозирах го. Между другото, някои от нас се обзаложиха, че ще се появиш с оборски тор върху ботушите.

— Ти загуби или спечели? — попита Джони.

Тя измъкна ръката си от неговата и посочи с палеца надолу.

— За съжаление изгубих. Обаче си струваше. Изглеждаш много секси в лъснатите си до блясък черни ботуши.

Джони се засмя и през следващите няколко секунди двамата танцуваха в мълчание. Докато минаваха покрай масата до сцената, той видя Франки да се усмихва на нещо, казано от баща ѝ.

— Изглежда сякаш нейният старец е решил тази вечер наистина да я забавлява.

Румър хвърли поглед през рамо.

— Да, слава Богу. През цялата седмица тя беше в ужасно настроение, защото се страхуваше, че той няма да дойде.

Джони се усмихна, което накара красивата млада актриса да изпие въпросително тънките си вежди. Без да иска, Румър току-що му бе разкрила причината за държанието на Франки през седмицата. Сега вече разбираше дистанцията, възникнала помежду им след онази нощ на близост и забрава.

— Говорят, че я чукаш — изтърси внезапно тя.

Джони не отговори, но я завъртя в няколко елегантни кръга, които изключваха разговор поне през следващите няколко секунди.

Когато музиката спря, ръката на Джони остана обвита около кръста ѝ, но той решително я поведе към масата им.

Румър се запъна и упорито отказа да помръдне.

— Добре, какво? — попита той.

— Добре де, истина ли е?

— Доколкото знам, това въобще не е твоя работа.

— Прав си, но Франси е приятелка и на двама ни и затова искам да те предупредя съвсем честно.

Джони пристъпи от крак на крак и я погледна в очакване.

— Чукай я, докато ѝ секне дъхът, Джей Пи, но не се влюбвай в нея.

— Добре, хванах се на въдицата ти. Защо не бива да се влюбвам в нея?

Очакваше някоя от обичайните саркастични забележки на Румър, ала тя не се усмихна. Предупреждението ѝ бе отправено напълно сериозно.

— Защото ще разбиеш сърцето ѝ, Джей Пи. Франси не знае как да обича, защото никога не е била обичана.

— Ти да не би да си специалист по любовните въпроси? — язвително попита той, без да може да прикрие раздражението в тона си.

— Аз ли? — Тя се засмя, ала някак горчиво, без никаква веселост. — Разбира се. Аз съм най-добрата учителка на света по въпросите на любовта. Майка ми смята да се омъжва за седми път. А татко — е, вече изгубих бройката на жените му. Осем или може би девет. — Хвърли му кос поглед. — О, да, Джей Пи, познавам любовта. Да се влюбя, за мен е така лесно, както да дишам. Проблемът ми е, че никой не ме е научил как да остана влюбена. — С тези думи тя се отдалечи от дансинга.

Музиката засвири отново и няколко двойки дойдоха да танцуват и му попречи да я последва. Джони я настигна чак когато тя бе приближила група приятели. Сграбчи ръката ѝ и я издърпа настрана.

— Съжалявам. Не исках да те разстроя.

— Да ме разстроиш? Не ставай глупав. По-спокойно, Джей Пи. Взимаш живота прекалено на сериозно.

Той я изгледа продължително, преди да сложи край на разговора. В крайна сметка какво знаеше Румър Дей за каквото и да било? Тя бе разглезена и повърхностна както повечето от тази холивудска папlach.

Върна се на масата и грабна сакото си. Румър се озова до него тъкмо когато го обличаше.

— Не си отивай. Франси ще се почувства наранена. Не исках да те ядосам. Просто забрави това, което ти казах. Става ли? Ти си чудесно момче. Не искам да страдаш, но трябваше да си гледам работата.

Джони пхна ръка в джоба на самото си и извади малка кутийка за бижута, увита в лъскава синя хартия и завързана с елегантна панделка.

— Ето, дай го на рожденичката. — Погледна над рамото на Румър и видя Франки да поднася чашата към устните си, а вперените в баща ѝ очи сияеха като звезди. — Кажи ѝ, че ѝ пожелавам всичко най-добро.

Докато отваряше тежката врата и вдигаше яката на коженото си сако, връхлетя върху Роналд Рейгън.

— Извинявай, синко — рече бившият президент на Америка.

— Господи! — промърмори Джони.

Президентът и съпругата му се спогледаха усмихнати.

— Не. Стигнах само до президент.

Въпреки гнева си Джони се засмя на остроумието на бившия политик.

— Желая ви приятно прекарване, сър — каза той, но след като двойката изчезна вътре и тежката врата се затвори зад тях, гневът му отново се върна. — Господи, тази вечер Уим наистина се е постарал заради нея!

Беше почти полунощ, преди Франсин да успее да се измъкне от партито; Целуна баща си по бузата и му благодари, задето бе направил тази вечер толкова специална за нея. Силната му прегръдка едва не извика сълзи в очите ѝ. Ала Франки бе достатъчно недоверчива, за да си помисли дали топлата прегръдка и вниманието му не бяха по-скоро заради другите гости, отколкото заради самата нея.

Обратният път до града ѝ отне повече от час, но Франсин спазваше ограниченията за скоростта, наслаждавайки се на първия спокоен момент, откакто преди осемнадесет часа бе станала от леглото. Натисна бутона, за да отвори подвижния покрив, и вдъхна с наслада хладния и освежаващ нощен въздух. Погледна надолу към малката кутийка на седалката до нея. По лицето ѝ пробягна усмивка. Мигом разпозна опаковката на „Тифани“. Бижутото не беше от евтините. Болката, която сви сърцето ѝ първоначално, се превърна във вина. Тя

го беше пренебрегнала на празненството и дори не се замисли колко неловко може би се чувства Джони в една стая, препълнена с хора, които в голямата си част бяха непознати за него. Пренебрежението ѝ не беше нарочно. Видя го да танцува с Румър, да се смее и очевидно се забавляваше. Възнамеряваше по-късно да го покани на танц, да му каже за изненадата, която бе подготвила само за тях двамата. Въздъхна. Щеше да оправи всичко веднага щом пристигне в апартамента му.

Но когато се изправи пред вратата и натисна звънеца, след което удря по нея поне пет минути, започна да се чуди дали той изобщо си е у дома. Вината, която бе изпитала преди малко, се превърна в раздражение.

— По дяволите, Джони Парис, отвори тази врата — промърмори тя.

Почти веднага вратата се отвори.

— Е, оказа се доста лесно. Трябваше по-рано да кажа магическите думи — заяви Франсин със сияеща усмивка и мина покрай него. — Винаги ли спиш толкова непробудно?

Джони затвори вратата зад нея, после прокара пръсти през косата си, пригладвайки щръкналите кичури.

— Колко е часът?

— Малко след един.

— Какво правиш тук? Мислех, че все още си във вихъра на празненството.

— Но ето, че съм тук! Просто дойдох, за да те взема, ще продължим да празнуваме заедно.

Джони разтърка очи с опакото на ръката си и поклати глава.

— Не си познала. Нямам намерение да карам обратно към Лагуна Бийч.

— Нито пък аз — заяви Франки, настани се на дивана и кръстоса крака. — Отиваме в Малибу.

— Франки, вече съм спал почти два часа. Няма да отида никъде другаде, освен в леглото.

— О, да, ще отидеш. Наречи ме разглезена, но когато щракна с пръсти, хората правят това, което им кажа. Тази вечер ти казвам да дойдеш у дома, за да довършим отпразнуването на рождения ми ден. Планирам го вече цяла седмица.

— Съжалявам, но разглезена или не, този път няма да постигнеш своето. Връщам се в леглото и точка по въпроса! — Джони се обърна и се запъти към спалнята. — Приятно прекарване.

— Сама? Не мисля така. Никога не съм разбирала как някои жени се задоволяват без любовниците си.

Джони спря на прага.

— Пусни резето, преди да излезеш.

— Никъде няма да ходя, докато не се облечеш и не дойдеш с мен. — Тя се засмя жизнерадостно, без ни най-малко да се обезкуражи от хладното му посрещане. — Аз съм най-упоритият човек, когото познаваш. Или вече си го забравил?

Джони се обърна.

— Какво? Нима не ти бяха достатъчни всички онези шикозни приятели на баща ти, които се умилкваха около теб?

Думите му я засегнаха, но тя нямаше да се остави да я въвлече в безсмислен спор.

— Джони — рече тя с помирителен тон, — моля те облечи си една риза и ела с мен. Подготвила съм изненада само за нас двамата.

Джони хвана дръжката на вратата и се втренчи продължително в нея.

— Нищо не разбирам. През цялата седмица се държа така, сякаш не ме познаваш. Бях само един от онези идиоти, на които можеш да крещиш заповедите си. Тази вечер те наблюдавах сред приятелите ти. Твоите хора са замесени от различно тесто, те са от непозната за мен порода. Виж ме, виж ме! Всеки един от вас се перчеше и изтъкваше, сякаш кандидатства за номинацията на Академията. По дяволите, вие сте толкова дяволски загрижени как ще изглеждате, че дори не се прегръщате и целувате истински. Докосвате се един друг, сякаш се боите да не си развалите натруфените модни парцалки и сложни прически и целувате въздуха. Искаш ли да ти го кажа честно, Франки?

— О, да, моля те, нека най-последно чуем нещо честно — отвърна тя. Сарказмът и гневът в тона ѝ бяха съвсем явни.

— Повръща ми се от тези твои фалшиви и самовлюбени приятелчета!

— Това ли е всичко? — Тя стана от дивана и пристъпи към него. Всичките ѝ усилия да запази спокойствие се оказаха напразни. — Господи, сигурно е прекрасно да си толкова убеден в непогрешимостта

си. Но какво ти дава право да съдиш? Ти работиш в този бизнес от колко? Вече три месеца? Нека ти кажа за какво беше цялата тази вечер господин Всемогъща непогрешимост. Всички ние работим дяволски упорито. Ние създаваме магията на екрана, която радва милиони хора, но това не става като с магическа пръчка. Ние си скъсваме от работа прочутите задници. И не само създаваме фантазии. Ние дръзко стигаме дотам, докъдето малцина се осмеляват. Ние се задълбочаваме в проблеми, срещу които повечето хора се боят да се изправят в личния си живот. Чрез филмите ни те се срещат с тях, преживяват успехите и паденията, радостите и страданията на героите, които създаваме на големия екран. Ние разтваряме душите си и изливаме всичко, докато не остане нищо повече за даване. Това не е благородно. Не е дори великодушно. Това е просто нашата работа и ние я вършим добре. Така че, когато се съберем заедно — при това доста рядко, позволи ми да отбележа, — за да празнуваме, ние се отпусваме и се забавляваме без задръжки, защото го заслужаваме.

Тя погледна надолу към края на масата, само на няколко метра от мястото, където бе застанала. Там лежеше договорът, който Джони бе подписал с „Монтклеър Продъкшънс“.

Върху него се виждаха петна от кафе във форма на кръгове, Франки го взе и го тикна под носа на Джони.

— Доста скъпа подложка, Джони. Преди окончателно да го зацапаш целия, може би ще искаш да прочетеш написаното тук, с дребния шрифт. Това е клаузата за промоциите и от теб също се изискват някои неща.

Тя го пусна върху един стол и се завъртя на токчетата си.

Джони не каза нищо, когато тя грабна чантата си и се запъти към вратата. Франки се спря, преди да завърти дръжката.

— Знаеш ли какво те вбеси тази вечер? Че не ти отделих достатъчно внимание. Съжалявам за това. Предполагам, че съм си мислела, че тази вечер е за мен.

— Франки...

Ала тя не изчака да чуе повече. Така беше по-добре за него, каза си, докато тичаше надолу по стълбите към колата си. Ако беше изрекъл още една дума, щеше да го удари. Той я караше да се чувства глупава, а досега само на Уим се бе разминавало подобно нещо.

Джони удари с юмрук касата на вратата и изруга от болката, която се разпростря чак до лакътя му. Не искаше да я нарани. Но вече бе твърде късно, за да поправи грешката си. Знаеше, че живее в Малибу, но нямаше представа как да намери къщата ѝ.

Тридесет секунди по-късно той беше на телефона и набираше номера на Румър. Никой не отговори. Страхотно! Погледна към списъка с частни телефонни номера, който Франки му бе дала преди няколко седмици. Дали ще има смелост да позвъни на Уим Монтклеър? Защо не, по дяволите, реши той и вдигна слушалката.

Уим отговори при първото позвъняване.

Джони се поколеба, после каза на продуцента за какво се обажда. Уим не го попита защо се интересува къде се намира къщата на дъщеря му и Джони му беше благодарен.

— Благодаря ви, сър — рече младият актьор, преди да затвори.

— Няма за какво. Карай внимателно — посъветва го Уим, а след това линията прекъсна.

Джони се облече бързо и изхвърча от апартамента.

Кара доста над позволеното, докато стигна до магистралата, която извеждаше към усамотената улица, на която се намираха луксозните къщи край океана. Забави скоростта и се загледа в пейзажа. Беше тъмно, но луната осветяваше с нежна светлина повърхността на океана, откъдето се чуваше тихия плясък на вълните.

Бяха минали повече от петнадесет години, откакто Джони бе чул за последен път шума на океана. Сега си припомни вълнението, примесено със страх, което бе изпитал като малко момче по време на ваканцията, прекарана с родителите му. Усмихна се в тъмнината на пикапа. Дали биха се изненадали, ако можеха да узнаят, че той е на път да се превърне във филмова звезда. Дали щяха да го одобрят?

Припомни си страстта на майка му към филмите и си помисли, че тя сигурно щеше да бъде във възторг. Ами Франки? Какво щяха да си помислят родителите му за връзката му с нея? Това беше труден въпрос. Засмя се, като си представи как би реагирала неговата скромна и стеснителна майка, на някоя от ругатните на Франки. Но дядо му със сигурност я бе харесал. Дали беше успял да види уязвимото и чувствително момиче зад външността на нахаканата и самоуверена млада жена?

Джони отпъди въпросите и се замисли за разговора си с Франки отпреди час. Беше улучила в целта, когато му каза, че той се е почувствал наранен от пренебрежението ѝ. Беше ѝ заявил, че е разглезена, ала той всъщност се бе държал като разглезено дете, което се цупи, когато не му обърнат достатъчно внимание.

Джони се намръщи и разтърка веждите си. Може би трябваше да остави всичко както си беше и връзката им да се ограничи само до отношенията между режисьор и актьор.

От друга страна, дължеше ѝ извинение. Тъкмо това е причината да отива сега в къщата ѝ, увери се той. Ала напрежението в слабините му говореше за съвсем друго. Доста неубедително извинение. Той я желаше и докато не задоволезе глада си за нея, нямаше да се откаже.

Къщата, дълга несиметрична постройка, чиито стени бяха изградени от дървени плоскости, редуващи се с много стъкло, беше тъмна. Не се виждаше нито една светлинка, която да му подсказва, че има някой вътре. Навярно е решила да се върне на партито в клуба на Фреди, което сигурно още продължаваше, помисли си Джони.

Паркира пикапа, изключи двигателя и отвори вратата. Може би ако погледне през прозореца на гаража, ще види дали колата ѝ е там. Той закрачи по стръмната алея за коли и отскочи настрани, когато едно куче, завързано зад съседната ограда, залая предупредително. Имението не беше много близо, но ръмжащият протест на животното със застрашителни размери бе достатъчен да го побият тръпки. Ами ако Франки също имаше куче?

Джони намали крачка, заобиколи гаража и откри, че това бе единствената част от къщата, която нямаше прозорци. Страхотно!

Докато стоеше и размишляваше върху възможностите, до ноздрите му достигна хладният нощен въздух, смесен с мириса на океана. Температурата бе спаднала и откъм водната шир се бе надигнал вятър. Но Джони не бързаше да си тръгва. Дълга висока стена ограждаше задната част на къщата, но след като прецени височината, реши, че ще може да я прескочи. Сам не знаеше защо толкова упорстваше да влезе и тогава го чу. Тихичко тананикане на „Честит рожден ден“. Усмихна се.

Отстъпи назад и се затича към стената, улови се с едната си ръка за една издуптина, а кракът му се стегна около ръба. С другата опипа

върха и за по-малко от минута го възседна. Пое дълбоко дъх и сетне скочи на земята безшумно като котка.

Заобиколи задната част на къщата и закрачи по пясъчната алея. Ослуша се за гласа ѝ, но разбиващите се вълни на океана в далечината бяха по-силни и го заглушаваха.

Реши да я извика, но се отказа. Не искаше да я изплаши. Освен това щом той не я чуваше, значи и тя не можеше да го чуе.

Изкачи стъпалата от кедрово дърво, които опасваха на зигзаг всяко ниво на терасата, и я откри седнала на най-горната галерия, която се простираше по дължината на къщата. Гърбът ѝ бе подпрян на един от високите прозорци, стигащи до тавана. Беше облечена в бяла хавлиена роба, загледана в пенестите вълни в далечината.

Той пристъпи и извика отдолу:

— Франки!

Тя не погледна към него, но лицето ѝ разцъфна в усмивка. Джони забързано изкачи стъпалата и приближи към нея. Наведе се, сложи ръце на раменете ѝ и я извърна към себе си.

— Съжалявам. Ти беше права. Тази вечер се държах като истински идиот.

— Не съм те нарекла така.

— Е, наистина бях. Може ли да започнем отначало? Да отпразнуваме рождения ти ден?

Тя кимна, а огромните ѝ тъмни очи засияха дори в мрака.

— Честит рожден ден — рече той, обхвана брадичката ѝ и нежно я целуна.

Тя се подпря на краката му, изправи се, а после го привлече към себе си. Вплете ръката си в неговата и го поведе към вратата.

— Как мина през стената? — попита Франки.

Джони отвори уста, за да отговори, но в този миг тя завъртя ключа на лампите и той видя масата. Две свещи, красив букет цветя, прибори за двама и една малка кутийка, увита в синя хартия.

— Казах ти, че бях планирала специално празненство само за нас двамата — промълви тя с нотка на извинение в гласа.

— Да, каза ми — кимна Джони и се извърна към нея. Зарови пръсти в косата ѝ, придърпа главата ѝ леко назад и целуна устните ѝ. — Съжалявам. Прощаваш ли ми?

Тя му върна целувката — бавно и сладко, а после отстъпи назад и му се усмихна.

— Гладен ли си?

Погледът му се плъзна многозначително по тялото ѝ и той тихо промърмори:

— Много.

Отвeтната ѝ усмивка бе почти срамежлива и Джони се изненада от силата на желанието, което изпита в този миг.

— Умирам от глад — додаде с дрезгав глас.

Този път тя се изкиска щастливо.

— Мога ли да отворя първо подаръка си?

Той сви рамене, сякаш искаше да каже: „Щом се налага.“

Наблюдаваше я от страни, докато отвързваше панделката, а после разви хартията. Облечена в широката хавлия, Франки приличаше на десетгодишна. Страните ѝ бяха порозовели от студения вятър, а с късата си коса приличаше на момче, върнало се току-що от игра на двора.

— О! — възкликна тя, когато повдигна капака на кутийката. — Красиво е.

Погледът на Джони се насочи към блестящия медальон.

— Продавачът ми каза, че камъкът е топаз. Формата му на избухващата звезда ми напомни очите ти. Златните точки в тях лумват като фойерверките на Четвърти юли и показват различните чувства, които те вълнуват.

— Наистина ли? — попита младата жена и надникна в очите му.

— Поне аз така мисля — отвърна той и смутено сви рамене.

— Както и да е, надявам се, че ти харесва.

Франки свали яката на робата, обърна се с гръб към него и за пръв път Джони забеляза фината златна верижка с изящни малки диаманти, която проблясваше на врата ѝ.

— Ще го разкопчееш ли?

— Предполагам, че е от баща ти — отбеляза Джони, мразейки се за нотката на засегнатост в гласа си.

— Да — кимна Франки, взе огърлицата, която той разкопча и я пусна на масата. — А сега, ще ми закачиш ли това?

Джони взе медальона с топаз, който ѝ бе подарил, но се поколеба да изпълни молбата ѝ.

— Франки, не е нужно да си го слагаш сега. Нямам нищо против да носиш огърлицата на Уим.

— Но аз имам. Харесвам я. Коя жена не би я харесала? Но мисля, че избухващата звезда е много по-подходяща за тази вечер, не смяташ ли?

Той поклати глава в знак, че не я разбира.

— Тази нощ ти ще ме отведеш при звездите, нали? Искам да кажа, че това е подаръкът, който очаквах през цялата седмица.

— Никога не бих се досетил — отвърна Джони с тон, който се надяваше да прозвучи шеговито и нехайно.

Франки се засмя и се обърна с гръб към него, докато го чакаше да закопчае верижката около врата ѝ. Когато медальонът бе на мястото си, тя протегна ръка назад, за да улови неговата, и го поведе към спалнята.

— Виждам, че ще трябва да ти кажа нещо за себе си — аз никога не смесвам работата с удоволствието. Филмите, които снимам, са част от мен и аз никога не правя нещо, което да ги застраши. Любовните връзки на снимачната площадка често причиняват хаос. — Тя спря пред вратата на спалнята, облегна се на стената и го погледна. — Освен това бях много изнервена за празненството. Искях всичко да е идеално. Надявах се, че моите двама мъже ще се забавляват, но се притеснявах, че може да не стане така.

Джони изпита остра болка от разкажание. Тя едва ли се бе тревожила за двама мъже. Само за Уим. Но защо не? Та нали тъкмо нейният баща бе превърнал рождения ѝ ден в истински празник. А той, Джони, беше този, който не оправда очакванията ѝ.

— Съжалявам. Знам, че те разочаровах.

— Но сега си тук. Само това има значение.

Джони обхвана лицето ѝ с длани и се наведе към нея.

— Сигурна ли си, че само това има значение?

Тя се засмя с дълбокия си гърлен смях, а устните му покриха нейните. Целувката беше дълга и нежна. Когато Джони най-последно се отдръпна от нея, Франки облиза устните си като котка, получила вкусна вечеря.

— Е, не съм — кокетно изрече тя, развърза колана на робата си и я остави да падне на купчинка в краката ѝ. — Наистина рядко

успявам да забравя режисьора в себе си. Винаги ме вълнува представлението.

Джони се засмя.

— Тогава да се заемем с него и да видим как ще се справя.

11.

През следващите осем седмици Франки и Джони ставаха все по-близки. Въпреки решението ѝ да остави останалите актьори и екипа да тънат в догадки относно връзката им, много скоро слухът се разнесе. Франки се изненада колко малко значение имаше това за нея.

Повечето вечери Джони я чакаше да привърши работата си на снимачната площадка, след това двамата отиваха в къщата ѝ в Малибу, където вечеряха, разговаряха непринудено, а след това се любеха страстно.

Това бе период на взаимно опознаване, не само в леглото, а и в емоционално и интелектуално отношение.

Франки му разказа за отношенията с баща си, описа му болката и разочарованието на малкото дете, което не можеше да прехвърли мост над пропастта, съществуваща помежду им, после сподели вълнението от професионалните ѝ успехи, които ги бяха сблизжили. Призна му, че се е примирила с пропастта, която макар и много по-малка, продължаваше да съществува между нея и Уим.

Джони преживяваше заедно с нея, съчувстваше ѝ и му се искаше да е бил до нея, за да прогони самотата, която нито едно дете не бива да изпитва.

След време и Джони започна да споделя съкровените си мисли, специалните моменти в живота си, довери ѝ невероятната болка, която бе изпитал при смъртта на родителите си. След разказа му Франки започна да разбира връзката, възникнала между момчето и дядо му, а когато Джони описа в подробности жертвата на Еди — историята на един успешен политик, отказал се от политическа кариера, за да се посвети на внука си, — в очите ѝ запариха сълзи.

— Завиждам ти за това — открито му заяви тя. — Сигурно е прекрасно да знаеш, че те обичат толкова силно.

Думите ѝ предизвикаха в гърдите му силна болка, примесена с гняв заради несправедливото пренебрежение на Уим.

— Ами твоята баба? Тя никога ли не е била с теб? — попита той.

— Не, двамата с Уим не се разбират. Напуснали сме Англия малко след смъртта на майка ми и аз подозирам, че имам нещо общо с това. Може би баба ми го е обвинявала за трагедията. Никой никога не ми е казвал нещо, а Уим не е от хората, които можеш да накараш да говорят, ако не желаят.

— Горкото бебче — промълви Джони и я притегли по-плътно към себе си. Двамата лежаха в леглото и разговаряха, макар отдавна да бе минало полунощ.

— Всичко е наред. Беше много по-лошо, когато бях малка и не разбирах, но сега вече мога да се справя с това.

— Никой не бива да се научава да се справя с чувството, че не е обичан — тихо рече Джони, но нещо в тона му подсказа какво всъщност мислеше.

— Не бива да мразиш Уим, Джони. Той е добър човек. И наистина ме обича, само че не по начина, за който винаги съм жадувала.

Вътрешно почувства нова болка, причинена от мъжа, който я държеше в прегръдките си, но продължаваше да пази своите тайни от нея, както и емоционална дистанция помежду им. Просто трябва да му даде време, каза си младата жена. Беше научила много от отношенията си с Уим. С Джони може би щеше да бъде по-лесно.

През юни приключиха с филма. Уим направи малко празненство за актьорите и снимачния екип. То имаше горчиво-сладък привкус за любовниците, които щяха да бъдат разделени през следващите няколко седмици.

След приключването на снимките на Франки ѝ предстоеше още много работа по филма, а Джони щеше да прекара няколко седмици у дома при Еди.

Същата вечер двамата седяха на плажа с преплетени ръце и съзерцаваха залеза.

— Дяволски ще ми липсваш — призна Франки, нарушавайки продължителното мълчание.

— Това са само няколко седмици.

— Хм, знам, но след това вие двамата с Румър ще обикаляте страната и ще участвате в редица токшоута. Няма да имаме много време да бъдем заедно.

— Ти би могла да дойдеш с нас — предложи младият мъж.

Франки въздъхна и поклати глава.

— Не, ще бъда заета с кастинга на актьорите и подбиране на екипа за следващия филм. — Погледът ѝ също като неговия бе вперен в хоризонта, но сега извърна глава и го погледна в лицето. — Дали раздялата ще укрепи връзката ни, Джони?

— Тя и в момента е дяволски силна, бебчо — с нехаен тон я увери Джони, но в очите му тлееше същата завладяваща страст, която избухваше в гърдите му всеки път, щом я погледнеше.

Франки издърпа ръката си от неговата и се сгуши в него.

— Ще се видиш ли с дъщеря си? — Усети как той се скова, но зачака търпеливо отговора му.

— Възнамерявам — рече накрая Джони. — Следващата седмица има рожден ден. Става на пет години.

Франки почувства как сърцето ѝ заби по-учестено и се изпълни с щастие. Притисна лице към гърдите му и сподави усмивката си. За пръв път той отговаряше на въпросите ѝ за малкото момиче.

— Е, случаят е много важен. Значи през есента ще тръгне на детска градина?

— Предполагам. Всъщност не съм мислил за това.

— Сигурно ще има празненство?

Джони се засмя.

— Е, да, но едва ли ще е толкова разкошно, каквито сигурно са били празненствата за твоите рождени дни.

— Наистина, Уим ги организираше с размах. Наемаше клоуни, понита и магьосници, докато станах на десет години и заявих, че вече съм прекалено голяма за подобни забавления. — Отдръпна се и го погледна. — Сетих се нещо. Когато се върнеш от обиколката си с Румър, искам да се преместиш да живееш на друго място. — Джони отвори уста, за да възрази, ала Франки го спря. — Почакай. Има още една причина, освен тази, която непрекъснато ти изтъквам през последните седмици. Да, апартаментът ти е мрачно, потискащо и мизерно място. Но, което е още по-важно, настоявам да се преместиш да живееш другаде, защото искам да те помоля за една голяма услуга, която изисква да разполагаш с представително жилище.

— Казвай — намръщи се Джони. Изражението му показваше, че се бои да не попадне в някой капан.

— На първи януари Уим има рожден ден. Искам да бъдеш домакин на празненството в негова чест. Това ще бъде изключителна реклама за нас, но което е по-важно — надявам се това да ви сближи. Той е много впечатлен от работата ти. Искам да те опознае по-добре и като човек. Мисля, че едно парти ще улесни нещата. Какво мислиш?

Джони дълго не отговори, взрян в океана. Накрая се извърна към нея.

— Искаш ли да се поразходим?

Франки въздъхна, но покорно се изправи и му протегна ръка, за да му помогне да стане.

— Разбира се.

Прегърнати през кръста, двамата вървяха почти два километра по плажната ивица. Изведнъж Джони се спря рязко и се обърна с лице към нея. Обви ръце около талията ѝ и дълго се вира в очите ѝ.

— Какво става с нас, Франки?

Неочакваният въпрос накара сърцето ѝ да подскочи в гърдите, ала тя бе свикнала да прикрива чувствата си и успя да му се усмихне със спокойна и ведра усмивка.

— Двамата започваме много да се харесваме — отвърна младата жена.

Джони я изненада, като отметна глава назад и избухна в смях.

— Само да се харесваме? — попита, след като се успокои.

— Може би е по-дълбоко, отколкото изглежда на пръв поглед — отвърна тя със същия безгрижен тон.

— Аха. Я ми обясни какво точно разбираш под харесвам — рече той.

— Ами — започна тя, хвана едната му ръка и го поведе към къщи. Гледаше надолу към краката си, които изчезваха в морската пяна при всяка нова вълна, разбиваща се в брега. — Да харесваш другия, означава да се смеете на едни и същи неща, да сте загрижени един за друг и да не обръщаш внимание на онова, което не вълнува партньора ти. Да споделяте живота си и да можете да разчитате един на друг. — Погледна го, а в очите ѝ затанцуваха весели пламъчета. — Също и да правиш другия щастлив... например както ме изненада, когато купи за вечеря миди, макар че ти прилошава само от мисълта, че можеш да ги ядеш. Или да се любиш с мен, когато си толкова уморен, че цялото тяло те боли.

— Звучи сякаш между нас е станало нещо много хубаво — промърмори Джони, притегли я към гърдите си и я целуна по челото. Двата се засмяха едновременно, започнаха да се пръскат с вода, а после хукнаха да бягат в една и съща секунда.

Стигнаха едновременно до първото стъпало на терасата, а когато погледите им се срещнаха, отново избухнаха в смях. След малко лицето на Джони придоби сериозно изражение. Наведе се над нея и обхвана лицето ѝ в шепа.

— Господи, колко ще ми липсваш.

Франки не отговори. Какво би могла да добави след най-скъпото признание, което някога бе чувала?

По време на турнето за участия в токшоутата Джони постигна невероятен успех. Той отлетя за Ню Йорк, където се представи в предаванията на Донахю, Джоун Риджърс и Джералдо. Оттам двамата Румър отпътуваха за Чикаго за един час с Опра Уинфри.

Преди легендарната водеща на токшоуто да обяви името му, всички жени — и млади и стари — се въртяха неспокойно на столовете си от очакване.

Румър, опитна професионалистка, се държа спокойно и уверено и с лекота отговаряше и на най-провокиращите въпроси. Лицето ѝ засия, когато Опра я похвали за превъплъщението ѝ в образа на малтретираната и измъчвана красива млада съпруга, чието предателство води до смъртта на тираничния ѝ съпруг.

После Опра насочи вниманието си към Джони.

— Този филм се основава на истинска история, която се е случила в Джорджия преди десет години. Така ли е?

— Да, госпожо — отвърна Джони с усмивка, която бе едновременно и свенлива, и съблазнителна.

Със свойствения си маниер Опра притисна ръка към гърдите си. Миглите ѝ потрепнаха и тя се обърна към публиката:

— Този мъж може да накара сърцето на всяка жена да забие по-силно.

Публиката отговори с бурни ръкопляскания и възторжени викове.

— Това е първият ти филм, Джони. Трябва да ти кажа, че тази сутрин заведох присъстващите тук — всички до един — на предварителната прожекция на филма и всички бяхме удивени и заплени от играта ти. Но, Джони — продължи тя и гласът ѝ се снижи

до шепот, — сигурна съм, че в тази зала няма нито една жена, която да не задиша учестено, докато ти се любеше с Румър на екрана. Тази сцена беше ли трудна за теб?

Лицето на Джони леко се изчерви, но дяволитата му чаровна усмивка прикри смущението му.

— Не мисля, че има много мъже, които биха се затруднили да се любят с Румър Дей, нали?

Франки чакаше Джони на летището. Знаеше, че пристига сам. Румър се снимаше в един филм в Рим и бе отлетяла направо за там.

Джони бе дяволски уморен, но се усмихна, когато видя Франки да го чака на изхода зад една редица японци.

Вдигна я на ръце и я целуна, но радостната им среща бързо бе прекъсната, когато три девойчета зърнаха Джони.

— Това не е ли Джони Парис? — попита едната от тях, а другите две отвърнаха с възторжени писъци.

Франки завъртя очи, когато той се засмя и остави чантата си на пода, за да даде автографи на трите момичета и да поговори няколко минути с тях.

Веднага щом възхитените му почитателки най-после се отдалечиха, кискайки се и изпращайки му въздушни целувки, Франки сграбчи ръката на Джони и огледа заобикалящата ги тълпа.

— Да вървим, преди всички тук да са те познали.

— Не знам как ме познаха — отвърна той и закрачи редом с нея.

— Телевизията стига до всеки дом и ти си новият секссимвол. Когато филмът тръгне през октомври по екраните, няма да можем да се движим спокойно на публични места.

Двадесет минути по-късно, с багажа в ръце, двамата стигнаха до колата ѝ, а след още две вече се носеха по магистралата.

— Хей, какво правиш? Мислех, че отиваме в Малибу.

Франки поклати глава.

— Хм, имам изненада за теб.

Джони скръсти ръце пред гърдите си, но не каза нищо, преструвайки се на незаинтересован.

— Не си ли поне малко любопитен? — подкачи го Франки.

— Не.

— Поне мъничко?

Джони се засмя, решил, че му е липсвала още повече, отколкото бе очаквал. Тя наистина беше най-подходящата жена. Вдъхваше живот на онази част от него, която отдавна бе смятал за мъртва.

— Добре, кажи каква е изненадата — предаде се той.

— Наех ти къща. Намира се само на три километра от имението на Уим.

— Господи, Франки, не мога да си позволя да живея близо до Уим.

— Успокой се. Намира се в Бел Еър, но не е от класата на къщите там. Мисля, че ще ти хареса. Аз се влюбих в нея. Не е много голяма — има само дванадесет стаи, — но всичките са големи и просторни. Идеална е за организиране на купони. Принадлежи на Марион Престън, актрисата, чувал си за нея, нали? Както и да е, в момента тя играе в „Моята прекрасна лейди“ в Лондон. Договорът ѝ е за следващите две години. Дава я под наем заедно с мебелировката и ти трябва да си пренесеш само дрехите. Не е ли фантастично?

— Колко е наемът? — подозрително попита Джони.

— Само десет хиляди на месец. Заслужава двойно повече.

— Десет хиляди! Да не си полудяла? — изрева Джони. Момичешкият ѝ ентузиазъм вече не му бе никак забавен.

— Мамка му, Джони, току-що подписахме с теб договор за три филма на стойност четири милиона долара за всеки. Не мисля, че някоя и друга хилядарка ще те разори.

Веждите му се смръщиха, а очите му заблестяха от гняв.

— Франки, аз спестявам пари за колата, която смятам да проектирам и да пусна на пазара след няколко години. Знаеш го. Вероятно ще ми трябват почти десет милиона, за да осъществя проекта си докрай. Ако още отсега не започна, никога няма да мога да организирам производството.

— Ще започнеш. Не се безпокой за това. Вече разбрах, че и в това отношение приличаш на Уим. Щом си наумите нещо, винаги го постигате. — Замълча, за да се съсредоточи в шофирането и да не пропусне да завие наляво. Когато пое по отклонението, се извърна към него и му се усмихна. — Не бързай да отричаш нещо, преди да си го видял, става ли?

Джони не отговори, а Франки прие мълчанието му за знак на съгласие и заговори на друга тема.

— Имам още една много вълнуваща новина, което се отнася лично до мен. Спомняш ли си, че ти разказвах за Ива Лонг-Гейтс, която петнадесет години беше моя бавачка? Е, миналата седмица ми се обади. Каза, че ще идва в Калифорния, за да се види със сестра си, която е омъжена за един винопроизводител от Напа Вали. Ще отлетя за Сан Франциско, за да вечерям с нея. Не е ли страхотно?

— Сигурно — сърдито промърмори той.

— И още как. Тя се върна в Англия, когато навърших петнадесет години. Оттогава не съм я виждала. Наистина съм много развълнувана от предстоящата ни среща.

Две минути по-късно Франки зави по алеята към къщата.

Поведе го, като внимаваше да не гледа към него. Не искаше да му даде възможност да си тръгне, преди да влязат вътре. Знаеше, че щом пристъпи прага на къщата, ще се почувства като у дома си.

Даде му няколко минути да огледа долния етаж, преди да го отведе на горния, където се намираха спалните. Когато двамата се върнаха в големия салон, декориран в меки жълто-кафяви тонове, със стени, по които висяха пейзажи от пустинята и килими, ръчно тъкани от индианските племена в Ню Мексико и Аризона, Франки за пръв път поиска мнението му.

— И така, какво мислиш?

Джони прокара ръка по полицата на камината. Взе изящната миниатюра, изобразяваща самотен индиански воин, яхнал коня си.

— Предполагам, че точно същото, което и ти смяташе, че ще помисля — неохотно отвърна той. — Мястото наистина е страхотно. Просто е дяволски скъпо.

— Какъв си стиснат! — засмя се Франки. — Влюби се в него и го знаеш много добре. Но ето какво ще ти кажа — заради празненството в чест на Уим аз ще платя половината от наема. Как ти звучи?

При тези думи Джони не можа да сдържи смутената си усмивка.

— Не съм чак такъв скъперник. Ще платя целия наем.

— Наистина ли? — изненада се Франки и се отпусна на долното стъпало на широката извита дъбова стълба, която водеше към втория етаж. Сложи лакти на коленете си и подпря брадичка на едната си ръка, докато другата се плъзгаше неспокойно по полираното дърво на стъпалото. Погледът ѝ следеше Джони, който сновеше из стаята.

Той наистина беше най-сложният, най-смуцаващият и най-прекрасният мъж, когото някога бе познавала. Обикновено беше сдържан, но с нея започваше да се отпуска. Младата жена се усмихна. Нямахме никакво съмнение — започваше да се влюбва до полууда в суперзвездата, която самата тя бе създала.

— Има още едно нещо, което трябва да знаеш, преди да ми позволиш да те убедя, в каквото и да е — забързано рече тя, преди да е изгубила смелост. — Спомняш ли си онзи ден на плажа, когато ти казах, че двамата започваме много да се харесваме. Излъгах те. Поне що се отнася до мен. Обичам те, Джони.

Джони се закова на място, завъртя се на пети и се втренчи в нея, макар и само с едното си око. Другото бе присвито, сякаш гледаше през микроскоп.

Франки сви рамене.

— Съжалявам, но е истина.

Настъпи продължителна тишина, той прекоси стаята и пристъпи към нея.

Франки се хвана за перилото и се изправи.

— Не, не казвай нищо. Позволи ми аз да говоря първа.

— Нима не го изрече току-що? — попита той, но спря послушно на няколко метра от нея.

— Да, но искам да ти обясня — и престани да ме гледаш така, сякаш са ми поникнали две глави. Искам да кажа, че не е никак странно, че съм влюбена в теб. — Засмя се нервно.

— Имам предвид, че не очаквам и ти да ме обичаш. Разбирам, че аз не съм точно жената, която един мъж спокойно би представил на майка си и баща си — в твоя случай на дядо си. — Отново прозвуча нервният ѝ смях. — По дяволите, както сам знаеш, изобщо не съм домашарка. Сигурно няма да ме бива като участничка в някой семеен сценарий. Едва ли съм подходяща. — Сега бе неин ред да се раздвижи из стаята.

Мина покрай него и прокара пръсти по облегалката на дивана, преди да спре пред голямото пиано.

— Ще престанеш ли да ме гледаш по този начин? Казаното от мен беше една декларация — съвсем ясна и проста. Все едно съм те уведомила, че съм гладна или уморена. Нищо повече. — Сви рамене и се върна при стълбата. Седна отново на долното стъпало и го погледна.

Носът ѝ се смръщи неодобрително, докато изговаряше следващите думи: — Можеш ли да си ме представиш в някоя къща в покрайнините на Подънк, Аризона, с едно дете, прегърнало единия ми крак, и друго до гърдите ми да лигави блузата ми? Или как приготвям вечерята за теб и дядо ти, докато кучето души обувката ми, а котката се умилква около мен, за да получи вечерната си дажба... Е, наистина можеш само да се смееш на подобна картинка.

В следващия миг Джони се озова до нея, но не се смееше. Взе нежно едната ѝ ръка.

— За жена, която не може да си представи подобен сценарий, ти обрисова наистина много жива картина.

— По дяволите, Парис, та аз съм режисьор. Моята професия е да създавам живи и затрогващи сцени. Това не означава, че искам главната роля.

— Тогава какво искаш?

— Нищо — отвърна Франки, изправи се и понечи да мине покрай него. Ръката му я спря и препречи пътя ѝ. Тя срещна погледа му, тъй като и без това нямаше начин да го избегне.

— Виж, съжалявам. Предполагам, че не биваше да казвам нищо, но това, което ти казах, не е кой знае какво. Просто исках да го знаеш. Не очаквам да ми се закълнеш във вечна любов. Не те моля за това. Само ти казвам как се чувствам, защото това е... защото то е нещо непознато за мен. Никога не съм мислила, че ще се влюбя, или ако съм си мислила, представяла съм си, че ще е в някой като мен. Някой, който също живее и диша с този бизнес.

— Франки, аз...

Тя бързо се притисна към него и го накара да замълчи със страстна целувка, която продължи няколко секунди, после Франки го прегърна.

— Шт. Това не е представление и не е нужно да казваш каквото и да било. Само ме прегърни за малко, а после ще отидем в онази мрачна дупка, която през последните десет месеца наричаш свой дом, за да вземем нещата ти.

Няколко минути по-късно те излязоха от къщата. Джони я изчака на най-долното стъпало на предната стълба, докато тя заключваше.

— Всичко е наред — безгрижно заяви младата жена.

Но Джони я спря, когато тя понечи да мине покрай него на път за колата.

— Не съвсем. — Франки се озова в прегръдките му, преди да се осъзнае.

— О, мамка му, Джони, моля те, не прави от мухата слон!

— Почувства как сълзите запариха в очите ѝ и си помисли, че ще умре в този миг на това място, ако той ги види и разбере колко много всъщност означаваше за нея признанието ѝ.

— Не правя от мухата слон. Просто си помислих, че може да го превърнем в представление. Ти ми каза каквото имаше за казване. Сега е мой ред.

Франки изпъшка.

— Шт — заповядай. — Няма да те заболи. — Тя не промълви нищо и Джони продължи: — Ти си напълно права за домакинската част. Не мога да си те представя в кухнята с едно дете, хванало се за полата ти, докато се опитваш да успокоиш другото и в същото време приготвяш вечерята. Предполагам си разбрала, че съм съвсем обикновен мъж и си мечтая точно за това. Ала може би съм се променил и вече искам съвсем други неща, защото ти, скъпа, успя да ми влезеш под кожата.

В този миг тя се разплака.

— Ох, мамка му... — промърмори Джони и я чу как се засмя през сълзи. — Сега пък на какво се смееш?

— На това, което каза. Никога досега не съм те чувала да ругаеш. Винаги си мразил мръсните думи.

— Мисля, че съм се изпускарал някой и друг път, когато ние...

Тя го заудря с юмруци по гърдите.

— Нямах предвид онези пъти.

— Е, просто сега ми се стори подходящо.

— Предполагам, че се дължи на лошото ми влияние върху теб!
— засмя се Франки.

— Определено е така. Но ще се въздържа да взема отношение по лошото ти влияние, докато не те опозная по-добре.

— Мам... За Бога, Джони, та ти ме познаваш и отвън, а отвътре. Колко по-добре би могъл да ме опознаеш?

— Искаш ли да влезем вътре и да освежиш паметта ми?
Поговорихме си доста, но не мисля, че сме стигнали до

представлението.

— Ъхъ — промърмори тя и поклати глава. — Трябва да вземем нещата ти, преди да е станало прекалено късно.

— Само една целувка. — Гласът му прозвуча като на малко разглезено момче.

Франки се засмя и устните им се срещнаха, ала веселото ѝ настроение мигом се изпари, когато си спомни думите му. Сцената наистина не беше точно такава, каквато я бе режисирала, но не мислеше, че иска да я промени.

Ива Лонг-Гейтс беше обикновена жена по общоприетите стандарти. Висока, с големи кости, чертите ѝ бяха груби: имаше тежки надвиснали клепачи, голям нос, дебели бледи устни, но дори и сега, на петдесет години, Франсин веднага забеляза, че усмивката ѝ бе все така топла и любяща, каквато я помнеше от детството си.

— Изглеждаш прекрасно, Иви! — искрено възкликна Франсин. Нейната бивша бавачка не изглеждаше и ден по-стара отпреди петнадесет години.

— Благодаря ти, скъпа — промълви Ива, а едрото ѝ лице се изчерви от удоволствие. — Мога чистосърдечно да ти върна комплимента.

Двете се срещнаха в ресторанта „Мама Леони“ — предпочитаното заведение на младите режисьори, и по молба на Франки бяха настанени на най-уединената маса.

Веднага щом младият сервитьор взе поръчките им, Франсин се протегна през масата, за да стисне ръката на някогашната си бавачка.

— О, колко много ми липсваше!

Бледите сиви очи на Ива блеснаха развеселено.

— Хайде, хайде, защо ли не ти вярвам?

— О, вярно е! — настоя Франки.

— Разбира се, че съм ти липсвала, но по сиянието в очите ти и щастието, което излъчваш, мога да кажа, че напоследък си срещнала някого, който е заел мислите ти. — Наведе се напред, за да чуе от бившата си възпитаница потвърждение на догадката си. — Разкажи ми за него.

Франки се засмя.

— Винаги си ме познавала по-добре от всеки друг. Добре, ще ти разкажа. Той е актьор. Не е някой, за когото си чувала. Открих го едва

миналата година. Но, Иви, той наистина е великолепен!

— Сигурно, ако съдя по цъфтящия ти вид. Как се казва?

— Джони Парис. Знам, че името звучи измислено — плод на прекалено развинутената фантазия на холивудски режисьор, който има твърде много свободно време, — но това е истинското му име. И наистина му отива, Иви, защото той е красив, секси, великолепен, невероятно талантлив.

— И прекалено добър, за да е истински? — попита Ива с мъдростта на жена, два пъти по-възрастна от нея.

— Е, не е съвършен.

— А, и какви са недостатъците на този образец на истински мъж?

— В много отношения прилича на Уим — призна Франки.

— Господи, никога не съм си мислила, че ще се влюбиш в някой, който дори малко да прилича на баща ти. О, не че господин Монтклеър не е един от най-красивите дяволи, които съм срещала. — Възрастната жена тихо се засмя. — Още си спомням първия ден, когато се запознахме. Накара ме да се почувствам много неудобно, докато се взираше в мен с онези свои студени очи. Наистина се питах как е възможно толкова черни очи да бъдат толкова ледени. Направо ме изплаши. Едва не си тръгнах още преди да свърши интервюто.

Подпряла глава на юмрука си, Франки се усмихна.

— И защо не го направи?

— Е, точно в този момент една млада дама започна да плаче в люлката си над главата ми. Трябваше да го видиш — господин Монтклеър. Онзи хищнически и студен поглед мигом изчезна от очите му, сякаш самият дявол внезапно се бе изправил пред него. Спомням си колко бях смаяна. Човек не би допуснал, че такъв голям мъж като него се плаши до смърт от едно бебе.

Франки се засмя.

— Е, повярвай ми, Джони ни най-малко не е уплашен от мен.

— Тогавя защо ти напомня на господин Монтклеър?

— Защото е затворен. Донякъде потаен, макар че напоследък започва малко по малко да открява душата и сърцето си.

— А това не те ли плаши? Че е затворен и има тайни като баща ти? Доколкото си спомням, тайните, които баща ти криеше от теб, ти причиняваха доста болка.

— Паметта не ти изневерява, но не е точно същото. В едно отношение Джони не е като Уим. Родил се е и е бил отгледан в задружно и любящо семейство. Не знам със сигурност, но от това, което ми е казал, разбрах, че някой го е наранил много лошо. Мисля, че е издигнал стена около себе си, за да се защити. — Франки пропъди мрачните мисли и се засмя. — Освен това нали светът би бил много досадно и предсказуемо място, ако всички са толкова открити като мен?

— Предполагам, че си права, но я ми кажи — твоят млад мъж обича ли те толкова дълбоко, колкото ти него?

— Не го е казал с толкова много думи, но ми го е показал.

— Пръстите ѝ обхванаха топаза, който блестеше на врата ѝ.

— Струва ми се, че баща ти винаги ти е купувал скъпи дрънкулки, но не мисля, че това ти беше достатъчно.

— С Джони не е същото. Не мога да го обясня. Просто е различно.

Пристигна сервитьорът с изстудена бутилка шардоне и за кратко прекъсна разговора им. Веднага щом той напълни чашите им, Ива вдигна своята.

— За теб и за твоя млад мъж. Дано никога не разбие сърцето ти.

Франки се усмихна, но част от блясъка на вечерта се стопи и тя почувства как по гърба ѝ полазиха студени тръпки. Но това беше нелепо. Ива беше нейната някогашна бавачка, не някаква ясновидка.

Все пак, когато се озова в хотела, където двете жени си бяха запазили стаи за през нощта, до сутринта Франки лежа в леглото, вперила поглед в тавана. Двете с Ива не говориха повече за Джони и по-нататъшният им разговор бе посветен на новините в живота им — за съпруга на Ива, за деветте внучета на сестра ѝ, за филмите, които Франки бе направила. Но дали за това безпокойство бе виновна забележката на някогашната ѝ бавачка, или просто споменът за онези дни, когато Ива беше единственият човек на света, който се грижеше, за малкото изплашено момиченце, Франки не знаеше. Но за пръв път от дванадесет години тя отново вървеше по пътя на спомените — тъмен и страшен, осветяван единствено от малката лампа, която върната Ива държеше.

12.

Лос Анжелис, Калифорния, 1975 г.

През краткия си единадесетгодишен живот Франки се опитваше да проникне през стената от хлад и сдържаност, която баща ѝ бе изградил помежду им, да се пребори с болката и да обуздае обичта, която изпитваше към един човек, който ѝ подаряваше скъпи дрънкулки вместо любовта си.

Необикновено жизнено, умно и схватливо дете, тя от най-ранна възраст се бе научила от своя безчувствен баща да прикрива емоциите си, вместо да дава израз на обичта си. Урокът бе болезнен и труден. Дори години по-късно тя все още изпитваше мъката на онова отхвърлено дете, което с радостни викове и смях се втурваше да го посрещне, за да бъде нежно отблъснато, а след това отведено от някоя бавачка с мрачно лице и строго стиснати устни. Не след дълго тя се научи да остава в детската си стая, когато чуеше колата му да завива по алеята, и да чака той да благоволи да дойде при нея и да ѝ каже няколко думи. Тогава, когато нямаше с какво да сравнява поведението му, не беше чак толкова лошо. Но колко я болеше по-късно в училище — той беше единственият баща, който никога не присъстваше на вечерите, на които канеха и родителите, за да видят напредъка на децата си, или на специалните случаи, когато се изнасяха училищните представления.

Франки беше щастлива, че имаше нежната и топла Иви, която смекчаваше болката ѝ, но понякога дори това не беше достатъчно. Когато беше на шест години, тя преживя своето първо и последно гневно избухване.

Един ден се втурна развълнувана вкъщи и се отправи към кухнята, където Иви обсъждаше седмичното меню с Дейна Гамблинг, готвачката им. Франки беше висока за възрастта си, но все пак изглеждаше като джудже в сравнение с необикновено едрата си бавачка. Във вълнението си тя обвини ръце около крака на жената.

— Иви, искам да бъдеш моя майка! — заяви тя, вдигна лице и погледна с щастлива усмивка бавачката си.

Ива не ѝ отговори веднага. С обичайния си спокоен маниер остави листа с менюто на масата и се извърна към смаяната готвачка:

— Извини ме, Дейна. Струва ми се, че двете с Франсин трябва да си поговорим.

Тя не повиши глас, нито показа неодобрение, но Франки мигом се почувства като непослушно дете, което го очаква наказание.

След като се озоваха в детската стая, Ива я помоли да седне, после затвори вратата и се настани в люлеещия се стол.

— А сега — рече тя, — кажи какво точно искаш да обсъдим?

— Казах ти. Искам да бъдеш моя майка. Аз съм твърде голяма, за да имам бавачка, а и всички, освен мен си имат майки. Дори ако искаш, ще те наричам „мамо“.

— Но аз не съм твоя майка, скъпа Франсин — нежно ѝ каза жената. — Много ми се иска да бях, но аз съм твоя бавачка и нищо повече.

— Можем да се преструваме. Няма да е трудно. Аз те обичам като истинска майка.

— Не мисля, че на баща ти би му харесало — възрази Ива.

— Не ме интересува какво му харесва! — извика Франки и за пръв път в тона ѝ прозвуча войнствена нотка. — Той и без това почти никога не е тук, а дори и когато е, изобщо не ме забелязва.

— Ами твоята истинска майка?

— Тя е мъртва! — обяви гневно Франки, макар че не разбираше на кого е толкова ядосана.

— Така е, но си мисля, че навярно тя те наблюдава и знае какво се крие в сърцето ти. Смятам, че ще бъде много наранена, ако се преструваш, че някоя друга жена е твоята майка.

— Не ме е грижа! Не ме е грижа нито за нея, нито за баща ми! Обичам само теб! Искам ти да бъдеш моята майка! — Очите ѝ плузнаха в сълзи и тя бързо ги избърса, преди да срещне погледа на бавачката си. — Моля те, Иви. Моля те, бъди моя майка.

Ива взе момичето в прегръдките си и го настани в широкия си скют, но не промени решението си. Твърдо заяви, че Франки ще трябва да продължи да я нарича „нани“ и нищо друго.

— Мразя те! — изкрещя Франки, освободи се от ръцете ѝ и скочи на пода. — Не е честно и аз те мразя!

Изтича навън, Ива не се опита да я спре, но по-късно дойде в стаята ѝ и дълго стоя, приседнала на леглото ѝ.

— Знам, че не ти се струва честно, детето ми, но животът рядко е справедлив. Ти наблюдаваш другите малки момичета, които си имат майка и татко, и си мислиш, че имат всичко. Но никой няма всичко, дете. Животът е един кръговрат от събития, но предполагам, че си твърде малка, за да разбереш какво имам предвид. Нека ти го обясня по следния начин. Когато бях малко момиче, на твоята възраст, аз имах майка и татко и шест братя и сестри и всички много се обичахме. Имахме много малко пари и аз често си мечтаех за онези глупави дреболии, които имат момичетата на моята възраст.

— Какви например? — попита Франки, за миг забравила нещастията си.

— О, ами например нова шапка за Великден или чифт хубави обувки. Обещах си, че когато порасна, всеки ден от седмицата ще се обличам с различна рокля. Когато се омъжих за Чарлс, бях много щастлива, защото той беше банков чиновник и получаваше хубава заплата. Знаех, че няма да ми се наложи пак да се тревожа за пари. Когато две години по-късно той бе убит при злополука, аз осъзнах, че хубавите, шапки, обувки и рокли не са най-важното в този живот. Когато пораснеш, ще срещнеш някой прекрасен млад мъж и той ще те направи щастлива. Тогава вече няма да те е грижа, че нямаш майка. Твоят млад мъж ще бъде всичко за теб.

— Когато порасна, ще работя и ще ти купя всички хубави неща, които никога не си имала, Иви, защото дори и да не си ми истинска майка, ти си всичко, което имам.

Дълго време след тази нощ Франки успя да не мисли за това, че няма майка, и дори се научи да не обръща внимание на студеното и отчуждено поведение на баща си. Но с всяка изминала година празнотата в живота ѝ ставаше все по-голяма и по-голяма и ѝ беше все по-трудно да се прави, че не забелязва пренебрежението му.

За единадесетия ѝ рожден ден той беше в Париж. Случи се в събота и тя си беше у дома, когато пристигна голямата кутия с цветя.

— О, виж, Иви — възкликна тя, — цяла дузина рози! Татко ми каза миналата година, че само дамите получават рози. Мислиш ли, че

той вече ме смята за дама?

— Сигурно — отвърна бавачката, — но къде е картичката?

Франки се изкиска, когато измъкна малкия плик от кутията.

— Аз дори не съм я прочела. Чакай да видя. Пише: „Честит рожден ден, моя малка лейди. Истинският ти подарък ще пристигне по-късно. Ще се опитам да ти се обадя. С обич, татко.“

Истинският подарък пристигна като специална доставка два часа по-късно и Франки изпадна във възторг, когато видя изящните малки обеци с диаманти, които Уим бе избрал за нея.

Но обещаното телефонно обаждане така и не дойде.

В осем часа Ива предложи да продължат празненството. Присъединиха се към Дейна и Мин — младежа, който изпълняваше ролята на иконом и когото баща ѝ бе наел предишната година. На Франки не ѝ се празнуваше. Неизпълненото обещание на баща ѝ да ѝ се обади бе помрачило рождения ѝ ден, но тя се усмихна храбро, когато внесоха тортата в трапезарията, послушно затвори очи и си пожела това, което най-много искаше да се сбъдне.

Отвори подаръците от прислугата и сърдечно им благодари, после отхапа парченце от тортата с двоен пласт сладолед — нейния любим сладкиш.

Но когато Дейна и Мин се извиниха и напуснаха тържеството, за да се върнат към задълженията си, Франки попита Ива защо баща ѝ не я обича.

Бавачката стана от масата, отиде при детето и взе ръката му в своята.

— Не знам дали разбирам баща ти, Франсин, но смятам, че в живота си е обичал много малко неща.

— Тогави би трябвало да обича това, което има — отвърна Франки със сведени очи и с непогрешима детска логика.

— Разбира се, че би трябвало, но не вярвам, че за него е толкова просто. Разбираш ли значението на думата риск, скъпа?

Франки смръщи вежди.

— Аз... да, мисля, че разбирам. Риск е това, което направих днес, като чаках татко да ми се обади, макар да знаех, че няма да го направи.

— Да — промълви Ива. Цялата любов, която бащата на Франсин не можеше да намери в сърцето си за дъщеря си, сияеше в очите ѝ. —

Е, в такъв случай сигурно разбираш, че човек като баща ти не рискува онова, което се бои да не загуби.

Франки подпря лакти на масата, облегна брадичката си на ръце. Остана така дълго замислена, докато накрая попита:

— Тогава как ще го накарам да ме обича? Ако престане да се интересува дали ще ме загуби или не, то това ще означава, че не ме обича, нали? Всичко това няма смисъл.

Ива се засмя.

— Не, любов моя, няма, защото не това е отговорът. Ти трябва да направиш така, че рискът да си заслужава.

— И как?

— Мисля, че трябва да го накараш да се гордее с теб. Любовта почти винаги е следствие от друго чувство. Вярвам, че гордостта е много важна за човек като баща ти.

През следващите дни Франки прекара много часове, опитвайки се да открие най-добрия начин да накара баща си да се гордее с нея. Но нима не се бе опитвала винаги да постигне точно това? Тя беше послушна, прилежна и усърдна, спретната и с добри обноски, но дори и Уим да го бе забелязал, с нищо не бе показал одобрението си. И тогава откри отговора.

Когато няколко седмици по-късно баща ѝ се върна у дома, тя изпробва теорията си.

— Здравей, Уим — поздрави го, когато той влезе в библиотеката, където го бе чакала повече от два часа. Спокойното ѝ държание не издаваше нетърпението, което изпитваше. — Успешно ли беше пътуването ти?

Веждите на баща ѝ се повдигнаха леко, но тя не бе сигурна дали е изненадан от необичайното обръщение, или е просто обикновен рефлекс.

— Да, беше доста успешно — кимна той. — А ти как си?

— Изключително добре — отвърна Франки и внезапно прозвуча като истинска англичанка. — Учебните занятия ще свършат след няколко седмици и аз започнах да правя планове за лятото. Между другото, благодаря ти за красивите рози и прекрасните обеци. Ще ги пазя за специални случаи.

Той се усмихна.

— Радвам се, че си ги харесала. Но я ми кажи, какви са плановете ти за лятото?

Момичето се изправи леко в стола си, макар че се опитваше да прикрие вълнението, което интересът на баща ѝ бе предизвикал.

— Записах се в актьорски курсове.

— Наистина ли? Не знаех, че се интересуваш от театър.

— О, да, интересувам се — отвърна тя и срещна твърдо погледа му. Не искаше да пропусне реакцията му на следващите ѝ думи. — Вече съм на единадесет години, Уим. След още някоя и друга година ще бъда голяма жена. Тогава двамата с теб ще бъдем по-скоро връстници, отколкото баща и дъщеря. По този повод си помислих, че би било много забавно, ако работим заедно. Не си ли съгласен?

Уим дълго не отговори. Нищо не издаваше чувствата му, само един мускул на лицето му потрепери. Франки си помисли, че сърцето ѝ ще се пръсне от очакване, но накрая той се усмихна.

— Да, Франки, това е страхотна идея. Какво ще кажеш да излезем да вечеряме и да я обсъдим? Може би ще си сложиш обещите.

Огромното вълнение, което Франки изпита в този момент, нямаше нищо общо с вечерята. Двамата и преди бяха вечеряли заедно, когато той имаше свободно време. Опиянението от победата ѝ бе причинено от проблясъка на чувство, който бе зърнала в очите му. Само за секунда видя как развеселено се присвиха, но това я развълнува. Като дете, израснало само сред възрастни, тя бе свикнала на подобна реакция, когато кажеше нещо, което им стореше забавно. Но след миг в очите му проблесна гордост. Беше само искра, но нима много често искрата не се превръщаше в пламък?

13.

За Коледа снимачната площадка бе затворена, а актьорите и екипът на „Наследството на Далас“ се разделиха за десетдневна почивка. Франки, която изпадна в екстаз, когато Джони я покани да прекара два дни с него в Аризона, тичаше нагоре-надолу като зайчето Бъни — щом веднъж започна, не можеше да се спре — и три дни купува подаръци за Еди, Бетани — дъщерята на Джони, за индианеца Хенри, както и за своята новооткрита звезда, превърнала се в любим мъж. Това беше радостен период за младата режисьорка, която никога преди това не бе купувала подаръци за повече от един или двама души.

Един ден преди да замине за Паристън тя отнесе подаръка за баща си в къщата му. Почувства облекчение, че не го завари — той бе заминал с приятели за Аспен, но в същото време се засрами от това.

Не искаше да обсъжда с никого връзката си с красивия млад мъж от Аризона, предпочиташе да запази чувствата за себе си.

Докато се отдалечаваше от имението на Уим, се усмихна на мисълта, че иска да запази връзката си с Джони само за себе си. Та това бе нелепо! През последните седмици всеки таблоид и всеки жълт хроникьор посвещаваха цели страници на отношенията им, след като ги бяха забелязали да вечерят заедно в ресторанта на Мортън и да си държат ръцете.

Разбира се, тъкмо това бе и нейното намерение, когато предложи да вечерят на това място. Посещаваха го знаменитости, които търсеха внимание. И все пак едно бе да е в устата на клюкарите в града, а съвсем друго да обсъжда живота си с Уим. Не че Уим беше властен баща, който държи дъщеря си под контрол. Като продуцент наистина беше властен, но като баща? Никога!

Докато Джони опаковаше багажа си за предстоящата коледна ваканция в Аризона, се питаше за кой ли път дали бе разумно да покани Франки за празника у дома си. Дали не избързваше прекалено? Какво щеше да си помисли Еди? А какво щеше да стане, когато любовницата и дъщеря му се срещнат? Дали Франки щеше да започне

да разпитва за отсъстващата майка на детето? Дали щеше да иска обяснения, които бяха прекалено болезнени? Дали Бетани нямаше да се почувства още по-объркана в несигурната си връзка с един баща, когото почти не познаваше? Не знаеше отговорите на тези въпроси. А и въпросите наистина бяха хипотетични. Вече не можеше да си представи, че ще прекара Коледа без Франки. През последните месеци тази дръзка и независима жена бе успяла да му влезе под кожата и да събуди у него желание, което сякаш никога не можеше да бъде задоволено.

Еди посрещна топло двойката.

— Крайно време беше да се появите. Вече си мислех дали да не пратя полицията по следите ви.

— Извинявай, дядо — промърмори Джони и остави пътните чанти в тесния коридор, за да прегърне Еди. — Имаше ужасни задръствания. Струва ми се, че цялото население на Калифорния напуска щата.

Еди насочи вниманието си към Франки.

— Честита Коледа, Франсин. — Преди тя да успее да отговори, той я привлече към себе си в същата топла и гостоприемна прегръдка, с която преди малко бе приласкал внука си. — Харесва ми прическата. Изглеждаш наистина много хубава.

Франки се изчерви и ръката ѝ несъзнателно се стрелна към косата ѝ, която бе оставила да порасне през последните няколко месеца.

Еди им показва отделните спални, а очите му дяволито блеснаха.

— Ето, тук ще ви настаня. Как ще спите си е ваша работа, но не забравяйте, че Хенри е още дете.

Джони завъртя очи към Франки. Хенри беше на двадесет и три години, но нямаше смисъл да спори с дядо си.

— Стаите са чудесни — рече на глас.

На следващата сутрин Еди вареше кафе в кухнята, когато чу, че вратата на стаята на Джони се отвори, после прошумоляха леките стъпки на Франки по коридора към стаята ѝ. Той се ухили, после стисна устни и затананика коледна песен. Дяволски хубаво беше в къщата отново да има живот. И любов.

Отвори хладилника и извади продукти за една истинска провинциална закуска. Едва не се сблъска с Хенри, които се бе

облегнал на мивката и разтриваше подутите си от съня очи.

— Кога ще започнеш да влизаш както се полага, Хенри? Някой ден заради теб ще получи сърдечен удар.

Думите бяха измърморени със сърдит тон, но блясъкът в очите на възрастния мъж извика усмивка на устните на младия индианец.

— Извинявай.

— Защо не изпържиш бекона и наденичките, а аз ще се заема с бисквитите. Къщата отново е пълна с живот.

— Чух. Звучи добре, нали?

Еди му хвърли поглед, пълен с разбиране. Макар че Хенри получаваше заплата, за да чисти къщата, да поддържа двора, да готви и да изпълнява някоя и друга поръчка, положението му в къщата на Парис не беше на обикновен слуга.

Той дойде да живее с Еди и Марша Парис, когато беше на шест години. Майка му, срамежливо и обикновено бяло момиче, го беше родила едва на шестнадесетгодишна възраст. При това била неомъжена. В този район, където предрасъдъците все още бяха много дълбоко вкоренени, тя бе заклеймена от семейството и приятелите си. Две години по-късно Еди я нае, за да му води счетоводството, а съпругата му Марша се грижеше за момчето, докато майка му бе на работа. Един ден тя остави Хенри в къщата, но не се появи на работното си място. Две седмици по-късно Еди получи писмо от Канзас Сити, в което майката на Хенри се извиняваше, задето се бе възползвала от добротата му, и го молеше да ѝ прости, както и да намери добър дом за момчето ѝ. Марша и Еди му осигуриха добър дом — техния.

Когато Марша почина преди десет години от рак, Хенри реши, че е време и той да поеме по своя път, но Еди не му позволи. Хенри го умоляваше да го остави да си отиде.

— Собствената ми майка не ме иска. Роднините на баща ми се държат така, сякаш изобщо не съществувам. Защо трябва ти да се интересуваш къде ще отида? — настояваше непокорният младеж.

— Интересувам се и толкоз.

— Аз не съм член на семейството ти. Не ти принадлежа и ми писна да приемам подаяния.

— Тогава работи, за да си изкарваш хляба, момче, но не бягай. Неприятностите са единственият багаж, който не можеш да оставиш

зад себе си, а и аз няма да ти позволя да ми ги натресеш, както стори майка ти.

Хенри повече никога не се опита да замине. Завърши гимназия, но отказа предложението на Еди да продължи образованието си в колежа в Темпи.

— Не искам нищо друго, освен да остана и да се грижа за домакинството тук. Това е почтена работа. Защо ми е нещо повече?

Еди се усмихна, докато наблюдаваше младия мъж да се движи пъргаво от стая в стая. Въпреки усилията да остане затворен в границите на дома на Парис напоследък се бе влюбил в едно момиче — също със смесен произход като него. Тереза Тъндърханд работеше в бакалията. За разлика от своя годеник тя бе плод на успешен брак по любов, който продължаваше вече двадесет и пет години. Двамата млади планираха да се оженят през пролетта и предишния ден Хенри бе попитал Еди дали Тереза може да се премести да живее с тях.

Възрастният мъж се усмихна, докато месеше тестото, вдигна поглед към тавана — чу как Франки отива в банята. Изглежда любовта се бе възцарила в този дом.

Хенри понечи да каже нещо, но Еди му изшътка да замълчи.

— Чу ли я да вика някого? — попита той.

Младежът нададе ухо, после поклати глава.

— Не, не чувам нищо.

Еди отиде до подножието на стълбата. От мястото си виждаше долната половина на вратата на банята. Канеше се да попита гостенката дали се нуждае от нещо, когато тя отново извика — произнесе името на Джони. Очевидно го викаше от известно време и тонът ѝ звучеше едновременно отчаяно и раздражено.

Еди чу Джони да излиза от стаята си и след няколко секунди го видя да се появява.

— Какво има, Франки? — попита той.

— Няма тоалетна хартия. — Признанието бе направено шепнешком.

Еди погледна обвиняващо Хенри, но младият индианец сви рамене и се ухили.

— Добре, в такъв случай имаме две възможности — шеговито заяви Джони и Еди бе сигурен, че приказките му ще му спечелят един кръвнишки поглед, щом Франки излезе от затруднението си. — Или

можеш да направиш като животните — да разтвориш крака и да се отърсиш... — Остави думите да висят във въздуха, очаквайки протестите ѝ.

— Джони! — Тонът бе заплашителен, ала ефектът бе заличен от приглушения смях.

— Или ще ти донеса едно руло от шкафа в коридора.

Франки отговори през стиснати зъби:

— Донеси го.

След няколко секунди вратата на банята се отвори.

— О, Господи, в този вид си наистина неустоима — заяви Джони.

— Седнала върху тоалетната седалка?

— Не, с гащички, увити около глезените.

Еди не чу отговора на Франки, но рулото тоалетна хартия се затъркаля надолу по стълбите към тях.

Еди го вдигна и го подхвърли на Хенри.

— Изглежда дамата ти изпрати подарък.

Двамата мъже се засмяха. Когато след десетина минути Джони и Франки слязоха долу, лицата им бяха сериозни. Ала когато се настаниха около масата, Еди не можа да се въздържи и ги подкачи. Извърна се към Хенри, докато младият мъж сервираше бисквитите, и отбеляза:

— През зимата в пустинята става доста студено, Хенри, но явно къщата е много топла.

— Не е толкова топло, докторе — възрази Хенри.

— Е, със сигурност е. Само погледни страните на госпожица Монтклеър. Те определено са порозовели.

Този път към него полетя не меко руло тоалетна хартия, а една златиста бисквита, която той улови с една ръка като истински професионалист.

Хенри и Джони избухнаха в смях, а Еди и Франки бързо се присъединиха към тях. Докато Еди мажеше бисквитата си с масло и конфитюр, си помисли с радост колко пълна изглежда къщата; колко добре се чувстваха всички.

— Защо Хенри те нарича доктор, Еди? — попита Франки. Еди сви рамене.

— Просто прякор.

— Той е твърде скромнен, за да си признае, че наистина е доктор. Има докторска степен по икономика. Получи я след юридическата си степен.

— Впечатляващо — промълви Франки и се обърна към Джони. — Ами ти? И ти ли имаш титли, за които не си ми казал?

— Имам магистърска степен по инженерни науки. Мислех да напиша докторат, но преди няколко години промених намерението си.

— Защо? — попита Франки, която бе съсредоточила внимание върху ароматната храна в чинията си.

— Нещата се промениха.

Франки задържа вилицата си с набодено яйце и парче наденичка на сантиметри от устата си и настоя:

— С какво?

— Появи се Бетани.

— О — промълви Франки и задъвка хапката си, преди да се обърне към Еди. — Тази тема е забранена. Не бива да задавам повече въпроси.

Еди знаеше, че темата наистина е забранена, никой не се шегуваше по този повод, затова се изненада, като видя как внукът му намигна на откровената млада жена.

— Като заговорихте за моята правнучка, кога ще отидеш да я видиш? Искам дай изпратя подаръците по теб.

— Не е нужно, дядо. Днес в два часа следобед ще я взема.

Ще прекара няколко часа с нас. Ще трябва да я върна по-рано, за да е заспала, когато дойде Дядо Коледа.

Неочаквано в очите на Еди запариха сълзи. Джони щеше да доведе бебето тук? Не, тя вече не е бебе, напомни си той. Вече е на пет години. Цели пет години! За цялото това време Джони нито веднъж не я бе водил в къщата. Хвърли поглед на Франки. Подозираше, че тя не знае всички подробности от историята, но в същото време бе сигурен, че пряко или косвено е замесена в предстоящото гостуване на детето. През последната година Джони много се бе променил. Еди посегна към лулата си и се облегна назад. Да, наистина се бе оказал прав онзи ден, когато бе посъветвал внука си да се довери на Франсин Монтклеър. Момичето беше най-доброто нещо в живота на Джони. Надяваше се само Джони да осъзнава наистина колко е добро.

Същия следобед, когато Джони потегли към другия край на града, за да вземе дъщеря си, Франсин реши да се разходи въпреки ниските температури навън. Обаче се върна след десет минути, признавайки поражението си.

— Навън е толкова дяволски студено, че и циците на проститутка биха замръзнали.

— За да скандализираш хората ли го правиш? — попита застаналият на колене Еди, без да вдига глава, докато подреждаше цепеници в камината.

Франки не се обиди.

— Имаш предвид, че говоря по този начин ли? Предполагам, че е така или по-скоро го правя, за да привлека вниманието. Не знам, но този навик е част от мен.

Еди запали кибритена клечка и поднесе пламъка към хартията, пъхната под цепениците. След няколко секунди дървото започна да пука и да гори, и той се изправи и избърса ръцете си от праха.

— Готово. Така ще бъде много по-уютно, когато бебето пристигне.

— Ти май много се вълнуваш от идването ѝ, нали?

— Дяволски си права! Това е истинско събитие. Не съм я виждал отдавна. Дори не съм сигурен дали ме помни.

Франки се усмихна, скръсти ръце пред гърдите си и се настани на дивана, като подгъна под себе си крака.

— Аз също, се вълнувам.

— И би трябвало. Джони не споделя с много хора личния си живот. Той е малко потаен за някои неща.

Франки се засмя.

— Това беше най-сдържаното изказване на века.

— Да, предполагам, че е така.

— Май ти също си такъв.

При тези думи Еди повдигна учудено рунтавите си посребрени вежди.

— Аз ли? Не, аз съм отворена книга.

— Щом си толкова открит, защо не си ми казвал, че си доктор? Или че някога си бил важна политическа фигура?

— Джони ли ти каза?

— Спомена ми, макар че не е споделял подробности. Разкажи ми.

— За живота ми като политик? Наистина няма много за разказване. Навремето бях главен държавен адвокат. Край на историята.

Франки знаеше, че има много повече, но не настоя.

— Какво мислиш за резултатите от президентските избори?

— Предполагам, че вече знаеш отговора на този въпрос. — Изгледа я с присвити очи, докато изпускаше облаци дим от лулата си. — Да не би да се опитваш да ме провокираш? Може би си от онези, които се борят за правата на жените?

Франки се засмя и смени темата.

— Този дом сигурно е бил много щастлив, когато Джони е бил дете.

— Да. От това, което съм чул, ти не си била толкова щастлива.

— О, не беше чак толкова ужасно. Просто няха топлината и любовта, които той е имал.

— Ти го обичаш, това е очевидно. А той знае ли колко много?

— Имаш предвид дали знае, че ще умра, ако го изгубя? — попита Франки. Тонът ѝ бе безгрижен, макар че тя в същия миг осъзна колко е сериозна. — Не мисля. И не искам да го знае. Може да се изплаши.

Възрастният мъж се вгледа продължително в нея, но не каза нищо.

Франки реши отново да смени темата и да зададе въпроса, за който се опитваше да събере смелост да изрече, ала още не бе успяла.

— Кажи ми нещо, Еди, след като си толкова искрен и открит. Защо майката на Бетани се отнася с Джони по този начин? Искам да кажа; че явно навремето са се обичали. Защо му позволява толкова рядко да вижда дъщеря си? Това му причинява болка. Виждам го.

Еди се намръщи.

— Очевидно Джони не го е обсъждал с теб. Защо си мислиш, че някой не му дава да я вижда? — попита след малко.

— Прав си, не ми е казал нищо за това. Всъщност за нищо не ми е разказвал кой знае колко. Обаче не е трудно човек да събере две и две. Когато пристигна в Лос Анжелис, той изчезваше всяка събота вечер. После внезапно спря да пътува.

— Тя сви рамене и се засмя. — Лаская се от мисълта, че е заради мен, но той вече бе спрял да пътува, когато започнахме да се виждаме след работа.

Докато отговаряше, Еди не гледаше към нея и Франки усети, че това е само част от истината, но бе готова да се задоволи и с малко.

— Момиченцето се почувства объркано. Ту има баща, ту няма — с изключение на неделите. Никой не иска да бъде несправедлив към Джони, а само да не се разстройва детето. Така че Джони реши за известно време да се дръпне от живота ѝ, докато порасне малко и започне да разбира.

— А сега по-добре ли разбира?

— Е, вече започва. Между другото, Джони ми каза, че тя много обичала да ходи на кино и да гледа филми. — Той изтупа ръцете си, сякаш да ги изчисти от праха, както бе направил преди малко, но Франки разбра, че това бе знак за край на разговора им.

— Ако искаш да знаеш повече, ще трябва да попиташ Джони. Бетани е негова дъщеря. Редно е да ти разкаже за нея. Ще приемеш ли съвет от един възрастен човек?

— Да — изрече тя с повече ентузиазъм, отколкото чувстваше в действителност.

— Вие двамата с момчето наистина сте създадени един за друг. С теб той се отпуска така, както не съм го виждал от доста време. Но не бързай.

Франки спусна крака от дивана и се надигна, за да стане.

— Мисля, че е по-добре да освежа грима си, преди тя да дойде. — Сърцето ѝ биеше бясно в гърдите, трябваше да излезе от стаята, преди Еди да е казал още нещо. Денят беше твърде прекрасен, за да рискува да го разваля сега. Освен това се бе досетила за какво я предупреждава дядото на Джони. Но той я изненада.

— Седни, Франсин. Изглеждаш чудесно и подозирам, че отлично го знаеш. И изтрий това уплашено изражение. Няма да се опитвам да те отдалеча от Джони. По дяволите, мисля, че ти навярно си най-хубавото нещо, което е имал в живота си.

— Но?

Еди се усмихна.

— Но Джони има достатъчно здрави юмруци, за да победи дори Мохамед Али на ринга. Той много държи на теб, иначе сега нямаше да

си тук. Обаче в същото време се страхува. Искаш ли да знаеш още нещо?

Франки кимна, макар всичко в нея да крещеше, че не бива.

— Не очаквай прекалено много. Не можеш да изгубиш онова, което никога не си притежавал.

— С други думи, нямам никакъв шанс да го задържа.

— Не съм го казал. Просто не искам да те видя наранена, както не искам и той да страда. — Задъвка края на лулата, без да откъсва поглед от лицето ѝ. — Зад поведението ти на твърдо „мъжко момиче“ усещам, че се крие уязвимост.

— Аз съм достатъчно твърда — заяви тя и вирна леко брадичка.

Усмивката на Еди беше като на любящ дядо — мъдра и търпелива.

— Добре, да бъде както искаш. Аз съм просто един стар провинциалист. Но знам, че грешиш за онова, което каза преди малко, Франсин. Няма да умреш. Животът рядко е толкова благосклонен към нас.

Когато чу познатия шум от пикапа на Джони, Франки извърна лице към прозореца, ала мислите ѝ все още бяха заети с разговора с Еди. Първо Ива, а сега и Еди. Защо всички смятат, че е необходимо да я предупредят за Джони? Докато двамата с Еди се изправяха, за да посрещнат момиченцето, тя отговори на последния му въпрос, макар да знаеше, че е риторичен.

— Относно мен и Джони — надявам се, разбираш, че ни е добре заедно.

— Е, това определено го подозирах — меко се засмя той.

„О, Господи, но тя е толкова красива“, помисли си Франки, докато гледаше как Джони измъква малката си слабичка дъщеря от кабината на пикапа.

Франки, Еди и Хенри стояха на предната веранда, когато Джони приближи с петгодишната си дъщеря на ръце.

Без да го осъзнава, Франсин отстъпи крачка назад, докато Еди приветстваше своята правнучка.

— Ето те и теб — усмихна се той и се наведе да я целуне по бузата. — Искаш ли и ти да целунеш дядо? — Малкото момиченце притисна покорно малките си свършени устнички към бузата на прадыдо си.

Хенри се усмихна сияещо. Изглеждаше така, сякаш той бе допринесъл за щастливата среща.

— Здравей, малка хубавице — рече той.

Франки можеше само да сезира онемяла! Дъщерята на Джони беше толкова красива. Косата ѝ, малко по-светла от тази на баща ѝ, се спускаше на лъскави букли до кръста. Изглеждаше направо съвършена, като онези китайски кукли, станали толкова популярни. Но това, което истински омагьоса Франки, бяха очите ѝ. Макар и да не бяха зелени като на Джони, те бяха удължени и обрамчени с дълги гъсти мигли като неговите. Ала цветът им беше още по-смайващ — удивителен тюркоазен цвят, очевидно комбинация от сините очи на майка ѝ и зелените на баща ѝ.

В този миг тези очи се извърнаха към нея и устните на Бетани се извиха в срамежлива усмивка.

— Здравей — рече тя и огледа Франки с открито детско любопитство. — Аз съм Бетани, а това е моят татко.

Всички се засмяха.

— Аз съм Франки.

— Знам. Татко ми каза, че ти ще отвориш подаръците с нас. Аз ще получа кукла. А ти?

— Не знам — отвърна Франки. — Предполагам, че трябва да е изненада. — Очите ѝ срещнаха погледа на Джони и той се усмихна. Явно разбираше това, което Франки искаше да каже, но остави неизречено: „Да съм тук с вас, е най-хубавият подарък, който искам да получа.“

Когато влязоха в къщата, Бетани се изскубна от прегръдките на баща си и изтича към голямото коледно дърво, за да погледне подаръците, подредени около него. Но после се извърна, леко наклонила глава. Представляваше наистина очарователна картина.

— Татко, искаш ли да погледнем заедно подаръците?

— Разбира се — отвърна Джони и коленичи до нея. — Ето, мисля, че този е за теб.

— О, от кого е? — попита детето и плесна радостно с ръчички.

— Е, нека да видя. — Баща ѝ огледа картичката. — От Франки.

Бетани се обърна и дари приятелката на баща си с още една срамежлива, но в същото време ослепителна усмивка.

— Благодаря ти — учтиво рече тя. — Хартията е много хубава.

През следващите минути момиченцето огледа подробно всички подаръци, които бяха за нея, но никой от възрастните не се отегчи. Всички бяха очаровани от любопитството и вълнението на Бетани, а духът на Коледа беше толкова истински и осезаем, че в очите на Франки запариха сълзи.

Тя стоеше встрани и рядко се обаждаше. Наблюдаваше как бащата и дъщерята отварят подаръците, после как си играят с играчките, а по време на обяда се трогна, когато Джони нарязва пуйката на малки парченца и внимателно ги подаде на детето. Голям смях падна, когато Бетани лапна голямо парче пудинг и част от него влезе в носа ѝ.

— Приличаш на Дядо Коледа с този червен нос — заяви баща ѝ.

Сравнението му спечели една силна прегръдка, придружена с възторженото:

— Обичам те, татко!

Това, което развали този съвършен ден, бе заявлението на Еди, след кратък поглед към часовника, че е време да заведат Бетани у дома ѝ. Малкото момиченце, заето да облича новата си кукла — нещо, което бе направила поне десетина пъти през последните няколко часа, — погледна баща си и очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Не искам да си ходя, татко. Искам да остана тук с теб, дядо, Хенри и Франки.

Джони стана от кушетката, приклепна на пода до дъщеря си и я прегърна.

— Знам, мъничката ми, но трябва. Дядо ти и баба ти ще се тревожат, ако не се прибереш.

— Можеш да им се обадиш и да им кажеш, че ще остана тук — настоя петгодишното дете с безупречна логика.

— Да, бих могъл, но какво ще направим с Дядо Коледа? Той няма да знае къде да ти донесе подаръците, а вече е твърде късно, за да му се обаждаме.

— Не ме интересува — упорито се възпротиви Бетани и устничките ѝ се разтрепериха. — Не искам повече подаръци. Искам само да бъда тук, с теб.

Джони изглеждаше също толкова нещастен, колкото прозвуча гласът на детето и сърцето на Франки се сви от болка.

Еди се притече на помощ на внука си.

Клекна пред Бетани и ѝ подаде една касета.

— Виж, малка госпожичке, сега трябва да си отидеш у дома. Дядо Коледа е много добър старец, който цяла година е работил упорито, за да приготви подаръците на малките деца, и на теб в това число. Няма да бъде правилно да го караме да измине целия път до Аризона и да не те завари у дома. Но искам да вземеш тази касета. Сигурен съм, че баба ти и дядо ти ще ти позволят да я изгледаш, преди да си легнеш.

— Какво е това? — попита Бетани и любопитството ѝ надделя над мъката.

— Спомняш ли си камерата, с която ние двамата с Хенри си играехме през целия ден? — Е, ние те снимахме заедно с баща ти. Това е филм. Ще го вземеш със себе си и ще го гледаш всеки път, щом ти стане мъчно за нас. Как ти звучи?

— Добре — съгласи се тя, после се усмихна на баща си. Ще си я сложа под възглавницата и ще си представям, че си при мен.

Десет минути по-късно се сбогуваха.

— Тя наистина е една малка разбивачка на сърца — отбеляза Еди.

— Да, днес почти разби сърцето на Джони — съгласи се Хенри.

Франки не каза нищо. Думите не можеха да се промъкнат през свитото ѝ гърло.

— Много си тиха — рече Джони и се пресегна, за да улови ръката ѝ, когато два дни по-късно двамата пътуваха за Лос Анжелис. — Какво не е наред?

— Да не е наред ли? Нищо. Само си мислех колко прекрасни бяха последните четири дни.

— Не искам да споря с теб, но изглеждаш като бито кученце.

Франки поправи разсеяно с ръка конската си опашка.

— Предполагам, че съм малко потисната. Обичам живота си, работата си и всичко останало, но започва да ми липсва спокойствието на Паристън. Дядо ти наистина е чудесен човек.

— Така е — съгласи се Джони. — Искаше ми се да дойде на празненството в четвъртък.

— На мен също. Все още не разбирам защо няма да дойде.

— Еди има много странно отношение към такива неща. Когато бях малък, много често съм бил свидетел как цялото семейство се

облича официално и отива на някоя сбирка или събрание за събиране на средства за кампанията на дядо. Но когато приключи с политическата си кариера, той скъса с този живот завинаги. Спомням си, че когато Буш спечели изборите, дядо получи покана за приема в Белия дом по случай встъпването в длъжност на президента. Двамата с Хенри се опитахме да го убедим да я приеме, но той заяви, че вече няма нищо общо с тези неща. Каза, че заедно с него биха отишли прекалено много призраци, а призраците обикновено помрачават празненствата.

Франки се засмя.

— Еди е толкова колоритна личност. Ще ми се да го претворя на екрана.

Джони се усмихна, после заговори за друго.

— Като стана дума за тържеството, всичко уредено ли е?

— Доколкото знам, да. До последната седмица само шестима души се извиниха, че няма да присъстват, така че тълпата ще бъде доста голяма.

— Май изглежда досега не съм осъзнавал изцяло колко важен човек е твоят старец.

— Един от най-важните — съгласи се Франки. — Ще ти кажа нещо за Холивуд — всички знаят кои са боговете. Наясно са чий задник да целуват и чий да сритат. Уим е с най-висок ранг в клуба на богоизбраните.

— И доколкото разбирам, всички гости са от същия клуб?

— Е, не всички, но повечето. Има неколцина, които са правили някакви услуги на Уим и затова са включени. Но останалите, да, те наистина са каймакът на холивудското общество.

Джони мислено си припомни списъка, който бе чел няколко пъти. От години знаеше имената на повечето от поканените, някои бе научил през последната година, но имаше няколко имена, които никога не бе чувал.

— А какво ще кажеш за Бела Мартинес? Спомням си името, но не мога да се сетя коя точно е тя.

Франки махна с ръка, сякаш отпъждаше досадна муха, и сбърчи недоволно нос.

— Бела е агент. По-скоро е от бившите величия и би отишла и на откриването на бакалия, стига да е сигурна, че ще я видят.

— Тогава защо си я поканила?

— Двамата с Уим се познават много отдавна. Той не я харесва особено, но Бела му е дала шанс, когато е бил почти непознат в Калифорния. Изпращала му е клиенти, когато повечето от големите играчи в бизнеса са го гледали отвисоко.

— Играчи ли?

— Ъхъ. Така наричаме агентите и водещите журналисти, макар че хора като Бела ги титулуват „личности“. Важно е да отделяш играчите от тези „личности“, Джони.

— А какво ще кажеш за режисьорите и продуцентите? — подкачи я той, макар че старателно се опитваше да проумее думите ѝ.

— Там границите понякога се пресичат. Някои продуценти, като Уим, са и двете. Има и други, повечето мъже, макар че Шери Лансинг и Доун Стийл са изключение от правилото. Колкото до режисьорите — тези, които съчетават и двете, — те също не са много. Аз, разбира се, съм една от тях, защото някога бях актриса и защото съм един от двамата или най-много тримата режисьори вундеркинди в бизнеса.

— А си и толкова скромна.

— Хей, аз наистина съм добра. Щеше ли да ти хареса повече, ако се преструвах? Мислех, че не обичаш фалша и превземките.

Джони се засмя.

— Пошегувах се. Защо си толкова напрегната?

Франки сви рамене.

— Просто днес съм малко неспокойна. — Докато говореше, бе извърнала лице към прозореца, но сега отново погледна към него.

— Смяташ ли, че се вписвам? — неочаквано попита младата жена.

— Какво? Искаш да кажеш у дома?

— Да — сковано прошепна тя.

— Разбира се, че се вписваш. Нима не ти е ясно? Защо питаш?

— Не знам. Предполагам, защото единственото място, към което чувствам, че наистина принадлежа, е този свят на фантазиите, на движещите се картини. Навярно затова понякога ми е трудно да отлича истинското от въображаемото.

— Дядо е съвсем истински, както и чувствата му към теб. Не може да не си го разбрала.

Тя се усмихна, после въздъхна доволно, облегна се назад и затвори очи.

— Радвам се, защото това ми харесва.

Имаше една неподправеност у Франки, която бе толкова освежаваща и истинска. Всъщност тъкмо заради това Джони се бе влюбил в нея. Докато от време на време ѝ хвърляше по един поглед, за да я гледа как спи, младият мъж въздъхна със задоволство. Помисли си, че навечерието на Нова година, когато всички гости си тръгнат, ще бъде най-благоприятният момент, за да ѝ разкаже своята история... и да поговорят за общото им бъдеще.

14.

— Е, какво мислиш? — попита Франки, когато излезе от гардеробната.

Джони вече почти тридесет минути се опитваше да завърже папийонката си. Въпросът ѝ го стресна и той дръпна силно единия край на сатенената панделка, а другият се измъкна от клупа.

— Мисля, че е по-добре да ми помогнеш с това нещо, иначе ние... — Спря изречението на средата, когато се обърна и я погледна. — Господи, Франки, изглеждаш фантастично!

Може би беше отражение от тъмнорозовия сатен на роклята ѝ, но му се стори, че страните ѝ се зачервиха при комплимента. Обръщайки се бавно, също като балерината в една от онези музикални кутийки, които майка му обичаше, тя разкри роклята в цялата ѝ прелест. Изрязана ниско отзад, отпред стигаше до врата, около който блестеше огърлицата от искрящи кристали. Полата беше широка, но достатъчно къса, за да разкрива стройните ѝ крака, обути в подходящи обувки с високи тънки токчета, прихванати около глезените с тънки лентички.

Косата ѝ бе вдигната високо на главата — дългите копринени светлоруси кичури обрамчваха лицето ѝ и се спускаха покрай шията. Няколко от тях стърчаха артистично над изящно извитите ѝ вежди. В ушите ѝ блестяха малки диамантени обеци.

— Никога нямаше да те позная, ако не беше заговорила — пошегува се той. — Какво стана с моя режисьор в тениска и къси шорти?

Франки се засмя съблазнително, прекоси стаята и обви ръце около кръста му.

— О, ще се върне. Липсва ли ти?

— Не. Всъщност новото ти превъплъщение ми харесва повече.

— Повече?

— Е, това е страхотно разнообразие. Изглеждаш мека и деликатна като розова пъпка. Като си помисля, дори ухаеш на нея.

— Розова пъпка! Мамка му, Джони...

— Знаех си, че ще те накарам да го кажеш — подкачи я той. — Това още един път доказва, че можеш да измъкнеш едно момиче от късите шорти, но не можеш да махнеш любимите ѝ думички от устата ѝ.

Ръцете ѝ уловиха краищата на папийонката му и ги кръстосаха около врата му.

— Помоли ме да ти завържа връзката, но внимавай да не те удуша.

Джони се засмя и се наведе над нея, за да вдъхне аромата ѝ, но затръшването на врата на долния етаж бързо го отрезви.

— Хей, да не би вече да са започнали да пристигат? По-добре завържи тази проклетия, за да можем да слезем долу. Не бих искал да карам твоя старец да ни чака.

— Не е Уим — побърза да го увери тя, докато сръчно връзваше връзката. — Той ще закъснее. Обича драматичните появи. Само една-две от примадоните ни сигурно ще дойдат по-късно от него.

— Май много добре познаваш своите хора, нали?

— Разбира се, скъпи. Точно заради това имам такъв шибан успех!

И тя наистина имаше успех.

Джони, който от началото на вечерта неотлъчно стоеше до Франки, я наблюдаваше отначало с чувство на отегчение, а след това на искрено възхищение как се движи сред гостите, успявайки да накара всички да се отпуснат и да се почувстват удобно. На всеки знаеше какво точно да каже, грижеше се никой да не остане без шампанско и без чиния с ордьоври, а в същото време успяваше да изглежда невероятно красива.

След известно време двамата бяха разделени, когато група мъже, чиито имена Франки му изброи шепнешком, пожелаха да обсъдят с него един проект, в който искаха да го включат. Джони погледна през рамо и даде знак на агентката си да се присъедини към тях. Веднага щом можа, се измъкна с извинението, че трябва да провери как са се справили от фирмата за доставки.

Макар че къщата бе голяма, на целия долен етаж нямаше празно място, но колкото и внимателно да обхождаше тълпата с поглед, Джони не можа да открие Франки. Реши, че сигурно е отишла до банята, за да

се освежи, и надникна в кухнята. Помоли един от сервитьорите в бели сака да му даде бутилка бира.

Едва бе успял да допре гърлото на бутилката до устните си, когато Франки нахлу в кухнята.

— Джони! Търсих те навсякъде. Уим е тук! Ела да го поздравиш!
— Обърна се към един от сервитьорите, прекъсна безцеремонно наставленията, които той даваше в момента на един от подчинените си, и му каза, че желае след десет минути да внесат тортата в големия салон.

Джони отпи голяма глътка от бутилката, сви рамене и със съжаление я подаде на сервитьора.

— Има още в хладилника. Почерпи се. Изглежда това е всичко, което успях да получа.

— Мразиш всичко това, нали? — попита го тя, когато излязоха от кухнята.

— Да, донякъде. Тия хора никога ли не си почиват?

— Не и тази вечер. Дошли са тук, за да бъдат забелязани, както и да видят съперниците си. — Тя млъкна по средата на изречението, за да отправи ослепителна усмивка към Чарлтън Хестън, после хвана Джони подръка и го поведе към големия салон. — Само още три или четири часа и ще можем да престанем с фалшивите усмивки. Ще можеш ли да издържиш толкова дълго?

— Ще се опитам, но ако ни дойде твърде много, ще се кача горе и ще се уединя в тоалетната.

— Между другото — рече тя и се усмихна на една актриса със синя коса, която се стори позната на Джони, но в момента не можа се сети коя е. — Това е Вероника Джъстин — известна актриса на Бродуей — помогна му Франки. — Но както ти казах, не забравяй, когато ти дам знак, да угасиш светлините. Искаме да светят само свещите.

— Да, госпожо — поклони се Джони, после лицето му се озари от искрена усмивка на удоволствие, когато Румър ги спря. — Е, как е моята любима главна актриса?

Румър звънко се засмя. Смехът ѝ бе блестящ и ефектен като роклята от ламе, която носеше.

— Внимавай, скъпи, струва ми се, че истинската ти любима е застанала точно зад нас.

Франки я прегърна с неподправена радост.

— Румър, толкова се радвам, че успя да дойдеш! Кога се върна от Италия?

— Тъкмо навреме, за да смогне Хосе да оправи косата ми, слава Богу. Значи вие двамата сте неразделни. Истински холивудски романс, така ли?

Франки и Джони си размениха заговорнически усмивки, но тя побърза да смени темата.

— Ела, Румър. Уим току-що пристигна. Ще го поздравим заедно. Струва ми се, че той иска да обсъди с теб един свой проект. Можеш да флиртуваш с него, докато го слушаш, а после ще трябва да духне свещите.

— Мислиш, че все още ще му е останал дъх, след като е бил в моята компания? — подразни я бликащата от жизненост актриса.

Няколко минути преди полунощ на гостите се раздадоха клоунски шапчици и гирлянди и малките групички, които се бяха оформили за обичайните делови разговори — неотделима част от партитата в Холивуд също като шампанското и изобилието от деликатеси, — започнаха да се разпадат. Мъжете отидоха да потърсят съпругите, приятелките или любовниците си за обичайната новогодишна целувка. По телевизията предаваха на живо от Таймс Скуеър и всички започнаха да броят на глас оставащите секунди до Новата 1992 година.

— Честита Нова година! — извика в хор тълпата.

— Честит рожден ден! — обърна се Франки към баща си и се надигна на пръсти, за да го целуне по бузата.

— Благодаря ти, скъпа — усмихна ѝ се Уим и подаде ръка на Джони: — Честита Нова година, синко!

— И на теб — с уважение отвърна младият мъж, а после се извърна към Франки за дългоочакваната целувка.

— Това ще бъде нашата година — прошепна той в ухото ѝ.

— Наистина ли? — попита Франки и отпусна глава на рамото му.

— По-късно — рече Джони.

Тя отстъпи назад и се вгледа в очите му.

— Няма да чакаме много дълго. Веднага щом спрат конфетите и поздравленията, ще помолим Уим да отвори подаръците си. После ще изгоним всички, за да можем да празнуваме само ние двамата.

Джони понечи да отговори, но в същия миг Франки бе измъкната от ръцете му от един актьор, чиято работа Джони познаваше много добре. После бе негов ред да получи целувка от не по-малко известната съпруга на актьора. Когато целувките свършиха, той се огледа за Франки, но тя бе погълната от морето от лица.

Джони сви разочаровано рамене и отново се остави да бъде целунат, този път от агентката си, а след нея и от своята партньорка в „Наследството на Далас“.

Половин час по късно отново зърна Франки, но ги разделяха поне десетина метра и почти двеста души, събрали се в големия салон, където Уим отваряше подаръците си.

— Това сигурно ще отнеме цялата нощ — промърмори младият мъж.

— Искаш ли да излезем на терасата? — попита женски глас зад него.

Джони се извърна и видя едно младо момиче, което Франки му бе посочила по-рано вечерта.

— Казва се Шанън Кросби. Баща ѝ е известен автомобилен състезател. Тя е разглезена и много, много развратна. Само на осемнадесет години е, но е била с повече мъже, отколкото може да преброи. Стой далеч от нея. Румър каза, че на стената в спалнята си била закачила твоя снимка — нещо като символичен знак, че ти ще бъдеш следващото ѝ завоевание.

Джони се засмя, но поклати глава на поканата на младото момиче.

— Мисля, че е по-добре да остана тук. Искаш ли да ти донеса чаша сок?

— Да не би да ти приличам на жена, която се налива със сок? — злобно попита момичето, а после му се усмихна предизвикателно. Не, помисли си Джони, не приличаше на жена, която би приела чаша сок, но в момента му хрумна нелоша идея.

— Може би една разходка навън наистина ще ти се отрази добре. Искаш ли да помоля някой от организаторите да ти покаже пътя?

Очите ѝ изпод тежкия грим му метнаха гневни искри, докато тя издърпваше ръката си от неговата.

— Няма значение. Мисля, че вместо това ще се кача горе. Всъщност и без това там е истинският купон.

Джони я проследи с поглед, докато си проправяше път през тълпата към стълбите. Веждите му се смръщиха. За какво говореше тя? Да не би някой да се възползваше от леглото му?

Погледна към Франки и тръгна след момичето, но беше направил само няколко стъпки, когато Уим го спря.

— Ела с мен, Джони. Мисля, че дъщеря ми иска да сме най-отпред. Ще ми помогнеш да отворя по-бързо тези дяволски подаръци, за да приключим по-скоро с цялата тази дандания.

С периферното си зрение Уим видя как Джони се измъкна един час след отварянето на подаръците. Устните му се извиха в лека усмивка. Не можеше да го обвинява. Цялата тази работа с отварянето на подаръците, независимо колко хубави и скъпи бяха, беше страшно досадна. Що се отнасяше до него, той също искаше да избяга, да се върне вкъщи, където Катлин го чакаше. Имаше желание да я доведе на партито, но и двамата се съгласиха, че докато книгата на Тия не потъне в забвение, е по-добре да не рискуват тя да научи за връзката им. С тежка въздишка дръпна панделката на последния подарък, който беше от Лиз Тейлър. Потърси я с поглед сред гостите и когато видя знаменитата актриса, ѝ прати въздушна целувка.

Тъкмо развиваше хартията на малката кутийка, когато над главата му се разнесе едно оглушително:

— Неее!

— Джони! — ужасено прошепна Франки.

Уим хвърли кутийката на близката маса, даде знак на двамата охранители, застанали край вратите, и сграбчи ръцете на дъщеря си.

Отгоре се разнесе женски писък и за миг Уим изпита толкова силно усещане за déjà vu^[1], че докато тичаше нагоре по стълбите, настоящето сякаш изчезна.

Дъщеря му, която бе хукнала след него, се блъсна в гърба му, когато той спря рязко, за да избегне сблъсък с Руди Малкъмб — важна клечка в кабелната телевизия, който бе изхвърлен от стаята на горната площадка.

— Този мъж е луд! — тежко изпъшка Руди и кимна през рамо към Джони. — Едва не ми счупи шибаното рамо. А сега се е заел с Лайънел.

— Джони! — обади се Уим с глас, който не беше висок, но достатъчно авторитетен. — Успокой се. Не знам какъв е проблемът...

— Проблемът е, че тези копелета смъркат кока в спалнята ми! — процеди през стиснати зъби Джони. — Тези негодници се дрогираат тук, в моята къща!

Двете жени в стаята се бяха притиснали към стената. Страхът ги правеше да изглеждат призрачно бледи под тежкия им грим. Лайънел Парди — журналист от профсъюзната преса — трепереше от гняв.

— Ще те съдя, задник такъв! — изсъска той.

Джони пристъпи застрашително към мъжа, но Уим го спря с помощта на един от охраната.

— Ще извия тънкото ти вратле, мръсно — извика Джони към Лайънел, макар че го държаха от двете страни.

От долния етаж се чуха приближаващи гласове.

— Изведи го оттук, Франки. Излезте през задните стълби.

— Никъде няма да отида, докато тези копелета и проклетите им наркотици не бъдат изхвърлени от къщата ми! — заяви Джони.

— Не можем да тръгнем, Уим. Отвън има паркирани повече от сто коли — напомни Франки на баща си.

— Вземете моята лимузина. Мин ще дойде да ме вземе по-късно. Ще ми отнеме известно време, докато се справя със ситуацията. Но вие трябва да се махнете. Някой може да се е обадил на полицията. — Франки пристъпи към Джони, но Уим я спря. — Не вдигайте телефона. Докато стигнете до Малибу, цялата преса ще се нахвърли на тази история като лешояд на мърша. — Лайънел се опита да мине покрай Уим, заедно с жена си и другата жена — една млада актриса, която бе дошла заедно с тях. — Не мърдайте, искам да си поговоря с вас — възпря ги Уим.

Отдолу се чуваше как Руди сипеше заплахи срещу младия актьор, който го бе нападнал.

— Онзи малък задник ще си плати. Никой, който е посегнал на Руди Малкъмб, няма да се измъкне безнаказано!

Без да поглежда към втория мъж от охраната, застанал зад него, Уим му заповяда да доведе журналиста на горния етаж. После се обърна към Франки:

— Тръгвайте. Изведи го оттук. Утре ще поговорим, но сега не бива да говорите с никого. Разбра ли?

Тя кимна.

— Хайде, ела, Джони. Остави Уим да се справи с това.

— Няма да бягам. Тези...

— Аз ще се оправя с тях, Джони. Повярвай ми. Върви с Франки. Обещавам ти, че утре ще поговорим.

Джони се поколеба още няколко секунди, преди да свие рамене в знак на съгласие.

— Само ги махни от къщата ми. — Махна с ръка към бъркотията на пода. — И нека някой да изчисти тази мръсотия.

Не искам и пращинка да остане в дома ми. — Без да погледне повече назад, той мина покрай Уим и останалите. Спря се на площадката, когато чу гласа на Лайънел:

— Това момче е лудо, Уим. Не сме наранили никого. Просто смръкнахме по малко кока. Какво толкова, мамка му?

Джони се обърна и срещна погледа на Уим. Сви юмруци, но после продължи напред.

Уим въздъхна с облекчение. Усещането за дежа ви бе изчезнало, но докато оглеждаше стаята — преобърнатите столове, разхвърляните бутилки, — не можеше да не си спомни едно друго време, една друга стая и един млад мъж също толкова ядосан, както беше преди малко любовникът на дъщеря му.

Поклати глава, за да пропъди спомена. По-късно. Сега имаше на главата си цяла къща, пълна с гости, без да се броят четиримата, които трябваше да успокои, да ги убеди да забравят случилото се през последните пет минути. Умението да убеждава бе един от талантите му. Но ако молбите не успеяха, заплахите със сигурност щяха да го постигнат. Защото въпреки че Джони бе реагирал прекалено бурно на нещо, което бе съвсем обичайно в Холивуд, наркотиците все пак бяха забранени от закона. Въздъхна още веднъж, когато се появи мъжът от охраната, следван от Руди.

— Затвори вратата — рече Уим. — Ще трябва малко да почистим.

[1] Нещо вече видно — Б.пр. ↑

15.

Сърцето на Франки туптеше бясно, докато лимузината се отдалечаваше бързо от къщата в Бел Еър. Усещаше как до нея Джони трепери. Не го заговори, не поиска да ѝ обясни защо реагира така на „малкото парти“ в спалнята му. Не бе сигурна дали страхът възпираше любопитството ѝ, или някакъв инстинкт, който досега не бе осъзнавала, че притежава.

Плъзна ръката си в неговата и седна по-близо с ням въпрос в очите. Тъй като той не погледна към нея, тя се сгуши по-плътено до него. Искаше ѝ се Джони да разбере, че е на негова страна, че ще го защити, ще му помогне и ще го поддържа във всичко, макар и да не го разбираше.

Когато пристигнаха пред къщата ѝ в Малибу, тя му подаде ключовете и го покани да влезе. Изчака го да излезе от колата и се обърна към Мин:

— Благодаря, че ни докара толкова бързо. Кажете на Уим, че ще му се обадя утре, щом разбере какво точно се случи. Тази вечер ще се държа така, сякаш не сме били там. — Слезе от колата и направи няколко крачки. Спря, щом чу лая на кучето на съседите, после се обърна и отново заговори на прислужника на баща си: — Мин, обади се на Уим в къщата на Джони от телефона в колата. Помоли го да изпрати тук двама от охранителите си и нека да доведат и кучета с тях. Предполагам, че репортерите в дома на Парис вече са успели да съобщят това, което са узнали. Не се съмнявам, че много скоро всички ще ни нападнат.

Слабият и дребен азиатец кимна.

— Баща ви вече ми се обади, докато пътувахме насам. Каза, че хората му ще пристигнат най-много след половин час. Ако желаете, ще изчакам тук, докато дойдат. Влезте в къщата. Докато съм тук, никой няма да ви безпокои.

Франки поклати глава.

— Много мило от твоя страна, но мисля, че е по-добре веднага да потеглиш обратно. Ако някой те види тук, ще съобрази, че и ние сме вътре. Ако няма никакви коли, няма да са сигурни, че в къщата има някой.

— Добре, но ми се обадете, когато пристигнат хората от охраната, за да знаем, че сте добре. Обикновено баща ви не действа по този начин, но сега е много разтревожен за вас.

Франки влезе в къщата, остави чантата си на бюфета в коридора, пое дълбоко дъх и тръгна да потърси Джони.

Къщата бе потънала в тъмнина, но ярката лунна светлина бе окъпала дневната в мек полумрак. Видя, че Джони е седнал на ръба на един диван, обхванал главата си с ръце. Бързо прекоси стаята и се отпусна до него.

— Добре ли си?

Той кимна, но не отговори, нито я погледна.

— Какво ще кажеш за една бира? Мисля, че са останали няколко бутилки „Хайнекен“.

— Чудесно — отвърна той.

Тя се върна след няколко минути с бутилка бира за него и чаша водка за себе си — два пръста алкохол върху съдържанието на една кутийка „Севън-Ъп“.

Джони прие бирата, но не отпи, а започна да върти бутилката между пръстите си.

Франки чакаше.

Когато заговори, тя се бе заслушала в шума на океана и едва не подскочи, сепната от неочаквания звук на гласа му.

— Мразя наркотиците. — Просто изказване, но беше изречено с такава злъч, че тя трепна.

Постара се тонът ѝ да прозвучи неутрално.

— Аз също не одобрявам взимането на наркотици. Нито повечето от приятелите ми. Достатъчно дълго сме в този бизнес, за да сме наясно какво могат да причинят наркотиците, но за съжаление донякъде сме свикнали с тях. Не знам каква връзка имат те с парите — големите пари, тези, които правят хората от бизнеса, — но изглежда наркотиците вървят заедно с тях също като скъпите бижута, луксозните коли и разкошните имения. Просто си е така.

— Не и в моя дом.

— Това е твое право. Никой не го оспорва. Не се тревожи за онези типове. Уим ще се погрижи за тях.

— Не се тревожа за тях.

— Тогава какво има?

Джони не проговори дълго време, а когато го стори, Франки се изненада от въпроса му.

— Всичко това ще се появи във вестниците, нали?

— О, хайде, не се безпокой за това. Не съм сигурна дали някой знае точно какво се случи, но можеш да бъдеш сигурен, че Руди Малкъмб и Лайънел Парди ще се постараят имената им да не се замесват в тази история.

Джони въздъхна тежко, прокара ръка през косата си и разхлаби вратовръзката си.

— Мисля, че е време да ти разкажа някои неща. Не исках никога вече да говоря за това, но предполагам, че сега нямам друг избор.

Франки отпусна ръка на бедрото му.

— Не е нужно да ми казваш каквото и да е, ако не желаш. Нищо в миналото ти не може да промени чувствата, които изпитвам към теб.

Той остро се засмя и Франки се сепна от дълбоката болка и горчивината, които отекнаха в този смях.

— Това няма да се отрази само на нас двамата, Франки. Ти ме направи звезда, точно както обеща. След премиерата на „Дим“ преди два месеца снимката ми се мъдри на предната страница на почти всеки таблоид. Ако се разчуе за случилото се тази нощ, клюкарите ще разровят всичко в миналото ми с надеждата да открият нещо и когато го направят, с месеци няма да престанат да пишат за него. Трябваше да ти разкажа всичко още преди месеци. Не съм се опитвал да скрия нещо от теб, макар че Господ ми е свидетел, не се гордея с миналото, но се надявах просто да го забравя или да го погребя толкова надълбоко, та никога да не излезе на бял свят. — Усмихна се. Това не беше ослепителната усмивка, която бе завладяла сърцата на милионите му почитатели, а по-скоро тъжна гримаса, която изразяваше горчива ирония и болка. — Изглежда е истина онова, което казват за погребването на миналото. Някои призраци не желаят да бъдат погребани.

Франки усети как гърлото ѝ се свива от любов и от силното желание да му помогне, да го утеши. При все това не знаеше какво да

каже, как да прогони демоните, които го преследваха. Затова остана безмълвна в очакване.

— Влюбих се, когато бях на двадесет и две години. Името ѝ беше Джийн Роуз. — На устните му отново се появи усмивка, но този път по-мека и по-неясна. — Тя не беше красавица — като теб. Нито пък толкова умна, изтънчена и образована. Беше сервитьорка в Паристън. Запознахме се през една лятна ваканция, когато се бях върнал у дома от колежа. Работех над дипломната си работа. Беше срамежливо момиче. Работеше в ресторанта срещу гаража на дядо. Уверявам те, че обядвах там всеки ден цели две седмици, преди тя да ми каже нещо повече от: „Какво ще обичате?“

Както вече казах, не беше красавица, поне не в традиционния смисъл, но имаше най-чистите сини очи, които бях виждал. Казах ѝ го един ден и тя се усмихна. И тази усмивка просто преобърна сърцето ми. Поканих я да излезем.

Същата вечер отидохме на кино. Гледахме един от онези филми с много стрелба. „Мръсния Хари“ или нещо от този род. Наистина не мога точно да си спомня. Но след това подкарахме колата към пустинята и спряхме. Не излязохме навън, нито пък сме правили нещо. Помня го, защото беше толкова различно, толкова освежаващо. В гимназията момичетата отиваха на задната седалка още преди да си ги попитал. Както и да е, разговаряхме. Тя ми довери, че искала да стане фризьорка. Не беше кой знае каква амбиция, но на мен ми хареса. Може би допаднаше на мъжката страна у мен, не знам, но си спомням, че изглеждаше малко засрамена, а после облекчена, когато ѝ казах, че няма никакво значение колко големи са мечтите на един човек — важното е да ги има. Попита ме за плановете ми да се преместя в Детройт. Бях изненадан, че знае за това, ала Джийн Роуз се засмя и заяви, че дядо е разказал на всички в града как внукът му ще проектира коли.

Джони спря разказа си, остави бутилката върху подложката и отиде до прозореца.

— Тя много се впечатляваше от такива неща като политическата кариера на дядо, моите плановете и други подобни. Тази къща например сигурно щеше да я смае. — Погледна към Франки. Очите му молеха за разбиране, а тя му се усмихна окуражително, макар че ѝ се искаше да се разплаче. Но за кого? За Джони? За изгубената му любов? За себе

си? Може би за последното. Отпъди егоистичните мисли и го подкани да продължи.

— И какво се случи?

— Започнахме да излизаме, отначало три пъти седмично, после почти всяка вечер. Накрая станахме любовници. — Той пъхна ръце в джобовете на панталоните си и се обърна отново към океана. Додаде през рамо: — Всъщност това, което беше помежду ни, не може да се опише само с тази дума. Аз не бях съвсем неопитен, но тя беше. Джийн Роуз беше само на осемнадесет години, споменах ли го?

Франки не отговори, а отпи от питието си — в чашата бе останал само лед. Джони продължи, сякаш не очакваше тя му отговори.

— Нямахме почти никакви разногласия помежду си чак до края на август, когато ѝ дадох годежен пръстен. След два дни трябваше да замина за колежа, но исках да е сигурна, че след като получа магистърска степен, ще се върна у дома и ще се оженим.

— За какво бяха разногласията ви? — попита Франки, когато той замълча за миг.

— Тя се разплака от радост, когато сложих пръстена на пръста ѝ, но след като ѝ казах за плановете си, започна да ме моли да не се връщам в колежа. Изтъкна и това, че от заводите „Форд“ вече ми бяха предложили работа и без да съм защитил магистърска степен. Подчерта, че не иска голяма сватба и церемония в църквата. Само искала веднага да се оженим.

— Ала ти си бил решен да получиш магистърската си степен — обади се Франки.

Джони прекоси стаята и отново седна до нея.

— Да. Позна. Джийн Роуз много се разсърди. — Той се засмя и поклати глава. — Никога дотогава не я бях виждал да избухва. Свали пръстена и ми го хвърли в лицето. Разбира се, аз също се вбесих. Откарах я у тях и дори не слязох да я изпратя до вратата. Два дни покъсно заминах за колежа, точно както планирах.

— Не се ли видяхте, преди да заминеш?

— Обадох се няколко пъти у тях, отбих се и в ресторанта, но нея все я нямаше. За Коледа отидох у тях да я видя, но майка ѝ ми предаде, че не желаела да я безпокоя повече. — Джони спря, пресуши бирата, взе чашата на Франки и с поглед я попита дали желае още едно питие.

— Аз ще донеса. Ти продължавай да говориш.

Джони я последва в кухнята, но не подхвана отново историята си, докато тя не приготви питието си и не му подаде бутилка бира. Когато я вдигна към устата си, Франки забеляза, че ръката му трепери. Побърза да остави чашата си на масата, отиде при него, обви ръце около кръста му и притисна глава до гърдите му.

— Не е нужно да ми казваш нищо повече.

Джони я отблъсна нежно, ала когато заговори, в тона му нямаше нежност.

— О, да, мила моя, нужно е. Та аз едва започвам. Ще чуеш цялата история. — При тези думи се засмя, ала в смеха му нямаше веселие.

— Джони, не ми се сърди — тихо го помоли Франки.

Веждите му отскочиха нагоре.

— Да ти се сърдя ли? За какво?

— Добре, няма нищо. Просто ми се стори ядосан.

— Наистина съм, но не на теб. Може би на живота. Или на съдбата. Или може би на онези двама мръсници на празненството, които толкова ме вбесиха и накараха всичко от миналото да изплува.

— Стига, Джони. Не е нужно да чувам нищо повече.

— О, да, скъпа, ще чуеш, така че по-добре ме остави да продължа, става ли?

Тя кимна, но се отдръпна от него, взе чашата си и се върна в дневната. Този път, вместо да седне на дивана, Франки грабна една възглавница, изрита обувките си и се настани на пода.

Джони приседна на ръба на масичката за кафе пред нея.

— Джийн Роуз беше моята първа любов, Франки, но тя няма нищо общо с това, което съществува помежду ни. Разбираш го, нали?

Погледна го, изненадана от нежния му тон и засрамена от сълзите, които потекоха от очите ѝ.

— Не плачи.

— Аз... съжалявам — промърмори Франки, остави чашата си и зарови лице във възглавницата. След миг му прошепна да продължава.

— Бях ѝ сърдит, мислех, че иска да ме накаже, защото не бях отстъпил пред желанието ѝ, но тя ми липсваше и през май се обадох на Еди с молба да отиде в ресторанта и да поговори с нея. Той ми се обади и ми съобщи, че Джийн Роуз вече не работела там. Ходил и в къщата на родителите ѝ и узнал от тях, че живеела с някакъв тип в

караваната му. Вероятно щях да забравя цялата история, ала Еди все пак я открил. Тя не го пустила да влезе. Само го помолила да ми предаде, че вече е твърде късно. Разбира се, той ми каза още доста неща.

— Какви например?

— Ами например, че имала грозна синина на окото си и че от задната част на караваната се чувал плач на бебе.

— Бетани — промълви Франки.

— Бетани. Изглежда тя е знаела, че е бременна, когато се върнах в колежа. Затова е искала да се оженим веднага.

Както и да е, щом се върнах у дома, отидох да я потърся. Тя ми се разкрещя да се махам и да я оставя на мира. Умолявах я да ме изслуша, но тогава новият ѝ приятел се върна и започна да сипе всякакви заплахи. Реших, че е по-добре да си тръгна и да се върна, когато няма да е там. Все още я обичах и знаех, че детето е мое, макар че тя не ми го каза. Същия следобед, преди да се видим, майка ѝ ми съобщи, че имам дъщеря.

Джийн Роуз ми се обади на следващия ден. Плачеше истерично. Полицията бе арестувала Майк Алварес — типа, с когото живееше. За наркотици. Притежаване, търговия и така нататък. Продажната цена на дозите, които намерили в караваната, била около пет хиляди долара.

— Значи това е връзката — ахна Франки.

— Да, но с това историята не приключва. Става много по-добре... или по-зле, зависи откъде ще го погледнеш.

Не можех да разбера добре думите на Джейн Роуз прекъсвани от хлипането ѝ, затова я успокоих, че тръгвам към нея. Тогава ми каза, че също е в затвора. Знаех, че никога не би вземала наркотици, а още по-малко би търгувала с тях, и предполагам, че съм се засмял. Казах ѝ, че това е лудост, но преди тя да успее да ми отговори, някой ѝ нареди да затваря. Връзката прекъсна.

Отидох в полицейския участък, но не ме пуснаха да я видя. Следващото нещо, което помня, е как онзи кучи син, детективът, ме бутна по гърба. „Влез само за малко, да си поговорим“ — рече той. Казах му, че е абсурдна мисълта Джейн Роуз да има нещо общо с наркотици, но той се изхили — отвратителна злобна усмивка, която ме накара да изпитам желание да го ударя с юмрук в лицето. Заяви, че момичето било невинно и щели да я освободят, но аз не знам защо не

му повярвах. Беше гаден тип, въобще не ми хареса. Добави, че ако съм искал да ѝ помогна, трябвало да поговоря с нея и да я накарам да му разкаже всичко, което знае.

— Значи все пак са ти разрешили да я видиш?

— Да. Джийн Роуз имаше много жалък вид. Очите ѝ бяха подути от плач, само повтаряше, че ще ѝ отнемат бебето и ще го дадат в дом за сираци. Попитах я къде е Бетани и тя ми каза, че майка ѝ се грижела за нея. Закле се, че не е знаела нищо за наркотиците. Отишла да живее с Алварес само защото родителите ѝ се държали ужасно с нея заради детето.

По-късно омекнали и я молиха да се върне у дома, но точно тогава Еди я потърсил и тя била толкова засрамена от всичко, че останала при Алварес, надявайки се, че ще се откажа от нея.

Разказах всичко на полицаите. Онзи умник — кучият му син Боб Бауърс — не каза нито дума. Само продължи да се люлее на пети и се взираше в мен, сякаш бях някаква гнилоч, овоняла кабинета му. Другият — Фиц Хол — ме увери, че ще се погрижат Джийн Роуз да бъде освободена, а когато това стане, ще ми се обадят, за да я отведа у дома.

— И направиха ли го?

Джони поклати глава, после я погледна и Франки видя сълзите в очите му. Надигна се, обви ръце около врата му и го прегърна с все сила.

— О, Господи, Джони, недей. Просто го забрави. — Изправи се и му помогна и той да стане. — Хайде да си лягаме.

— Моля те... — започна Джони, но не довърши, защото отвън се хлопнаха врати на кола.

— Аз ще отида да видя. Ти ме чакай тук — рече Франки и забърза към предния прозорец. Притисна се към стената и надзърна леко през стъклото. Едва не се отпусна на пода от облекчение, когато позна двамата униформени мъже. Телохранилите държаха за каишките големи германски овчарки.

— Всичко е наред — каза тя на Джони, когато се върна в дневната. — Дошли са хората, които Уим е изпратил. Страхувах се, че пресата може да ни последва, и помолих Мин да му се обади и да го помоли да изпрати някой от охраната си. Те са довели и кучета, така че никой няма да може да мине покрай тях или да прескочи оградата;

както много добре си спомням, че направи един мой познат. — Последното бе изречено през тих смях. Франки се надяваше това да му помогне да се отпусне и поне малко да се освободи от напрежението, но напразно. Джони сякаш не я чу. — Хайде, Джони, нека да си лягаме.

Като кученце, което са плеснали, за да го подканят, Джони се изправи и я последва. Приседна на ръба на леглото, но не помръдна и не понечи да се съблече. Вместо това продължи историята си все едно не ги бяха прекъсвали. Франки тихо седна до него.

— Държаха я цели двадесет и четири часа, както е по закон — рече той. — Тя ми се обади същата нощ. Крещеше по телефона: „Взеха ми бебето, Джони! О, Господи, те ми я взеха!“ Попитах я кой е взел детето и тя ми отговори, че били от „Социални грижи“. Детектив Бауърс я уведоми, че Бетани ще бъде настанена в дом за сираци. Казал, че никой съдия в страната няма да позволи едно бебе да остане с майка наркоманка. Умоляваше ме да отида у тях и да разбера къде са отвели Бетани. Обеща ми, че ще се срещнем там.

Исках да отида да я взема. Бях много разтревожен за нея. Струваше ми се, че не е на себе си, но тя твърдеше, че ще се оправи веднага щом разбере къде е бебето ѝ. Повтаряше: „Моля те, моля те, моля те...“ Отново и отново. Каза, че все още ме обича, молеше ме да ѝ помогна да си върне дъщерята. Тогава сме щели да бъдем заедно. Преди да затвори, извика отново: „Не съм направила нищо лошо, Джони. Кълна се в Бога! Трябва да ми повярваш. Обичам те, Джони. Трябва да ми повярваш.“ Успокоих я, че ѝ вярвам и че ще открием Бетани и всичко ще бъде наред.

След десет минути бях в къщата на майка ѝ, а бебето си беше там, заспало в люлката. Побеснях. Не можех да повярвам, че полицаи са способни на подобна низост. Когато разказах всичко на родителите ѝ, баща ѝ също побесня. Майка ѝ се опита да ни успокои. Нали най-важното е, че Джийн Роуз ще се прибере у дома, че бебето е тук и всичко ще се оправи, убеждаваше ни тя.

Франки усети как в гърдите ѝ се стяга възел, погледна го и видя сълзите, надвиснали от дългите му мигли. Пресегна се, хвана ръката му и я стисна. Вътрешно изтръпна от думите, които знаеше, че ще последват.

— Така и не успя да се прибере. После свидетелите заявиха, че е карала с много над позволената скорост. Един мъж твърдеше, че скоростта била повече от сто. Каза, че изпреварвала всяка кола на магистралата. Тъкмо задминавала един пикап на завоя, когато насреща ѝ изскочила цистерна. Дватама с шофьора на цистерната били убити на място. Мъжът, покрай когото минавала, успял да спре, но колата му била обхваната от пламъците, когато цистерната избухнала. Прекара няколко месеца в болницата.

— О, Господи, Джони! — ахна Франки, а ръката ѝ се стрелна към устата. От очите ѝ внезапно рухнаха сълзи. — Толкова съжалявам.

Той избърса своите сълзи с опакото на ръката си, изправи се и свали сакото си.

— Ченгетата, Бауърс и Хол, дойдоха на погребението следващата седмица. — Обърна се към Франки и разтърси глава. — Трябваша им шест проклети дни, за да освободят тялото за погребението. Можеш ли, по дяволите да повярваш на това?

С вик, който заседна на гърлото му, Джони разкъса ризата и копчетата се разхвърчаха във всички посоки. Погледът на Франки се спря на малкия кръгъл медальон, който той винаги носеше на шията си. Д.Р.

— Д.Р. — прошепна Франки. — Джийн Роуз. Винаги съм смятала, че това са твои инициали. Значи тя ти го е дала.

Той поклати глава.

— Не. Майка ѝ ми го даде на погребението. Бил е неин. Подарък от родителите ѝ по случай дипломирането.

— Колко трогателно от нейна страна — тихо рече Франки.

— Сигурно много те харесват.

— Тогавя ме харесваха повече, отколкото сега.

— Затова ли не виждаш Бетани по-често? Какво се е случило между теб и родителите на Джийн Роуз?

— Нещо се случи, но не между нас.

— Разкажи ми — задавено промълви Франки и избърса сълзите си с пръсти.

— Бяхме на гробището. Валеше. По дяволите, валеше като из ведро. — Той се засмя. — Знаеш ли, винаги съм смятал, че във филмите на погребенията все вали, защото така хората изглеждат поуплашени и тъжни, но през живота си съм бил на три погребения и на

трите валеше като из ведро. Тъкмо си го помислих, когато двамата детективи се появиха.

Не ги видях, че приближават, в противен случай щях да се махна, преди да са казали каквото и да било. Еди сигурно е предусетил опасността, защото сграбчи ръката ми и силно я стисна. Каза ми да не им обръщам внимание. Тогава чак осъзнах, че са там.

Франки видя как ръцете му се свиха в юмруци.

— Двамата застанаха на няколко метра от ковчега ѝ. Онзи, който се казваше Хол, поднесе съболезнованията си и аз съм сигурен, че наистина съжаляваше, но другият — Бауърс — просто си стоеше, гледаше към мен и се полюляваше на пети, както онзи ден в кабинета си. Помня, че каза: „Да, Парис, твърде жалко за детето. Кога, по дяволите, тези шибани деца ще се научат...“

Не успя да изрече нищо повече. Аз го ударих. Той беше около десетина сантиметра по-висок от мен и затова се изненадах, когато юмрукът ми го повали. Падна по гръб. Чух как главата му се удари в ковчега, но не знаех колко силно. Една от месинговите дръжки се бе забила в основата на черепа. Беше мъртъв.

— О, Господи! — ахна Франки. — О, Господи, Джони, ти си го убил?

— Да, убих го.

— Какво... какво се случи след това?

— Обвиниха ме в предумишлено убийство. Адвокатът ми успя да докаже непредумишлено. Обявиха ме за виновен и ме осъдиха на три години затвор. Съдията промени присъдата на три години условна.

— Затова не можеше да дойдеш в Калифорния преди ноември.

— Да. Хубава история, нали?

Франки се плъзна от края на леглото, коленичи пред него и сложи главата си в скута му.

— Шт. Не говори повече за това. Не и тази вечер. Нека си легнем и просто да се прегърнем. Да забравим за миналото. Да забравим за случилото се тази вечер. Нека за няколко часа се преструваме, че сме само ние двамата на тази земя.

Джони вдигна главата ѝ, обхвана лицето ѝ в шепи и я целуна. Тя усети върху устните си вкуса на сълзите им и за първи път разбра какъв яростен гняв е изпитал, застанал до ковчега на мъртвата си

любима. В този миг и Франки изпита същия гняв и бе обхваната от омраза към онези, които го бяха накарали да страда.

Десет минути по-късно двамата бяха в леглото, притиснали телата си. Тази нощ не се любиха, просто лежаха един до друг и се държаха за ръцете, докато Франки не помисли, че е заспал, и се обърна. Втренчи се в тъмнината, а след малко на устните ѝ затрептя лека усмивка, когато тялото му се сгуши до нейното. Взе ръката му и я стисна силно. След няколко минути той прошепна в ухото ѝ:

— Ти си единствената друга жена, в която съм си позволявал да се влюбя.

Тя отново почувства напиралците в очите ѝ сълзи. Приблужи ръката му към устните си и целуна дланта му. Искаше да му каже колко много означава за нея признанието му, ала риданията, заседнали в гърлото ѝ, ѝ пречеха. След няколко минути чу равномерно му дишане и разбра, че е заспал. Една сълза се търкулна и попи във възглавницата и Франки осъзна, че думите не бяха необходими.

Не знаеше още колко дълго остана будна в мрака, опитвайки се да подреди обърканите си мисли, но накрая задряма.

От време на време чуваше в просъница други коли да спират пред къщата ѝ, приглушени гласове. Значи е била права. Медииите вече бяха надушили историята. Но какво можеха да узнаят? Нищо. Само това, че Джони Парис е имал разправия с някои от гостите си. Сега много по-добре разбираше колко далеч се простираха силата и влиянието на Уим. С тази увереност най-после се успокои и потъна в сън — тайната на Джони нямаше да излезе наяве.

16.

Следващата неделя — вечерта, когато се върна в къщата си в Бел Еър след кратко пътуване до Паристън — Джони завари Франки да го чака. Усмивката, с която я поздрави, беше топла и приветлива.

Франки се надигна от дивана, където вече два часа с тревога очакваше пристигането му. Бързо прекоси стаята, обви ръце около кръста му и го привлече към себе си за целувка.

— Вече започвах да се тревожа.

— Съжалявам. Бабата и дядото на Бетани ми позволиха да прекарам с детето почти целия ден. Тръгнах веднага, след като я закарах у тях. Искаш ли да излезем да хапнем нещо?

— По-късно.

— Защо не сега? Умирам от глад. Изчакай ме само да се измия, да си сменя ризата и ще можем да излезем. Имаш ли някое място наум?

Франки въздъхна и поклати глава. Трябваше да му каже нещо важно, но защо, по дяволите, да не го отложи с още няколко минути.

Остана права, докато го чакаше да се преоблече. Беше твърде нервна, за да седи на едно място.

През първите дни, последвали скандала на празненството по случай рождения ден на Уим, Джони беше тих, отнесен, а онзи поглед на преследвано животно, който бе изчезнал през последните няколко месеца, отново се бе завърнал в очите му. Единствената реакция на случилото се, се изявяваше в играта му. Франки никога не го бе виждала толкова страстно и докрай да се вживява в ролята си, да пресъздава такива силни чувства. Все пак постепенно тя успя да прогони болката от оживелите спомени и малко по малко Джони започна да се усмихва, а през последните дни в зелените му очи все по-често проблясваха весели искри. А сега трябваше да му каже за таблоидите, които щяха да излязат утре.

Едва не подскочи, когато чу стъпките му зад гърба си.

— Какво не е наред? — попита той.

Младата жена се завъртя на пети и се усмихна насила.

— Джони, трябва да поговорим. Аз...

Не можа да довърши. Погледът му попадна на първата страница на вестника, която бе оставила на масичката за кафе.

„Убиецът на полицай, Джон Парис, замесен в новогодишен скандал“ — тръбеше сигналният брой.

— Джони... — Франки млъкна. Нямаше смисъл да се опитва да смекчи удара. Очите му набързо пробягаха по няколко реда, преди да вземе следващия вестник. Преглеждаше един по един грозните уводни заглавия и с всяка изминала секунда лицето му потъмняваше. Вдигна единия вестник към нея и я погледна въпросително.

— Имаме служба, която получава сигналните броеве. Тази сутрин ги изпратиха на Уим. Уейн Стейси, нашият завеждащ връзки с обществеността, завъртя няколко телефона. Очевидно „Ю Ес Ей Тудей“ утре също ще публикува историята. В „Ел Ей Таймс“ или още не са подушили нищо, или просто изчакват, но дори в момента тези да са най-лошите, можеш да бъдеш сигурен, че ще има и други.

— Но как е станало? Нали ме увери, че Уим ще потули скандала с Парди и Малкъмб...

— И той така мислеше. Наредил е на неколцина от хората си да разберат откъде е изтекла информацията, но какво значение има? Историята вече излезе наяве. Сега ще трябва да съсредоточим усилията си върху това да обърнем станалото в наша полза.

— И как, по дяволите, ще го направим? Господи, Франки, прочете ли тези?

Тя кимна.

— Разбира се, но всичко е наред. Тази сутрин се видях с баща си. Срегнахме се с Уейн. И Ейми присъстваше. — Сви извинително рамене. — Съжалявам, но като твоя агентка тя има право да знае.

— Защо не ми се обади? — попита той.

— Търсихме те, Джони. Обадихме се на Еди. Никой не отговори. Не можехме да чакаме. Пресата щеше да се нахвърли върху нас. Трябваше да бъдем готови с отговорите.

Джони се отпусна на дивана.

— И сега какво? Не можем да ги обвиним в лъжа. Сигурен съм, че който и да е съобщил историята на тези... на тези клюкари, сигурно е проверил фактите.

— О, да, фактите са горе-долу точни. Има някои преувеличения и тук-там изкривяване на действителността, но повечето е вярно.

— Защо не отговори на въпроса ми? Как да се справя с това? Какво, по дяволите, да им кажа?

— Виж, знам, че не очаквахме това да се случи. Разбирам и колко много държиш да остане в тайна, но след като вече е излязло наяве, трябва да го обърнем в своя полза.

— И чия беше идеята? Да не би великият бог сам да се е досетил за всичко?

Франки почувства как в гърдите ѝ пламна гневна искра, но побърза да я потуши. Разбира се, Джони беше разстроен. Чувстваше се предаден. Ала тя трябваше да го накара да проумее, че в момента е много важно да действат.

— Ако имаш предвид Уим, не, не е той... Той беше не по-малко вбесен от нас, но осъзна, че нямаме друг избор, освен да обърнем играта в наша полза, да представим всичко така, сякаш нарочно сме искали всичко да излезе наяве.

Джони не отговори, а само се взираше в нея. В очите му просветна първата искра на обвинението. Франки забързано заговори, решена да го накара да одобри идеята.

— Виж, скъпи, това не е краят на света. Вече преживяхме най-лошото. — Тя спря, пое дълбоко дъх, но, не успя да се овладее и смени темата. — Искаш ли да ти донеса бира, или предпочиташ нещо по-силно?

— Просто ми кажи какво сте намислили — изрече той с напрегнат глас.

Франки заобиколи масичката за кафе и седна до него. Сложи ръка на бедрото му и му се усмихна. Опита се да му вдъхне кураж с поглед.

— Както вече ти казах, Уим беше бесен. Искаше да отсече, нечия глава, Джони, и това със сигурност не беше твоята. Не беше особено доволен от мен, задето не му бях казала нищо.

Джони погледна синия костюм, с който бе облечена, сякаш го виждаше за пръв път.

— Значи си дошла тук направо след срещата с татенцето.

— Недей, Джони. Не ставай зъл. Разбира се, че дойдох направо тук. Искан да ти кажа всичко колкото е възможно по-скоро.

— Да, но все още нищо не си ми казала.

— Налага се да направим единственото нещо, което ни остава. Ще измъкнем максималното от тази история, ще я раздухаме, ще изградим образа на лошото момче, сякаш това не е нищо друго, а само изкуствено създаден образ за пред публиката. С други думи, ще ги обезвредим, като сами разпалим пожара.

При тези думи Джони трепна, а когато отново заговори, гласът му беше тих като този на Уим, когато беше ядосан.

— И чия беше тази идея?

— Ами, моя, разбира се. Аз съм най-близка с теб. Аз убедих Уим и останалите, че това е единственият начин да спасим кариерата ти. О, не се тревожи, ще оправим тази работа с „убиеца на полицаи“, ще изиграем картата с твоята мъртва любима. Ще излезеш от тази история по-чист от водата. Милиони хора ще гледат на теб като на герои, а в същото време ще създадем пословичния образ на лошото момче, по който жените от цял свят си припадат.

Джони дълго мълча, а когато заговори, заяви, че може би все пак ще пийне една бира. Франки го последва в кухнята.

Остана на прага, докато той вадеше бирата от хладилника, опитвайки се да отгатне реакцията му. Не успя и леко окуражена, продължи с подробностите:

— Ще се свържем с тези медии, в които имаме доверие, Джони. Искам да ги подгоня в правилната посока. Знаеш — интервюта с Еди и може би с родителите на Джийн Роуз. Дори бих искала да направя няколко снимки на Бетани.

— Не забърквай дъщеря ми в тази история!

Франки отстъпи назад.

— Добре. Сигурно си прав за това. Ние не искаме...

Той остави бутилката на плота. Стъклото шумно изтрака. После пристъпи към нея с увереността на хищник, който знае, че плячката няма да му избяга.

— А сега ще чуеш какво искам аз — започна той с тих глас. — Искам да си събереш нещата — всичките дрехи, които са в гардероба в спалнята, четката за зъби и гримовете. Не забравяй дори компактдискете си, само и само по-скоро се махни от къщата ми!

— Джони, моля те. Не съм виновна за случилото се. Просто правя това, което е необходимо, за да превърнем трагедията в нещо,

което ще работи в наша полза. Знаеш, че не бих разказала на никого за Джийн Роуз. Аз те обичам. Ти също държиш на мен и ме харесваш. Дори си мислех, че си влюбен в мен. Не е ли така?

Джони сведе глава и тежко въздъхна. Остана дълго замислен, после отново я погледна. В очите му блестяха сълзи и Франки изпита желание да го прегърне да му каже колко много съжалява, че се налага да постъпят по този начин, ала той не ѝ позволи.

— Да съм влюбен в теб? Не. — Прокара пръст по лицето ѝ. — Ти си най-красивата жена, която съм срещал. — Дланите му обхванаха лицето ѝ. — Освен това притежаваш изумителен интелект... ти си блестяща, талантлива жена. — Сетне постави длан на гърдите ѝ. — Но тук, Франки, е празно. Няма нищо. Как мога да обичам една жена, която няма сърце?

По страните му се стичаха сълзи, ала той не ги избърса. Продължи да се взира в нея с измъчените си зелени очи.

— Така че, моля те, Франки, просто се махни от живота ми. — Внезапно се изсмя. — Предполагам, че всъщност няма да изчезнеш съвсем от живота ми, нали? Ще трябва да довършим филма, както и доизграждането на новия ми образ. Ще се видим утре на снимачната площадка, става ли?

Франки никога не бе вярвала, че някой може да я нарани така. Стори ѝ се, че той бе пробол сърцето ѝ с остър нож — болката не би могла да бъде по-силна и мъчителна. Отвори уста, за да каже нещо, ала забрави мисълта си. Усети как устните ѝ треперят. Изправи несъзнателно рамене и вдигна брадичка, както правеше като дете, когато се преструваше, че изобщо не я боли от пренебрежението на баща ѝ.

— Ако нямаш нищо против... ще изпратя някой да прибере нещата ми след ден или два.

Почти изтича от кухнята обратно в дневната. Огледа се за чантата и ключовете си и ги грабна от полицата на камината. Без да се обръща назад, излезе от стаята, прекоси коридора и отвори предната врата. Но щом я хлопна зад гърба си, се облегна изнемощяло на нея и отчаяно захлипа. Даде воля на сълзите, които възпираше до този миг. Притисна длани към очите си, борейки се с пронизващата болка, причинена от жестоките му думи. Остана дълго така. После се изправи и пое дълбоко дъх.

— Днес е много важен ден за мен — прошепна тя. — Днес трябва да се науча да живея без Джони.

Джони беше сам в просторната си дневна и за кой ли път препрочиташе украсените и изопачени истории. Когато денят започна да отстъпва пред мрака, той не включи светлините, а остана да седи все така, вперил поглед в нищото. В съзнанието му отново и отново като грамофонна плоча се превърташе разговора му с Франки.

Повярвай, че Уим няма нищо общо с идеята да се използва трагедията от миналото и да я обърнат в своя изгода. Но всъщност не беше работа на Уим да измисля разрешение на проблемите. Това правеха онези, които работеха за него. Франки не го беше разочаровала. Както винаги, неговата умна и изобретателна дъщеря бе намерила правилния изход от ситуацията.

Спомни си светлосиния костюм, който носеше. Една от нейните одежди, подходящи за дъщерята на най-влиятелния мъж в Холивуд. Притежаваше цял гардероб с дрехи, които обличаше единствено за представленията пред баща си. Веднъж се бе пошегувал на тази тема. Тя се бе засмяла, но не бе отрекла.

— Да, по дяволите! — беше заявила с донякъде отбранителен тон. После го поведе към спалнята си и отвори вратата на гардеробната. — От тази страна е колекцията на Франсин Монтклеър. Но ето тук... — Един по един взе да вади скъпите маркови тоалети. — Тук имаме Валентино, Ив Сен Лоран, Бил Блас, Боб Маки, Джанкарло Фере и прочее. Но без значение кой е дизайнерът, всички те са част от колекцията на Уим Монтклеър. По-точно, това са тоалетите, подходящи за дъщерята на великия продуцент. Това не съм аз, но се очаква от мен да ги нося и аз съм се приспособила към тези изисквания. И защо не — ти самият знаеш колко елегантен е баща ми. Мамка му, та той може да накара и Джордж Хамилтън да изглежда раздърпан и немарлив. Както и да е, това е компромис, който постигнахме преди години. Всяка връзка се крепи донякъде на компромиси. Дори тази между мен и теб.

— Тя влезе в гардеробната, която всъщност представляваше малка стая, и извади една сатенена рокля. — Само за да ти докажа тезата си, това е първата от колекцията за Джони Парис. Не исках да ти я показвам преди премиерата на филма следващата седмица, но сега се надявам да разбереш, че правя компромиси за двамата важни мъже в

живота ми. Ако се обличах заради Уим, щях да избира нещо по-семпло, но щом ще придружавам най-сексапилния мъж в Холивуд, трябва да съм сигурна, че ще бъда в центъра на вниманието му. Компромиси, любов моя. Те карат света да се върти.

Ала Джони си даваше сметка, че въпросът не бе единствено в компромисите. Ставаше дума да им играе по свирката. Бе казала, че е повярвала в чувствата му към нея. Той я излъга, отрече истината, но нима имаше някакъв избор?

Франки бе признала любовта си към него и Джони вярваше, че наистина го обича, ала не и по начина, от който той се нуждаеше. Почти си бе позволил да повярва в любовта им, в една връзка, която беше по-важна от всичко друго на този свят. А сега бе подложена на изпитание. Не той бе избрал това изпитание, но в крайна сметка всичко се провали. Заровете бяха хвърлени и когато паднаха, тя избра да застане на страната на другия играч.

Бе съсипан от разкритията в пресата. Смъртта на Джийн Роуз и злощастното убийство на детектива от полицията представляваха един кошмар, който едва не го беше погубил. Навремето, вестниците в Аризона качиха тиража си до един милион благодарение на подробностите за трагедията. Но тогава той беше само един младеж от малък провинциален град и много скоро историята бе изместена от други новини.

Сега обаче бе знаменитост. Този път медиите бяха във вихъра си. Щеше да му се наложи да изпита отново болката, която смяташе за отдавна забравена. И други хора щяха да бъдат засегнати. Дядо му, родителите на Джийн Роуз, може би дори дъщеря му. Но Джони можеше да го преживее. Беше оцелял от мъчителните и разкъсващи болки, когато раните му бяха пресни, щеше да преживее и отварянето на старите белези.

Това, което не можеше да прости, беше предателството на Франки. „О, да, Франки — помисли си младият мъж, — знам чия е била идеята да изиграем това представление, независимо от цената, която трябва да се плати, знам и защо.“ Взе бутилката с бира, която вече се бе стоплила, и вдигна тост в тъмнината в чест на бившата си любовница. „Само се надявам татенцето да разбере колко много го обичаш, Франки. Надявам си той да заслужава всичко това.“

С въздишка, побрала цялата му болка и горчивина, той взе телефона и се обади на Еди. Разтърка веждите си, докато чакаше някой да го вдигне.

— Кой, по дяволите, ни причини всичко това? — изрече на глас.

Уим се питаше същото.

— В това няма смисъл, Уейн — заяви той на мъжа, седнал срещу него. — Не мога да си представя кой от гостите на онова празненство ще спечели, като се разрови в миналото на Джони.

Уейн, който бе почти на същата възраст като Уим, излъчваше нещо момчешко, което заличаваше голяма част от петдесет и няколкото години, които тежаха на плещите му. Беше дребен мъж — малко над метър и шестдесет, пясъчнорусата му коса беше гъста и малко по-дълга, отколкото повеляваше последната модна линия, но именно младежките черти на лицето му създаваха впечатлението, че наскоро е прехвърлил тридесетте. В училище винаги го пренебрегваха при избора на президент на ученическия съвет, учителите някак не го забелязваха, макар че имаше отлични оценки, момичетата не му обръщаха внимание, а треньорите никога не го включваха в състава на отборите. Уейн бе приел това презрително отношение като лична обида и се бе заклел един ден да покаже на целия свят на какво е способен. И го бе направил, ставайки директор на една от най-престижните фирми за връзки с обществеността. Уим Монтклеър беше един от най-влиятелните му клиенти. Уейн Стейси веднъж бе заявил на един от своите заместници, че когато Монтклеър ти каже да скачаш, по-добре е да скачаш достатъчно високо. И го бе заплашил, че в противен случай лично той ще му намери една от най-високите сгради и ще го принуди да скочи. Всички знаеха, че Уим не е от хората, които дават втори шанс. В тази минута Уейн гледаше през прозореца и се чудеше дали скокът от третия етаж, където се намираше кабинетът на Монтклеър, е достатъчен за целта. Нямаше отговорите, които клиентът му очакваше, и за разлика от Франсин Монтклеър не беше сигурен, че успешната кариера на Джони Парис може да бъде спасена след жестоката атака, която щеше да очерни образа на младия актьор.

— Е, няма ли какво да кажеш? — попита Уим.

Уейн сви рамене.

— Съжалявам, Уим, както вече знаеш, лично прегледах списъка с гостите веднага след като тази сутрин ми се обади по телефона. Повечето от поканените много пъти са ставали жертва на таблоидите и биха отминали с усмивка подобна история. Лиз Смит и Барбара Уолтърс са били единствените представители на медиите, ала нито една от тях не би могла да участва в това.

Уим извади една пура от полираната махагонова кутия върху бюрото, взе малките златни ножички и със застрашителен жест отрязва края ѝ. Погледът му не се отделяше от лицето на мъжа, седнал насреща му. Лиз Смит беше една от най-известните водещи на клюкарска рубрика в бизнеса. Тя се ровеше из мръсотията с не по-малко усърдие от конкурентите си, но ако смяташе да опише епизода на партито, статията ѝ щеше да се появи още на следващия ден. Освен това, когато скандалът се разрази, тя вече си бе тръгнала, за да хване самолета за Ню Йорк. Колкото до Уолтърс, нейната почтеност беше пословична.

— Не ставай смешен. И двете са доверени приятелки. Ако онази пепелянка Ариана Франк не беше извън страната, щях да знам откъде е изтекла информацията. Нейната рубрика „Заедно с Ариана“ ми е причинила доста неприятности в миналото. Но кой е тогава? Някой се е раздрънкал и е пратил жадните за кръв хиени да се ровят в миналото на Джони.

— Може би всичко е просто съвпадение — предположи Уейн.

— Искам да кажа, че не можем да бъдем сигурни дали има връзка с инцидента на тържеството.

— Не вярвам в съвпаденията — твърдо отсече Уим. — Съвпаденията се случват единствено в слабите криминални филми.

Уейн примирено сви рамене.

— Добре, да предположим, че някой от присъствалите на празненството е разгласил историята, а след това е убедил онези чакали да ровят в миналото на Парис. И какво от това? Не виждам как бихме могли да го открием. Дъщеря ти беше права, когато каза, че най-важното в момента е да обърнем всичко в наша полза. Вложили сме доста пари в това момче. Според Франсин, печалбите от „Дим“ са надминали и най-оптимистичните очаквания, но вие имате договори с него за още два филма. Обмисляли ли сте възможността да се позовете на моралната клауза? Така можете да анулирате договорите.

— Това ли предлагаш?

— Не непременно — отвърна Уейн, опитвайки се да потисне желанието си да се раздвижи на стола. Чувстваше се като прикован под неподвижния втрещен поглед на великия мъж.

— Просто това е една възможност.

Уим се облегна назад, кръстоса крака и всмукна дълбоко от пурата. Диамантеният пръстен, който носеше на безименния си пръст, проблесна на светлината на настолната лампа върху бюрото. Устните му бавно се разтеглиха в усмивка.

— Нека ти припомня една история, която си чувал и преди, Уейн, скъпи приятелю. Когато преди двадесет и седем години напуснах Англия, решен да започна тук, в Щатите, аз имах доста скромен опит като европейски продуцент, впечатляващ гардероб, три милиона долара и този пръстен. Скромният опит ми осигури срещите с важни хора. Гардеробът ми привлече вниманието им. Парите осъществиха проектите ми. — Той отново всмукна от пурата и бавно изпусна дима. — Този пръстен не ми даде нищо. Той само ми напомняше, че човек има приятели, има и врагове. И не бива да забравя нито едните, нито другите. Джони Парис е добра инвестиция, ако не позволим тази бъркотия да му попречи.

А аз няма да позволя това да стане. И знаеш ли защо? Защото е приятел на дъщеря ми. Аз имам дълъг списък от врагове, Уейн, и дамата, която ми даде този пръстен, го оглавява. Нося го, за да не го забравям никога. Винаги се грижа за враговете и за приятелите си.

— Да, сър — избъбри Уейн.

— Ще разбере кой е пуснал тези лешояди по дирите на Джони. Можеш да бъдеш сигурен, че той ще се измъкне от тази каша.

— Като направи онова, което дъщеря ти предложи? Да бъде представен като герой и бунтовник — образ, който ще допадне на почитателите му?

— Да, освен ако ти не предложиш нещо по-добро.

— Не, мисля, че нейното предложение е отлично. — Уейн се изправи. — Ако това е всичко, по-добре да подгоня хората си да действат. — Протегна ръка. — Ще бъдеш ли на разположение, ако се наложи да се посъветваме с теб?

Уим стисна ръката му, но не стана.

— Разбира се. Само си свърши работата както трябва. Искам всичко да бъде под контрол.

Уейн се спря до вратата.

— Ако разбереш кой се опитва да унищожи момчето, обади ми се. Мен също ме бива в очернянето и унищожаването. Дори ще го направя безплатно.

Уим тихо се засмя, ала очите му останаха сериозни.

— Не се съмнявам, че ще го открия, но мисля, че лично ще го унищожа. — А мислено добави: „Не прощавам на онези, които посягат на нещо мое.“

Тия Барлоу се бе излегнала в шезлонга. Държеше в ръката си две снимки.

— Виждаш ли изобщо някаква прилика между тях, Паджи^[1]?

Сисели Алингтън или Паджи, както я наричаха, въздъхна тихо и покорно се надигна от стола зад бюрото, за да погледне снимките. Погледът ѝ мина от едната снимка на другата, после поклати глава.

— Не съвсем. Разбира се, и двамата са необикновено красиви. Но с изключение на това, не виждам друга прилика. Защо? Ти откриваш ли?

— О, предполагам, че няма, не и в буквалния смисъл. Очите на Уим са толкова тъмни и бездънни. Докато този младеж Парис гледа много по-открито. Но и двамата притежават един и същ жаден поглед. Ще откриеш, че в очите и на двамата е стаен гняв, ако се вгледаш по-внимателно. — Поклати глава, сякаш се опитваше да проумее нещо, после пусна снимките на пода и се протегна. Скръсти ръце в скута си, затвори очи и въздъхна доволно. — Ако беше актриса като мен, Паджи, щеше да усетиш приликата. Това щеше да улесни работата ти, както и моята.

Жената, съгласила се да помага на прочутата актриса да напише автобиографията си, изсумтя недоволно.

— Не е моя работа да виждам каквото и да било. Аз съм тук, за да разкажа историята, която ще ми продиктуваш.

Прочутият някога смях на Тия сега беше стържещ и писклив.

— Напълно вярно. Тогава позволи ми да ти обясня защо си приличат. Това е по-скоро въпрос на усещане, отколкото на физическа прилика, както сама забеляза. Разбира се, и двамата са необикновено красиви, както всеки глупак може да види, но и манекените са красиви.

Уим и Парис притежават онова рядко обаяние, което привлича хората. От тях се излъчва сила, която е едновременно смущаваща и привличаща, също както светлината привлича нощната пеперуда. Но в същото време у тях се крие онази уязвимост, която събужда майчинския инстинкт у всяка жена. — Отвори рязко очи. В тях проблесна омраза. — Но те са опасни. Била ли си някога в джунглата, Паджи? — Отново се разнесе сухият, стържещ смях. — Разбира се, че не си била. В живота ти никога не е имало нищо вълнуващо, освен пристрастеността ти към хазарта. Но няма значение. Говорех за джунглата, нали?

Тя наистина е невероятно вълнуваща. Там има толкова много великолепни цветя, разнасят се такива екзотични ухания, а кристалносините води на водопадите са наистина запленяващи. Човек забравя опасността и това може да се окаже фатално. Мъжете като Уим и този млад мъж са едновременно изкусителни и опасни. Надявам се, че Франсин не е прекалено влюбена в него, Паджи. Не искам да я нараня, но по-добре да я отърва от него, преди да успее да я завладее изцяло. Иначе тя няма да може да се бори с отровата му.

— Все още се притеснявам, че Уим ще открие кой ти е казал за този Парис, Тия. Той ме смята за своя приятелка. Няма да престана да се тревожа, докато не завърши тази книга и не си възстановя загубите от хазарта с парите, които издателят ни плаща.

Тя отново се засмя, извърна се леко настрани и взе снимката на някогашния си любовник.

— Разбира се, че ще открие. Веднага щом прочете книгата, ще разбере кой ми е казал. Но засега ти продължаваш да си негова доверена приятелка. А той ти вярва, скъпа Паджи, защото смята, че ти също като него ме мразиш с цялото си сърце. Тъкмо заради това продължаваш да получаваш покани за неговите приеми и вечери в затворен кръг.

Веждите на Паджи се смръщиха още повече, докато обмисляше забележката на сестра си.

— Уим не греши, Тия. Аз наистина те мразя. Страстно. И искрено му се възхищавам, много държа на него. Той беше много добър с мен, когато теб не те беше грижа дали съм жива или мъртва. Презирам се и се мразя за това, което му причинявам. — Погледът ѝ стана гузен. — Той ще поиска да ми отмъсти, когато тази книга излезе.

— Разбира се, че ще го направи, но преди всичко Уим е бизнесмен. Ще разбере, че не си имала друг избор, освен да приемеш предложението ми. — Усмихна се и въпреки че лицето ѝ носеше белезите на годините, в него за миг се мярна онази ослепително красива жена, която някога беше. — Моля те, не се притеснявай толкова, мила моя Паджи. Какво друго би могла да сториш? Ние сме едно семейство, а кръвта вода не става, нали? Освен това кой друг щеше да ти плати два милиона долара за шест месеца работа?

— Ти никога не си била доволна от живота си, нали, Тия? Въпреки всичката си слава, богатство и красота, ти винаги си искала повече. Знаеш ли, някога ти завиждах. Когато бяхме деца и ти се преструваше, че не съм ти сестра, защото бях толкова безцветна и обикновена, аз дори не ти се сърдех. Просто исках да бъда като теб. — Когато погледна сестра си, лицето на Паджи се изкриви от отвращение, по-силно от всякакви думи, после се извърна към прозореца, сякаш поглеждаше в миналото. — Когато се запознах с Харли, той почти не ми обърна внимание, докато не му казах, че моята сестра е прочутата Тия Барлоу. Разбира се, не ми повярва. Но аз имах снимки на нас двете. Никога не си го знаела, нали? Пазех това доказателство през всички тези години, когато ти твърдеше, че си единствено дете. Харли се ожени за мен само за да бъде по-близо до теб. Можеш да си представиш колко бе разочарован, когато осъзна, че ти не искаш да имаш нищо общо с нас. Междувременно аз бях доволна да бъда негова съпруга, да имам титла. Лейди Сисели Алингтън. Винаги съм харесвала как звучи.

— О, престани да се самосъжаляваш. Какво ти донесе тази титла? Само дългове, когато започна да залагаш и да играеш на комар.

— Аз не изпитвам съжаление към себе си, но бих искала Франсин да знае, че съм ѝ леля.

— Срещата си момичето. Тя има циничен език и е толкова досадно лоялна към баща си, че прилича на тренирана маймунка. Освен това, я се погледни. Мислиш ли, че тя ще се гордее, ако разбере, че патетичната ниска жена, която собственият ѝ съпруг нарича Паджи, защото е толкова дебела, колкото Франсин висока, е нейна роднина?

— Ти си жестока жена, Тия, винаги си била зла. Дори нашата майка, мир на праха ѝ, накрая се срамуваше от теб. А бедната малка невинна Джорджет. Защо тя...

— Достатъчно! Не ти плащам, за да бъдеш моята съвест. Тук си, защото единственият талант, който притежаваш — ако не се брой уменията ти да изпадаш във финансови затруднения, — е начинът, по който си служиш с думите.

— О, да! — засмя се Паджи с горчив смях, в който прозвуча осъдителна нотка към самата нея. — Аз съм талантива писателка. По целия свят има издадени милиони бройки от книгите ми, а ето докъде съм паднала.

— О, моля те, спести ми театралниченето, мила моя Паджи. Книгите ти се продаваха в скромни тиражи през петдесетте и шестдесетте години, ала времето на сладникавите мистерии отдавна отмина. Освен това трябва да признаеш, че нито един от „буламачите“, които си сътворила, не е бил толкова пикантен и вкусен, както историята, която пишеш в момента.

— Всъщност ти помагам да разрушиш живота на Уим и този на дъщеря му, Тия. Нима това ни най-малко не те притеснява?

Тия повдигна вежди и присви очи към сестра си.

— Толкова си драматична, скъпа. Може би трябваше да последваш примера ми и да станеш актриса. Аз не искам да разруша живота им. Просто смятам да кажа истината за нашата връзка. — Отпусна се назад с доволна въздишка и скръсти ръце в скута си. — Е, предполагам, че ще изпитам известно задоволство, когато великият мъж се сгромоляса от пиедестала, където го е поставила дъщеря му, след като тя узнае, че именно той е виновен за смъртта на бедната си сладка съпруга. Но в крайна сметка той ще се върне при мен.

Паджи не можа да потисне смаяното си възклицание.

— Да се върне при теб? Нима вярваш в това?

— Разбира се. Нима ще има друг избор? Когато целия свят му обърне гръб, кой друг ще му остане?

— А не ти ли е хрумвало, че по-скоро ще те убие?

Този път в смеха на Тия прозвуча онази мелодична нотка, която някога бе пленявала почитателите и по целия свят.

— Мен? Не ставай смешна. Той ме обича толкова силно, колкото ме мрази. Що се отнася до теб...

Паджи потрепери.

— Не искам и да си помисля какво ще стане, когато разбере, че съм излъгала, за да потвърдя твоята история. — Пръстите ѝ

затрепериха върху клавишите, тя ги отдръпна и ги притисна силно към корема си. — Не мисля, че ще мога да го погледна в очите, Тия, ако той ме призове в съда. Не ще мога да седя там, докато онези негови тъмни очи ме пронизват, не ще съумея да излъжа, заявявайки, че съм присъствала на раждането на Франсин, а след това и на смъртта на Джорджет.

— Глупости! Уим Монтклеър никога няма да призове теб или който и да било друг в съда. Но дори и под клетва, ти пак ще излъжеш, Паджи. Ще излъжеш, дори и да продадеш душата си на дявола, защото тъкмо за това ти плащам. Всеки друг би могъл да ми помогне да напиша тази книга. А има и такива, които с радост ще изрекат някоя и друга малка лъжа за парите, които плащам. Ти не си незаменима, скъпа сестричке. Не го забравяй.

Паджи отново потрепери от студенината в тона на възрастната актриса, но сведе поглед и се опита да се успокои. Тия беше права. Щеше да излъже и щеше да продължи да лъже, защото спасението ѝ зависеше от това. Взе бележника си и потърси мястото, до което бе стигнала. Постави пръсти върху клавишите на клавиатурата, но гласът на Тия я спря.

— Забеляза ли пръстена, Паджи? — Тия потупа с нокът гланцираната фотография, която държеше в ръка. — Нямах представа колко съм доволна, че той продължава да го носи.

— Отбележи си, скъпа. Искам да включа тази история в книгата си. — Усмихна се, погледна Уим още веднъж, после остави снимката в скута си. — Това се случи през един от онези летни дни, няколко месеца след смъртта на Джорджет. Тогава вече ме мразеше. Но знаеш ли, че в същото време продължаваше да ме обича? Доказа ми го, като през онзи ден дойде при мен. — Засмя се тихо. — О, аз не бях сигурна, че ще дойде. Извиках го, но трябва да призная, че изобщо не вярвах, че ще дойде. Ала той дойде. Седях точно зад същото бюро, зад което в момента седиш ти, и пишех дневника си. Може би още тогава съм имала смътната идея някой ден да напиша тази книга. По-скоро да, доколкото си спомням. Бях купила този великолепен пръстен за него.

[1] Padgy (англ.) — дунда. — Б.пр. ↑

17.

Лондон, Англия, 1964 г.

С писалка в ръка Тия се втренчи през прозореца. Какъв красив ден, твърде прекрасен, за да стои човек затворен вкъщи. Може би покъсно ще се поразходи из градината, но засега... Насочи вниманието си към дневника с тиха и замислена въздишка.

„Мога да си припомня съвсем ясно, сякаш всичко се е случило вчера, онази бурна зимна нощ, когато се прибрах у дома след снимките на «Чадърът». Беше много късно и аз бях сигурна, че Джорджет и слугите са заспали. Но със същата увереност знаех, че моят прекрасен Уим ще ме чака. Въпреки факта, че взимаше прекалено на сериозно учебните си занятия, той винаги очакваше завръщането ми както вярното куче очаква любимия си господар.

Намерих го в салона, седнал на пода на няколко метра от бумтящия огън в камината. Не ме чу, когато влязох, така че имах на разположение няколко минути да го наблюдавам свободно. О, какво прекрасно създание бе той! Очите му бяха вперени в това, което четеше, а гъстите му дълги мигли хвърляха сенки върху страните му. Единият му крак бе изпънат, а другият свит в коляното, докато се бе надвесил над работата си. Припомних си желанието, което ме връхлетя. Дългите му елегантни пръсти понечиха да обърнат страницата, но се спряха. Той усети присъствието ми и вдигна глава. Усмивката му беше топла, приветлива и сърцето ми се сви както винаги. Той все още не беше напълно възмъжал. Само на седемнадесет години. Но аз бях толкова силно влюбена в него.

Попитах го над какво работи, но той само поклати глава. Отдавна бил приключил с учебните занятия и в

момента четял сценария, който агентът ми бе изпратил.

Коленичих на пода до него и поисках да узная мнението му. Без да се колебае, той взе сценария. Изражението и тонът му бяха толкова убедителни, когато заяви, че трябва да приема ролята, и аз изпитах нещо странно и вълнуващо, нещо, което не мога да опиша с думи дори и след всичките тези години. Чувството приличаше на онова смущаващо вълнение, което обзема човека, когато му предсказват бъдещето.

Попитах го кое по-точно в този конкретен сценарий го е убедило, че тази роля е добра за мен. Той ме изгледа продължително с онзи негов доста заплашителен поглед и отвърна убедено: «Това не е роля за звезда, каквито са всички твои роли, Тия. Но ролята на Една е най-доброто, което някога ти е било предлагано. Няма значение, че в кастинга ще участват всички други звезди в Англия, а името ти няма да е изписано в началото на филма. Ако изиграеш Една, за теб ще говорят десетки години наред.»

Не знам защо го послушах. Може би се дължеше на увереността в собствената му преценка, може би само защото исках да го развеселя. Чувствах, че започва да се отдалечава от мен, и може би съм сметнала, че това ще ни сближи. Но той се оказа толкова прав. Една Файн ме направи велика звезда, която засенчи светилата преди мен и тези, които ми бяха съвременнички.

Това беше началото на деловото сътрудничество между мен и Уим. През това лято той стана мой менажер. След това мой съпродуцент. Той притежаваше онази рядка способност да разбира филмите, нюх към сценария, умееше да предсеща таланта и имаше вродената дарба на редактор. Негово дело бяха последните детайли във филмите ми, които им извоюваха такъв успех. Преди да замине за Щатите, за да получи образование по филмово изкуство, той заяви, че желае да продуцира само онези филми, в които главната роля се изпълнява от Тия Барлоу. Това бе първата ми грешка — да му позволя да ме напусне. Разбира се, когато се върна, нещата вече се бяха

променили. Беше пораснал прекалено много, за да мога да го задържа, и се нуждаеше от изява на таланта си.“

Спря да пише, докато търсеше подходящите думи, и погледна през прозореца. Видя Уим, който тъкмо излизаше от колата си. Значи той все пак дойде. Не беше сигурна, че предупреждението, което му отправи заедно с поканата, щеше да бъде достатъчно, за да го накара да дойде.

Бързо затвори дневника си, с който се бе занимавала през почти цялата сутрин, и го прибра в едно от чекмеджетата на бюрото. Заклучи и пхна ключа в джоба си точно в мига, в който се разнесе входният звънец. Хвърли припрян поглед към огледалото, оправи косата си и извика на камериерката, че тя ще отвори.

Макар че го беше видяла през прозореца, все пак дъхът ѝ секна, когато отвори вратата и застана пред него. Господи, колко беше красив! В очите ѝ запариха сълзи, когато видя отвращението в погледа му. За пръв път емоциите ѝ бяха искрени, ала тя не му го каза. И без това нямаше да ѝ повярва. Поздрави го с онази блестяща усмивка, която бе неотделима част от славата ѝ, така както и безспорният ѝ талант.

— Уим, скъпи, толкова съм ти благодарна, че можеш да ми отделиш няколко минути.

— Точно с толкова разполагаш, Тия. Утре сутринта отплавам за Щатите и трябва да се погрижа за още доста неща, преди да замина.

— Да, разбира се. Моля те, заповядай.

Поколеба се за миг, преди да го последва, когато той мина покрай нея и по навик се насочи към салона, където бяха, прекарвали толкова много вечери заедно в онези отдавна отминали дни. Само за секунда почти повярва, че Уим наистина бе дошъл при нея, за да остане, ала подобни фантазии бяха много опасни. Не биваше да забравя за плана си, план, който се надяваше един ден да го накара да признае поражението си и да я допусне отново в живота си като партньор в работата и в любовта.

Тия беше облечена в дълъг сатенен пеньоар, който прикриваше пораженията, нанесени от годините върху някога съвършеното ѝ тяло. Но докато сядаше, остави нарочно дрехата да се разтвори и да открие

все още идеалните ѝ изящни глезени. Поне те бяха удържали победа над битката с времето.

— Моля те, моля те, скъпи, седни. Нека поговорим няколко минути. Кой знае дали някога ще се видим отново.

— Ако си спомняш, само преди няколко месеца се заклех никога повече да не те видя — отвърна Уим. Очите му бяха студени и твърди, но седна на дивана срещу нея. Малка победа, тъй като приседна на ръба — знак за краткотрайността на посещението му. — Каза, че се отнася за спешна работа. И така, какво има, Тия? Мислех, че адвокатите ни са уредили всички подробности относно разтрогването на нашето делово сътрудничество. Или греша?

Тия сбърчи нос с отвращение.

— Разбира се, че не. Каква отвратителна работа, партньори като нас двамата, които винаги са работили в такъв синхрон, да слагат край на връзката си. Но не за това те помолих да дойдеш. — Засмя се и размаха срещу него ръката си, чиито пръсти бяха обсипани с пръстени. — Изпратих ти повече от десетина съобщения. Постъпи много лошо, като не отговори на нито едно от тях. Кажи ми защо дойде днес?

Уим въздъхна нетърпеливо.

— Мислех, че е очевидно. Както вече ти казах, в бележката се казваше, че се отнася за нещо спешно. — Понечи да се изправи, но Тия махна с ръка да остане седнал. Учтивата ѝ маска леко се пропука.

— Не се дръж високомерно с мен, Уим Монтклеър! Седни. Най-малкото, което можеш да направиш за мен, е да ми отделиш няколко минути от скъпоценното си време. Нали не си забравил, че парите, които си прехвърлил в Щатите, са пари, които аз съм спечелила за теб.

— Значи за това било всичко? Просто искаш още веднъж да ми напомниш за моя вечен дълг към теб. Добре, благодаря ти, Тия. Е, това ли е всичко?

Тия пое с усилие дъх. Внезапно почувства огромна умора.

— Не, Уим, отново не ме разбра. Знам, че си ми благодарен, задето те прибрах у дома си като дете, че ти позволих да станеш част от професионалния ми живот. Не моля за твоята благодарност. Искан да те видя от месеци, след като Джорджет... след смъртта ѝ, да ти кажа колко страдам за онова, което се случи. Нямах представа колко много съжалявам, задето през онази нощ дойдох в дома ви. Отново и отново прехвърлям всичко в ума си. По-добре да не бях идвала. Да не те бях

повикала в стаята си, когато помислих, че тя е заспала. Поемам цялата отговорност за нещастното стечение на обстоятелствата. Трябваше да ти го кажа. Но след като ти не отговори на нито едно от съобщенията ми, започнах да се страхувам, че ще се наложи да живея с вината си, без да мога да изкупя поне част от нея с признанието си. След това Паджи дойде да ме види миналата седмица. Спомена, че си продал къщата си и ще отведеш Франсин в Америка.

— Да — отвърна той. — Не мога да остана в Англия. Спомените са прекалено горчиви. Но това едва ли те изненадва.

— Да ме изненадва? О, не. Не съм мислила за това. Предполагам, съм смятала, че също като мен ти винаги ще бъдеш тук. Това е нашият дом.

— Твоят дом, Тия. Никога не е бил мой. Не и в действителност.

— Но ти си роден в Лондон, както и аз. Само защото си останал сирак не означава, че не си англичанин.

— Мразя Лондон. Всъщност мразя цяла Англия. Тази страна никога не е била добра към мен. В Калифорния се чувствах у дома си много повече, отколкото тук.

— Ах, да, предполагам, че и за това съм виновна аз. — Почувства как в очите ѝ запариха сълзи и побърза да ги изтрие, докато ставаше. Прекоси стаята, взе малката кутийка за бижута от бюрото и му заговори през рамо. — Сега Паджи ме мрази не по-малко от теб, знаеш ли го? Затова дойде да ме види. Искаше да позлорадства за твоя успех и за твоето бягство, както тя го нарече.

— Тя не знае как е умряла Джорджет, ако това искаш да ме попиташ — рече той. — Както и на всички останали, и на нея ѝ беше казано, че племенницата ѝ е починала от усложнения вследствие на тежко раждане, от което така и не е могла да се възстанови.

Тия се извърна с лице към него и се подпря на ръба на старинното бюро.

— А, но тя знае за теб и мен и подозира, че по някакъв начин и дъщеря ми е разбрала. И тъкмо заради този удар в нейното състояние не е имала сили да се пребори с болестта. Не я разубедих. — В този миг сълзите потекоха от очите ѝ, но тя не ги възпря. Вдигна предизвикателно брадичка и впери огромните си блестящи очи в него. Треперещите ѝ устни бавно се извиха в прочутата ѝ неустойима

усмивка. — Помислих, че ако ѝ кажа истината, ти ще изпълниш закана си и ще ме убиеш.

— Много умно от твоя страна.

— Трябва да те предупредя за скъпата си сестра, Уим. Не бива да вярваш на Паджи. Тя ме мрази по други причини, които нямат нищо общо с отношенията помежду ни. Винаги ме е ревнувала. Не го казвам, за да се хваля. Просто констатирам един факт. Каза ми, че ти е уредила срещи с някои от влиятелните хора в Холивуд, хора, които тя смята за свои приятели, но които са я приели в своя кръг само защото е моя сестра.

— Тя ми помогна, когато животът ми беше много труден — тихо рече Уим. Лицето му бе невъзмутимо и не изразяваше нищо. — Аз не забравям хората, които са били добри към мен, Тия. Паджи заслужи моето приятелство. Може би е спечелила приятелството и уважението на онези влиятелни хора, за които спомена.

— Аз също бях добра към теб, Уим — заяви Тия, без да обръща внимание на последните му думи.

Той се усмихна — бавна и подигравателна усмивка.

— И аз ти отвърнах с лоялността си, Тия. Но се отнасям по същия честен и безкомпромисен начин и към предателството. Никога не го забравям.

Тия избърса сълзите от лицето си и го дари с ослепителната си усмивка.

— Струва ми се, че усетих заплаха в думите ти, скъпи, но ще я пренебрегна. Помолих те да дойдеш, защото имам подарък за теб. Разбираш ли, знам, че ме мразиш, но съм уверена също така, че любовта и омразата понякога са толкова преплетени, че е много трудно да отделиш едното чувство от другото. Пък и да си призная, предпочитам да съм твой враг, отколкото да ме забравиш.

Уим отвори кутийката, но очите му не издаваха мислите му. Все пак Тия, която го познаваше по-добре от всеки друг, много точно се досети какви са чувствата му, докато той изваждаше пръстена във форма на подкова и го плъзгаше на пръста си. Платиненият обков подчертаваше блясъка на повече от четирикаратовите свършени диаманти с прекрасен цвят и изключителна чистота. Докато гледаше как пръстенът искри върху загорелия му пръст, Тия изпита искрено удоволствие от избора си.

— Исках винаги да ме помниш — промълви тя.

— Това ти го обещавам.

— Добре, в такъв случай ти казвам сбогом. Дано да имаш безопасно пътуване, скъпи Уим.

— Не попита за Франсин — каза той, преди да си тръгне. — Не се поинтересува как се справя тя, след като изгуби майка си.

Тя сви рамене.

— Бебетата съумяват да оцелеят, правят го много по-добре от възрастните. Освен това би ли отговорил на въпросите ми за нея дори и да те бях попитала?

— Не — призна той.

— Е, в такъв случай какъв смисъл би имало?

— Права си, но за теб и без това никога не е имало смисъл, нали?

— О, не, скъпи. Ако беше така, сега нямаше да се сбогувам с теб.

На вратата Уим се извърна още веднъж.

— Не беше изненадана, че приех подаръка ти. Не се ли страхуваше, че ще го хвърля в лицето ти? Спомняш си, че се заклех да те убия, ако те видя отново.

— Не, не бях изненадана и да, вече го обсъдихме, много добре си спомням заплахата ти.

— Тогава защо е този подарък?

Тя го погали по бузата, а ръката ѝ се задържа, макар че усети как челюстта му се стегна при докосването ѝ.

— Е, аз съм много горда с теб. За миг си помислих, че няма да попиташ и в такъв случай щях да бъда лишена от един от своите най-велики монолози. Някога с теб бяхме великолепни любовници — ти и аз. Познавахме всеки сантиметър от телата си. А сега сме врагове. Но независимо дали сме любовници или врагове, ние много си приличаме. Нито един от нас не прави нещо наполовина. Ще бъдем също толкова опасни като врагове, както бяхме и като партньори. Като доказателство за думите си ще ти кажа, че се застраховах и документирах всяка подробност от нашия живот през последните няколко години, включително и трагичната смърт на дъщеря ми. Дадох го на адвоката си с условието да го отвори, ако умра от нещо друго, освен от някоя естествена болест. Винаги ще те обичам, скъпи мой. Давам ти този пръстен, за да не ме забравиш никога. Винаги когато го

погледнеш, ще си спомняш за мен и ще се молиш за моята безопасност и дълъг живот.

— Ще мисля за теб, Тия — отвърна Уим с глас, който по-скоро приличаше на дрезгав шепот.

След като той затвори вратата зад гърба си, Тия притисна длани върху нея, после оброни глава на гърдите си. Докато слабото ѝ тяло се разтърсваше от риданията, триумфът ѝ се смесваше с агонията. Вяръваше, че той не само щеше мисли за нея, но и един ден същият този пръстен щеше да го доведе обратно. Нямахше да я забрави и щеше да се върне. В това беше напълно сигурна.

18.

Франки се връщаше, превъзмогнала болката в сърцето си, готова да моли, да се унижава, да целува, ако се наложи, неговия сексапилен сладък задник. Намръщи се, когато зави по улицата, от която преди три седмици бе потеглила, вярвайки, че е за последен път. Не смяташе, че някога ще дойде отново, ала истината бе, че не можеше да живее без него. Нещо повече — не можеше да понесе да бъде край него, когато той се държеше така, сякаш тя въобще не съществуваше. На снимачната площадка той изпълняваше заповедите ѝ като послушен ученик, решен да не отговаря на учителя си до завършването, дори и това да го убие.

Първоначално бе силно наранена от неразумното му поведение и реши да му покаже, че изобщо не се нуждае от него и че дори не ѝ липсва. Ала това беше преди да осъзнае колко я нараняваше подобно съществуване.

На сутринта след гневната им раздяла той пристигна на снимачната площадка точно в уречения час, подхвърли едно небрежно: „Здравей“ и изчезна в караваната си. Играта му през този ден беше безупречна както винаги, ала тя не искаше да го признае. Изискваше снимането на нов и нов дубъл, крещеше обиди, тормозеше го, дори търсеше подкрепа от останалите актьори и екипа. Но сякаш нищо не беше в състояние да го изкара от релси и в края на деня тя успя да настрои срещу себе си дори най-верните си почитатели.

Към края на втората седмица беше отслабнала с почти три килограма. Може би това не беше чак толкова много, ала тя и без това беше слаба и знаеше, че продължава да слабее. Мамка му, дрехите ѝ висяха като в онези реклами за отслабване, в които показваха как жените изглеждат преди и след съответната успешна диета.

Но на третата седмица Франки изгуби самообладание. Имаше опасност да надхвърли бюджета на филма. Двама от най-важните ѝ сътрудници в екипа я заплашиха, че ще напуснат. Уим идваше всеки ден на снимачната площадка. Джони продължаваше да пълни предните

страници на таблоидите, макар че този път вниманието им бе съсредоточено върху последната красавица, която чукаше — всяка вечер различна блондинка. А вчера... Вчера се осмели да доведе една от тях на снимачната площадка. Това окончателно я взриви. Тогава Уим за пръв път я извика настрани и пое нещата в свои ръце.

Франки слезе от количката на камерата и се нахвърли срещу Тони Колинс.

— Мамка му, за какво им плащам на хората ти, Тони? Погледни лицето му. — Посочи към Джони, който стоеше и я наблюдаваше със скръстени пред гърдите ръце. — Току-що са го пребили до смърт, а шибаните белези изобщо не са червени. Луи, подсили ги! За Бога, какво става с всички вас?

Прескочи няколко кабела и се насочи към скриптерката, която щеше да има нещастieto да бъде следващата ѝ мишена, но в последния момент рязко смени посоката.

— Ще бъдеш ли така добър да ми обясниш защо произнасяш репликите си като робот, Джони? Съпругата ти току-що ти е поставила ултиматум. Толкова ли е трудно, мамка му, да покажеш поне някакво чувство?

Джони не ѝ отговори, но смигна на Барби Бейтс — партниращата му актриса, — която се опитваше да се измъкне незабелязано от снимачната площадка, преди Франки да насочи гнева си към нея.

— Да не би да казах нещо смешно? — разфуча се Франки.

— Позволи ми да ти обясня някои основни факти, задник такъв! Изоставаме с две седмици от графика, а нехайното ти отношение праща филма ми по дяволите. Искам игра. Ако не можеш...

— По-спокойно — прекъсна я Мел Адамс, директорът на продукцията. — Джей Пи се справя отлично, но ти толкова много изнервяш всички, че никой не може да мисли, камо ли да си гледа работата. — Обърна се към Джони, без да дочака отговор. — Тя е права, Джей Пи. Онези синини не се видяха в камерата. Нека Луи ги оправи. — После нареди на гримьора: — Напудри и челото на Барби. Много лъщи.

— Кой е режисьорът на този филм, Мел? — с хриплив шепот попита Франки, задавена от унижение и бяс. — Ако искаш работата ми, можеш да го кажеш. А междувременно, да не си посмял отново да ми направиш забележка пред останалите!

Мел погледна към обувките си, преброи наум до десет и поклати глава:

— Миличка, още едно подобно избухване и можеш да си завреш камерата в хубавото малко задниче. Целият екип се бои дори да помръдне. Барби цялата трепери, а мен ме цепи ужасна мигрена.

С периферното си зрение Франки видя самодоволната усмивка на Джони. На снимачната площадка бе настанала такава тишина, че игла да падне, щеше да се чуе. Франки усети как в очите ѝ напират сълзи на безсилие, но проклета да е, ако се разплаче пред тях.

— Виж, Мел, съжалявам, ако мислиш, че правя нещата трудни за всички, но, по дяволите, никога досега в кариерата си не съм режисирала такава банда некадърници. Или ще се съобразявате с изискванията ми, или ще си наема друг екип. Ясно ли е?

— Да, госпожо, ясно ми е. Напускам. Сега на теб ясно ли ти е? — Мел не дочака отговор, извърна се на пети и се запъти към вратата.

— Чудесно! И гледай вратата да не те удари по задника! — изкрещя Франки. Направи няколко крачи в полукръг и огледа свирепо смълчаната група. Всички гледаха навсякъде другаде, но не и към нея... с изключение на Джони Парис. Той не отместваше поглед от лицето ѝ. Франки не му обърна внимание и се извърна към актрисата, изпълняваща главната роля. — Престани да си подмокряш гащите всеки път, когато трябва да снимаш някой епизод с Парис, Барби. Дай му телефонния си номер. По дяволите, чукайте се в почивките. Но когато си пред камерата, не желая диалогът да прилича на секс по телефона. — Поклати глава. — Господи, та той води кукличките си на снимачната площадка. Не разбра ли, че не се интересува от теб?

Понечи да се отдалечи, все още мърморейки и клатейки глава, но Джони я настигна, сграбчи я за ръката и я извъртя с лице към себе си.

— Виж, Франки, ако имаш някакъв проблем с мен, изкарай си го на мен. С държанието си се излагаш и ненужно обиждаш хората. — Не повиши глас, тонът му бе любезен и дори изпълнен със съжаление.

Сълзите, които пареха под клепачите ѝ, заплашваха да рукнат всеки миг. Не, нямаше да се разплаче пред него.

— Мамка ти, Парис! — изсъска Франки и измъкна ръката си. Направи три крачки, но се спря и се обърна. — От сега нататък присъствието на външни хора на снимачната площадка е забранено! Разкарай приятелката си. Или може би по-точно е да кажа приятелките

си. Ако не се лъжа, тази май не е същата, която доведе миналата седмица, нали? Никой не е впечатлен, Джони. Най-лесната работа е да си намериш някое хубаво парче за чукане. Доколкото зная, в Холивуд няма обявена възбрана върху секса.

— В такъв случай, защо не направиш услуга на всички и не си намериш едно парче за чукане?

Никой не чу размяната на реплики. Джони говореше тихо, а гласът на Франки се бе снижил до задавен шепот, но всички чуха оглушителната плесница, която му зашлеви тя.

Джони не помръдна. Франки ахна смаяно, изумена от реакцията си, но бързо се съвзе. Впери в него кръвнишки поглед.

— Нещо друго? — попита тя с блеснали от сълзи очи.

Джони отвори уста, за да, проговори, но един глас отляво го изпревари:

— Върви при Луи, за да ти оправи грима, Джей Пи — каза Уим. — Трябва да поговоря с режисьора.

Уим се отдалечи, без да каже дума на дъщеря си. Франки огледа екипа си, страните ѝ пламнаха от срам, а сълзите потекоха от очите ѝ. Извърна се и бързо ги избърса. Всички в големия хангар изведнъж се разшумяха и побързаха да си намерят работа. Франки въздъхна сподавено и тръгна след баща си.

Той я чакаше на долното стъпало на караваната и, отвори вратата и я последва вътре.

— Искаш ли сода? — попита, след като затвори вратата.

Франки не отговори на въпроса му.

— Защо го направи? Това е моят филм. Накара ме да изглеждам като глупачка.

— Мисля, че ти го постигна успешно доста преди аз да се намеся.

Франки понечи да възрази, да защити наранената си гордост, но изведнъж усети, че всички сили са я напуснали, и уморено се отпусна на дивана.

— Откога си там?

— Достатъчно дълго, за да видя как ненужно оскърбяваше хората от екипа. Между другото, Мел си промени решението относно напускането.

— Значи Великият татко спаси снимачния ден — саркастично промърмори младата жена.

— Този път — да.

Дъщеря му не отговори, подпря лакти на коленете си и отпусна глава върху тях.

— Значи съм уволнена, така ли? — попита след минута.

— Ти си добър режисьор, Франки. Повече от добър, ти си един от най-талантливите режисьори в наши дни. Но ако продължаваш по този начин, няма да можеш да си намериш екип, съгласен да работи с теб. Имаш доста приятели в бизнеса, но напоследък много бързо си печелиш врагове.

— Всичко е с краката нагоре — опита се да се защити тя. — Изоставаме с графика и разходите започват да надхвърлят заплануваните. Не мислиш ли, че трябва да се вземат драстични мерки?

Изненада се, когато видя как очите на Уим гневно блеснаха. Той рядко показваше чувствата си. Франки изпъна рамене и леко вдигна брадичка.

— О, виждам, че не си съгласен. Значи смяташ, че аз съм виновна за всичко, така ли?

— Ах, Франсин — тихо промълви той. Рядко използваното рождено име показваше, че в момента те вече не бяха режисьор и продуцент, а баща и дъщеря. Франки осъзна, че най-после бе получила така желаната от него бащинска реакция, за която мечтаеше от дете. Беше се борила за одобрението му, за гордостта му, за любовта му. Но успя да спечели единствено разочарованието му.

— Ще се извиня — сковано прошепна младата жена.

— Оправи нещата с Парис — кимна той. — Не ти казвам да се връщаш в леглото му. Досещам се, че в момента това е невъзможно. Не знам какво се е случило помежду ви, но е очевидно, че любовната ви история е приключила. Никога не съм се бъркал в личния ти живот, Франки. И не смятам сега да започвам. Но професионалната ни връзка е нещо съвсем различно. Оправи нещата със звездата си. Ако не го направиш, няма да мога повече да те ангажирам като режисьор. Нямам избор. Твърде много свестни хора ще бъдат засегнати от пожара.

Франки не отговори. О, как искаше! Искаше да му изкрещи, да му каже, че ако той някога се бе намесвал в личния ѝ живот, ако се бе

интересувал поне малко от него, то може би сега професионалната ѝ идентичност нямаше да бъде заплашена. Ала не посмя. Той беше Уим Монтоклеър, най-могъщият човек в Холивуд. Той беше всичко, което имаше.

И сега отиваше да „оправи“ нещата с Джони.

Даде мигач и намали, за да завие наляво и да поеме по алеята за коли пред къщата му. В този миг отсреща се появи друга кола, която се размина на косъм с нейната. Франки зърна бегло младата жена зад волана. Същата, която през деня беше на снимачната площадка.

Е, поне Джони щеше да бъде сам.

Обаче грешеше.

Когато спря пред къщата, видя още две коли, паркирани отпред.

Какво пък, които и да бяха посетителите му, ще трябваше да се лишат за няколко минути от компанията му, докато тя поговори с него.

Наложи се да звънне три пъти, преди вратата да се отвори.

Усмивката, която насила бе залепила на лицето си, мигом се стопи. На прага стоеше не Джони, а пищна млада жена, чиято гъста и дълга коса покриваше по-голяма част от тялото ѝ, отколкото оскъдните бикини, които носеше.

— Здравей. О, аз те познавам! Ти си Франсин Монтоклеър. Помня те от телевизионните сериали. Все още гледам повторенията. Беше наистина страхотна. Божичко, почакай само да кажа на сестра си! Тя от години е запалена твоя почитателка.

— Съжалявам. Мина известно време, откакто се снимах в сериали.

— Да, предполагам. Аз съм Ранди. Джони е в джакузито. Влизай.

Очевидно и Ранди е била в джакузито заедно с Джони, защото Франки забеляза мокра следа по красивия полиран дървен под. Намръщи се. Но водните петна са най-малката беда, помисли си тя, докато оглеждаше разпръснатите празни бирени бутилки, препълнени пепелници и разпилени дрехи.

— Ще кажете ли на Джони, че съм тук? — попита Франки.

— О, по дяволите. Защо не се присъединиш към нас? Имаме купон. Джони има достатъчно бански в гардеробната.

Франки успя да запази любезния си тон и дори изстиска една усмивка.

— Благодаря, но аз съм дошла по работа. Ако му кажете, че съм тук, няма да го задържа повече от десетина минути.

Ранди сви рамене.

— Добре, а докато чакаш, си налей нещо за пиене. Кухнята е оттук, ако предпочиташ кафе или сода. Твърдият алкохол е там в бара. А бирата е в малкия хладилник зад него.

Франки ѝ благодари, изчака я да изчезне и се огледа къде да седне. След миг се отказа и се отпусна на долното стъпало на стълбата.

Забавно, помисли си младата жена, точно там бе седнала онзи ден, когато за пръв път му каза, че го обича. Опря глава на една от колоните и въздъхна дълбоко. Затвори очи и се отдаде на меланхолията. Толкова познато чувство беше тази обгръщаща я отвсякъде тъга, помисли си тя.

— Горе има легло, ако си уморена.

Франки подскочи, когато гласът на Джони прекъсна мислите ѝ. Изправи се и се усмихна, за да бъде в тон с нехайния му поздрав.

— Звучи изкушаващо, но не мога да остана.

— Твърде сме заети, така ли?

Тя сви рамене.

— Нали ни познаваш нас, работохолиците.

— Е, по-добре да го даваш по-внимателно. Знаеш какво става с онези, които само работят и не си почиват. Сигурна ли си, че не искаш малко да се отпуснеш и да се позабавляваш?

Франки поклати глава, но този път усмивката ѝ се удаде по-лесно.

— Предполагам, че едва ли някой може да те обвини, че си скучен. Изглежда, си се научил да се веселиш доста добре.

— Да, шефе, нали все пак идеята за образа на лошото момче беше твоя. Просто се опитвам да спазвам своята част от сделката.

— Винаги си бил дяволски схватлив ученик.

От задната част на къщата, където се намираха джакузито и вътрешният басейн, се разнесе женски кикот.

— Да не би да ги чукаш по ред, Джони? — попита тя. — Като идвах, една вече си заминаваше. Какво, по дяволите, става, Джони? Групов секс?

— Виж, в момента не съм на работа, Франки. Можеш да ме заливаш с колкото искаш помия по време на снимки, но какво ще правя

в свободното си време си е моя работа.

— Не съвсем. В договора ти има морална клауза. Предполагам, че все още не си прочел написаното с дребен шрифт.

— Тогава съди ме, но първо си помисли. Ти поиска от мен да играя ролята на лошото момче, а сега ми напомняш за някакви морални клаузи. — Метна около врата си кърпата, с която се подсушаваше, и поклати глава. — Забрави. Ранди каза, че си дошла по работа. — Внезапно се ухили. — Не искам да бъда груб, шефе, но в същото време не ми се ще да оставям твърде дълго онези сладурчета сами във водата. Може някое от тях да се удави. Само си помисли какви грозни заглавия ще се появят на първите страници на вестниците!

Франки примигна, опитвайки се да превъзмогне надигналата се в гърдите ѝ болка. Той не биваше да разбере, че все още може да я наранява.

— Дойдох да се извиня, че през последните седмици се държах като кучка на снимачната площадка. — Вдигна чантата си от стъпалото, където я бе оставила, когато седна, и за свое изумление успя да се усмихне. — И така, съжалявам. Държах се като истинска кучка. От сега нататък до завършване на филма ще се постарая да се държа както трябва — рече тя и зачака. — Става ли? — додаде, когато той не каза нищо, а продължи да се взира в нея.

— Да, става.

Франки преметна чантата си през рамо и запристъпя смутено от крак на крак. Накрая му подаде ръка.

— Приятели ли сме, Джони?

Той погледна ръката ѝ, но не я пое. Вместо това поклати глава. Не беше знак, че отказва да приеме приятелството ѝ, а просто жест, изразяващ съвсем явно съжалението, което изпитваше.

— Бедната Франки. Дали някога Уим ще те остави да правиш това, което искаш?

— За какво говориш? — гневно попита тя.

— Всички тези... извинения. Това е идея на Уим, нали? Добре, както вече ти казах, приемам извиненията ти. Това ще ти даде възможност да си поемеш глътка въздух и да зарадваш своя старец. А сега, ако ме извиниш, гостите ми ме очакват.

— О, така ли го наричате напоследък? — язвително подметна тя, мразейки се за въпроса.

— Франки...

— О, майната ти, Парис! — Завъртя се на пети и закрачи към вратата. Тъкмо я отвори, когато той извика след нея:

— Франки!

Тя се поколеба, но не се обърна да го погледне.

— Харесва ми.

Младата жена въздъхна дълбоко.

— Кое?

— Идеята да бъдем приятели. В скоро време няма да ходя никъде, както и ти. Ще трябва да се виждаме всеки ден на работа, поне през следващите няколко седмици. След това ще снимаме друг филм, така че ще бъдем заедно още месеци. Междувременно ще продължим да се срещаме и извън работа. Ще бъде добре да знам, че имам приятел, на когото мога да кажа „здравей“, когато съм излязъл някъде сам.

Франки внезапно се разхлипа, но проклета да е, ако му позволеше да го разбере. Успя да се засмее почти нормално.

— Не мисля, че има кой знае какъв шанс за това. Имам предвид това, че ще си сам.

— Хей, човек никога не знае.

— Вярно, така е. Доскоро.

— Франки! А какво стана с приятелството?

— Хм, да, разбира се. Довиждане, приятелю. — Не дочака отговора му. Сълзите я задавиха и се боеше, че всеки момент ще се разреве на глас. Едва успя да се качи в колата и сълзите потекоха по страните ѝ. Удари с длан волана и завъртя ключа на стартера. Не видя, че Джони стои на прага и я наблюдава. По дяволите, едва виждаше пътя пред себе си през пелената от сълзи.

През следващите две седмици Франки удържа на думата си, но това ѝ струваше много нервно напрежение. Испита огромно облекчение, но и бе напълно изтощена, когато най-после приключиха със снимките на филма. Хвърли се в довършителните работи със страст и желание, но когато редактирането приключи, а звуковите ефекти бяха добавени, както и последните детайли, тя се прибра в къщата си в Малибу, където напълно рухна.

През следващите три дни почти не ставаше от леглото, освен, за да си намаже някой и друг сандвич с фъстъчено масло и да изпие бутилка минерална вода. До следващия уикенд не се срещна с никого.

През този период на самоналожена изолация не бе приемала и никакви телефонни обаждания. Сега се обади на телефонната служба, която записваше съобщенията за нея. Звънна на Ланс. Бъркок, един оператор и приятел, когото не беше виждала повече от година.

— Какво става? — попита Франки, когато той вдигна телефона.

— Не е кой знае какво. Просто чух, че през следващите няколко седмици си свободна, а аз си взех почивка няколко дни. Помислих, че може да се видим и да излезем някъде.

— С удоволствие. Какво ще кажеш за довечера? Имаш ли нещо специално предвид?

Ланс ѝ каза, че неколцина техни общи приятели ще излязат да вечерят в клуба на Били Рийдс.

Прозвуча ѝ чудесно и Франки се съгласи да се срещнат в клуба в девет.

Тя беше в празнично настроение и бързо се превърна в душата на компанията, развличайки всички със забавни истории по време на вечерята. Тъкмо беше по средата на една от най-смешните си случки, когато зърна Джони да влиза в ресторанта. Този път позна жената, обесила се на ръката му. Мириам Вон Джой, едно от големите имена в бизнеса през последните години и една от най-старите приятелки на Франки.

Франки не се запъна нито за миг, докато разказваше историята си, но веднага след като всеобщият смях заглъхна, тя поиска дай дадат сметката.

— Какво ще кажете да отидем някъде другаде да потанцуваме?

Компанията се съгласи и след по-малко от десет минути се запъти към вратата.

Франки въздъхна с облекчение, когато се озова отвън. Нито Джони, нито Мириам се опитаха да ги спрат.

Но следващия следобед тя отново се натъкна на него. Този път беше с две приятелки в един от елегантните и модерни ресторанти и се наслаждаваше на порция чили — специалитет, с който заведението бе прочуто. Когато Джони влезе отново подръка с Мириам, Франки измърмори само: „Мамка му!“, остави лъжицата и избърса устата си.

— Момичета, мисля, че изгубих апетит. Ще отида да се поразтъпча из магазините по „Родео Драйв“. Някой иска ли да ме придружи?

Двете жени си размениха многозначителни погледи и побързаха да приключат с обяда си.

Същата вечер Франки реши да остане Малибу. Обади се на Румър, която току-що се бе върнала, ѝ я покани да хапнат в „Бо Риваж“.

— Нека да бъде „Ла Скала“ и ще си имаш компания. Прекарах четири месеца в Италия, но все още не мога да се наситя на италианската кухня.

— Винаги си била лакомница! — засмя се Франки. — Спомняш ли си онази година, когато бе полудяла по зелените маслини с пълнеж? Тогав ядеше по цели бурканчета.

— О, Господи, Франси, не ми напомняй. Само като си помисля за тях и ми се повдига.

— А как ще се облечем? — попита Франки.

— Ще се докараме.

Двете имаха късмет, че можаха да намерят свободна маса. Сякаш всички знаменитости, живеещи в Малибу, бяха избрали този ресторант да вечерят, реши Франки. Спря се поне десетина пъти, за да размени целувки и поздравя. Там беше Джони Карсън със съпруга си, който преди време беше заявил, че се наслаждава на пенсионирането си, но сега изглеждаше доста изнервен от скуката. Даян Канън вечеряше заедно с агента си. Джони Мичъл седеше до Дженифър Джоунс. На друга маса се виждаше Барбара Стрейзънд с петима от най-близките си приятели и колеги. Единствената маса, край която Франки не спря, бе тази на Спилбърг.

След като си размениха прегръдки и целувки с Румър — според европейската мода — Франки се плъзна на мястото си, а после се наведе към приятелката си.

— Той дори не вдигна глава, когато минах покрай него.

— По дяволите, Франси, защо да го прави? Ти се държиш надменно и презрително всеки път, щом го видиш. Той наистина е готин тип. Би трябвало да му дадеш шанс.

Франки взе менюто и сбърчи нос.

— Може и да е готин тип, може дори да призная, че е шибан гений, но все пак не вярвам на мъже, които имат коса, по-дълга от моята.

Румър се засмя.

— Наистина си голяма кучка, знаеш ли? Но като заговорихме за коса, твоята е страхотна. Кога реши да я оставиш дълга? Мисля, че откакто те познавам никога не е била толкова дълга.

Франки разсеяно започна да си играе с един дълъг светлорус кичур. Раменете ѝ се отпуснаха.

— Не знам. Сигурно съм я пустила по времето, когато бях в така наречения „любовен период“. Явно съм решила да изглеждам по-женствена. Вероятно сега отново ще я отрежа, тъй като този период остана в миналото.

Румър не каза нищо, а се задълбочи в менюто. След няколко минути го остави настрана, взе вилицата си и започна да чертае с нея кръгове по покривката на масата.

— След като сама повдигна този въпрос, какво се случи между теб и най-страхотното парче на века?

— Наистина ли не си чела таблоиди, докато беше в Италия? — попита Франки, без да поглежда към Румър, а вместо това се втренчи във вилицата ѝ.

— Разбира се, че съм чела, но това все още не обяснява какво е станало помежду ви. „Интърнешънъл Интродър“ споменава за някаква разправия между режисьорката и актьора, изпълняващ главна роля във филма ѝ, както и че двамата известно време са имали страстна връзка, но това беше всичко.

Франки набързо ѝ разказа как се бе стигнало до раздялата ѝ с Джони.

— Е, това е накратко.

— Звучи така, сякаш е решил, че за теб Уим е на първо място — отбеляза Румър.

— Предполагам, не знам. Аз наистина страдах заради него, Румър. През онази нощ, когато ми разказа за Джейн Роуз, плаках заедно с него, но Уим беше прав. Ние сме вложили много пари в него и трябва да мислим за деловата страна на нещата. Уим искаше решение и аз му предложих единствено възможното. И се получи! Мамка му, през първата седмица почитателките му се утроиха. Трябваше да

наемем още една секретарка, за да отговаря на сърцераздирателните им писма.

— И как се чувства той сега?

— Джони? Страхотно. Дори повече от страхотно. Напълно се е превъплътил в образа на лошото момче, сякаш е роден за тази роля. Мамка му, не мога да отида никъде, без да се натъкна на него. Отначало всяка вечер излизаше с различно момиче, но в момента движи из града с Мириам Вон Джой. Мириам! Можеш ли да повярваш! Единствената мисъл, която има в главата си, е кой ще я чука вечерта. Господи, Румър, та той има много по-добър вкус, как може да излиза с Мириам!

Румър закри устата си с ръка и се засмя.

— Може би да, а може би не.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, най-новото лошо момче на Холивуд току-що влезе през вратата, при това не е с Мириам. Този път на ръката му се е обесила Хилари Аш.

— Хилари Аш! Сигурно се шегуваш! Та през последните пет години тя играе единствено в порнофилми! — Докато говореше, Франки проточи врат, за да види по-добре бившия си любовник с новото му гадже. После се отпусна отново на стола и изпъшка. — Видя ли? Не мога да отида никъде, без да попадна на него.

— Хилари живее в Малибу. Доколкото знам, миналата година си купи къща в нашия малък рай.

— Страхотно, няма що!

— О, я стига! Двамата с Джони бяхте обречени още от самото начало.

Франки изгледа кръвнишки приятелката си.

— Какво означава това?

— По дяволите, Франси, връзките между режисьори и актьори много рядко са сполучливи. Погледни Спилбърг и Ървинг. Ами Гулд и Стрейзънд, или Евънс и Макгро? По дяволите, погледни мен и как му беше името.

— Продължавай, сигурно накрая ще ме развеселиш — нацупи се Франки.

— И би трябвало. По дяволите, аз самата се развеселих. Току-що разбрах защо не се е получило между мен и Томас. През цялото време

си мислех, че аз съм виновна.

Франки се засмя и наистина започна да се отпуска, но разсеяният поглед на Румър, насочен точно зад нея, отново върна напрежението.

— Здравей, Джей Пи — поздрави с широка усмивка Румър. — Хилари.

— Изглеждаш чудесно, Румър — рече Джони. — Струва ми се, че докато си била в Европа, си прекарала времето си не в студиото, а по блестящите плажове на Ривиерата.

— Истина е. Всъщност няколко епизода се снимаха точно там. Не ти ли приличам на бронзова богиня?

— Ти винаги изглеждаш като богиня, сладурче — отвърна той и ѝ намигна. — Бронзова или каквато и да е.

Румър се засмя от удоволствие.

— В такъв случай ние сме чудесна двойка. Ти продължаваш да си онзи чаровен дявол с меден език. Защо не разкараш приятелката си и двамата с теб да проверим дали среброто и бронзът могат да се смесят.

Всички се засмяха, включително и сервитьорът... всички, с изключение на Франки, която едва се насили да се усмихне.

— Здравей, Джони.

— Хей, Франки, започва да ми се струва, че те следвам по петите. През последните пет дни те виждам по-често, отколкото когато работехме заедно.

Тя разбърка питието си с дългата сламка и се втренчи във вълничките в чашата.

— Забелязах. — Вдигна глава и още една принудена усмивка се появи на устните ѝ. — Е, не бихме искали да те задържаме.

— Познаваш ли Хилари? — попита той. Очевидно не бързаше да седне на масата си.

— Срещали сме се, но никога не сме имали, въ... удоволствието да работим заедно. И двете сме в един и същи бизнес, но в различни... жанрове.

— Хм, Франки. — Джони се наведе към ухото ѝ. — Прибери си ноктите, миличка. Забрави ли, че трябваше да сме приятели, а Хилари е моя приятелка.

— О, да, вероятно ме е обхванала временна амнезия. Моля да ме извините.

— Хайде, скъпи — намеси се Хилари и дръпна ръката му.

— Масата ни вече е готова.

След като двойката си тръгна, Румър се наведе и прошепна на Франки:

— Виждам съвсем ясно заглавията в „Татлър“ следващата седмица: „ПАРИС НАВЛИЗА В ПОРНОТО!“

— Ха, ха, ха — рече Франки, но се усмихна въпреки раздражението, което изпита при появата на мъжа, за когото все още страдаше. — Всъщност не е смешно, Румър. Номинациите за „Оскар“ приближават и из града се говори, че „Дим“ е предложен за няколко награди. Сискел и Еберт предвиждат, че ще вземе поне пет, включително и вие двамата с Джони, съответно за най-добра женска и мъжка роля.

— Чух. А ти ще бъдеш номинирана за най-добър режисьор. Предполагам, че тъкмо заради това Спилбърг подчертано гледаше на другата страна, когато минахме покрай масата му. Но да се върнем на Джей Пи. Какво ще навреди поведението му на получаването на номинацията?

— Позволи ми да ти припомня, скъпа моя красива приятелко, че макар да се предполага, че Холивуд е средище на хора с либерално мислене, най-влиятелната му част се състои от група консервативни стари пуритани. А те едва ли ще погледнат с добро око, ако номинираният за главна мъжка роля актьор всяка вечер се чука с различна нимфоманка.

— Господи, Франси, ти наистина си влюбена в него, нали?

— Загрижена съм за него. Аз го открих, Румър. Това е все едно да гледаш как детето, което си родила, си пропилява живота за нищо.

— Знаеш ли какво мисля? Мисля, че твоето красиво бебе се е превърнало в чудовище, и при това ти го създаде. Нали тъкмо ти му каза да играе ролята на лошото момче, Франки.

— Добре, признавам, че беше така. Каж ми къде да намеря вълшебна отвара, която ще го превърне отново в сладко бебе.

— Е, това вече е въпрос за шестдесет и четири хиляди долара. — Румър взе менюто. — Защо да не поръчаме? Можем да продължим да си бъбрим и докато се храним.

Веднага след като сервитьорът взе поръчките им, Франки се наведе напред.

— Ами ти, Румър?

— Какво аз?

— Ти и Джони. Защо не го поканиш да излезете заедно? Вие сте приятели. Можеш да му ангажираш времето, докато не обявят номинациите. Какво мислиш?

— Забравяш, че двете с теб също сме приятелки. Най-добрите приятелки. Сигурна ли си, че искаш да изляза с мъжа, в когото си влюбена?

— Ще престанеш ли да го повтаряш! Не съм влюбена в него.

— Добре.

— Добре, какво? Добре, че ми вярваш, или добре, че ще го поканиш да излезете заедно, че ще му ангажираш вниманието?

— Второто, но, Франси, не ме лъжи, познавам те толкова добре. И не ме обвинявай, ако не се получи така, както искаш.

— Искам само да го спася от самия него. Той е добро момче, Румър. Дори не искаше да идва в Холивуд. Казвала ли съм ти го? Мамка му, той дори не възнамеряваше да остане. Просто искаше да поработи няколко години във филмовия бизнес, да спести достатъчно пари, за да проектира своята мечтана кола — автомобилното чудо на века. Не смяташ ли, че сме длъжни да го спасим от такива като Хилари Аш?

Румър се наведе през масата и стисна ръката на приятелката си.

— Смятам, че си луда по него и сърцето ти се изяжда от мъка само като си помислиш, че може да бъде наранен. И знаеш ли какво — радвам се за теб.

— Радваш се за мен? — изуми се Франки.

— Откога сме приятелки? Откакто се срещнахме в класа по актьорско майсторство. Колко станаха? Петнадесет, шестнадесет години? Ти никога не си държала на друг мъж, освен на Уим. Мисля, че най-последно преряза пъпната връв, хлапе.

— Господи, вижте я само — изигра една роля на психиатърка и започна да се мисли за такава! — засмя се унило Франки.

Румър сви рамене, но не се засегна.

— Може и да си права, но поне си признай, че Уим е центърът на живота ти откакто се помниш.

— Той ми е баща — защити се Франки.

— Хей, Франси, аз също имам баща, но целият ми свят не се върти около него. По дяволите, въобще не знам къде е. Като се замисля, дори не си спомням коя е последната му жена.

— Между мен и Уим е различно.

— Как ли не! Но вече ми се струва, че нещата се променят. И със сигурност този невероятно сексапилен, млад мъж от Аризона е съперник на Монтклеър за твоето внимание.

— Само от гледна точка на бизнеса.

В този момент Джони мина покрай тяхната маса, усмихна им се, но не се спря. И двете жени го проследиха с поглед как спря, за да поговори в Барбара Стрейзънд. От мястото си виждаха отлично усмихнатия му профил и твърдите му стегнати бедра, очертани от прилепналите джинси.

— Боже, Боже, Боже — с престорен възторг въздъхна Румър. — Моята гледна точка няма нищо общо с бизнеса. Но, Франси, сладкишче, ти току-що се сдоби с постоянен ескорт за това възхитително парче. Всъщност може дори да продължа и след нощта на награждаването.

Свирепият поглед на Франки развесели приятелката ѝ.

— Пошегувах се. Макар че след като твърдиш, че не си влюбена в него, сигурно не си против ние двамата с Джони да се опознаем интимно.

— Румър. — Тонът на Франки беше заплашителен, без следа от хумор.

В този момент пристигнаха поръчките им и Румър със сръчността на италианка зави част от спагетите на вилицата си.

— Хм, вкусно — въздъхна тя и облиза с език соса от ъгълчетата на устата си, докато очите ѝ продължаваха жадно да поглъщат Джони Парис.

— Ти си истинска кучка, Румър Дей.

— Признавам се за виновна, но, господи, наистина ще се наслаждавам на тази си задача. Освен това погледни нещата от този ъгъл. Ако ти наистина не си влюбена в Джей Пи, в такъв случай няма да имаш нищо против, ако още от тази минута взема работата присърце. От друга страна, ако не, казваш истината на мама Румър и си влюбена в него, ще ми бъде забавно да видя колко време ще ти

отнеме, за да ми наредиш да престана. Предлагам ти да изречеш кодовата дума: чичо.

Франки отрязва парче от сочното телешко, задушено във винен сос с гъби, набоде го на вилицата и го поднесе към устата си. Но в този миг ръката ѝ застина във въздуха. Дълго се взира в най-добрата си приятелка, после лапна вкусното парче.

— Не, не можа да ме изплашиш.

— Ще видим — засмяно отвърна Румър, макар че устата ѝ беше пълна със спагети.

Очите на Франки леко се присвиха, когато видя как Стрейзънд вдигна един от невероятно дългите си пръсти и погали бузата на Джони.

— Може би някой трябва да ѝ каже, че той е републиканец.

— О, удари под кръста! — подразни я Румър.

Франки смръщи нос към приятелката си.

— Знаем, наистина се държа като кучка.

— Да, захарче, ние с теб много си приличаме. И двете сме — големи кучки.

Франки се засмя.

— Истина е, но поне с нас нещата са ясни. — Погледна вляво към приятелката на Джони, която не прикриваше раздражението си, че са я изоставили, докато не видя, че Джони се връща при нея. Франки завъртя очи, когато видя сладникавата усмивка на порнозвездата, мигом изгряла на устните ѝ. Обърна се към Румър. — Погледни я. Мисля, че подцених актьорските ѝ способности. Да, определено е по-добре той да бъде с теб, отколкото да се отдава на разврат с разни вълчици.

— Не забравяй за чичо, Франси. Не е толкова трудно за запомняне. Не и след като цената си го заслужава.

19.

— Господи, Джей Пи, това място е истинска кочина — заяви без увъртане Румър, когато влезе в къщата му.

Ответната му усмивка беше ленива и много, много секси.

— Е, да си жива и здрава, сладурче.

— Извинявай — тихо се изкиска актрисата. — Предполагам, че бях малко груба, но всеки би се зачудил какво си правил тук? Джей Пи, нямаш ли икономка?

— О, разбира се — отвърна той, отиде в дневната, където върху пода бяха разхвърляни вестници и дрехи. — Седни — кимна, плъсна се на един диван и потупа мястото до себе си. — Каж ми какво те доведе насам.

— Звънях ти почти през цялата седмица. След като не отговори на обажданията ми, реших да дойда тук, за да видя дали си още сред живите.

— Е, както виждаш, прасетата процъфтяват.

— Но не за дълго. — Финият нос на Румър се сбърчи от отвращение. — Искам да кажа, че няма начин да не хванеш някоя смъртоносна болест от цялата тази мръсотия. Дали не четох някъде, че отново има случаи на коремен тиф?

— Хей, я по-кратко. Още няма дори обяд. Мое правило е да не понасям никакви лекции преди обяда. Като заговорихме за обяд, искаш ли да ти донеса нещо?

Румър се изправи и праметна чантата си през рамо.

— Всъщност идеята е добра. Но не тук. Какво ще кажеш за ресторанта на Нейт Ал на Бевърли Драйв?

— Храната добра ли е?

— Правят великолепни сандвичи с пастърма и атмосферата е много приятна. Мястото е много шик.

— А това е много важно за теб, нали?

— Какво? Да ме видят на всички места, на които трябва? Можеш да заложиш сладкото си дупе, захарче. Тъкмо това крепи тази красива

муцунка пред камерата. Да притежаваш актьорски талант, е само половината от играта. Другата половина е постоянно да се говори за теб. — Актрисата наклони глава и му се усмихна закачливо. — Но предполагам, че едва ли има нужда да ти го казвам. Виждам, че и сам си го научил, при това доста добре. По дяволите, през последните седмици се появяваш във всяка клюкарска колона.

— Да, е, ами, когато си в Рим, трябва да говориш на италиански.

— Хайде стига, да вървим да хапнем.

Джони не стана, а се облегна назад и изпъна дългите си крака.

— За какво е всичко това, Румър? Приятелката ти е помолила да ме наглеждаш ли?

— Кой? Франси? Защо смяташ така?

— Защо наистина? — промърмори той и погледна към тавана. — Може би защото знам, че вие двете сте много близки. Или може би защото ви видях да ме зяпате преди няколко вечери. Или защото прочетох за теб и за някакъв италиански актьор и знам, че не си тук, защото желаеш тялото ми.

Румър въздъхна шумно и се отпусна до него. Сложи ръка върху бедрото му и леко го натисна, за да го накара да я погледне.

— Нека да започнем от последния в списъка ти. Лоренцо ди Манти и аз бяхме двойка точно три месеца. Когато филмът свърши, приключи и нашата история. Красив мъж, красива страна, красиво изживяване, но се намира на пет хиляди километра отук. Колкото до това, че двете с Франси сме те зяпали — и какво от това? Същото правеха и останалите жени в заведението. — Засмя се и вдигна вежди — чудесна имитация на Гучо Маркс, — а с пръстите си изтръска пепелта от невидимата пура. — Да не споменаваме и неколцина мъже, които също ти метнаха по един или два възхитени погледа. Ако напоследък не си се поглеждал в огледалото, трябва да те осведомя, че си най-прекрасният образец на мъжествеността. Но да се върнем към първия и най-важен въпрос. Дали Франси ме е помолила да те държа под око? По дяволите, не — излъга тя с лекотата на жена, родена с изкуството да лъже. — Онова момиче е все още лудо влюбено в теб. Аз може и да съм най-добрата ѝ приятелка, но дори и при най-близките приятелства съществуват граници, които не се прекрачват.

— Добре, но не вярвам за влюбването. Тук грешиш. Спомняш ли си, когато миналата година на празненството за рождения ѝ ден ти ме

предупреди да не се влюбвам в нея? Беше права. Приятелката ти е много красива, интелигентна и чаровна жена, но не е способна да обича никого... с изключение на Уим, разбира се.

Румър подпря глава на дланта си и се вгледа продължително лицето му, преди да заговори отново.

— Струва ми се, Джони Парис, че говориш като пренебрегнат мъж.

— Нищо подобно, просто изложих фактите.

— Тогава ми позволи и аз да ти съобщя някои. Франси живее в един свят на чудеса. Предполагам, ще ми възразиш, че всички ние сме в този бизнес, но не и като Франси. Гледал ли си някога детското шоу „Вълшебният автобус“? Не? Е, в такъв случай може би няма да разбереш, но нека се опитам да ти го обясня.

Дани Дий е домакин на детско шоу, както и шофьор на автобус. Този изрисуван автобус отвежда своята детска публика в един свят на фантазията, където могат да осъществят всичките си мечти.

Може да се каже, че Франси се е качила на този автобус, когато е била дете, и никога не е слизала от него. А нейната мечта и тогава, и сега е една и съща — да накара Уим да се гордее с нея. Забавното с тези автобуси, Джей Пи, е, че ако се движат достатъчно бързо, на човек не му се иска да скача от тях. Сега Франси най-последно успя да привлече вниманието и на Уим. Той е много горд с таланта ѝ на режисьор, с упоритата ѝ работа, с успехите ѝ в кариерата. Мисля, че тя просто се бои да скочи от този проклет автобус, защото това може да я убие или още по-лошо — да я остави някъде. Знам, че те е разочаровала. Каза ми за убедеността ти, че тя е безразлична към страданието и мъката, които ще преживееш, когато историята с мъртвата ти приятелка и онзи полицаи излезе наяве. Това не е истина. Франси просто се е вкопчила в онзи вълшебен автобус, а това означава, че когато Уим изисква резултати, тя е длъжна да му ги осигури.

Джони разтърка дланите си в джинсите.

— Ти си много умна, Румър, но дори и да си права, дори тя наистина да се е влюбила в мен, това не е достатъчно. Разбираш ли, аз съм също толкова лош за нея, колкото и баща ѝ. Искам от нея всичко, както и той, и не желая да бъда част от една война, която ще я разкъсва емоционално.

— Е, не мога да възразя на това. И така — какво ще кажеш да обядваме при Нейт Ал? Дори не е нужно да бръснеш отвратителната си брада.

Джони потърка наболата си брада.

— Чух, че Дон Джонсън смята наболата брада за много секси.

— Така е, но в случай че не си забелязал, напоследък се бръсне най-редовно, защото двамата с Мелани са отново заедно. И, скъпи, тя не е единствената жена, която не понася брадите.

— Искаш ли да провериш какво е усещането?

— Засега искам да те почерпя един обяд, ако размърдаш задника си. Може би един ден, когато се уверя, че всичко между теб и Франси е приключило, ще проверя усещането отблизо. А между другото, аз имам някои свои правила. Правило първо: да не се забърквам с момчето на приятелката си — знам, че подобна лоялност е смешна, — и второ: когато приемам една роля, винаги държа да са я предложили първо на мен... дори и в живота.

Джони се изправи, разрови се из купчината дрехи и измъкна една долу-горе прилична риза.

— Да не би да усетих обвинителна нотка в последните ти думи?

Румър също се изправи.

— Да не би да се стараеш да ме убедиш, че се забавляваш, като придружаваш всички онези тъпи хубавици из града? Съжалявам, няма да мине. Опознах те доста добре, докато снимахме „Дим“, и разбрах, че си любител на първокласната храна. А онези флърци приличат по-скоро на мазен сандвич с наденица.

Джони се засмя. Прегърна я през раменете ѝ и я поведе към вратата. Когато излязоха, той подсвирна възхитено:

— Нова ли е? — попита и заобиколи малкия лъскав мерцедес, паркиран пред къщата му.

— Вчера я купих. Красавица е, нали? — Румър му подхвърли ключовете. — Искаш ли да покараш? Тя е истинска мечта.

— Как се нарича този цвят?

— Лапис — отвърна Румър и се плъзна на седалката до шофьора. — Не ти ли звучи страшно секси?

Джони пхна ключа в стартера, завъртя го и чак тогава погледна към спътничката си.

— Също като очите ти, бебче.

— Ей, Джей Пи, да не би да флиртуваш с мен?

— Не се съмнявай.

— Добре, в такъв случай и аз ще ти отвърна със същото — засмя се тя и отпусна длан върху бедрото му.

— А какво стана с лоялността, втората цигулка и всички онези приказки?

— Е, захарче, едно момиче не бива да губи формата си. Един малък флирт няма да навреди на никого. Освен това Франси никога няма да узнае.

Но Франси узна. Точно три часа по-късно, когато Румър се обади, за да докладва, че мисията е изпълнена.

— Той не заподозря ли нещо? Искам да кажа, не се ли досети, че аз съм те помолила да го наглеждаш?

— Разбира се, че се досети, Франси. Въпреки че Джони позволи от живота му да си отиде най-хубавото нещо, което му се е случвало — имам предвид теб, — той все пак не е глупак. Не се тревожи, уверих го, че ти нямаш нищо общо с решението ми да го поканя да излезем.

— И какво извинение използва?

— Приятелство. Чисто и просто. Това не беше лъжа. Той е приятел. Но сега идва най-хубавата част. Този уикенд го поканих в Палм Спрингс и той се съгласи.

— Каза ли му, че и аз ще бъда там?

— Да. Разбира се, тогава едва не се отказа, но в крайна сметка заяви, че ще дойде.

Последните думи бяха посрещнати с мълчание и Румър продължи:

— Хей, не се засягай. Погледни го от тази страна — ако един мъж не се интересува от теб, няма да му пука къде ще бъдеш ти. — Настъпи кратка пауза, после актрисата се засмя: — По дяволите, аз най-добре го знам. Никой от моите бивши не го беше грижа дали ще се натъкне на мен или не.

— Да, предполагам, че си права. Пък ние и без това пак ще работим заедно, нали? Мамка му, през юни започваме снимките на „Когато конете полетят“. — Чу се тъжна въздишка, последвана от шепот, изпълнен с надежда. — Господи, Румър, няма ли да е

прекрасно, ако дотогава отново се съберем? — Но преди Румър да отговори, Франки се засмя. — Е, не се ли гордееш с мен? Винаги си ме наричала Фаталистката Франси. А сега прозвучах дори оптимистично. Може би трябва да промениш прякора на Фантазьорката Франси.

Румър също се засмя, но стана сериозна, когато зададе следващия си въпрос:

— Хей, Франси, нали не те притеснява това, че през уикенда ще бъдем заедно с Джей Пи?

— Не ставай глупава! Идеята беше моя, забрави ли?

Но след като приключи разговора, Франки размисли. Румър беше нейна приятелка, но красивата и пищна актриса колекционираше мъже така, както някои колекционират диаманти.

Мел Хабър, собственикът на „Ингълсайд Ин“ — най-стария и прочут хотел в Палм Спрингс, лично посрещна гостите си следващия петък вечерта. В Палм Спрингс звездите бяха нещо обикновено, както и в Холивуд, но този уикенд беше по-специален. Бяха се събрали най-големите имена във филмовата индустрия, защото щеше да се чества откриване на статуята на великата Мерилин Монро.

— И така, какви са плановете за довечера? — попита Джони, когато се присъедини към Румър край басейна двадесет минути след като двамата се регистрираха в хотела.

— О, Господи, захарче, запланували са толкова много мероприятия, че в неделя вечерта сигурно всички ще приличаме на зомбита.

— И на всички ли сме длъжни да присъстваме?

Преди да отговори, тя се изтегна в шезлонга, вдигна нагоре дългата си тъмна коса и затвори очи.

— Повече или по-малко. По-добре да се насладим на няколкото свободни часа, които имаме преди вечеря.

Джони се излегна на съседния шезлонг, но беше прекалено възбуден, за да се отпусне.

— Вярно ли е, че са я открили точно край този басейн? — попита той. — Ммм. Преоткрили е по-точно. Но това е било в началото на нейния възход към славата. — Румър извърна глава към него, после закри с ръка очите си от блестящите слънчеви лъчи. — Не е чак толкова рядко срещано явление, скъпи. Спомни си само как ти беше открит.

— Да, но сега говорим за Мерилин Монро.

Актрисата звънко се засмя.

— Не мога да повярвам. Вечно хладнокръвният Джони Парис е влюбен в една мъртва звезда. — Румър цъкна с език. — Наистина, скъпи, не можеш ли да се влюбиш в някоя жива звезда?

Джони дълго мълча, облегнал глава назад и затвори очи. Но тъкмо когато Румър реши, че той явно няма да отговори на въпроса ѝ, гласът му я сепна:

— Франки винаги ми е напомняла за нея.

— Тя и Мерилин Монро? Сигурно се шегуваш. Господи, не мога да се сетя за двама души, които да си приличат толкова малко. Не ме разбирай погрешно, Франси е разкошна жена, но с изключение на русата коса, не виждам никаква друга прилика между двете. Монро беше по-закръглена, по-ниска, по-мека. Франси, не знам как да се изразя по-точно, е по-дръзка и по-твърда.

— Не говоря за външността. Освен това Франки не е толкова издръжливо и твърдо мъжко момиче, както иска всички да повярват. Вътре в себе си Франсин Монтоклеър е едно изплашено малко дете... също каквато е била и Мерилин. — Обърна се на една страна, подпря главата си с ръка и се замисли за няколко секунди. — Преди няколко години четох биографията ѝ.

— На Монро? И от книгата ѝ си решил, че двете с Франси много си приличат?

— Ами да. Тя не е могла да открие щастието, защото е била също като Франки — никога не е търсела там, където трябва.

— Господи, той бил и философ!

Джони се засмя.

— Права си. Забрави какво ти казах. Както и да е, харесва ми, че съм тук. Благодаря ти, че ме покани.

— Исусе, ще престанеш ли да бъдеш толкова сериозен. Отпусни се и се развесели малко.

Двамата потънаха в мълчание, ала спокойствието им не трая дълго. При басейна дойдоха още няколко гости — някои бяха общи приятели на Румър и Джони, а с други той още не се бе срещал.

Румър наблюдаваше как Джони поздравява познатите и разменя любезности с хората, на които тя го представи. Беше чаровен и забавен, но тя видя, че се промени, щом Уим и Франки се

присъединиха към компанията. Усмивката му си остана също така широка и приветлива, както и преди. При все това, макар че зад черните очила Румър не можеше да види изражението на очите му, тя усети как той се напрегна, когато стана, за да се ръкува с Уим и да целуне Франси по бузата.

Уим се възползва от момента и бързо увлече Джей Пи в разговор, но Румър забеляза как младият актьор продължава да хвърля погледи към Франси.

Франси, която от своя страна се опитваше да се държи непринудено, изглеждаше прекалено нервна и неспокойна и беше съвсем очевидно, че причината е присъствието на бившия ѝ любовник.

— Разбрах, че довечера ще седим на една маса, Джони — отбеляза Уим.

Джони сви рамене.

— Не знам. Ние с Румър току-що пристигнахме.

— Да, ще ти бъде забавно. На нашата маса ще бъдат също Чък Хестън и Тони Къртис. Те са се познавали с госпожица Монро. Сигурен съм, че ще чуем доста интересни истории.

— Джони тъкмо казваше, че Франси му напомня за Мерилин Монро. Какво мислиш за това, Уим? — с невинно изражение попита Румър, като едва успя да сподави напирания смях. Знаеше, че Джони я гледа кръвнишки иззад тъмните очила.

Уим погледна към дъщеря си. Изражението му не се промени.

— Интересно сравнение. Всъщност в много отношения Румър повече ми напомня за нея. — Смигна на младата жена, която познаваше още от детските ѝ години. — Жената — вамп и при това изключително сексапилна.

Румър се засмя и му прати въздушна целувка.

— Винаги съм казвала, че имаш изтънчен вкус, Уим.

— С какво ти напомням за Мерилин Монро, Джони? — тихо попита Франки, за миг сякаш забравила за приятелката си и баща си.

Тъмните очила не можаха да скрият червенината, която заля лицето на младия мъж. Той стрелна с поглед Румър, но бързо се овладя.

— Казах, че приликата е вътрешна, духовна. Сходни души или нещо подобно. — Спря сервитьора, който минаваше наблизко. — Мога ли да получа нещо освежаващо и смъртоносно?

— Смятах, че пиеш само бира — отбеляза Франки.

— Освежителното е за мен. Смъртоносното е за Румър, задето те засрами, казвайки ти моята глупава забележка.

— О, мисля, че не е зле да се поразтъпча малко — заяви Румър. Уим се засмя и също се извини.

— Току-що видях Луи Васерман да идва насам. Ще отида да го поздравя. — Обърна се към сервитьора, който все още очакваше други поръчки. — Донесете им каквото желаят и го пишете на моята сметка. За мен чаша скоч. Ще бъда от другата страна на басейна.

Румър вече бе офейкала и затова Джони и Франки дадоха поръчките си и потънаха в неловко мълчание. Най-накрая Франки разчупи леда.

— Не прилича на Лос Анжелис, макар че е толкова близо. Тук времето е толкова хубаво.

— Да, на север има доста наводнения.

Отново се възцари тишина.

— Наистина ли ти напомням за Мерилин Монро? — най-сетне попита Франки.

Джони сви рамене.

— Да, в някои отношения.

— Каж ми в кои.

— Ами, тя постоянно е флиртувала и се е смеела, а вътрешно е била мека и уязвима. Също като теб. Не че флиртуваш, но и ти си мека и уязвима.

— Така ли?

— Франки, съжалявам за нещата, които ти наговорих онзи път. Знаеш, когато те обвиних, че нямаш сърце. Знам, че ти просто правеше онова, което смяташе за най-правилно. — „Това, което Уим искаше“, помисли си той, но на глас додаде: — И беше права. Като дадохме на публиката това, което очакваше, всичко някак си се разми и клюките постепенно замряха.

Сервитьорът донесе бира за него и лимонада за нея. Джони вдигна чашата си.

— Затова съм ти задължен. Благодаря.

Франки се усмихна и също вдигна своята.

— Няма за какво.

— Как си напоследък? Наслаждаваш се на свободното време, което имаме?

— О, ти ме познаваш. Работата е моята стихия. Може и да се забавлявам няколко седмици, но след това започвам да ставам неспокойна. Ако не беше този уикенд, сигурно вече щях да вия от скука.

— А след неделята? Какво ще правиш, за да не полудееш от скука. Ние няма да започнем снимките преди юни.

— Да, но аз ще трябва по-отрано да подготвя работата. Трябва да се проведат някои кастинги, срещи с художници, гардеробиери, да сформирам снимачен екип и неща от този сорт.

— О, между другото, поздравления за „Златния глобус“. Съвсем заслужена награда.

— Благодаря. Мислех, че вие двамата с Румър също ще бъдете наградени. Да се надяваме, че Академията ще оцени по-добре работата ви.

— Хей, та аз съм съвсем нов в бизнеса. Всички ми казват, че трябва да натрупам повече опит, преди да ме посветят в братството.

Някой извика, но предупреждението дойде твърде късно и Джони и Франки целите бяха намокрени, когато един от гостите цопна по корем в басейна.

— Предполагам, че ще се наложи да се преоблека. — Франки сви рамене и извинително му се усмихна. Ще се видим довечера.

— Да, ще се видим — кимна Джони.

Румър се озова до него веднага щом Франки изчезна във вътрешността на хотела. Нямахше нужда да пита Джони дали все още й е сърдит. Той свали тъмните си очила и зелените му очи заблестяха от неподправен гняв.

— Наистина имаш много голяма уста!

— Хей, но се получи, нали? Вие двамата отново разговаряте. И не ми казвай, че тя не ти е липсвала. Изписа се на лицето ти в същата секунда, в която пристигнаха двамата с Уим.

— Господи, Румър, каква фантазьорка си. Ние не разговаряхме. Просто запълвахме неловките паузи с приказки за времето и работата. Тя нямахше търпение да се махне от мен.

— Знаеш ли, ти наистина си много тъп кучи син. Но не се тревожи. Повече няма да се намесвам.

Джони мигом съжали, задето бе засегнал чувствата ѝ. Остави бирата си, изправи се и я привлече в прегръдките си.

— Да сключим споразумение — рече младият мъж. — Закълни се в това, което току-що каза, и обещавам, че няма да те хвърля в басейна.

— Няма да посмееш! — засмя се актрисата.

Той я сграбчи по-плътно, а ръцете му се обвиха около кръста ѝ.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Добре, кълна се. Кълна се!

Той я целуна по върха на носа и я пусна. Взе чашата си с едната ръка, а с другата пое ръката ѝ и кимна към хотела.

— Готова ли си да отидеш да се гласиш за довечера? Виждам, че си се зачервила, въпреки този твой легендарен секси тен.

— Да. Ще ми се да полежа дълго във ваната. Искаш ли да ми изтриеш гърба?

— Готово! — отвърна той и я поведе към вратата на хотела.

— О, не! Аз просто се пошегувах!

Джони отметна глава и избухна в смях.

— Знаех, че се шегуваш, Румър Дей. Разбрах го още първия ден, когато се запознахме.

Остави я пред вратата на стаята ѝ, но се наведе и докосна леко устните ѝ, преди тя да влезе вътре.

— Все още съм готов да насапунисам гърба ти или които други части не можеш да достигнеш.

— Чудесен опит, но аз не съм единствената шегаджийка тук. Доста щеше да се поозориш, ако се бях съгласила. — Сложи длан върху голите му гърди и го избута навън. — Върви да се разкрасиш. Франси ще иска да се похвали със своята звезда на всички и да я покаже в целия ѝ блясък.

Усмивката на Джони се стопи в мига, в който тя затвори вратата. Господи, колко трудно му беше да седи там с Франки и да се преструва на любезен приятел, когато му се искаше да я сграбчи в прегръдките си. Ала онези дни, през които я прегръщаше, когато споделяше тайните си, когато мислеше за бъдещето им, бяха отдавна в миналото. Той беше съвсем искрен, когато каза, че Франки му напомня за Мерилин Монро. Монро също като Франки не е знаела как да обича и как да приема любовта на другия. Единствената разлика бе, че Монро

се е нуждаела от одобрението на целия свят, а не само на един човек. Франки търсеше само одобрението на Уим. Светът бе предал Мерилин Монро. Джони се надяваше, че Уим Монтклеър няма да предаде Франки.

20.

Уикендът в Палм Спрингс беше истински ад за Франки и тя си обеща повече да не повтаря грешката си. Да бъде толкова близо до Джони, да си разменят по някоя и друга незначителна любезност, да гледа как всички онези свободни жени го изяждат с поглед и най-безсрамно флиртуват с него... не, никога повече.

През следващите няколко седмици тя го избягваше, единственото изключение беше, когато му се обади, за да му благодари за розите, които ѝ изпрати след обявяването на номинациите за „Оскар“ — името ѝ беше първо в списъка за най-добър режисьор. Той не си беше вкъщи, когато телефонира, и затова остави съобщение на телефонния секретар — благодареше му за вниманието и го поздравяваше за неговата номинация за най-добър актьор. „Наистина страхотно постижение — каза тя на телефонния секретар. — Това е първият ти филм и вече си номиниран за най-престижната награда. Надявам се да спечелиш. Довиждане.“

Същата вечер Джони се върна късно след едно от редките си пътувания до Паристън, за да види дъщеря си. Срещата с Еди се оказа истинска катастрофа. Беше в много лошо настроение, когато се прибра. Еди не му бе казал много, но беше, дал съвсем ясно да се разбере, че никак не одобрява новия стил на живот, който внукът му водеше напоследък. Джони му наговори всички онези неща, които беше казал и на Румър — за Рим и италианския, — обаче Еди веднага му възрази:

— Доколкото си спомням правилно от уроците по история, Рим е бил изгорен, когато там се е възцарил пълният упадък. Постарай се да стоиш по-далеч от всякакви огньове.

Джони му бе отвърнал с някаква духовитост, но тихо изречените укори на Еди попаднаха в целта. Тогава Джони си каза, че може би не е зле да използва свободното си време, за да поработи над проекта си за кола. От месеци не беше сядал зад чертожната маса.

Натисна бутона за прослушване на записаните обаждания на телефонния секретар. Слушаше с половин ухо — осем бяха от различни жени, с които бе излизал през последните няколко месеца, едно от агентката му, която искаше „просто да го чуе“ и още едно от Джейсън Лайтделдър — току-що изгряващ млад актьор, още съвсем нов на холивудската сцена. Предлагаше му да се срещнат и да поиграят голф. Джони направи гримаса, когато си представи, че ще трябва да прекара деня в преследването на топки и разговори за бизнес. Последното обаждане беше от Франки.

Когато чу гласа ѝ, Джони посегна към бутона, за да спре секретаря. Изпрати ѝ цветя, няколко пъти се срещаха случайно, ала тя продължаваше да му липсва, все още жадуваше за нея. И нима току-що не бе прекарал два часа, пътувайки от Аризона до тук, обмисляйки живота си с твърдото решение да започне всичко отначало, да забрави миналото, да се промени изцяло? Ала пръстът му застина малко преди да натисне бутона. Изслуша съобщението. Не беше дълго. Нищо лично. Само любезна благодарност и поздравления за номинацията му за най-добра мъжка роля, но познатият и мелодичен глас бе достатъчен, за да събуди отново болката му от самотата, копнежа да я види.

— Господи — промърмори младият мъж и най-после се реши да изключи секретаря. Прокара пръсти през косата си и се запъти към стълбите, но се спря, за да се погледне в огледалото. — Ти си глупак, Парис — заяви той на мъжа, който го гледаше отсреща с объркания поглед на преследвано животно. — Тази дама не ти се отразява добре. По-добре я забрави, преди да е станало твърде късно и окончателно да се побъркаш и да сториш нещо, за което после ще съжаляваш.

Бедата се случи през април.

Беше нощта на „Оскарите“.

Джони беше много горд и развълнуван за номинацията си, макар че твърдеше противното.

Тази вечер негова дама беше Румър Дей и когато тя пристигна да го вземе със специално наета лимузина, побърза да ѝ заяви, че изглежда като един милион долара.

— Глупости! — изсумтя презрително тя. — Изглеждам като двадесет милиона долара и се чувствам така, сякаш съм похарчила половината от тях за тази рокля.

— Нервна ли си? — попита Джони.

— Господи, да! Досега съм получила три „Оскара“. Знаеше ли го? Е, всеки би си помислил, че вече съм претръпнала, но не е така. Все едно ми е за пръв път. Не е важно колко си прочут или колко пъти си награждаван. Дори Никълсън и Уилямс, които са ветерани, ще са готови да се изпуснат в панталоните си за пет хиляди долара, когато се обявява наградата за най-добра мъжка роля. — Взе ръката му и силно я стисна. — Така че, когато усетиш, че едва се сдържаш да не се изпуснеш, това си е напълно нормално.

Джони се разсмя, поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна.

— Мисля, че те обичам, Румър. Ти ми се отразяваш много добре. Поглеждаш вътре в душата ми, изваждаш всичко навън, а после го връщаш обратно на мястото му.

— Знаеш ли, нямам нищо против, ако говориш сериозно — имам предвид, че ме обичаш. Би могло да ме сполети и нещо много по-лошо. — Актрисата въздъхна. — Но винаги на пътя ми ще застане някой като онази великолепна блондинка, която гледаш така, сякаш искаш жива да я изядеш.

— Хей.

— Знам. Темата е табу.

— Не, не съвсем. Просто мисля, че най-после ще успея да я превъзмогна. Защо винаги трябва да говорим за нея?

— Навик? — попита тя.

— Говоря сериозно, Румър. Знам, че ние двамата сме само приятели...

— Не това впечатление създаде у Лено онази вечер.

— Хей, та той предварително си бе съставил мнение — възрази Джони и вдигна нагоре двете си ръце. — Освен това, след като му съобщих, че тази вечер ще те придружавам, телефонните ми обаждания намаляха. Слава Богу! Нямах представа какъв ужас беше.

— Горкото бебче. Прости ми, но не изпитвам съжаление към теб. Ти си този, който започна цялата тази история с пищните блондинки.

— И двамата много добре знаем, че през последните осем седмици не съм излизал повече от три или четири пъти.

— Да се върнем на Лено.

— Добре, какво друго съм сбъркал?

Румър се забавляваше чудесно и никак не й се искаше да разваля празничното им настроение. Обаче чувстваше, че трябва да го предупреди, след като бяха имали възможност да говорят само веднъж до тази вечер, при това много набързо.

— Хайде да приключваме по-бързо, миличка. Аз работя върху прототипа си и искам по-скоро да продължа да се усъвършенствам — подкани я Джони.

— Като стана дума за това, чувал ли се с Франси наскоро?

Джони учудено повдигна вежди.

— Не, защо? Не се е разстроила, нали?

— Това е меко казано.

— Защо?

Джони видя изражението й, което сякаш искаше да каже: „Не се прави, че не разбираш“, и поклати глава.

— Наистина не разбирам. Какво толкова, съм казал?

— Чакай да видим дали ще мога да си спомня. Май беше така:

„Лено: И така, Джони, разкажи ни за Франсин Монтклеър.

Парис: Какво да ви кажа? Франки е страхотна. Великолепен режисьор. Прекрасно се целува. (Следва широка усмивка към камерата.): Нужно ли е да казвам нещо повече?

Лено: Защо се говори, че помежду ви е имало нещо, но е приключило в типичния стил за Джони и Франки? Парис: (Разбираещ смях, поглежда към публиката.) Не е чак толкова трагично като истинската история между Джони и Франки. Аз съм любовник и правя това, което правят любовниците.

Лено: (Навежда се през бюрото и хвърля онзи алчен поглед, с който иска да подкани събеседника си да разголи сърцето и душата си.) Добре, ще приемем отговора ти. Какво правят любовниците? Не забравяй, че си все пак в телевизията.

Парис: Хей, това едва ли е голяма тайна. Обичаме жените и после ги изоставяме.

Лено: Значи ти си я изоставил и това ни води до сексапилната Румър Дей. (Тази част ми хареса).

Парис: Ами, индиректно...

Лено: Колко индиректно?

Парис: (Скромно свива рамене.)

Лено: Ти наистина си добър актьор, знаеш ли? Но докъде бяхме стигнали? О, да.

Парис: Ами преди това имаше четири или пет сладурчета. Но, хей, та нали трябва да се забавлявам. Все едно да имаш първокласен билет за Дисниленд, човече.“

Знаеш останалата част от сценария.

— Ти наистина си добра, Румър. Запомнила си диалога почти без грешка.

— Не се опитвай да избягваш темата.

— Все още не разбирам защо тя трябва да е ядосана. Аз играя точно тази роля, която тя пожела — на лошото момче.

— Не мисля, че Франси е имала предвид да го правиш за нейна сметка.

— Не аз заговорих за нея. Лено го направи. Аз просто реагирах по начина, по който тя би искала. Какво трябваше да направя? Да кажа истината на целия свят? Че когато се нуждаех най-много от нея, тя изтича при татенцето, а после ме изостави, когато той заповяда да открие нещо положително в моята мръсна малка тайна?

Румър извърна поглед към прозореца и остана дълго време така, преди да се обърне отново към него.

— Добре, съжалявам, че заговорих за това. Просто исках да знаеш колко наранена беше Франси.

— Да, аз много добре знам какво означава да си наранен — процеди Джони, сви се на мястото си и извърна глава — знак, че слага край на разговора.

Когато лимузината спря пред залата, Румър обхвана с облечената си в ръкавица длан брадичката му, притегли лицето му към своето и леко го целуна по бузата.

— Стига намръщени физиономии, сладурче. Усмихни се на почитателите си.

Джони възнагради усилията ѝ с леко кривата си неустойима усмивка.

— Късмет, красавице.

— Благодаря. На теб също. Ще ти стискам палци. Наистина се надявам да спечелиш.

Джони не спечели, но не беше разочарован. Състезаваше се с едни от най-големите имена в киното, с изявени актьори, на които

отдавна се възхищаваше. Когато бе прочетено името на Джек Никълсън, Джони ръкопляскаше ентусиазирано заедно с всички останали.

Румър получи наградата и Джони я целуна звучно, преди тя да се качи на сцената за да произнесе благодарствената си реч. Тя беше кратка. Актрисата благодари на екипа, на останалите актьори, след това на Уим, „най-внимателния, най-щедрия продуцент на света“. Погледна Франки право в очите и ѝ прати въздушна целувка.

— Ти си най-добрата приятелка, която някога съм имала, Франси. Но си и дяволски строг режисьор. — Всички се засмяха. Румър се извърна към камерата. — За добрата игра на една актриса огромно значение има партньорът ѝ, а аз имах удоволствието да работя с един от най-талантливите и сексапилни мъже в бизнеса — господин Джони Парис. Благодаря ти, че ми помогна да бъда толкова добра, скъпи. — Изпрати въздушна целувка към телевизионните си почитатели и напусна сцената.

Джони се изненада от напрежението, което го обзе, когато Брус Уилис и съпругата му Деми Мур обявиха наградата за най-добър режисьор. Ръцете му бяха толкова изпотени, че той ги изтри в панталоните си, когато Деми отвори плика. Молеше се Франки да спечели. Задържа дъха си.

— И победителят в категорията за най-добър режисьор в пълнометражните филми е... Франсин Монтклеър за „Дим“!

Джони скочи от стола си, а в следващия миг двамата с Румър горещо се прегръщаха.

— Това е фантастично! — прошепна младият мъж.

Франки изглеждаше по-красива от всякога.

Светлорусата ѝ коса се спускаше блестяща до раменете, а роклята ѝ — вълшебно творение от коприна в черно и сребристо — обгръщаше плътно съвършената ѝ фигура и стигаше до пода. Преди да заемат местата си, двамата се поздравиха във фойето и той направи комплимент колко великолепно изглежда.

— Дочух, че и ти ще присъстваш тук тази вечер. Ще ги разбиеш всички.

Въпреки първоначалната си съдържаност, когато го видя да приближава, Франки му се усмихна, а златистите ѝ очи блеснаха дяволито.

— Какво? Да не мислиш, че за първи път ще се кача на тази сцена?

— По дяволите, не! Просто съм сигурен, че сега ще спечелиш!

— Благодаря ти, но състезанието тази година е по-напрегнато от всяка друга, а аз вече два пъти съм губила.

— Хей, не се отчайвай. Аз имам вяра в теб.

Тя не му отговори, но се усмихна — срамежлива усмивка на малко момиченце, която накара сърцето на Джони да се свие от копнеж.

— Прекрасна рокля — рече той, внезапно почувствал се неудобно и опитвайки се да разсее напрежението помежду им и да прикрие въздействието, което тя имаше върху него. — Предполагам, че е част от прочутата колекция за Уим Монتكлеър?

Франки се засмя.

— Не. Всъщност тази рокля е изцяло за мен, една оригинална Франсин Монتكлеър.

— Дамата има страхотен вкус — похвали я той. Академията има страхотен вкус, помисли си Джони, когато тя приближи към микрофона. Стисна ръката на Румър, погледна към нея и ѝ се усмихна щастливо, но после се извърна към сцената, където Франки започваше речта си.

— Благодаря ви. Не мога да изразя с думи колко много означава тази награда за мен. „Дим“ беше прекрасен филм и аз го режисирах с огромно удоволствие. Възможностите бяха безкрайни, актьорите — необикновено талантиливи, а целият екип нямаше равен на себе си. Но най-хубавата част от работата по филма се дължи на поддръжката и напътствията на най-талантилия продуцент. Моят баща, Уим Монتكлеър, не е от хората, които просто влагат парите си в един филм, той влага в него душата и сърцето си. Той е човек, който добавя към работата уникалния си стил, магията си, за да издигне репутацията на други творци. В този случай — моята. Благодаря ти, Уим.

Джони не си спомняше нито дума от казаното след това. След този момент всичко му се губеше, не знаеше дори кой спечели другите награди... докато не обявиха „Дим“ за най-добър филм и носител на „Оскар“. Като в мъгла видя, че Уим дава знак на него и на Румър също да се качат на сцената. Джони мина бавно по сцената, усмихна се към камерата, ръкува се с Уим и дори прегърна Франки и обви ръка около

кръста ѝ, когато тя го целуна по бузата. Но сякаш всичко това се случваше с някой друг. Той играеше роля... ролята на щастлив човек. Никой не би могъл да се досети, че тази вечер отново бе дълбоко наранен.

— Защо просто не се приберем у дома? — попита Румър два часа по-късно. — Не си в състояние да се появиш на приема в „Лазар“. По дяволите, Джони, ти си мъртво пиан. Защо не ми каза, че пиеш винаги бира, защото не можеш да издържаш на по-силен алкохол?

— Но аз издържам! — завалено отвърна той. — Още не съм повърнал нищо, нали? Хайде, трябва да отидем да поздравим нашия най-добър режисьор.

— По-добре ѝ се обади утре.

— Тъ, няма начин. Освен това, аз съм с най-добрата актриса. Тя също трябва да получи някой и друг поклон.

— Не ми пречи и да не го получа, скъпи. Наистина. Ще кажа на шофьора да ни закара у дома.

Джони удари с юмрук по масата. Чашите се раздрънчаха и няколко души се обърнаха.

— Аз съм добре — настоя той. — Трябваше отдавна да сме на приема, но аз се нуждаех от малко време. Ти си добра приятелка, след като остана с мен. А сега аз ще бъда добър приятел и ще те отведа на твоето празненство, за да получиш всички подз... подръз... Мамка му! За да получиш някой и друг поклон. Ти го заслужаваш, Румър. Ти си голяма звезда.

Румър не можа да не се разсмее. Въпреки пелтеченето си Джони беше чаровен и като пиан.

— Добре. Да сключим сделка. Ако можеш да вървиш, без да паднеш, ще отидем на приема.

Джони се изправи, ритна стола си, който се залюля, но той го хвана, преди да падне. Възнагради Румър с ослепителна усмивка и се отправи към вратата съвсем леко залитайки.

Двамата напуснаха залата, заедно с всички останали, които отидоха на празненството, станало традиция, както и връчването на наградите. Румър разбираше колко разстроен бе Джони от речта на Франси. Усети промяната в него в мига, в който Франси започна да говори за Уим! В интерес на истината, на нея самата ѝ домъчня. За пръв път слушаше през ушите на Джони и долови ревността, която той

изпитваше, отгатна болката му, която не можеше да излекува. Тъкмо заради това прие предложението му да се отбият в едно заведение по пътя. „Само за малко подкрепление“, увери я Джони. Когато пристигнаха на приема, Румър потисна усмивката си, докато гледаше как Джони се измъква от колата. Надяваше се „подкреплението“, което бе погълнал, да не се окаже фатално за Франси. Въпреки че се държеше мило и дори я накара да се смее през целия път от бара, в очите му имаше някакво злобно изражение, което я тревожеше.

— Не се отделяй от мен, захарче. Тези медийни хрътки жив ще те изядат.

Изглежда нямаше смисъл да му го казва, защото само три минути по-късно, притисната от всички страни от журналисти и фотографи, тя го видя как си пробива път сред тълпата. Румър се усмихна ослепително срещу камерите. „О, моля те, Джони, не прави нищо, за което утре ще съжаляваш.“

Минаха десет минути, преди да успее да се измъкне.

Твърде късно.

Зърна го веднага щом влезе в стаята. Отпиваше от чашата си шампанско, облегнат небрежно на стената. Румър се запъти към него и го видя да взима друга чаша от минаващия сервитьор. „О, страхотно, изведнъж се превърна в голям пияч.“ Тя въздъхна и ускори крачка.

С периферното си зрение видя, че Франси говори с двама приятели на баща си. Докато разговаряха, те се движеха и Франси се засмя на нещо, което по-ниският каза. Бяха на няколко метра от Джони и Румър отново въздъхна, но този път по-силно. Бедната Франси, в този момент приличаше на малка рибка в басейн, която не подозира, че акулата я дебне.

Румър стигна до Джони тъкмо когато Франки минаваше покрай тях. Той я извика.

— Джони, недей — прошепна Румър и изпита благодарност, когато разбра, че Франси не го чу.

Джони погледна към дамата си за вечерта.

— Хей, знаеш ли какво, Румър? Вие сте станали две. Господи, не съм ли истински късметлия?

Актрисата го сграбчи за лакътя, засмя се и се опита да го отведе.

— Защо не поседнем някъде? — предложи тя.

С изумителна ловкост Джони измъкна ръката си, без да разлее нито капка от чашата с шампанско.

— Няма начин. Трябва да поздравя нашия режисьор. Хей, Франки, какво пиеш? Кръв ли?

За секунда Румър затвори очи, ала молитвата ѝ остана неизречена. Реши, че в този момент е по-добре да се помоли на Джони, отколкото на Бога.

— Хайде, Джони, не го прави.

— Какво? — невинно попита той. — Тя е шибан вампир. Казвам ти, Румър, трябва да забиеш дървен кол в сърцето ѝ, за да я спреш. Наистина удивително.

Всичко сякаш ставаше като в забавен кадър. Румър чу изуменото възклицание на една жена от лявата ѝ страна. Последва уверението на Джони.

— Хей, лейди, всичко е наред. Тя няма нищо против малко по-груб речник. Ругатните са любимите ѝ думи.

Франки се извърна и плисна съдържанието на чашата си в лицето му.

— Мамка ти, Джони! — изсъска със задавен шепот.

Блеснаха светкавици на фотоапарати.

— Видяхте ли? — обърна се Джони към същата жена, която бе възкликнала, шокирана от думите му. — Тя обича да говори мръсотии.

Румър сграбчи ръката му, за да го накара да млъкне. Светкавиците на фотоапаратите я ослепиха. Тя извърна очи към приятелката си в безмълвно, безполезно извинение.

— Съжалявам — избъбри, когато Уим пристъпи зад дъщеря си, — аз съм виновна. Не знаех, че не издържа на пиене.

Джони се опитваше да се освободи от хватката ѝ.

— Къде отиваме, маце? Хей, я се спри! Ето, че се появи и Великия татко. Хей, Уим, поздравления! — извика той. Измъкна най-после ръката си от тази на Румър, после я прегърна през рамо за опора и олюлявайки се, зафъфли: — Надявам се, че ти и бебчето ти, и „Оскара“ шъ сте много щъсливи заедно. Бог ми е свидетел, че сте си лика-прилика!

— Помощ! — извика Румър не към някой конкретно, но едва не се разплака от благодарност, когато двама мъже, които бегло

познаваше, изникнаха отнякъде и ѝ помогнаха да извлече навън кавалера си.

Когато вратата на лимузината се затвори зад тях, Румър каза на шофьора да ги закара в дома на Джони в Бел Еър. После се обърна към приятеля си:

— Щях да те убия, захарче, но няма да те лиша от възможността да го сториш сам, след като утре изтрезнееш и си спомниш как се изложи тази вечер.

Беше малко след три часа следобед, когато Франки погледна през шпионката на вратата и видя Румър да стои отвън. Отвори и се облегна на рамката, блокирайки входа.

— Обаждах ти се, когато миналата нощ се прибрах у дома — заяви тя. — Тази сутрин пак ти звънях.

Румър пренебрегна обвинението в тона на приятелката си и мина покрай нея.

— Прекарах нощта при Джони.

— Колко прекрасно — процеди Франки и ритна вратата след нея. — Е, беше ли толкова добър, както ти казвах?

Румър влезе в дневната, строполи се в едно кресло и скръсти ръце пред гърдите си.

— Тъй като си моята най-добра приятелка и аз те обичам, а и съм твърде уморена, за да те набия, ще се престоря, че не съм чула нищо.

Франки седна върху облегалката на дивана и подпря главата си с ръка. Очите ѝ, които не се откъсваха от Румър, мятаха гневни искри.

— Виж ти, колко сме модерни днес! Не искам да те обиждам, Румър, но пуловерът на Джони му стои много по-секси на него, отколкото на теб.

— Ще спреш ли за малко? Дяволски добре знаеш, че не преследвам приятеля ти. Грешка. Бившия ти приятел. Доколкото знам, вие двамата скъсахте преди четири месеца. Но фактът си остава и тъй като по една случайност познавам добре и двама ви, знам, че все още имате чувства един към друг. Освен това съм старомодна и смятам, че приятелите на най-близката ми приятелка са забранена зона. Глупаво правило, може би, но аз съм си такава.

Франки мигом съжали за подозренията си, а още повече за изреченото обвинение. Тя промърмори извинение, праметна крак и се стовари тежко върху една възглавница.

— Прости ми. Беше отвратително от моя страна. Ти не го заслужаваш. Джони заслужава нещо много по-лошо, но не ти, наистина съжалявам.

— Права си за Джони, но мисля, че дори и ти щеше да го съжалиш, ако го беше видяла тази сутрин.

— Ха! — изсумтя Франки, но после размисли. — Е, може би ако го видя разкъсан на части и опържен във врящо масло, само в този случай.

— Макар че той безспорно миналата нощ се държа като задник, прекара ужасна нощ и още по-ужасна сутрин. Държах главата му над легена, докато си изповръща и червата, а после му сложих мокра кърпа на главата, а той стенеше, че умира.

— Точно това заслужава — отсече Франки.

— Може би, но стана и по-лошо. Тази сутрин — е, по-скоро към обяд предполагам — се появи дядо му. Добре го подреди. Изглежда е гледал скандала сутринта по кабелната телевизия. Опитах се да се извиня и да ги оставя насаме, но Еди настоя да остана. Настоя нещастният глупак да се извини на всички ни — на мен, на теб, на Уим и на всички останали. Когато нещата станаха прекалено лични, отидох в кухнята. Чувствах се много неловко и макар да смятам, че Джони наистина заслужава да го подложат на мъчения заради поведението си снощи, едва не се разплаках, когато чух последното, което Еди му каза. — Румър сви рамене. — Опитах се да не слушам. Искаше ми се да не го бях чувала.

— Е? Какво му каза той?

— Заяви на Джони, че никога досега не се е срамувал от него. Че дори когато убил онзи детектив, той изпитвал единствено болка за него, защото случилото се било един трагичен инцидент. Каза, че тогава намеренията на Джони са били благородни, макар че не е бивало да губи самообладание, но сега се срамувал от него. Добави още, че след раждането на дъщеря му ти си най-хубавото нещо, което се е случвало в живота му, и че само защото е успял да разруши всичко помежду ви, това не му дава право да те излага и унижава. Настоя Джони да се извини публично или повече няма да го познава.

Франки попи сълзите в ъгълчетата на очите си, после стана от дивана.

— Това е достатъчно. Не ми казвай нищо повече. — Запъти се към кухнята и попита през рамо Румър дали не иска сода.

Приятелката ѝ я последва.

— Стана и по-лошо, Франси.

Франки извади две диетични соди от хладилника, поклати глава и подаде едната на Румър.

— Не мога да си представя нещо по-лошо от това. Ти не знаеш какви са чувствата на Джони към Еди. Не мога дори да си представя как се е почувствал.

— Аз съм виновна. Не знаех, че не носи на пиене. Искам да кажа, винаги съм забелязвала, че той пие само бира, но мислех, че просто му харесва.

— През онази вечер, когато за пръв път гостувах в дома му, Еди спомена, че Джони не държи на пиене, но не го приех на сериозно. — Мина покрай приятелката си и отново се запъти към дневната. Спря се само за миг, за да я потупа по ръката.

— Както и да е, ти не си виновна за нищо. Предполагам, че аз съм го наранила.

Румър не отговори и тя ѝ хвърли въпросителен поглед.

— Но как? Пак ли е заради Уим? Заради речта при приемането на „Оскара“?

Румър сведе клепачи и кимна. После прекоси стаята и седна до приятелката си.

— Чуй ме, Франси, знам, че не е моя работа, но този мъж е безумно влюбен в теб. — Вдигна ръка, когато Франки отвори уста, за да ѝ възрази. — Почакай. Остави ме да довърша. Както вече казах, Джони е влюбен в теб до уши. Не казвам, че между вас двамата ще се получи. Всъщност съмнявам се, че имате шанс да бъдете заедно, но това не променя неговите чувства. И така, той ревнува от Уим. Знае колко упорито се стараеш да спечелиш одобрението му. С разума си го разбира, но със сърцето си страда. Боли го, че за теб Уим винаги е на първо място.

— Само що се отнася до работата ми — възрази Франки. — Иначе никога не съм го поставяла на първо място. Но, малка му, Румър, Уим заслужава моето уважение, моята безрезервна обич. Той ме е направил това, което съм.

— Разбирам, но Джони не може да превъзмогне чувствата си. Освен това не си ли забелязала, че двамата си приличат — Уим и Джони? И двамата те обичат, но ти правиш компромисите. Може би е така, защото са родени на един и същи ден.

— Какво? — попита Франки.

— Какво, какво? О, рождените дни. Не знаеше ли? Да, един път попитах Джони каква зодия е и той ми каза, че е Козирог. Попитах в кой ден е роден, оказа се, че е първи януари.

— Румър се засмя. — Тогава му съобщих, че тогава се пада и рожденият ден на Уим. Не беше много умно от моя страна. Бях забравила, че всичко започна тъкмо на празненството по случай рождения ден на Уим.

— Той никога не ми го е казал.

— Точно това имах предвид — кимна приятелката й. — Двамата с Уим са толкова дяволски потайни. Трябва да имаш длето, ако искаш да изкопчиш нещо от душата им.

Франки остана замислена, докато отпиваше от содата си. После рязко попита:

— Ти каза, че имало и по-лошо. Какво стана, след като Еди спря да му се кара?

— Не след това, а по време на това. Еди все още му говореше, когато телефонът извънтя. Вдигнах го от кухнята. Беше Уим. Разбира се, поиска да говори с Джони.

— Защо? — попита Франки и очите й се разшириха от изненада.

Румър поклати глава.

— Не знам със сигурност. Казах му, че Джони не може да се обади в момента. Извиних му се и обещах, че ще предам да му звънне колкото е възможно по-скоро, но той ме прекъсна и заяви, че няма да е необходимо. Знаеш ли, бях забравила колко аристократично и по английски звучи той, когато е ядосан. Не мисля, че съм го чувала да говори с този тон, откакто се измъквахме от къщи, когато бяхме на петнадесет...

— Румър, придържай се към днешния разговор. Каза ли Уим още нещо?

Приятелката и кимна.

— Каза ми да предам — беше подчертано с големи букви — на Джони, че ще го чака утре за обяд в клуба по поло. Опитах се да

измъкна нещо от него и го попитах дали не желае да му съобщя още нещо. Той каза „не“ и затвори, но ти се кълна, че гласът му беше толкова леден, чак ухото ми замръзна.

Франки загриза кокалчето на пръста си.

— Какво мислиш, че означава това?

— Е, първо ми хрумна, че смята да го кастрира на публично място и затова избира най-оживеното...

— Румър! Никак не е забавно. Ами ако прекрати договора на Джони? Снощи беше побеснял.

— Съжалявам, права си, не е смешно. Предполагам, че още не съм се съвзела от шока. Освен това се тревожа, че тъкмо това възнамерява да направи.

— Може би трябва да му се обадя.

— Надявах се да го кажеш. Може ли да остана и да разбера какво възнамерява да прави Уим?

Франки се усмихна за пръв път, откакто пристигна приятелката й.

— Мисля, че го заслужаваш след всичко, което си преживяла. — Изправи се. — Ще говоря от спалнята, но после ще ти разкажа всичко.

Върна се след две минути.

— Доста бързо свърши — отбеляза Румър и се надигна от дивана.

— Не си беше вкъщи. Е, не съм съвсем точна — не знам дали си е бил вкъщи или не. Мин ми каза, че не бил свободен, но ме уведоми, че баща ми е оставил съобщение за мен. Искане да се срещнем в офиса му утре следобед в два и половина.

— О, по дяволите!

— Да. Сега ще трябва да се опитам да защитя Джони. — Отпусна се отново на дивана, прегърна една от ярките възглавници и се втренчи в пода.

— Мамка му, Румър, защо животът винаги трябва да е толкова сложен?

21.

В десет и тридесет секретарката на Уим му позвъни, за да му съобщи, че има две обаждания за него.

— Приеми съобщенията, Джун — нареди той, докато писалката му продължаваше да се движи по страниците, правеше си бележки за предстоящата среща с Джони след час и половина.

— И двете обаждания са спешни, господин Монтклеър. Едното е от госпожа Делонжи. Другото е от Майкъл Блейн. Искате ли да ви свържа с някой от тях?

Уим натисна бутона на интеркома. Нареди на секретарката си да го свърже с частния детектив и да попита Катлин дали може дай се обади след десетина минути.

— На коя линия е Майкъл?

След като се осведоми, вдигна телефонната слушалка и натисна линия едно.

— Майкъл, какво откри? — попита Уим без заобикалки.

— Улучих голямата печалба, Уим. Най-последно разбрах от кого е изтекла историята за Парис. Извини ме, че отне толкова дълго време. Не можах да получа съдействие от клюкарските парцали, което ми се стори доста странно, имайки предвид, че те винаги са имали своята цена. Онези приятелчета от Паристън млъкваха като риби всеки път, щом някой от хората ми се опиташе да измъкне нещо от тях. Изглежда, че Еди Парис е нещо като баща на града и всички го защитават, както и внука му.

Изминалите четири месеца бяха доста тежки за Уим, който бе свикнал да получава резултати още щом щракне с пръсти. В този момент се питаше дали вече има значение от кого бе изтекла историята за трагедията с приятелката на Парис и за последвалото обвинение в убийство, но той беше от тези хора, които обичаха да изясняват нещата докрай... Освен това никога нямаше да остави този Юда ненаказан.

— Е, кажи ми какво си узнал.

— Сисели Алингтън. Сестрата на твоята тъща. Тя е открила всичко около случилото се в Паристън и го е продала на таблоидите. Как ти се струва?

Паджи? Уим не можеше да повярва на ушите си. Изправи се в креслото и рече:

— Не мога да повярвам. Защо? Как е станало?

— Най-лесно ми е да отговоря на последния ти въпрос. Дамата изглежда е доста съобразителна. Изненадала се е от реакцията на момчето, когато е заварило неколцина от гостите да смъркат кокаин в спалнята му. Решила да провери миналото му. Затова на следващата сутрин заминала за Паристън.

— И как е успяла да накара хората там да ѝ се доверят, след като твоите опитни детективи не са успели да измъкнат нищо от тях?

— Хей, забравяш, че е било достатъчно да прегледа микрофилмите със старите вестници. Цялата история е била там. И ние можехме да се досетим да го направим.

За миг Уим остана безмълвен. Информацията го шокира. Двамата с Паджи още преди години бяха станали съюзници, тогава той я измъкна от сериозни финансови затруднения. Сестра ѝ Тия отказваше дори да я види. Ако съществуваше друг човек на тази земя, който имаше основателни причини да мрази Тия, то това беше именно Паджи. И тъкмо въз основа на тази споделена омраза двамата с Уим бяха станали приятели. Тя пристигна в Щатите пет години след него и той я посрещна с отворени обятия, включи я в кръга на най-близките си приятели, дори не издаде тайната ѝ за роднинските ѝ връзки с Тия. Беше му казала, че не иска никой да знае коя е, да започне отначало. И той ѝ го бе осигурил — не каза дори на Франки, че закръглената дребничка жена, която беше чест гост на приемите, които Уим даваше, е нейна леля. В замяна тя му съобщаваше сведения за сестра си, с която продължаваше да поддържа някакви отношения. Тогава защо Паджи си бе направила труда да рови в миналото на Джони, а след това бе съобщила историята му на медиите? Какво щеше да спечели? В това нямаше никакъв смисъл.

— Но защо? — отново попита той.

— Нямам задоволителен отговор, Уим. Успях да открия само някои парчета от мозайката, за да си съставя поне бегла представа за цялата картина, но не мисля, че ще ти хареса това, което ще ти съобщя.

Първо, дамата е затънала до гуша в дългове от хазарт. Според един от източниците ми това е доста отдавна. Според него тя била от хората с лош късмет. Изглежда късметът продължава да ѝ изневерява. Сега слушай внимателно. Дължала почти два милиона долара. Но през последния месец е погасила дълга си.

— Не би могла да получи толкова пари от таблоидите.

— Така е, но аз все още не съм разбрал откъде се е сдобила с тях. Банкерите в Англия не са от най-щедрите хора на света. Но загадката има продължение, което никак няма да ти хареса.

Англия? Уим въздъхна и зачака.

Майкъл Блейн замълча драматично, после взриви бомбата.

— Изглежда, че през по-голямата част от последната година тя е живяла със сестра си, Тия Барлоу, като се изключат няколко месеца по празниците, когато е била тук, в града.

— Невероятно! Паджи мрази Тия не по-малко от мен. Паджи е била сгодена за мъжа, за когото Тия се е омъжила. Бащата на моята покойна съпруга. Тия е подала молба за развод два месеца преди Джорджет да се роди. А по-късно се подигравала по този повод със Сисели. Подхвърляла ѝ, че смятала за романтично да се омъжи за някой сексапилен италианец, но той се оказал пълна скука. Присмивала ѝ се, заявила, че дори ѝ е направила услуга, като я е отървала от онзи досадник.

— Е, изглежда, че всичко това е забравено. Моите хора ми казаха, че двете жени прекарват по-голямата част от времето си затворени в къщата на Тия.

Уим потърка веждите си с изтръпналите си пръсти.

— Има ли нещо друго, Майкъл?

— Не. Това е всичко. Искаш ли да продължим разследването? Да се опитаме да разберем защо живее със сестра си? И откъде е получила толкова много пари?

— Направи каквото можеш — заръча му Уим. — Ще трябва да приключваме. Чака ме друг много важен телефонен разговор. Ще поддържаме връзка.

След като линията прекъсна, той набра номера на личния телефон на Катлин. Въпреки лошия ден, който се очертаваше, Уим се усмихна, когато чу гласа ѝ.

— Здравей, скъпа. Моля те, кажи ми, че имаш добри новини за мен. Днес получих лоши вести, предстои ми среща, при която трябва да проявя изключителна дипломатичност, така че денят не ми обещава нищо добро.

Катлин весело се засмя.

— О, бедничкият ми, може би моите новини малко ще те развеселят, макар че изпитвам чувство на вина, ако ги нарека добри.

— Каквито и да са те, струва ми се, че си в добро настроение.

— Уим, Саб е мъртъв. Миналата нощ е починал от инфаркт. Наистина е ужасно, че новината за нечия смърт може да ме направи щастлива, но той години наред съсипваше живота ми, отказвайки да ми даде развод.

— Всъщност не смятам, че е толкова ужасно. Саб беше негодник. Навярно синът ти ще страда, но дори той би трябвало да разбере, че ако решиш да присъстваш на погребението му, то ще е само за да танцуваш върху гроба му.

— Вече говорих с Етиен, той е добре. През всичките тези години Саб не беше кой знае какъв баща. Спазваше единствено благоприличието и заради това настояваше синът му да прекарва всяко лято с него.

— В Брюксел ли ще бъде погребан? Ти ще присъстваш ли на погребението?

— „Да“ на първия въпрос и определено „не“ на втория. Сестра му се обади и настоя незабавно да замина за Брюксел, заедно с Етиен, разбира се. Можеш ли да повярваш — дори ми нареди да се облека в черно! Казах ѝ направо какво може да направи с нарежданията си.

Уим тихо се засмя.

— Какво ти отговори?

— Всъщност малко се стресна и слезе на земята сред простосмъртните, за да попита дали Етиен ще отиде.

— А той ще отиде ли?

— Да, но не ѝ направих удоволствието да го потвърдя. Изтъкнах, че синът ми вече не е дете, на което може да се нарежда какво да прави. За Бога, та той е на тридесет години!

— И как се чувстваш като свободна жена след всичките тези години? — попита Уим, без да се опитва да прикрие тъжната нотка в

гласа си. Между него и Катлин нямаше тайни, тя бе единственият човек на този свят, с когото можеше да бъде напълно откровен.

— Мислиш си за Тия — рече тя, без да отговоря на въпроса му.

Уим въздъхна тежко.

— Да — потвърди, после си спомни за изненадващите новини, които преди малко му бе съобщил Майкъл Блейн, и се наведе напред. — Катлин, имаш ли някакви новини от „Трипъл Найт Пъблишърс“?

— Относно биографията на Тия? Не, макар че — нека погледна в календара си. Да, тя вече би трябвало да е уведомена, че книгата ѝ няма да бъде отпечатана. Защо? Какво става?

— Може би няма нищо общо с книгата — промърмори Уим. — Но? — настоя тя.

— Няма дори „но“. Просто се случиха някои любопитни неща, които навеждат на мисълта, че може би Тия участва в картинката. Спомняш ли си историята, която излезе за Джони Парис?

— Разбира се.

— Е, току-що ми се обади човекът, който разследва случая. Успял да разбере кой е отговорен за изтичането на информацията. Никога няма да отгатнеш.

— От досегашните ти приказки, не е много трудно да се досетя. Тия. Но защо това те изненадва? Тя винаги е била в дъното на твоите неприятности... както и на моите.

— Е, не и този път. Поне не директно или още не мога да го докажа, но източникът е сестра ѝ. Това ми дойде като гръм от ясно небе.

— Паджи? Не мога повярвам! Та вие с нея сте приятели. Защо ще прави нещо, което пряко ще засегне интересите ти, като е свързано с актьор, с когото си сключил договор?

— Не знам, но Блейн има конкретно доказателство, че тя го е направила. Не го разбирам, а още по-малко разбирам защо тя живее в Лондон заедно с Тия.

— А, значи затова ме попита за книгата. Но какво общо има Паджи с цялата тази история?

— Не знам, Катлин. От доста време нищо не ме е изненадвало толкова, колкото това разкритие. Но нека не се тревожим за това точно сега. Радвам се за теб. Смъртта на Саб ме радва много и никак не ме е срам да ти го кажа.

Мелодичният смях на Катлин се понесе по линията.

— Ти си чудесен. Винаги ми действаш добре! — промълви тя.

— О, не, скъпа, ти си тази, която винаги ми действа добре. Можеш да разведриш и най-мрачния ми ден така, както никой друг.

— А какво още те притеснява?

— Джони Парис. — Уим го каза така, сякаш не бе нужно да добавя нищо повече. И наистина не беше.

— О!

— Значи си видяла какво се случи на приема в „Лазар“ след връчването на „Оскарите“?

— Както и целият останал свят. Вчера те потърсих, но Мин каза, че ще отсъстваш през целия ден. Как е Франсин? Изглеждаше ужасно разстроена.

— Извини ме, че не отговорих на обаждането ти. Работих в офиса до късно след полунощ, и когато се прибрах, вече бе неудобно да ти позвъня.

— Не съм се оплаквала, скъпи.

— Знам. Ти никога не се оплакваш. Но да се върнем на Франки. Дори не съм говорил с нея след инцидента. Но мисля, че тя е добре. Разбира се, беше побесняла, но възнамерявам днес следобед да ѝ изтъкна, че вината не е само на Джони. По време на снимките на „Наследството на Далас“ тя се отнасяше ужасно с Парис, както и с целия екип. Двамата се разделиха и тя си го изкарваше на всички. Разходите надхвърлиха бюджета, а това изобщо не е типично за работата ѝ. Реших, че нещата са се оправили и смятах да не се намесвам, но сега за съжаление съм принуден да го сторя. Не знам от коя среща се притеснявам повече — от тази с нея или с Парис.

Докато пътуваше с колата към хотела в Бевърли Хилс за срещата си с Уим и Ейми, Джони се питаше за кой ли път как бе възможно всичко така да се обърка. Защо миналата вечер бе убедил Румър да се отбият в онзи бар? По дяволите защо бе допуснал благодарствената реч на Франки да го разстрои толкова много? От месеци знаеше, че връзката име приключила, и дори беше успял да се примири. Тогава защо се бе напил? Видя червената светлина и удари с ръка по волана. По дяволите, защо изобщо бе дошъл в Лос Анжелис?

Разбира се, на последния въпрос отговорът беше съвсем прост. Защото му предложиха най-големия шанс в живота му. С парите, които

щеше да спечели, щеше да създаде колата на мечтите си.

Трепна, когато си припомни кратката, но важна среща с дядо си предишния ден. Не можа да отхвърли нито едно от обвиненията на Еди.

Беше се държал като глупак.

И беше несправедлив към Франки.

Беше опозорил семейното име.

И най-лошото — дори бе забравил за най-съкровената си мечта. Напоследък беше толкова зает да изпълнява ролята на холивудски хаймана, че нямаше време да седне зад чертожната дъска.

А сега... сега, ако Уим му нанесе унищожителния удар, който Джони очакваше, щеше завинаги да изгуби шанса да спечели достатъчно пари, за да осъществи мечтата си.

„Какъв шибан задник се оказа ти, Парис!“ Неприличните думи му напомниха за Франки и той простена.

Уим и Ейми вече бяха пристигнали в ресторанта на клуба по поло и Джони веднага бе отведен на масата им. С ръце, пъхнати в джобовете на панталоните си, той се чувстваше много неудобно, докато вървеше след управителя на ресторанта. Усещаше, че всички погледи са приковани в него.

Уим се изправи, подаде му ръка и въпреки че се усмихваше приветливо, докато му посочваше отсрещния стол на масата, Джони усети студ, сякаш го бе лъхнал мразовит зимен вятър.

— Ейми — сковано се усмихна Джони, стисна ръката на агентката си и седна.

— Току-що си поръчахме питиетата, Джони — каза Уим. — Ти какво ще пиеш?

— Чай с лед — отвърна Джони и сведе поглед. Въпросът беше съвсем обикновен, но отново му напомни за ужасното фиаско от събота вечер. Внезапно се почувства като провинен ученик в кабинета на директора, който, независимо от любезния тон очаква всеки миг линията да го удари през пръстите. Опита се да намери подходящите думи. Съжаляваше за всичко, но само едно „извинете“ едва ли би било достатъчно. Ейми го спаси от неудобството.

— Тъкмо казвах на Уим, че двамата с теб разговаряхме тази сутрин, Джони, и колко искрено ти съжаляваш за неприятната сцена, която устрои в събота вечер.

Джони отвори уста, за да повтори извинението, но Уим го прекъсна.

— Не е нужно повече да говорим за това, Джони. Аз те познавам. — Той му отпрати своята прочута усмивка, която разкри белите му зъби и го направи още по-привлекателен. По този начин, както и със следващите си думи, могъщият продуцент искаше да разведри обстановката: — Ние работим заедно вече повече от година, нали? Освен това не смятам, че единствено ти си виновен. Тази среща не е за да се поднасят извинения и да се изказват съжаления, синко. Тук сме, за да намерим начин да поправим стореното. — Отново се усмихна, после посочи към менюто, оставено на масата до Джони. — Като заговорихме за поправяне, защо да не поръчаме? Тази сутрин не съм закусвал и стомахът ми вече се бунтува срещу това пренебрежение. Препоръчвам ти салата „Маккарти“, Джони, но можеш да вземеш и друго по свой избор.

Джони подаде менюто на сервитьора, който се появи до него, сякаш изваден с магическа пръчка от шапката на магьосник. Беше слисан от начина, по който работодателят му с такава лекота направляваше протичането на тази среща.

— Една салата звучи чудесно — съгласи се Джони.

— Ти, Ейми? — обърна се към агентката Уим.

— За мен също — отвърна тя, не по-малко объркана от клиента си.

След като сервитьорът дискретно се отдалечи от масата, Уим пристъпи към целта на срещата.

— Джони, отстранявам те от филма „Когато конете полетят“ — заяви той без предисловие и погледът му обхвана и актьора, и агентката му.

Джони отвори уста, за да каже „добре“. Как би могъл да възрази? Той сам бе заклал кокошката, снасяща златни яйца, и сега трябваше да се примири с горчивия вкус в устата си. Но Ейми изрази остър протест.

— Ние имаме договор, Уим. Наистина, можеш да ми заявиш, че поведението на Джони миналата вечер е в разрез с моралната клауза, но...

Уим вдигна ръка и я спря по средата на изречението.

— Ейми, моля те. Дай ми възможност да се изкажа, а след това ще чуя и двама ви. Съгласна ли си?

Жената, която имаше отлична репутация не само като агент на много талантиливи актьори, но и като ловък дипломат при разрешаването на спорове, сви рамене в знак на съгласие. Обаче Джони видя, че в очите ѝ продължиха да проблясват войнствени пламъци. Дори Уим да забележа недоволството ѝ, предпочете да го пренебрегне и се усмихна любезно, сякаш това бе един обичаен обяд между трима стари приятели, а не важна среща, на която щеше да се реши нечия съдба.

„Майната ти, Джони, ти сам си го докара“ — помисли си младият актьор, усмихна се на Уим и зачака.

— Преди две седмици завърших една сделка, върху която работя повече от година. Сигурен съм, че си спомняте филма на Хичкок „Север-северозапад“. Е, аз преговарях да направя нова версия на филма. Реших да поверя на Джони ролята, която се изпълняваше от Кари Грант. — Насочи поглед към младия актьор. — Това е много по-голяма роля и много по-престижна от ролята, за която вече имаш сключен договор. Да изиграеш образ, пресъздаден от Грант, е изключително амбициозна и трудна задача, но след сериозно обмисляне реших, че ще можеш да се справиш. Какво ще кажеш?

— Мисля, че звучи добре — рече Джони. — Кога ще започнат снимките? Явно няма да е през юни, след като току-що си сключил договора.

— Не. Ще започнат през септември. Филмът ще се снима в Швейцария и аз очаквам актьорският и снимачният екип да бъдат сформирани до края на август. Знам какво си мислиш. Че междуременно няма да имаш работа. Но не е така. Изготвили сме график за продължителна рекламна обиколка, която ще включва двадесет и шест града и ще те ангажира за месец и половина. Все още ли ти звучи добре?

Джони отмести поглед от Уим към Ейми, после отново го насочи към Уим.

— Да. Ти си шефът.

— Не искам да се съгласяваш, защото аз командвам тук, синко. Искам да направиш този филм, защото вярвам, че си точно за тази роля. Във връзка с това помолих днес следобед да доставят в дома ти оригиналната касета с филма. Купих я заедно с новия сценарий. Изгледай филма, прочети сценария и ми се обади. Сценарият е

променен много малко. Добавени са някои реплики тук-там, други са махнати, за да се осъвремени езика. Две-три сцени са променени, но като цяло сценаристите, които наехме, са се придържали към първоначалния текст, каквато беше и уговорката ни. Не искаме да разваляме работата на голям творец като Хичкок. — Погледна наляво. — А, ето го и обядът ни. — Обърна се към Ейми: — Какво ще кажеш да хапнем, а след това ние двамата ще обсъдим финансовата страна на моето предложение, ако Джони го приеме.

Ейми се усмихна.

— Звучи ми идеално. Досега не осъзнавах колко съм гладна. Джони се питаше дали и тя също като него не е закуствала тази сутрин заради предстоящата среща.

Докато се хранеха, Уим забавляваше Джони с различни истории за миналото на прочутия ресторант, а Ейми му пригласяше. Младият мъж не можеше да се отърве от усещането, че предстои още нещо.

След като отнесоха чиниите и разчистиха масата, Уим поръча кафе и мина направо на финансовия въпрос.

Сега беше ред на Джони да слуша и мислено да се възхищава на лекотата, с която Уим водеше преговорите. Нищо чудно, че този мъж бе толкова могъщ. Той убеждаваше, без да извива ръце, заплашваше, без да изтъква силата си.

Продуцентът предложи два милиона долара компенсация плюс първоначалните четири милиона, ако Джони реши да се откаже от участието си в „Конете“ и приеме ролята в новата версия на филма на Хичкок. Джони забеляза, че сбръчканото лице на Ейми се разтегли в широка усмивка. Очевидно тя вече бе изчислила своята комисионна и бе готова да го накара да подпише, да го подпечата и достави със специална пратка.

За себе си Джони бе решил, че ще приеме ролята, но независимо от изтънчения начин, по който Уим му поднесе предложението за смяната на ролите и филмите, той знаеше защо продуцентът му предлага тази роля и че това нямаше нищо общо с таланта му. Би трябвало да бъде благодарен и може би някъде дълбоко в душата си наистина беше, но една част от него негодуваше срещу това лесно решение, което щеше да го раздели с Франки... и никой не можеше да го убеди, че това всъщност не е главната цел.

Уим не се и опита да го убеждава. Веднага след като широката усмивка на Ейми показва удоволствието ѝ от сумата, която Уим назова, той помоли да му позволи да поговори насаме с Джони. Към усмивката си, на която много малко жени можеха да устоят, той добави и едно многозначително намигване.

— Няма да обсъждам нищо, което би те накарало да се разтревожиш, скъпа. Двамата с младежа трябва поговорим за някои лични аспекти в отношенията ни. Имаш ли нещо против?

— Ни най-малко — отвърна тя, отпи от кафето си и попи устните си със салфетката. — Струва ми се, че трябва да отида да си напудря носа.

Явно беше време да разбере другата причина за тази среща.

Джони реши да изпревари Уим и заговори веднага щом Ейми се отдалечи:

— Ти не спомена обаче, че ако не приема щедрото ти предложение да се откажа от участието си в „Конете“, за да приема ролята във втората версия на филма на Хичкок, ще остана без работа.

— Прав си, не съм го казал. Но дори и да не приемеш ролята, която днес ти предложих, пак няма да го кажа. Тази среща изобщо не е заради това, синко. Аз не работя по този начин. Не ме разбирай погрешно. Обичам дъщеря си и макар че рядко ми се налага дай се подмазвам, боя се, че днес ще трябва доста да се потрудя. — Засмя се тихо и поклати леко глава. — Тя няма да ми благодари за днешното ми предложение към теб и предполагам, че вече си се досетил за това. Всъщност почти се ужасявам от срещата си с нея следобед.

— Значи тя все още не знае?

— Не. Искях първо да направя предложението си на теб. Да видя как се чувстваш, защото независимо как изглежда отстрани, аз наистина съм загрижен за теб.

— И защо? — попита младият актьор, неспособен да прикрие войнствената нотка в тона си.

— Защото съм бизнесмен — просто и ясно. Ти притежаваш талант — онзи рядък, специален дар, с който малцина се раждат. Франки беше права за това. Никога не съм се съмнявал в преценките ѝ, но дори и аз бях смаян от силата на играта ти. Бях искрен, когато ти казах, че си идеалният заместник на Грант. Но дори и да откажеш да участваш в този филм, аз все пак продължавам да настоявам, че не

бива да играеш в „Конете“. Мисля, че ще се съгласиш с мен, при тези обстоятелства ще ти бъде доста трудно да работиш с Франки.

Джони не можеше да възрази, затова не каза нищо.

— Франки никога не ми е казвала какво се е случило помежду ви, а и аз не съм я питал. Струва ми се, че мога да предположа, но сега не е нито мястото, нито времето да говорим за това. Простата истина е, че се опитвам да защитя дъщеря си от самата нея, а и от теб и в същото време да спася една обещаваща кариера. — Облегна се назад и тихо се засмя. — Чувствам се като Соломон.

— Обзалагам се, че е така.

— Е, това е. Не исках да го обсъждам пред Ейми. Не съм от хората, които излагат личните си дела на показ. Франки ми каза, че ти също си затворен човек, и съм сигурен, че ще ме разбереш. Между другото, не съм ти казвал, но аз наистина съжалявам, че тайни, които би трябвало да останат поверителни, са разкрити по толкова грозен начин.

— Благодаря ти, Уим. Струва ми се, че аз трябва да се извиня. Редно бе да кажа на теб или поне на Франки, преди да подписвам каквито и да било договори. — Джони сви рамене. — Вече е късно за извинения, но наистина съжалявам за неудобството, което ти причиних.

— Благодаря ти — искрено отвърна Уим. — Мога да те уверя, че не съм се чувствал неудобно. Просто исках ти да се измъкнеш невредим от тази неприятна история. Боя се, че инструкциите ми към дъщеря ми да намери начин да извлече най-доброто от ситуацията, са в основата на неприятностите помежду ви, за което наистина съжалявам.

— Вината не е твоя.

— Всъщност, боя се, че вината е моя, макар и не директно. Едва днес научих, че един от моите гости е отговорен за изтичането на цялата история в медиите.

При тези думи Джони учудено повдигна вежди.

— Но защо го е направил?

— На този въпрос предстои да се отговори, но ти обещавам, че ще стигна до дъното на тази история.

— Вече няма значение — усмихна се Джони с малко кривата си усмивка, сякаш се подиграваше на себе си. — Вчера дядо ми дойде да ме види. Предполагам, че думите му обобщават всичко. Заяви ми, че

когато някой е бил ритнат — имаше предвид инцидента на празненството за рождения ти ден — има три възможности. Може да стане, да се отърси от праха и да си тръгне. Или може да се бие, за да се защити. И двете възможности са приемливи. Но ако избере трета възможност, това ще бъде доказателство, че си е заслужавало да бъде ритнат.

Уим се усмихна разбиращо.

— И каква е третата възможност?

— Да си го изкара на другите. Той беше ядосан от това, което казах на Франки на приема. — Джони погледна към масата. Ръката му разсеяно чертаеше с лъжичката кръгове по покривката на масата. Остави я и отново погледна мъжа на среща си. — Той не е единственият, който се чувства засрамен, сър. Възнамерявам да отида при Франки и да ѝ го кажа. Щях да отида още вчера — замълча и отново се усмихна, — но се чувствах доста слаб.

Плътният смях на Уим, макар и тих, бе разбиращ.

— Това наистина е много меко казано — отбеляза той, после отново стана сериозен. — А що се отнася до дъщеря ми, аз все още не съм се отказал от вас двамата. Мисля, че ти си мъжът за нея. Бих искал вие двамата отново да се съберете. — Замълча и зарея поглед някъде над рамото на Джони. Но когато младият мъж чу следващите му думи, си помисли, че Уим навярно за миг се бе пренесъл на друго място и в друго време. — Не се отказвай, синко. Всичко това — парите, славата, блясъкът, не може да компенсира радостта, която човек изпитва, когато истински обича и е обичан.

22.

Докато Джони пътуваше към къщи след срещата с агента и продуцента си, си мислеше, че би трябвало да се чувства благодарен. По дяволите, навярно трябваше да падне на колене и да целува краката на Уим. Човекът можеше така да го изрита по задника, че да изхвърчи от Лос Анжелис и да се приземи чак в Паристън. Вместо това му бе предложил разрешение, което не само щеше да спаси кариерата му, но в същото време му предоставяше шанс да изиграе ролята, за която един начинаещ актьор можеше само да мечтае.

Странно, но въпреки това младият мъж се чувстваше безкрайно нещастен. Изпълнен със самосъжаление.

Влезе в къщата и се закова наред с фойето. За пръв път забеляза хаоса, който бе отражение на бъркотията в живота му. Изглеждаше така, сякаш някой бе вдигнал къщата, обърнал я бе наопаки, след което я е разтърсил добре и отново я е поставил на мястото ѝ.

Осъзна, че вижда живота си през очите на дядо си, и си припомни отвращението, изписано на лицето му предишния ден. Представяше си какво щеше да каже Франки. По дяволите, та тя дори сгъваше бельото си, преди да го сложи в кошата с прането.

Но работата не беше само в безпорядъка, който го заобикаляше, а в кашата, която бе забъркал с живота си.

Седна на долното стъпало на стълбата и разтри лицето си с длани. Господи, в какъв шибаняк се беше превърнал! Въпреки отвратителното си настроение се усмихна, защото думата му напомни за Франки. На нея щеше да ѝ хареса. Може би щеше да предложи да му изработят лепенки с надпис: „Джони Парис — най-големият шибаняк!“ Сигурно лично щеше да ги разлепи по задните капаци на колите в града.

Внезапно му хрумна колко прав беше дядо му, когато предишния ден го обвини, че винаги търси да изкара виновен някой друг за неприятностите си. Тогава Джони се разгневи въпреки уважението, което изпитваше към дядо си, защото той не му даде възможност да

възрази и заяви, че няма изключения. Но сега, след като размисли, разбра, че както винаги, дядо му беше прав.

Направи си мислен списък със заглавие: „Най-големите бъркотии в живота ми“.

Номер едно: Джийн Роуз. Беше я обвинил, че се е замесила с полицията заради приятеля си — пласъора на наркотици. Но нима той не бе виновен за всичко? Нали тя забременя от него и беше принудена да напусне къщата на родителите си?

Номер две: детектив Боб Бауърс. Бе убеден, че надменният полицаи е убил Джийн Роуз, дори смяташе, че сам си е виновен за злополучната си смърт. А всъщност избухливият характер на Джони бе причина за трагедията, променила завинаги живота му и лишила го от възможността да работи в Детройт и да проектира автомобилите на бъдещето.

Номер три: Франки. Последният жертвен агнец, когото обвиняваше за бедите, стоварили се на главата му. Нима тя просто не беше направила необходимото, за да превърне една негативна ситуация в позитивна?

О, почти забрави номер четири. Уим. Бе приел, че продуцентът е виновен за раздялата му с Франки, а всъщност подсъзнателно самият Джони може би бе търсил начин, за да сложи край на връзката им. И защо? Поради все същата причина — той искаше да прави всичко по свое усмотрение. Ти беше номер едно. Това, което искаше той, беше най-важното. Никой не можеше да пресече пътя на Джони Парис, без да пострада.

Отиде до хладилника за бира, но после усети, че стомахът му се разбунтува, когато си спомни за махмурлука от предишния ден, и си взе една сода.

Звънецът на вратата иззвъня точно когато се връщаше в дневната. Джони остави содата на табуретката пред пианото и отиде да отвори.

Както Уим му беше обещал, един куриер стоеше на прага с плик, който съдържаше касетата на „Север-северозапад“. Джони се подписа, че е получил пратката, бръкна в джоба си, извади пет долара, подаде ги на младежа и затвори вратата. Огледа разхвърляната стая и реши да отложи гледането на касетата за по-късно. Сложи я върху един рафт в шкафа в преддверието, после съблече спортното сако, което бе облякъл

за срещата с Уим и агентката си, и навигаторите на ризата. Трябваше поне малко да поразчисти.

През следващите четири часа работи, без да спира. После застана в средата на стаята и се огледа. Е, не беше идеално, но имаше значително подобрение. Поне сега икономката вече имаше шанс да изчисти както трябва.

Содата му — отдавна забравена — вече бе изветряла и топла, Джони я изля в мивката, а после си взе друга и се запъти към шкафа, за да се заеме с касетата. На половината път промени решението си. Филмът можеше да почака. Знаеше, че ще приеме ролята. Може и да беше идиот, ала не беше толкова луд.

Точно сега трябваше да направи следващата стъпка, за да оправи бъркотията, която бе сътворил. Изтича нагоре по стълбите, взимайки по две стъпала наведнъж, съблече дрехите си — този път си направи труда да ги сложи в кош с прането — и набързо си пусна душ. Облече си поло, джинси и обу едни маратонки „Рийбок“. Десет минути покъсно, след като грабна ключовете и пари от чекмеджето, се спусна надолу по стълбите.

Качи се в пикапа и се насочи към крайбрежната магистрала.

Макар да беше сигурен, че не го бе чула, докато приближаваше към нея на плажа, Франсин само леко трепна, когато Джони извика името ѝ.

— Хей — каза той, побутна крака ѝ с маратонката си, после се наведе над нея. — Добре ли си?

— Да.

— Сигурно. Затова седиш на плажа сама в тъмното и си се свила, сякаш току-що си преживяла най-отвратителната сцена в живота си.

— Обичам плажа.

— Да, знам, но вече става студено.

Тя сви рамене, после сложи глава на коленете си и се обърна към него.

— Какво искаш, Парис? Дошъл си да злорадстваш заради голямата сделка, която Уим ти е предложил? Е, добре — поздравления. Много се радвам за теб. Заслужи си наградата. А сега се махай.

Джони отвори уста, за да ѝ отговори, но тя го прекъсна:

— Как влезе тук?

Той не отговори веднага. Нощта бе облачна, а тежките надвиснали облаци вещаеха дъжд, но в този миг се раздвижиха и в небето се откри пролука. Когато лунният лъч я освети, той видя, че страните ѝ са мокри. Въздъхна, седна до нея, сви колене и обхвана глезените си с ръце. — Ах, Франки, каква двойка сме ние двамата, нали?

— Не сме — възрази тя, вдигна края на пуловера си и избърса лицето и носа си като малко момиченце. Сърцето му се сви от жалост. — Освен това ти не си виновен за нищо. Аз съм тази, която прецака всичко.

— Предполагам, че днес е ден за самобичуване — рече младият мъж. — През целия следобед се самообвинявах.

— Не отговори на въпроса ми. — Той не каза нищо и Франки обясни: — Попитах те как влезе тук. Отново ли прескочи оградата?

— Не. Все още пазя ключа, който ми даде миналата година. Видях колата ти, а и в къщата светеше, но когато не ми отвори, реших, че сигурно си тук.

Тя отново се взря в океана. Известно време тихият шум на плискащите се вълни бе единственият звук в нощта.

За какво ли си мисли? — зачуди се Джони. Реши да не задава въпроси. Беше дошъл тук, за да се извини. Очевидно тя искаше да бъде сама.

— Съжалявам, Франки — прекъсна мълчанието той. — Не знам защо се държах така в събота вечерта. Бях пиан, но това не е извинение. Съжалявам и за „Конете“. Искях да участвам във филма и да изиграя ролята.

— Глупости. — Последва кратка пауза. — Пълни глупости. Знам, че изобщо не съжаляваш за филма. Мамка му, пък и защо да го правиш? Уим току-що ти поднесе луната на тепсия и ти откри пътя към звездите. По дяволите, каза ли кой ще ти партнира? Господи, най-големите имена, в бизнеса са готови да те одерат жив от завист. Няма да повярваш кои участваха в кастинга, който ти току-що спечели. А колкото до събота вечерта, мисля, че ти каза точно онова, което отдавна искаше да изречеш, само че нямаше достатъчно смелост да го сториш на трезва глава. Ако това е всичко, което искаш да ми кажеш, можеш да изнесеш хубавото си лице и стегнатия си задник от къщата ми и да се върнеш в Бел Еър.

— Франки...

Тя удари с длани по пясъка и изръмжа. Изправи се, сложи ръце на кръста си и се втренчи в него.

— Какво ти става? Нали искаше да приема шибаните ти извинения? Добре, приемам ги. А сега, ако обичаш, си върви.

Джони също стана.

— Не, не искам това. Грещиш, Франки. Аз съжалявам... за всичко. За филма. За жестоките неща, които ти наговорих в събота вечер. За това, че изглежда ние не можем да бъдем в една и съща стая без един от нас да се ядоса или поне да се почувства неудобно. Наистина бях искрен, когато казах, че искам да бъдем приятели. Но ако това не е възможно, искам поне да знаеш колко съжалявам, че нещата се развиха по този начин. Това е всичко.

— Това е всичко — промърмори младата жена, обърна се с гръб към него и обви раменете си с ръце.

Джони чу тихите ридания, които разтърсиха тялото ѝ. Въздъхна тежко. Сега тя страдаше повече, отколкото преди той да дойде. Джони пристъпи към нея и я прегърна изотзад. Облегна глава на нейната и тихо рече:

— Ах, Франки, моля те, не плачи.

— Не ми... казвай... какво да правя — успя да продума през сълзи тя.

Въпреки, че съчувстваше от все сърце, Джони се засмя.

— Знам, че не е смешно. Знам, че си разстроена, но просто не можах да се сдържа. Ти винаги си толкова твърдоглава.

В отговор Франки го сръга силно в ребрата с лакът. Той изпъшка и сега беше неин ред да се изкиска. Но след миг се извърна рязко, притисна длан към устата си, а очите ѝ виновно го погледнаха.

— О, Джони, съжалявам.

— Всичко е наред. Предполагам, че си го заслужих, но нека да преброим до три. Само ми кажи, че си добре и аз ще се махна.

— Това няма нищо общо с теб, разбра ли?

— Тогава какво не е наред?

— Какво означават тези въпроси? Да не ме подлагаш на инквизиция? Просто ми се искаше да си поплача... сама. Жените го правят през цялото време, без да имат друга причина, освен месечния си цикъл.

— Да, с изключение на едно нещо. Ние бяхме заедно почти година, а през това време не съм те виждал да плачеш, освен може би на някой тъжен филм. Не плака дори когато се разделихме. Просто се справи с това както с всичко останало. Тогава защо точно днес? И не ми разправяй разни глупости за месечния си цикъл.

— По дяволите! — извика тя и притисна ръце към главата си. — Добре, няма да има повече сълзи. А сега, ако ме извиниш, бих искала да остана сама. Не съм те молила да идваш, но сега те моля да си отидеш.

Раменете на Джони се отпуснаха и той пъкна ръце в джобовете на джинсите.

— Добре. Довиждане. — Беше се отдалечил на няколко метра, когато тя извика името му. Обърна се.

— Върни се.

Той тръгна бавно към нея, а по лицето му се разля широка усмивка.

— Е, може би съм сгрешил. Може би наистина си в месечен цикъл.

— Не се прави на голям умник, Джони — тросна му се Франки, седна отново на пясъка и потупа мястото до себе си.

— Седни.

— Добре, сядам — отвърна той след няколко секунди. — Какво има сега?

— Само слушай, става ли? — Франки наклони леко глава, за да го погледне. Изражението ѝ беше закачливо въпросително. — Какво става с теб? Някога беше толкова тихо и мълчаливо момче.

Джони сви рамене.

— Може би се събрах с лоши хора?

— Преди ми харесваше повече.

— Да, спомням си.

Тя протегна крака и размърда пръсти в маратонките си. Втренчи се замислено в тях, сякаш те бяха най-важното нещо в този миг. После се облегна на лакти и се загледа в небето.

— Аз наистина прецаках всичко, нали, Джони? Не ми отговаряй. Знам, че е така. Между нас всичко вървеше чудесно, ние имахме всичко, а аз го захвърлих просто така. Не исках да го правя. Но може

би е по-добре, че се случи, защото нямаше да го преживея, ако се бях влюбила още по-силно в теб.

— Не само ти беше виновна, Франки. Аз също сгреших. Не биваше да се чувствам толкова наранен, когато ти направи онова, което баща ти е искал от теб.

— Разбира се, че си бил наранен. Мамка му, Джони, та ти беше прав. Уим щраква с пръсти и аз скачам. Когато той ми нареди да намеря разрешение, аз дори не помислих какво ще ти причиня с моето предложение. Сега съжалявам. Но знаеш ли кое е най-шибаното? До днес не го осъзнавах. Когато Уим ми каза, че те отстранява от „Конете“, имах чувството, че са ме ритнали в корема. И знаеш ли защо? Защото през цялото това време се надявах, че когато отново започнем да работим заедно, ти ще осъзнаеш, че не можеш да живееш без мен. — Тя подсмръкна, избърса носа си и продължи: — Карах към къщи, когато изведнъж разбрах, че това никога няма да се случи. Аз самата убих всички чувства, които може би си имал към мен, тъй като не оправдах доверието ти и те разочаровах. — Погледна го, после изненадващо му се усмихна. — Искам да ти кажа, че не за това плачех.

— Франки, почакай, искам да ти кажа няколко...

— Остави ме довърша. Моля те.

— Добре, продължавай.

— Плачех заради Уим. Разбираш ли, ти беше почти прав, когато ме нарече вампир — искам да кажа, че думите ти бяха грозни и непростими, но разбирам сравнението. — Тя се обърна на другата страна и малко си поигра с пясъка, преди да продължи: — Аз не пия кръв, разбира се, но се нуждая от одобрението на Уим, за да мога да продължа напред. И не знам защо. Затова всичко е толкова дяволски трудно. Седях тук и си мислех за това. Реших, че може би се дължи на съдържаното му и толерантно поведение. Искам да кажа, че ако той беше някой диктатор или ограничен и дребнав баща, нямаше толкова да ме е грижа. Но аз съм като някое глупаво животно от цирка, което скача през горящи обръчи, за да спечели одобрението на господаря си, а всичко, което получава за усилията си е едно: „добра работа“.

— Не можеш да промениш начина, по който се чувстваш спрямо Уим, и не си единствената. Той излъчва някакъв магнетизъм, който привлича хората. — Джони побутна рамото ѝ със своето. — Дори и мен, ако можеш да ми повярваш.

Франки тихо се засмя, после рязко смени темата:

— Как са дядо ти и Бетани?

— В момента дядо ми е много ядосан. Гледал е интервюто с Лено, както и случилото се на празненството. Измина целия път от Паристън до тук само да ми натрие здравата нос.

— Сигурно много те е заболяло — съчувствено рече тя. — Знам колко много означава одобрението му за теб.

— Да, накара ме да се замисля.

— И какво измисли?

— Че може би се държа като кон, който има трън в задника.

— Ами Бетани? Как е тя?

Джони се поколеба за миг, преди да отговори.

— Не знам. Баба ѝ и дядо ѝ решиха, че за известно време не бива да я виждам. Изглежда писанията в таблоидите са ги шокирали до дъното на пуританските им души.

— Но това не е справедливо. Тя е твоя дъщеря.

— Да. Е, следващата седмица смятам да си отида. Ще остана десетина дни и ще се постарая да ги размекна.

— Надявам се да успееш. Малкото момиченце се нуждае от своя татко.

Джони се намръщи. Осъзна, че тя говори по-скоро за себе си, отколкото за неговото дете. Стана и изтупа пясъка от джинсите си.

— Е, предполагам, че е време да тръгна.

Франки му протегна ръка и той ѝ помогна да стане.

— Ще те изпратя до вратата.

Двамата мълчаха по пътя към къщата, накрая Джони се усмихна.

— Ще поръсиш с пясък безупречно чистия си под. Не е в твой стил, миличка.

— Майната му.

— Ето това вече е момичето, което познавам и... — Той спря.

— И обичаш? Хайде продължавай и го кажи — подразни го младата жена. — Няма да ти го натяквам. — Тя се усмихваше, ала усмивката ѝ скоро помръкна и съвсем се стопи. — Знам, че никога не си ме обичал. Ако ме обичаше, нямаше толкова лесно да ме оставиш да си отида. Щях да остана в сърцето и душата ти, както Джийн Роуз е останала, дори и след като сте скъсали.

— Предполагам, че си права — рече Джони, но не я погледна. Боеше се, че ще прочете лъжата в очите му.

— Също както беше прав и ти, когато каза, че ние двамата нямаме шанс.

— Не си спомням да съм го казвал.

— Да, каза го. Франки и Джони, забрави ли? Каза, че сме обречени още преди да сме започнали заради прочутите си съименници.

— Но все още можем да бъдем приятели. Знам, че вече съм го казвал и началото не беше много успешно, но можем да опитаме отначало. Какво ще кажеш?

Двамата вървяха бавно към предната врата. Когато спряха, Франки протегна ръка и я обви около врата му. Притисна стройното си гъвкаво тяло към неговото и нежно го целуна. Устните ѝ се задържаха дълго върху неговите в толкова болезнено сладка целувка, че Джони едва не простена. След малко тя се отдръпна и поклати глава.

— Не, Джони. Не мога да ти бъда приятелка. Аз искам всичко или нищо.

„Странно, но и аз искам точно това, скъпа. Искам те цялата.“ Той сви рамене с безгрижност, каквато не чувстваше.

— Както кажеш. Ще се видим. — Отвори вратата, поколеба се и ѝ смигна. — Вече можеш да освободиш кучето си преследвач.

— За какво говориш?

— За Румър. Тя е добро дете, но ако продължава да ме наблюдава, ще ми попречи да се проявя, ако разбираш какво искам да кажа.

— Ти си негодник!

— Нали това ти казвах и аз.

Той усети, че го наблюдава от прага, докато прекоси предната веранда и се качи в пикапа. Но когато завъртя ключа на двигателя, тя внезапно се втурна към него и му махна да почака. Джони свали стъклото и едва доловимо въздъхна.

— Само още нещо.

— Когато става дума за теб, винаги има още нещо, но казвай.

— Уим.

Този път въздишката му беше шумна и ядосана.

— Какво за него? — рязко попита младият мъж.

— Той вярва в теб. Предоставя ти шанса на живота ти. Не го разочаровай.

Джони не отговори, а само се втренчи в нея, питайки се как едно умно момиче може да бъде толкова глупаво.

— Мисля, че и миналия път това беше финалната реплика. Забавно как винаги стигаме до едно и също място.

— Джони...

— Довиждане, Франки.

Той подкара към къщи, а тези прости думи останаха да висят във въздуха.

23.

Три часа след като Франки и Джони се разделиха, баща ѝ влезе в градската къща на Катлин в Манхатън. В голямата камина гореше огън, защото въпреки че април беше към края си, студът все още бе сковал Голямата ябълка^[1].

— Скъпи! — възкликна Катлин и плъзна ръце под палтото му, за да го прегърне. — Не можах да повярвам, когато Зоуи ми каза, че си тук. Защо не ми телефонира? Щях да дойда да те посрещна на летището.

— Беше импулсивно решение — отвърна Уим, целуна устните ѝ и се засмя. — Господи, колко е хубаво, че те виждам! Обичам те, Катлин.

— Аз също те обичам — засмя се тя с енергичността, с която правеше всичко. — И също ужасно се радвам да те видя.

Уим обхвана лицето ѝ в шепи.

— Нека да те погледам.

— Винаги съм на твое разположение — отвърна тя, усещайки отчаянието, което вече повече от тридесет години бе неотменна част от любимия ѝ. — Какво не е наред?

— Няма нищо — успокой я Уим, улови ръката ѝ и я поведе към креслото до камината. Отпусна се тежко и я придърпа в скута си. Усмихна се саркастично, като видя питащия ѝ загрижен поглед. — Наистина нищо. Просто започнах да се чувствам като някой, който наблюдава живота си отстрани и чака злото да се стовари отгоре му. Трябваше да се махна. Освен това внезапно ми хрумна, че имам недовършена работа тук, в Ню Йорк.

Катлин смръщи вежди и наклони леко глава в мълчалив въпрос.

— Ти. И аз. Сега, когато и двамата сме свободни, мисля, че е крайно време да престанем да крием връзката си.

Отново прозвуча жизненият ѝ смях.

— О, скъпи, защо да го правим? Ще изгубим онази тайнственост, която вече толкова години поддържа пламъка на любовта ни.

— Аз съм вече възрастен мъж, Кат. Уморен съм от тайнственост и интриги. Искам вечер някой да разтрива уморените ми нозе, да споделя храната си с мен и да изслушва оплакванията ми за болки в ставите и мускулите.

— Глупости! — изсмя се тя. — Ти никога няма да остарееш. — После отново се намръщи. — Пак е Тия, нали? Винаги когато изпаднеш в подобно униние, е заради онази кучка. Какво е замислила сега, след като се погрижихме проклетата ѝ биография да не види бял свят?

— Нищо. Наистина. Поне нищо, за което да знам, макар че все още съм притеснен от връзката между нея, Паджи и ровенето в миналото на Парис.

— Е, ако е така, защо не се обадиш на старата кучка и не я попиташ?

— И какво? Да не би да мислиш, че тя ще ми каже, ако е успяла да убеди Паджи да ѝ помогне да ми причини зло?

— Не, разбира се, че не. Но тя е толкова суетна, че няма начин поне да не ти намекне какво е замислила. Това винаги е било нейна слабост. Спомни си как не устоя да ти се похвали с книгата, която смята да издаде.

— Точно това, любов моя, ме тревожи напоследък. Тази постъпка не е типична за нея. Тя винаги е била много потайна в атаките си. Права си, че се хвали със зловните си номера, но досега винаги го е правила, след като всичко е било свършен факт. Защо този път е решила да ме предупреди предварително? Тя знае, че ти имаш влияние в издателския бизнес и без значение колко сме били внимателни през годините, подозирам, че е наясно с връзката ни. Не може да не е помислила, че ще те помоля да използваш цялото си влияние, за да я спреш?

— Предполагам, че си прав. От друга страна, тя вече е стара жена. Господи, на колко години е? Седемдесет и две? Седемдесет и три? Може би вече не е толкова умна и изобретателна както някога.

— Помислих и за това, но все пак не съм спокоен. Просто ми се иска да знам с какво държи Паджи, която винаги я е мразила не по-малко от мен.

Катлин се плъзна от скута му, даде му знак да я почака и след миг се върна с клетъчен телефон в ръка.

— Ето. Обади ѝ се сега — имам предвид на Паджи. Попитай я направо защо си е направила труда да разрови мръсотията около онова нещастно момче.

Уим се поколеба и погледна часовника си.

— В Лондон сега е седем сутринта. Това може би ще ги изненада.

Телефонът извънтя само два пъти, преди да го вдигнат от другата страна на линията. Един стържещ глас, който Уим не разпозна, но предположи, че е на някой от прислугата, отговори и с типичен британски акцент му каза да изчака. Чакането продължи малко по-дълго, но накрая Паджи се обади.

— Ало? Кой е?

— Уим те безпокои, Паджи. — Помълча една-две секунди, за да ѝ даде възможност да преодолее изненадата, и продължи: — Представи си изумлението ми, когато разбрах, че отново живееш в Лондон, при това заедно със сестра си.

— Уим, аз...

— Ти какво, Паджи? Съжالياваш? Това ли искаше да ми кажеш? — Той усети страха в гласа ѝ и въпреки гнева и разочарованието си за миг я съжали. — Не се обаждам, за да получа извинения Паджи. Искам обяснение.

— Аз... не знам какво да ти кажа. Как ме откри?

Уим поклати глава с отвращение и погледна към Катлин, която бе седнала на дивана със скръстени в скута ръце.

— Ти би трябвало по-добре от всеки друг да знаеш, че все още държа Тия под око. Не ти ли хрумна, че рано или късно ще разбере, че живееш с нея?

— Трябвах ми пари, Уим. Аз бях... отново имах неприятности.

— Защо не дойде при мен, както много пъти си го правила в миналото?

За негова изненада тя се засмя, ала в гласа ѝ имаше сълзи.

— Ти никога нямаше да ми дадеш толкова много пари, колкото ми трябвах този път, Уим. — Последва кратка пауза. — Съжالياвам, не исках да те нараня.

— Само ми отговори на един въпрос. Защо Тия ще иска от теб да разследваш един от моите актьори? Какво е искала да постигне?

— Аз... не знам — заекна жената от другата страна на линията.

Уим започваше да губи търпение.

— Усещам, че лъжеш, Паджи, но засега ще го отмина. Какво ще кажеш за парите? Със сигурност едва ли ще получиш много пари, ако се разровиш в миналото на Парис. В крайна сметка, дори и да бе успяла да разрушиш кариерата му, това нямаше да бъде фатално за мен. За какво друго ти плаща Тия?

— Помагам ѝ да напише една книга. Даде ми част от аванса, а ще ми изплати и голям процент от целия хонорар.

Този път говореше искрено.

— Сглупила си, Паджи. Аз съм добър приятел, но съм ужасен враг.

— Уим, чуй ме. — Гласът на Паджи се снижи до шепот, но той я прекъсна.

— Мисля, че вече чух достатъчно, Паджи. — Натисна бутона на телефона и прекъсна връзката.

— Какво каза тя? — попита Катлин и му кимна да остави телефона на малката масичка до креслото.

— Точно това, което ми каза и моят човек. Имала е неприятности — дългове от хазарт. Тия ѝ е дала пари от аванса за автобиографията си и е обещала голям процент от целия хонорар.

— Това ли е всичко?

— А ти какво повече очакваше? И за миг не съм си помислил, че ще ми каже защо Тия е искала да съсипе кариерата на Парис, но мога да се досетя. Сигурно е прочела за връзката му с Франки и въпреки роднинството е искала да я нарани. А косвено да уязви и мен.

— Е, какво ще правиш сега?

— Нищо. С книгата е свършено. — Той потърка замислено брадичката си. — Макар че не мисля, че Тия го знае. Паджи говореше така, сякаш тя все още очаква да получи хонорара. Мислиш ли, че е удобно да се обадиш на издателя в „Трипъл Найт Пъблишърс“ — как се казваше?

— Сам. Самюъл Коен. Сега вече е късно. Ще му телефонирам утре сутринта. Ако Тия все още не е уведомена, ще разбере кога ще го сторят. Добре ли ти звучи?

— Каквото и да кажеш, ми звучи добре — усмихна се Уим. — Ела тук.

— Какво си намислил? — кокетно попита Катлин, прекоси стаята и отново се настани в скута му. Уим не отговори, но ръката му се плъзна под сатенения пеньоар и обхвана гърдата ѝ.

Десет минути по-късно той я отнесе в спалнята на третия етаж, забравил по-раншните си оплаквания за болки в ставите и мускулите. Половин час по-късно умелите му ласки я бяха довели до екстаз, макар че все още не се бяха насладили на истинската кулминация, Уим се подпря на ръце и я погледна. Колко е красива, помисли си той. Лицето ѝ беше поруменяло от страст, по кожата ѝ блестяха капчици пот, а очите ѝ блестяха от желание.

— Омъжи се за мен, Катлин.

Този път смехът ѝ беше дълбок и гърлен.

— Ах, нима тази вечер бях толкова добра?

— Престани да се шегуващ, скъпа. Обичам те. Саб и Тия бяха като тръни в плътта ни. Саб е мъртъв, а Тия е една безполезна стара чанта, на която повече няма да позволя да ме изнудва. Аз съм на петдесет и седем години, Кат. Искам спокойствие, а го постигам единствено когато съм с теб.

Катлин бавно прокара длани по стегнатия му корем, силните гърди и мускулестия врат, които напълно опровергаваха всичките му оплаквания от възрастта. После привлече главата му и устните им се сляха в дълга и нежна целувка.

— Повече от всичко искам да се омъжа за теб, скъпи. Но не още. Трябва да мислим и за Франки. Знаем, че Тия е болна. Тя няма да живее вечно. — Катлин отново се засмя — този път тихо, сякаш се наслаждаваше на някаква тяхна шега. — Въпреки че прилича на Сатаната, тя все пак е простосмъртна като всички нас. Ще трябва да почакаме, Уим. Само още малко, ако има бог.

— Как е възможно една жена да бъде едновременно толкова умна и толкова възхитително сексапилна?

Тя притисна пръсти към устните му.

— Шт, не говори повече. Искам да те почувствам дълбоко в мен.

Докато влизаше в нея, зъбите му се оголиха и той ѝ напомни за някакво примитивно животно, което нямаше нищо общо с най-изтънчения и красив мъж на света. Катлин повдигна бедра, за да го посрещне, притегляйки го навътре в себе си, стенойки от наслада. В

мига преди да достигне върха се запита коя част от него обичаше повече — дивата и страстната или цивилизованата и изисканата.

Когато изживяха страстта си докрай, Уим се отпусна върху нея. След няколко минути се претърколи встрани, после се облегна на лакът и впери поглед в нея, като се заигра с един кичур от косата ѝ.

— Искаше ми се да се бях влюбил в не толкова буйна и пламенна жена. Не знам още колко дълго ще мога да издържа да те виждам само когато някой от нас успее да се измъкне за малко. Струва ми се, че съм жертвал почти целия си живот заради онази стара вещица.

— Да, така е, но в крайна сметка тя изгуби. Така срещите ни са много по-ценни и много по-възхитителни и незабравими.

Той не отговори, но отново се отпусна по гръб и се втренчи в тавана.

— За какво мислиш сега? — попита след известно време Катлин.

— За Тия... и Франки. Знаеш ли, любов моя, понякога си мисля, че тя — Тия — е сключила сделка с дявола, защото винаги намира най-лесния начин да причини болка и да нарани.

— Какво искаш да кажеш?

— Джони Парис. Не беше ли невероятно, че мъжът, в когото Франки се влюби, е бил обвинен в убийство? И откъде Тия е разбрала, че щом направи миналото му публично достойние, това ще съсипе любовта им? Откъде, Кат?

— Тя винаги е имала късмет, скъпи. Не мисля, че е имала представа какво ще открие, когато е наредила на Паджи да се разрови из миналото на този младеж, но хора като нея винаги намират нужните им отговори. А колкото до останалото — откъде е знаела, че ще съсипе любовта им? На това е най-лесно да се отговори. Както ти винаги си я държал под око, така и тя през годините също не те е изпускала от погледа си. Знаела е, че Франки ще направи всичко, за да те защити, дори и да изгуби мъжа, когото обича.

При тези думи Уим се изправи в леглото. Стана, отиде до прозореца и погледна небето. Върна се при нея и когато заговори, гласът му прозвуча задавено.

— Нима аз съм причинил всичко това на Франки?

— Тя те обича — нежно рече Катлин. — Натрапчиво. Дори любовта ѝ към Джони не би издържала на обичта ѝ към теб. Винаги съм го знаела. Тия също го знае.

— Тогава може би щеше да бъде по-добре, ако ѝ бях казал истината преди години.

— Може би — съгласи се Катлин, — но вече е твърде късно. Сега истината може би само ще я погуби.

— А нима вече не съм я погубил?

— Не, скъпи. Ти просто си се опитал да я защитиш. Може би методите ти не са били винаги най-добрите, но си правил онова, което си смятал за правилно. Никой не може да те обвини.

— Мисля, че ако узнае истината, Франки може и да не се съгласи с теб.

Паджи се извърна рязко, когато смехът на сестра ѝ прозвуча от прага на спалнята. Тия изръкопляска.

— Браво, Паджи. Справи се прекрасно. Съвсем правилната комбинация от разкажание и предизвикателна нотка в гласа.

Тия беше облечена в дълъг до земята пенъоар от розова коприна, поръбен около шията и китките с пух, но дори светлите тонове не можеха да прикрият болезнения жълтеникав цвят на лицето ѝ. Единствено тъмните ѝ очи горяха като въглени, когато влезе в стаята.

— Подслушвала си? — попита Паджи, опитвайки се да придаде гневна нотка на гласа си.

— Разбира се. Наредих на Дора да ме информира, ако някой ти се обади по телефона, особено ако е отдалече. Тя веднага ми каза.

— В такъв случай знаеш, че планът ти е успял.

— Що се отнася до младежа на Франсин? Да. Направо гениално от моя страна да отклоня Уим от вярната следа, нали? Бедният човек си мисли, че ме е грижа какво прави Франсин или с кого, а всъщност аз просто исках да го заблудя. Освен това смята, че се надявам „Трипъл Найт Пъблишърс“ да изпълни договора си с мен. — Засмя се, ала смехът ѝ бе прекъснат от суха кашлица.

Паджи се спусна да ѝ помогне, отведе я до леглото, после изтича, за да ѝ донесе чаша вода.

Тия отпи няколко глътки и кашлицата ѝ се успокои. Паджи седна на леглото до сестра си.

— Смятам да замина за седмица или две. Сега, след като книгата е завършена, ти вече не се нуждаеш от мен. — Докато говореше, не гледаше към Тия и не видя как тънките ѝ костеливи пръсти се

стрелнаха и сграбчиха здраво китката ѝ. — Тия! Причиняваш ми болка!

— Никъде няма да ходиш, докато аз не ти разреша! Много си сгрешила, ако си мислиш, че планирам всичко това от години само за да се измъкнеш сега, когато финансовите ти проблеми са разрешени, и да го предупредиш.

— Няма да предупредя Уим. Нима си забравила, че все още се нуждая отчаяно от остатъка от парите, които ми обеща?

— Не съм, макар че докато те слушах по телефона, за миг си помислих, че може би ти си забравила.

— За какво говориш? — попита Паджи, трепна и отстъпи назад под безжизнения поглед на сестра си.

— Говоря за онзи миг, преди да затвориш. Спомняш ли си, когато извика името му? Останах с впечатлението, че се каниш да му кажеш нещо, което не би трябвало. Истински късмет, че той прекъсна връзката.

— Исках да му се извиня. Наистина съжалявам. Толкова ме е срам, че ми се иска да умра.

Тия отново се засмя, ала този път по-тихо, за да не започне отново да кашля.

— О, Сисели, колко си мелодраматична. Може би нямаше да бъде достатъчно забавно, ако нямаше толкова много усложнения.

Паджи усети как страните ѝ пламнаха, както винаги, когато сестра ѝ се забавляваше за нейна сметка.

— Аз не съм ти опитна мишка — изрече тя, макар да знаеше какво ще последва.

— Напротив, си. Една малка забавна мишка, която се мисли за актриса. — Отпи от чашата с вода, после се засмя сподавено и стана от леглото. — Боя се, че този разговор ме изтощи. Отивам да си легна. — Запъти се към вратата. — Моля те, кажи на Дора след два часа да ме събуди и да ми донесе закуската. О, Сисели, недей да униваш толкова. Остават само още няколко месеца. Предполагам, че Уим ще си дойде догодина за рождения си ден. Можеш да си тръгнеш веднага щом разбере, че идва.

— Ами ако не дойде? — попита Паджи. Предизвикателният ѝ тон я изненада повече, отколкото самата Тия.

— О, ще дойде... дори и само за да ме убие.

[1] Така американците наричат Ню Йорк. — Б.пр. ↑

24.

— Ще те убия! — възкликна Франки, когато Уим ѝ се обади на Коледа сутринта.

— Така ли се говори с един баща? — попита той.

— Сериозно, Уим. Аз си скъсвам задника от работа, за да докажа на всички празнодумци, че грешат. Да им докажа, че не съм едно разглезено момиченце, а дяволски добър режисьор, а в същото време ти продължаваш да ми правиш невероятно екстравагантни подаръци.

През двете минути откакто разговаряха по телефонната линия се чуваше доста смях, но когато заговори, тонът на Уим беше сериозен.

— Дълго си мислих за това.

— За кое? — попита Франки и остави дългото самурено палто, което баща ѝ беше изпратил за Коледа, да падне на дивана до нея. Рязката промяна в настроението му не ѝ хареса. Изплаши я.

— Относно глезенето. През целия ти живот съм ти правил подаръци, но не съм те глезил. По-скоро съм те пренебрегвал.

— О, за Бога, Уим, не е вярно! Няма ли да престанеш!

— Напротив, истина е. И не защото не те обичам, Франки. Трябва да го знаеш.

Дъщеря му не отговори. Внезапно в очите ѝ запариха сълзи и гърлото ѝ се стегна.

Уим продължи, сякаш не бе забелязал напрегнатата пауза помежду им.

— В живота ми има неща, с които не се гордея, Франки. Никога не съм ги споделял с теб, защото не исках да ме намразиш. Мисля, че това беше грешка. Аз те държах на разстояние, докато ти упорито искаше да се доближиш до мен. Дори и когато работата ни сближи, аз все пак продължавах да спазвам известна дистанция в отношенията ни. Съжалявам за това. Искам да го знаеш.

Франки задавено се засмя.

— Ще престанеш ли? Плашиш ме. Ти си най-добрият баща, което едно момиче може да има. И аз те обичам, глупчо.

— Знам го, но, Франки, когато се върна другия месец, ще трябва да си поговорим. Време е да ти разкажа за всички неприятности между баба ти и мен. Знам, че винаги си се чудила на отношенията ни. Искам също да поговорим и за Джорджет. Никога досега не съм ти разказвал за нея и знам, че това беше много трудно за теб. Освен това искам да споделя и някои хубави новини.

— Слава Богу! За миг ми прозвуча доста застрашително. Мамка му, Уим, що за скелети крием в семейния гардероб?

Той не отговори и Франки смени темата.

— Каза, че следващия месец ще си бъдеш у дома. Това означава ли, че скоро ще привършиш с филма?

— Да. Всичко върви невероятно гладко. Ще се гордееш с работата на Джони, малката ми. Той притежава изумителен талант. Мисля, че дори Хичкок щеше да падне от смайване върху закръгления си задник.

Франки се усмихна, доволна, че отново се намираха на безопасна територия.

— Казах ти, че е добър. Аз никога не греша. Как е той?

— Джони? Добре. Струва ми се, че швейцарският въздух му се отразява много добре. Казах ли ти, че започна да кара ски?

— Успя ли да се влюби в партньорката си? — попита младата жена, като несправно се опита гласът ѝ да прозвучи небрежно.

— Франсин! Знаеш, че никога не се меся в личния живот на актьорите и екипа.

— Това „да“ ли означава?

— Означава „не“, глупачето ми. Ако не работи или не кара ски, той седи с молив в ръка и работи върху проклетия си автомобил. Направо ще се пукна от яд, ако наистина ни напусне, след като го направихме звезда.

Франки не каза нищо — и тя се боеше от същото.

— Предполагам, че ще се върне заедно с теб.

— Доколкото знам, ще пътуваме с един и същи самолет. Как са нещата при теб? Свърши ли със снимките на „Конете“?

Франки се намръщи.

— Да, но беше един шибан кошмар. Наложих се да извикаме Джейсън, за да заснеме наново някои сцени, но никъде не можахме да го открием. Когато най-после го намерихме — представи си в Мексико

— той беше толкова зле, че приятелката му, менажерът му и агентът му едва успяха да го накарат да изтрезнее. Повече никога няма да работя с него, Уим. Ако подпишеш с този негодник договор за друг филм, аз няма да го режисирам.

— Много се гордея с теб, момичето ми. Ти наистина притежаваш голям талант и си прекрасен режисьор въпреки всичко.

— Искам да престанеш с тези приказки, Уим. Наистина ме плашиш.

— Съжалявам. Нямах подобни намерения. Просто исках да си подготвена. — Той се засмя тихо. — Ако искаш да знаеш истината, Франки, откакто Джорджет умря, се страхувам от този разговор. Дори за известно време вярвах, че никога няма да се наложи да го проведем.

— И не се налага — сковано прошепна тя. — Не и ако това ще промени отношенията помежду ни.

— Боя се, че трябва — отвърна баща ѝ със същия странен тон, който смразяваше кръвта ѝ. После изведнъж се развесели. — Е, любов моя, честита Коледа и всичко най-хубаво. Бих искал да съм при теб.

— Аз също. О, Уим! Почти щях да забравя. Истина ли е, че онази разкошна червенокоса красавица е с теб? В „Лос Анжелис Таймс“ се споменава за нея. Бях изненадана, но после си спомних, че миналата година видях същата дама в спалнята ти. Тогава не можах да се сетя коя е и разбрах чак след като прочетох статията. Дори не знаех, че двамата се познават.

— Това е хубавата част, за която искам да поговорим, когато се върна у дома. А сега, повече никакви въпроси. Искам да ти кажа всичко по моя си начин.

— Добре, но само още нещо. Откъде се сдоби с това палто?

— Миналия уикенд прескочих до Москва. Невероятно е, нали?

— Невероятно едва ли е точната дума, която ще хрумне на хората, когато ме видят в тази жега да се разхождам облечена с него.

— Всъщност си мислех, че може би ще го облечеш догодина, когато снимаш един от филмите ми в Юкон.

— В Юкон? Уим, за какво говориш?

— Извини ме, скъпа, но вече трябва да прекъсвам. Заедно с актьорите и екипа ще празнуваме Коледа. Един от гостите ми вече пристигна. Весела Коледа!

— Уим, почакай! Ако не мога да се свържа с теб следващата седмица, искам отсега да ти честитя рождения ден и Нова година. Предай поздравленията ми и на Джони. Знаеш ли, че той е роден на същия ден като теб?

— Не, но ще излезем с него да пийнем по едно-две питиета, за да го отпразнуваме.

— Да не си посмял! Той не може да пие, Уим! Забрави ли какво се случи...

— Пошегувах се, Франки. Но вече наистина трябва да вървя. Още веднъж — честита Коледа, скъпа!

— Вече бях на път да се откажа. Реших, че си излязъл да вечеряш без мен — каза Катлин, когато Уим отвори вратата.

— Защо не използва ключа си?

— Забравих го. Какво те задържа толкова дълго?

— Говорих по телефона с Франки — отвърна той, втренчен в неподписаната бележка, която беше получил с вчерашната поща.

Катлин проследи погледа му и видя малката синя хартия в ръката му. Макар че листът бе измачкан, тайнственото съобщение се виждаше много ясно: „Кажи на Франсин, преди тя да унищожи и двамата ви“.

Съобщението не беше подписано, но мистериозното „тя“ явно се отнасяше за Тия. Предишната нощ Уим и Катлин дълго бяха обсъждали кой може да го е изпратил и какво означаваше краткото предупреждение. Очевидно Тия смяташе да разкаже на Франсин за майка ѝ, но кога? Как? Защо сега? Първият му подтик бе незабавно да отлети за Щатите. Но писмото беше изпратено преди три седмици до дома му в Бел Еър. Оттам го бяха препратили в Швейцария. Очевидно, който го е изпратил, не е смятал, че заплахата е предстояща, защото в противен случай предупреждението ще е закъсняло. Затова Уим реши, че е по-добре първо да свърши филма. Може би беше само една жестока шега. Ала независимо от всичко явно бе дошло времето да разкаже истината на дъщеря си. Катлин се беше съгласила да се омъжи за него през април, когато щеше да се оттегли като издател от „Маркс Букс“ и отново да се премести на западното крайбрежие, където преди повече от тридесет години бе започнала тяхната връзка. Дватамата решаваха, че ще започнат своя съвместен живот без лъжи.

— Не си ѝ казал по телефона, нали, Уим?

— Не, разбира се, че не, но я предупредих, че когато се прибера, ще трябва сериозно да си поговорим — отвърна той, сгъна бележката и я пхна в джоба си. — Споменах името на Тия, както и това на Джорджет. — Погледна я, видя, че тя се намръщи, обви ръце около кръста ѝ и я привлече в скута си.

— И, да, казах ѝ, че искам да споделя с нея и една хубава тайна.

— Но не каза името ми?

— Не беше нужно. Тя вече беше прочела, че си тук заедно с мен. А миналата година те е видяла да стоиш до прозореца на спалнята ми.

— Сигурно е било същия ден, когато я наблюдавах да излиза с Джони. — Катлин отпусна глава на рамото му и тъжно въздъхна. — Той е толкова добро момче. Искане ми се двамата пак да се съберат.

— Следващата седмица той ще навърши тридесет и една. Едва ли може да се нарече момче — подравни я Уим и я целуна по челото. — Но си права, той наистина е много свестен. — Подкрепи я нежно да стане от скута му и се изправи. — Докато заговорихме за него, той заедно с останалите сигурно вече се чудят какво ни е задържало. По-добре да тръгваме.

— Само още една минута — помоли тя.

— Разбира се. Тревожи ли те нещо друго?

— Само това — усмихна се Катлин и посочи зелената клонка, която държеше над главите им. — Ще ти донесе лош късмет, ако не целунеш този, с когото си застанал под имела.

— А, в такъв случай, целунете ме, госпожо. Последното нещо, което искам, е лош късмет.

Но лошият късмет ги сполетя през последните две седмици от снимките. Един от операторите се подхлъзна на леда и си счупи бедрото. Партньорката на Джони се простуди и изгуби гласа си, което наложи в последната минута да се правят промени в сценария. Така че, когато Тони Маршъл най-после извика: „Край!“, целият екип изпадна в еуфория. Всички бяха съгласни, че швейцарските Алпи са великолепни, хората — чудесни, кухнята — необичайна и много интересна, но не толкова добра, колкото в Лос Анжелис, и така че беше крайно време да се прибират у дома.

Напуснаха Цермат малко след полунощ, след като опаковаха оборудването и багажа си, и пристигнаха в Цюрих в три часа сутринта. Пожелана си уморено „лека нощ“, обещаха си на следващия ден

следобед да се съберат, за да отпразнуват с шампанско и ордьоври завършването на филма, и се запътиха към стаите си. Уим извика след Джони, който тъкмо се канеше да се качи в асансьора:

— Искаш ли да дойдеш в апартамента ми да пийнем по една бира? Чувствам се малко напрегнат и едва ли ще мога да заспя. А и за теб ще бъде добре да се поотпуснеш малко.

Джони се изненада от неочакваната покана, но сви рамене в знак на съгласие.

— Защо не, звучи добре.

Двамата тъкмо влязоха в асансьора, когато управителят на хотела настигна Уим.

— Извинете ме, хер Монтклеър. Едва не забравих да ви предам едно телефонно съобщение. Дамата се обади няколко пъти през последните три часа. Стори ми се, че е много важно. Помоли да ѝ се обадите веднага щом се регистрирате в хотела. Колкото и да ми е неудобно, но напълно бях забравил и чак сега си спомних. Моля да ме извините.

— Някакви проблеми? — попита Джони, по-скоро от любезност, а не от любопитство.

— Обаждала се е Катлин. Сигурно нещо не е наред. Тя е най-спокойният и невъзмутим човек, когото познавам. Щом казва, че е спешно...

Уим погледна часовника си, когато излязоха от асансьора. В Ню Йорк беше късно вечерта. Дали щеше да я намери в кабинета?

Позвъни първо там, а след като никой не отговори, се обади в дома ѝ. Икономката го уведоми, че още не се е прибрала.

— Е, предполагам, че ще трябва да изчакам. Да пийнем ли по една бира?

Той наля внимателно от бутилката, така че в чашата да не се образува голяма пяна, а после повтори операцията с втората бутилка. Подаде едната чаша на Джони и вдигна тост.

— Наздраве! Свършихме добра работа.

Джони също вдигна чашата си и отпи една глътка.

— Предполагам, че се питаш защо те поканих. Както вероятно вече си забелязал, аз не правя нищо без основателна причина.

— Да, сър — кимна младият мъж.

Уим се усмихна и красивото му лице сякаш се смекчи.

— Отпусни се, синко. Не е нищо страшно. Просто исках да поговорим. Да разбера какви са плановете ти. По-рано ти ми каза, че искаш да проектираш коли. Сега, след като спечели някой и друг долар, смяташ ли да се оттеглиш от филмовия бизнес?

Джони отпи от бирата и се замисли за миг. Накрая отговори прямо:

— Честно казано, мислех си да напусна, но снимането на този филм беше истинско предизвикателство. Тази професия наистина влиза под кожата на човек.

Усмивката на Уим беше единственият отговор.

— Както и да е, чудех се дали не мога да правя и двете — да се снимам във филми и да работя над проекта си. Да се опитам да поделям времето си между Паристън и Лос Анжелис...

— Смяташ ли, че ще се получи?

— Не знам. Освен това още не съм решил. Просто го обмислям. Защо?

Вместо да отговори, Уим извади една пура от джоба си.

— Чел ли си Киплинг, синко? — попита по-възрастният мъж, като завъртя пурата между пръстите си.

— Предполагам, че да. В училище.

— Един от любимите ми автори. Притежава особено умение да назовава нещата, да обобщава какво представлява този живот. Някъде е казал: „Една жена си е само жена, но хубавата пура е дим.“

Джони се засмя.

— Не мисля, че съм го чувал.

— Предстои ми тежка и неприятна задача, Джони. Когато се прибера у дома, ще трябва да кажа на дъщеря си някои неща, които трябваше дай съобщя преди години.

Джони се намръщи. Не беше сигурен, че разбира домакина си, но едва ли той беше човекът, подходящ за довереник.

— Не бих искал да ви се стори неуважително, сър, но това, което става между вас и дъщеря ви, си е ваша работа.

Устните на Уим се разтеглиха в широка усмивка, ала тя не достигна до тъмните му очи, които останаха засенчени от тревога, както Джони бе забелязал напоследък. Когато заговори, гласът му беше толкова тих, че по-младият мъж трябваше да се наведе напред, за да разбере какво казва.

— Бях много лош баща.

Джони не отвърна нищо, а и какво би могъл да каже?

Уим пъкна пурата в джоба си, отпи глътка от бирата и остави чашата настрана. Наведе се, явно готов да изясни целта на тази среща.

— Ти притежаваш магия, Парис, точно както ми каза Франки. Надявам се, че ще останеш с нас, че заедно ще направим още много филми. Ние наистина се нуждаем от истински звезди, каквито имаше някога. Но дори и да решиш да си събереш багажа и да заминеш за Паристън, за да проектираш колата на мечтите си, пак искам да те помоля за една услуга.

— Казвайте, сър — кимна Джони.

— Може би ще ти се стори нахално, но мисля, че ние двамата доста си приличаме. — Поклати глава, когато Джони се усмихна. — Може би никак няма да харесаш сравнението, когато узнаеш какво смятам да кажа на Франки — о, не се тревожи, няма с теб да говоря по този въпрос. Както споменах и преди, аз съм доста затворен човек. Това, което съм решил да ѝ кажа, ще преобърне представите ѝ за живота, може да разруши дори целия ѝ свят.

— Тогава защо не го премълчите? Щом не го е знаела през всичките тези години, защо трябва да го узнава точно сега? Тя много ви уважава, сър. Защо не я оставите да продължи да вярва, че всичко е наред?

Уим бръкна в джоба си и извади малкия син лист, който носеше със себе си през последните две седмици. Толкова често бе препрочитан, че мастилото се бе зацапало, но думите все още се четяха. Показа го на Джони.

— Значи мислите, че някой ще ѝ го каже преди вас — рече Джони, след като прочете бележката и я върна на Уим. — А сега ме молите да бъда до нея, когато земята се разклати под краката ѝ.

— Имам предчувствие за вас двамата. Тя все още те обича. Вероятно винаги ще те обича. Франки си е такава — лоялна до крайност. Когато отдава сърцето си някому, после не знае как да си го вземе обратно. Погледни как обича мен. — Джони повдигна вежди, а Уим се засмя. — Именно. Обичта ѝ към мен достига до фанатизъм и аз съм виновен за това. Не бях много добър баща за нея, макар че я обикнах с цялото си сърце от първия ден, в който я видях. Държах я на известно разстояние от себе си, но в същото време ми се искаше да я

глежя, да дам израз на обичта си. Създадох дистанцията, защото не исках тя да ме обича. Ако не ме обича, казвах си, няма да я заболи, когато разбере какво копеле съм аз. — Отново се засмя, ала този път в смеха му прозвуча болка. — Не разбирах, че по този начин само я карах да ме обича по-силно. Франки се амбицира от предизвикателствата, за разлика от повечето хора, които предпочитат по-лесния начин. Както вече казах, затова няма да спре да обича и теб.

Джони пресуши чашата си и се изправи.

— Истината, сър, според мен е, че Франки ще ни убие и двамата, ако знае, че говорим за нея сякаш е някакво бижу за продан.

Уим отметна глава назад и прихна.

— Със сигурност. — После отново стана сериозен и кимна на Джони да седне. — Седни, моля те. Искам да чуеш останалото, което имам да ти кажа.

Джони се поколеба само за миг, преди да се отпусне отново в креслото.

— Само ми отговори на един въпрос.

— Дали все още я обичам?

Уим кимна.

Джони помисли за миг дали да не излъже, ала болката в очите на по-възрастния мъж, който обикновено бяха непроницаеми, го накара да каже истината.

— Да, сър. Опитах се да я забравя. Господ знае, че ние двамата сме като кутия с газ и кибрит. Доста страшна комбинация, но, да, аз я обичам. Това не означава, че имаме бъдеще заедно. Не смятам. Ние се стремим към различни неща. Тя е погълната от работата си. Аз копнея за малка бяла къща, зелена ограда, градинка с цветя и пълна кола с деца. А и да ви кажа истината, сър, вие сте прекалено силен конкурент.

— Да, така и подозирах. Е, мисля, че ще мога да разреша този проблем. И стига с това сър. Казвай ми Уим.

— Не съм съгласен с теб, Уим. Смятам, че каквото и да й кажеш, то няма да промени чувствата ѝ към теб.

Уим не възрази, но Джони видя как стисна челюсти.

— Е, всичко, за което те моля, е да бъдеш до нея, когато взривя бомбата. Тя ще се нуждае от някого, Джони, а аз не познавам друг човек, който би могъл да събере частиците от света ѝ, след като аз го разпръсна на части.

Джони се наведе напред.

— Сигурен ли си, че не преувеличаваш, Уим? Да не би и ти да си убил някого?

— Не — отвърна тихо Уим, сякаш на себе си и прокара ръка през безупречно подстриганата си черна коса. — Трябваше, но не го направих.

На вратата се почука и Джони се изправи.

— Мисля, че е време да си тръгвам, но не се тревожи, Уим, аз ще бъда до Франки, когато тя се нуждае от мен.

Уим също се изправи и потупа младия актьор по рамото.

— Благодаря ти, Джони. Това е всичко, за което те моля.

— Запъти се към вратата, но звънът на телефона го спря. — Това сигурно е Катлин. Би ли отворил, вероятно е някой от екипа — Стейси или Рон — искат да разберат кога точно ще тръгнем. — Обърна се и вдигна слушалката.

Джони отиде до вратата.

На прага стоеше някакъв мъж с посивяла коса и помътнели кървясали очи, който държеше в ръката си пакет. На развален английски каза, че има доставка за хер Монтклеър. Джони взе пакета, даде му няколко франка и затвори вратата. Обърна се към Уим с пакета, увит в кафява хартия, и видя, че лицето на могъщия продуцент бе преbledняло като платно, а от устата му се изтръгна едно задавено:

— Господи!

Почти веднага той затвори телефона, но вместо да срещне питащия поглед на Джони, се строполи в едно кресло, сякаш краката не го държаха.

— Беше Катлин — рече Уим и прокара ръце през косата си. — Каза, че от няколко часа се опитвала да се свърже с мен. — Вдигна глава. — Донеси ми я.

Джони се изненада — изглежда Уим знаеше какво има в пакета, но му го подаде и се запъти към вратата. Уим го спря.

— Джони, моля те, остани. Искам да се обадиш на летището.

Джони прекоси стаята и отново седна, докато гледаше как Уим развива с треперещи ръце хартията. Зачака обясненията му, които знаеше, че ще последват.

Очите му се разшириха, когато Уим извади съдържанието на пакета. Беше книга. Лицето на Уим Монтклеър се усмихваше от

корицата под посвещението: НА УИМ, а под него с по-малки букви бе написано:

„Тайният живот на Уим Монтклеър“

В дъното на корицата със златни букви бе изписано името на автора: Сисели Алингтън.

Джони не знаеше цялата история, но не му беше трудно да събере две и две.

— Предполагам, че вече не се налага да казваш нищо на Франки.

— Обади се на летището — промълви Уим, без да откъсва поглед от книгата. — Трябва да тръгнем веднага. Ако се наложи, ще наемем самолет. Трябва да стигна в Лос Анжелис колкото е възможно по-скоро. — Вдигна глава и Джони побърза да се извърне. Мъже като Уим Монтклеър никога не плачеха.

25.

Франки се изненада, когато входният звънец иззвъня. Не очакваше никого, всъщност дори отказа няколко покани за уикенда, за да се наслади на броевите спокойни дни между филмите.

Беше облечена само с тениска и дълги чорапи и затова леко откряна вратата и проточи шия, за да поздрави униформения мъж, който ѝ подаде един пакет.

— Госпожица Монтклеър? — попита той.

— Аз съм.

Мъжът плъзна през процепа формуляр.

— Подпишете там, където е отбелязано с кръстче, ако обичате.

След минута тя вече беше подписала и с пакета в ръка, ритна вратата и се върна в дневната.

Погледна печата и пощенската марка с лика на кралица Елизабет II и смръщи вежди. Кой ѝ изпращаше нещо от Англия? В следващия миг ахна от изненада, извади един лист, а после и книга. Книга за Уим! Върху листа имаше подпис: твоя любяща майка. Що за жестока шега беше всичко това?

Ръката ѝ трепереше, докато четеше загадъчното послание. Остави листа настрана и отвори книгата на страницата, която беше отбелязана с дълга тясна лента.

„Знаех, че от известно време Тия беше влюбена в своя повереник, ала за мен все пак беше шок, когато дойде при мен и ми довери, че е бременна от него. Та той беше женен за дъщеря ѝ!

Тия беше отчаяна. Никога не съм я виждала в подобно състояние. Настоя да ѝ помогна да намери подходящ начин да му го каже. От своя страна аз настоявах да направи аборт. Бременността ѝ беше в самото начало и нямаше никаква опасност за нея. Ала щом чу

предложението ми, тя изпадна в истерия. Трябваше да го предвидя. Въпреки че изглеждаше твърда и непоколебима, тя винаги е изпитвала панически страх от лекари и най-вече от хирурзи.

Решихме да даде детето за осиновяване, макар че дори и за миг не помислих, че тя ще убеди Уим да вземе детето и да го отгледат заедно с Джорджет.“

— О, Господи! — изплака Франки. — О, Господи, това е за мен. Тия Барлоу е моята майка!

Когато на следващата вечер часовникът в имението на баща ѝ в Бел Еър отброи седем часа, Франки чу как вратата на стаята с неговите „трофеи“ се отвори. Въздишката, която се отрони от устните ѝ, беше смесица от облекчение и страх.

Уим не я видя. Прекоси помещението и се отпусна в креслото зад бюрото. В стаята беше тъмно, ала той изглежда предпочиташе мрака, както и тя, докато седеше там и го чакаше.

— Когато бях на осем години — рече Франки и изпита извратено удоволствие, когато го видя как трепна, — една вечер дойдох в тази стая и се покатерих на скута ти. Ти четеше поредния сценарий. Попитах те защо е умряла майка ми.

Спомням си изненадата в очите ти. Изглеждаше изплашен и стреснат — точно както в този момент. Аз те потупах по бузата и ти казах да не бъдеш тъжен. Спомнят ли си какво ми отговори?

— Франки, съжалявам. Искан аз да ти го кажа...

— Недей! — изрече тя, после добави по-меко: — Не ме прекъсвай, моля те. Седя тук повече от два часа и обмислям как ще протече всичко. Представих си цялата сцена, така че, ако обичаш, следвай сценария.

Попитах те как е умряла майка ми, а ти отговори, че това било каприз на боговете. Тогава не знаех какво означава този израз и погледнах в речника. „Внезапно съдбоносно събитие или действие.“ В това ли си се убеждавал през всичките тези години? Че нейното

самоубийство е било внезапно съдбоносно действие? По този начин ли си потискал вината си?

Уим запали лампата на бюрото, която мигом я заслепи.

— Остави пистолета, Франки — каза баща ѝ, докато тя закриваше очите си с ръка. — Изслушай ме. Искан да ти кажа всичко, не сега, а преди — веднага след като станеш достатъчно голяма, за да разбираш.

Думите му разпалиха гнева ѝ, тя скочи на крака и размаха пистолета, докато приближаваше към бюрото.

— Кога, Уим? Кога щях да бъда достатъчно голяма, за да разбера, че баща ми е чукал майката на съпругата си? Кога щях да бъда достатъчно голяма, за да осъзная, че съм плод на тази... долна, отвратителна...

— Франсин! Моля те, нека ти обясня. Нека ти разкажа как беше всичко. Не е точно така, както е написано в книгата. Никога не съм обичал Тия. Аз обожавях майка ти!

— Тия Барлоу е моята майка, копеле! — извика тя.

— О, Господи, Франки, не! Тя те роди, това е истина. Но Джорджет беше твоята майка. Джорджет истински те обичаше и беше щастлива да те има. Тия само те зачена, защото смяташе, че така ще може да ме изнудва.

Франки се разкрачи леко и с треперещи ръце вдигна пистолета. Насочи го към своя баща, към човека, когото бе обичала през целия си живот... към мъжа, който го бе разрушил.

— Когато го взех от чекмеджето на бюрото ти, не знаех кого искам да убия. За миг реших, че това ще бъда аз, но после осъзнах, че всъщност в тази история аз съм невинната жертва. Тогава помислих да убия теб, но си казах, че това би било твърде лесен изход за теб. Сега ми се струва, че е най-добре да убия и двамата ни.

— Защо ще го правиш? Убий мен, ако го искаш, но, Франсин, не наранявай себе си. Както сама каза, ти си невинна жертва.

Младата жена поклати глава, после вдигна ръка, за да отметне един кичур, паднал върху страната ѝ.

— Невинна или не, как да продължа да живея, да виждам начина, по който ме гледат хората, да знам какво си мислят, че съм нежелано последствие от гнусната ти и порочна връзка със собствената ти тъща!

— Не мога да повярвам! Нима това е същата жена, която винаги е твърдяла, че ако не я харесва, целият свят може да върви на майната си и че изобщо не ѝ пука за хорското мнение?

Франки се сепна от думата, която баща ѝ изрече — също толкова несвойствена за неговия речник, както бе неотделима част от нейния. Циничната дума, която тя използваше, за да покаже колко е голяма, колко е уверена, твърда и непоколебима. Отпусна ръката, която държеше пистолета, и го погледна с премрежени от сълзи очи.

— Защо просто не я накара да абортира? — попита с тънък глас.

— Умолявах я да го направи. Искях да ме остави на мира, да ми позволи да обичам съпругата си, ала тя не се съгласи. Обеща, че ще замине, за да роди някъде далеч. Каза на Джорджет, че ще снима филм в Швейцария, а след това ще замине на почивка в Европа.

— Значи ти е трябвало да обясниш на моята... на съпругата си?

Баща ѝ кимна.

— Беше точно така, както е описано в книгата. Джорджет беше много фина и крехка, имаше слабо сърце. Лекарите ни предупредиха, че е по-добре да нямаме деца. Казах ѝ, че една неомъжена актриса е изпаднала в беда, а аз съм уредил да осиновим детето, когато то се роди.

— Значи заради това каквото и да правех, колкото и да се стараех, ти никога не ме обикна. Ти просто никога не си ме искал.

Уим стана, заобиколи бюрото, сграбчи я и я привлече към себе си. Изненада се, когато тя не понечи да се отскубне, а остана да стои като вдървена.

— Не, не е вярно — припряно заговори той. — Обикнах те в мига, в който те сложих в ръцете на своята... в ръцете на Джорджет. От същия този миг мислех за теб като за наша дъщеря — моя и на Джорджет.

— Но така и не си могъл да се разделиш окончателно с своята... с своята курва. Чукал си я в собствената си къща, когато си смятал, че жена ти е заспала. Как си могъл да се понасяш?

Уим я пусна, но докато се отдалечаваше от нея, поклати глава. Внезапно се почувства безкрайно уморен. Вече всичко му беше все едно.

— Не — тихо рече, — никога. О, тя искаше да се върна при нея. Опитваше се да ме примами. Умоляваше ме, но аз ѝ отказах. Спах с

нея само един път след женитбата ми с Джорджет. Ти си плод на това краткотрайно връщане. Не съжалявам, че се роди, но оттогава всеки ден от живота си се укорявам за слабостта си.

Франки остави пистолета върху бюрото, остана втренчена дълго в него, после бавно тръгна към вратата.

— Надявам се до края на дните си да бъдеш нещастен — пророни тя.

— Франки, почакай! Моля те, трябва да ти обясня. Смятах да ти разкажа всичко. Спомняш си, че ти го казах на Коледа, нали?

— Закъснял си. — От гърдите ѝ се изтръгна горчив смях. — Но какво си смятал, че ще направя, ако го бях чула от твоите уста, вместо да го прочета в книгата, която тя ми изпрати? Мислиш ли, че щях да го приема за нормално?

— Прочете ли цялата книга? Прочете ли цялата история за Тия и мен? Как тя ме спаси от улицата?

— Не, прочетох само онази глава, която тя беше отбелязала. Аз...

— Почакай! Тия ли ти е изпратила книгата? Откъде си сигурна?

Франки се извърна към него.

— Написала ми е писмо. Подписала го е с твоя любяща майка. Не е ли страхотно? През всичките тези години аз си мислех, че майка ми е мъртва, а тя била съвсем жива през цялото шибано време!

— Изслушай ме, Франки — замоли се Уим. — Не очаквам да ми простиш. Но заради самата себе си те умолявам да прочетеш книгата, а след това да дойдеш с мен в Англия. Да се срещнеш с нея. Да чуеш цялата история. Така ще можеш по-лесно да я преживееш. Нека ти кажа цялата истина, за да успееш да събереш разбитите парчета на живота си. Знам, че сега всичко ти се струва безнадеждно, но ако ми позволиш, ние заедно можем да залепим отделните частици.

Франки го погледна. Дълго се взира в измъченото му нещастно лице. Вече не чувстваше отвращение, но макар красотата му да бе помрачена от безкрайните болка и тъга, стаени в очите му, тя не изпита съжаление към него. В душата ѝ цареше една огромна пустота.

— Върви по дяволите — процеди тя, излезе от стаята и затвори вратата зад гърба си.

Джони я чакаше седнал в пикапа си повече от час, когато най-после видя светлините на колата ѝ по улицата. Отвори вратата и я изчака, докато слезе.

— Франки.

— Върви си, Джони. — Дори не се спря, а продължи към вратата.

— Страхувам се, че не мога да го направя.

Франки спря, ала не се обърна.

— По дяволите, Джони! Какво искаш? Дошъл си, за да злорадстваш ли? Да ми кажеш, че баща ми е мръсник? Да ми се присмиваш каква жалка глупачка съм била? Е, добре. Кажи го! После се махай и ме остави сама!

— Не съм дошъл да казвам нищо подобно. Просто искам да бъда с теб.

Тя се засмя истерично, оброни глава и продължи да се смее... после изведнъж се разплака. Той изтича при нея и я прегърна. Франки не се отдръпна, а се отпусна на гърдите му.

— Защо? Защо ми причини всичко това?

Джони предположи, че говори или за Тия Барлоу, или за авторката на книгата — Сисели Алингтън. Уим му беше разказал за Паджи и той, за разлика от Франки бе наясно, че книгата е написана под диктовката на Тия. Не отговори на въпроса ѝ, но я поведе към предната врата и отключи с ключа, който още пазеше.

— Да влезем вътре. Ще направя кафе и ще, поговорим.

Десет минути по-късно той се върна в дневната с две чаши прясно сварено кафе.

— Пий — подкани я той, побутна краката ѝ на няколко сантиметра, за да седне на дивана до нея. Подаде ѝ книжна кърпичка. — Ето. Издухай си носа.

— Какво правиш тук? — попита Франки, след като избърса очите си.

— Пътувах заедно с Уим. Той бързаше да се прибере, за да ти се обади. Надяваше се, че ще си дойде, преди да узнаеш за книгата. Но изглежда надеждите му не са се оправдали. Качих се на пикапа и дойдох право тук... за всеки случай. Между другото, къде беше?

— Бях в Бел Еър и го чаках. Смятах да го убия, когато се появи.

— Но не си го направила, нали?

Въпреки цялата трагедия и въпреки убеждението си, че никога повече няма да се смее, Франки се засмя.

— Не. Реших, че не си струва.

— Той смяташе да ти разкаже всичко, Франки. Тъкмо ми казваше, че ще го стори веднага щом се прибере у дома, когато телефонът иззвъня. Беше Катлин Делонжи. Тя се опитвала от часове да се свърже с него, за да му съобщи за книгата.

Франки поклати глава.

— Не разбирам. — Притисна длани към лицето си и повтори с уморен глас: — Нищо не разбирам.

— Нека ти кажа каквото знам.

— Прегърни ме.

— Ела тук. — Джони я привлече в обятията си, настани я в скута си и докато говореше, отметна косата от мокрото ѝ лице. — Доколкото разбрах, Тия го заплашила, че ще разкаже тяхната история в своята биография, която продала на някакво издателство в Ню Йорк преди две или три години. Обадила се на Уим, за да се похвали. Той не могъл да осуети продажбата на правата, но двамата с приятелката му Катлин успели спрат публикуването на книгата. Обясни ми, че единствената му тревога е била за теб, Франки, и аз му вярвам. Може и да не осъзнаваш колко много те обича твойт старец, но ти наистина си в основата на всяко решение, което взима.

Изчака, за да ѝ даде възможност да възрази. Когато Франки не заговори, той взе още една книжна кърпичка, подаде ѝ я и продължи:

— Точно преди Коледа той получил писмо. Миналата нощ ми го показва: Господи, нима всичко се случи едва миналата нощ? Струва ми се, че е било поне преди месец. Както и да е. То съдържаше само един ред. Нещо като: „Кажй ѝ, преди тя да го е направила.“ Някой искаше да го предупреди, че Тия по някакъв начин ще ти разкрие истината. Накратко, книгата — нейната автобиография — била само една уловка. Тия през цялото време е знаела, че той е спрял издаването ѝ. Междувременно тя изнудила сестра си да напише биографията на Уим.

Впрочем Уим твърди, че Сисели не е знаела коя е биологичната ти майка, докато съвсем наскоро Тия не ѝ е казала. Според него единствените хора, които са знаели, са били Тия, той и доктор Грийн, който починал няколко години след раждането ти. Явно Тия е накарала Сисели да излъже в книгата си, че е присъствала на раждането ти. По този начин е искала да предотврати всякакви опити на Уим да я даде под съд за лъжа. Той казва, че дори в акта ти за раждане е записано името на Джорджет Монтклеър като твойа майка.

— Коя е тази Сисели? — попита Франки, след като Джони замълча.

— Познаваш ли една жена на име Паджи?

Тя се извърна, за да го погледне. Очите ѝ бяха разширени от изненада.

— Паджи! Но тя е една от най-близките приятелки на баща ми. Как е успяла Тия да я убеди да ѝ помогне?

— Двете са сестри, Франки. — Младата жена нададе гневен вик и той я притисна по-плътно към гърдите си. Почакай, нека ти обясня. Според Уим тя имала не по-малко основание от него да я мрази. Мъжът, за когото Тия се омъжила, бащата на Джорджет, преди това бил годеник на Паджи. Тия ѝ го отнела.

— О, Господи! — ахна Франки. — Но защо тогава Паджи ще ѝ помага да напише тази книга и ще излъже заради нея! В това няма никакъв смисъл!

— Има, ако вземеш под внимание факта, че тази жена е страстна комарджийка и дължи два милиона долара. Въпреки че са много близки с Уим, не е можела да го моли за подобна сума. По някакъв начин Тия е узнала за дълговете и ѝ предложила парите в замяна на няколко услуги.

— Като например да напише книга.

Джони усети как тя постепенно започваше да се успокоява. Усмихна се облекчено, защото знаеше, че ѝ предстоят доста тежки моменти, които трябваше да преживее. Запита се дали някога ще успее да прости на баща си. Надяваше се да го стори. Реши да я подготви внимателно.

— Тия платила на Сисели да се разрови в миналото ми. За неин късмет аз имах доста грозен скелет в гардероба си. Разбира се, ако не бях избухнал на празненството по случай рождения ден на баща ти, може би никога нямаше да открие тайната ми.

— О, Джони, толкова съжалявам! Но защо? Защо точно ти?

— За да те нарани, а по този начин да нарани и баща ти. В крайна сметка всичко това е било насочено срещу него. Тя иска да го унищожи напълно. Тия не се интересува особено от теб, ала знае, че ти си ахилесовата пета на Уим, неговото най-слабо ѝ уязвимо място. Не го мрази, Франки. Омразата струва прекалено скъпо. Аз го знам най-добре.

— Как бих могла да не го мразя след всичко, което е направил?

Джони ѝ отвърна с въпрос:

— Какво ти разказа той?

Тя поклати глава.

— Не много. Не бях в настроение да го слушам. Помоли ме да замина за Англия с него.

Джони се намръщи.

— Защо за Англия?

— Каза, че това е единственият начин да ми обясни всичко. Той... иска да се срещна с Тия.

Джони се протегна и взе чашите с кафе от масичката. Подаде ѝ едната и отпи от другата. След малко я остави, отстрани нежно Франки от скута си, стана и закрачи из стаята.

Отиде до прозореца и се загледа в океана.

— Обичам го — рече той и кимна към разбиващите се вълни. — Морето е толкова постоянно. Предполагам, че това е единственото постоянно нещо.

Франки не отговори. Джони пъкна ръце в задните джобове на джинсите си, върна се обратно до дивана и приседна на облегалката.

— Иди в Англия с него, Франки. Позволи му да ти обясни нещата от негова гледна точка. Не ти казвам да му простиш. Просто те моля да го изслушаш. Не знам дали някога между вас нещата отново ще се оправят, но съм сигурен, че Уим те обича. Докато разговаряхме за теб, видях болката в очите му, страха, че това може да те съсипе. Този мъж е страдал така, както малцина са страдали.

— Не знам дали ще мога — с треперещ глас изрече тя.

Джони коленичи на пода пред нея, взе чашата с кафе, остави я настрана и хвана ръцете ѝ.

— Можеш. Можеш да го направиш за себе си, а и за мен.

— Какво общо имаш ти с всичко това?

— Спомняш ли си, когато ме попита дали те обичам? Излъгах. Не исках да се влюбвам в теб. — Усмивна се със същата леко крива усмивка, която винаги караше сърцето ѝ да подскача. — По дяволите, едно момиче от големия град като теб щеше да ме изяде на една хапка какъвто съм си провинциалист. Затова се борих с чувствата си, но бях като Давид в краката на Голиат. Дори след като престанахме да се срещаме, аз продължих да те обичам. Винаги ще те обичам —

прекрасното ти лице, избухливия нрав и циничния ти език. Цялата. Но научих нещо. Тайните и омразата много си приличат. И двете са като рани, които гноясват, докато постепенно обхванат цялата ти душа. Така че по-добре ги изхвърли от себе си. Тогава ще разберем кои сме и какви са чувствата ни.

Докато говореше, Джони изучаваше лицето ѝ и се чудеше как бе възможно очите ѝ едновременно да танцуват от щастие и да са помрачени от болка и тъга. Привлече я към себе си и нежно целуна устните ѝ.

— Аз... аз не знам, Джони. Не само за Уим. Не съм сигурна и за нас. Не знам дали отново ще мога да се движа с изправена глава в този град. Сега, когато кариерата ти е във възход, аз мога да се окажа пречка.

Джони мигом се ухили.

— Мога да цитирам един много скъп за мен човек: „Майната ѝ на кариерата!“ Всъщност никога не съм искал да ставам актьор. Но точно сега няма да обсъждаме отношенията си. Иди в Англия. Когато се върнеш, ще вземем решение в зависимост от чувствата ти.

Той се изправи, а Франки скочи от дивана.

— Джони? Не си отивай още, не ме оставяй.

— Ела тук — тихо изрече младият мъж. — Искам да те любя, съгласна ли си? — попита, когато тя се озова в прегръдките му.

Отвърна му въздишка, която той прие за „да“. Поведе я към спалнята и я положи на леглото, макар че му се искаше да се люби с нея още там, в дневната — толкова отчаяно я желаше. Ала тази нощ щеше да забрави за своите желания. Тази нощ беше тук, за да се погрижи за нея.

Беше нежен и бавен. Изхлузи тениската през главата ѝ, целуна корема ѝ, после устните му намериха малките ѝ гърди, а накрая се спуснаха по рамото ѝ. Продължаваше да я целува, докато я освобождаваше от джинсите и чорапите. Стана от леглото и бързо свали своите дрехи.

— Ти си по-красива, отколкото те помня — прошепна младият мъж и коленичи над нея.

Тя се извърна настрана и закри лицето си с ръка.

— Не съм. Подпухнала съм ужасно от сълзите. Не ме гледай.

Джони въздъхна търпеливо, а устните му засмукаха едното набъбнало зърно.

— О, Господи, колко си сладка! — простена той след миг.

Другата му ръка се плъзна надолу по корема ѝ, а нейните нокти се впиха в раменете му.

— Обичам те, Джони. Никога не съм спирала да те обичам, дори когато мислех, че ме мразиш. И знаеш ли кое беше най-лошото?

— Хмм? — промърмори той, докато целуваше шията ѝ.

— Да знам, че всеки път когато звънне телефонът, няма да се обаждаш ти.

— А знаеш ли кое беше най-тежкото за мен? — попита на свой ред Джони и се взря в очите ѝ.

Тя леко поклати глава.

— Да не те вкусвам. — Покри устните ѝ със своите, а пръстите му разтвориха нежно тънките на нейната женственост и единият проникна вътре. — Ах, моя сладка, сладка любима! Толкова много ми липсваше! — изпъшка той. Зъбите ѝ захапаха леко долната му устна и тя се изви, стенойки от удоволствие под умелите му ласки.

— Не вярвах, че пак ще бъдем заедно — промълви Франки, а в следващия миг извика, достигнала кулминацията. — Сега, Джони, моля те...

Той не чака втора покана. Желанието му беше толкова силно, че едва успяваше да се сдържа, но искаше дай даде повече. По-късно, помисли си, разтвори бедрата ѝ и проникна в нея.

Двамата се понесоха в бясна езда, телата им станаха хлъзгави от потта, а виковете им се сляха в един, докато притискаха тръпнещите си тела в конвулсиите на освобождението.

— Обичам те — промърмори Джони в косите ѝ, преди да се отпусне отгоре ѝ и да се унесе в сън.

Той се събуди изведнъж. В първия миг не разбра къде се намира, докато не я съзря да стои до прозореца, окъпана от утринната светлина. По едно време през нощта бе облякла къса сатенена нощница с цвета на косите ѝ. Джони се подпря на лакът и протегна другата си ръка към нея. Тя се приближи, ефирната ѝ красота му напомни на пращинка, танцуваща в слънчев лъч. Целуна я бавно, но страстно — едно безмълвно обещание за любов.

— Ти си толкова добър, Джони. Искам да ме изпълниш със своята доброта.

Двамата отново се любиха, бавно и нежно. Джони ѝ отдаваше себе си, а тя приемаше този дар и пиеше сила от страстта му. Когато се наситиха на ласките и любовта си, Франки се сгуши до гърдите му и праметна крак през бедрото му.

— Досега никога не е било така, нали?

— Може би не.

— Този път беше много по-добре, много по-сладко. Сякаш наистина бях част от теб. Защо преди не е било така?

— Защото сега ти казах, че те обичам. Ти можеш да приемеш любовта ми. Това прави всичко по-различно.

— О, Джони, толкова се страхувам да не те изгубя отново. Не ме е грижа за Тия и Уим! Ала не ще понеса да се събудя и теб отново да те няма.

— Точно в тази секунда може би не те е грижа за тях, Франки, но утре или вдругиден — един ден няма да е така. Иди в Англия с Уим. Той те обича. Позволи му да ти разкаже историята така, както я е преживял. Независимо дали ще му простиш или не, той заслужава поне да го изслушаш.

— Ти ме изостави първия път заради Уим — изтъкна тя.

Той се обърна настрани, надигна се и я погледна.

— Няма да имаме шанс, ако не оставим призраците да си отидат завинаги, Франки.

— Ами ако нещо се промени вътре в мен? Не искам да рискувам. Искам всичко да бъде така, както е сега, в този миг. Интересувам се единствено от нас двамата. От нищо друго.

Джони въздъхна, после я целуна отново, но този път по-пламенно и собственически.

— Ти си това, което си, благодарение на Уим, бебчо. Той има значение за теб, за нас. Върви с него. Аз ще те чакам да се върнеш.

Видя как в очите ѝ проблеснаха гневни искри.

— Отново рискуваш да избира него пред теб, както направих предишния път. — Отблъсна го от себе си, скочи от леглото, грабна нощницата си и изхвърча от стаята.

Джони я последва, без да си дава труд да се облича. Облегна се на рамката на вратата и рече:

— Да, Франки, искам да рискувам. Много добре знам какво се случи и не е нужно да ми напомняш. Ала не те искам сега, ако съществува вероятност да те загубя по-късно.

— В това няма смисъл — измърмори тя, без да се извърща прозореца, пред който бе застанала.

Джони прекоси стаята, сграбчи ръката ѝ и завъртя към себе си.

— Аз те познавам, забрави ли? Погледни тази стая. Всичко е на мястото си. Я ми кажи нещо. Миналата нощ, след като заспах, ти не стана ли от леглото, за да измиеш чашите от кафето и да изхвърлиш мръсните кърпички в боклука? Знам, че си го направила!

— И какво от това? За какво, по дяволите, говориш?

— За теб, Франки. Говоря за теб. Ти държиш всичко в живота ти да е подредено. Не можеш да понасяш хаоса. Ах, скъпа, ти не можеш да си тръгнеш просто така, без да оправиш тази бъркотия. — Когато тя не отговори, той вдигна примирено ръце. — Предавам се.

Стигна до вратата на спалнята, когато викът ѝ го настигна.

— Ще отида! Чу ли ме? Ще отида!

Джони не се върна, а влезе в спалнята, за да облече джинсите и ризата си. Когато Франки застана на прага, седеше върху леглото и обуваше маратонките си.

— По дяволите, не ме ли чу? Казах, че ще отида. Ти спечели.

— Чух те — кимна той, завърза връзките си, стана и се огледа за сакото си. Мина покрай нея и влезе в дневната. — Къде, по дяволите, ми е сакото?

— На закачалката в преддверието.

— Благодаря — измърмори, изгледа я сякаш искаше да каже: „Трябваше да се досетя“ и завъртя очи.

— Джони, почакай. Къде отиваш?

— У дома.

— Защо? Не искам още да си тръгваш.

— Ти имаш работа.

— Остани още малко, Джони, моля те.

— Не мога, но ще те чакам, когато се върнеш. — Пристъпи към нея, притегли я в обятията си и я целуна. — Обичам те, Франсин Монтоклеър. — Гласът му беше мек и нежен, но в следващия миг изведнъж се засмя. — О, да не забравя да ти кажа — приключено е с мадамите за една вечер.

— Постарай се наистина да е така — изгледа го свирепо тя.

— И, Франки? Когато се прибереш у дома, ще помислим за името ти.

— Какво не му е наред на името ми?

— Нищо. — Той отвори вратата, прекрачи прага, но се върна и додаде: — Просто Парис ми харесва повече.

— Майната ти!

Джони отново прекрачи прага.

— Освен това ще трябва да поработим и върху речника ти. — Докато потегляше с пикапа, смехът ѝ го изпроводи.

26.

Шест дни по-късно Уим и Франки заминаха за Англия. Слухът за позорната книга се разнесе като пожар из града на блясъка и славата и преди да замине, Уим беше принуден да свика пресконференция. Той не уведоми Франки за предстоящата си среща с репортерите, решен да се изправи сам срещу четвъртата власт — медиите. Изненада се, когато влезе в залата за пресконференции и я видя да приближава откъм другата врата. Франки не се усмихна, когато погледите им се срещнаха, но не се и извърна. След сблъсъка в дома му двамата бяха разговаряли само веднъж, и то само за две-три минути. Тогава му съобщи, че ще замине с него за Англия, и го помоли да ѝ се обади, когато всичко бъде готово за пътуването. Уим я попита дали е добре, но тя отмина въпроса с лаконичното:

— Ще говорим по време на пътуването.

Докато Уим заемеше мястото си край масата, Франки се настани от лявата му страна. Адвокатът му седна от дясната. Уим се пресегна, улови ръката ѝ и я стисна силно. Изпита облекчение, когато тя не я отдръпна. Докато адвокатът обясняваше какъв сценарий да следват, всесилният продуцент не откъсваше поглед от дъщеря си. Господи, каква красива жена беше тя! Дори сега, в нещастие си, му изглеждаше още по-прекрасна. Винаги бе мразил факта, че тя толкова прилича на прочутата си баба... поправка... майка, ала днес виждаше у нея и Джорджет. Джорджет, неговото нежно малко цвете, което все пак бе успяло да устои на задушавачото влияние на силната си майка, като упорита пъпка, бореща се със зимната буря. Дали тъкмо това виждаше днес и у дъщеря си? Същия твърд характер, прикрит зад деликатна външност?

Адвокатът прекъсна мислите му с въпроса, дали е готов да направи първоначалното си изявление. Той погледна още веднъж към Франки и кимна.

— Госпожи и господа, както Уолт вече ви обясни, ще прочета изявлението си, а след това, доколкото мога, ще отговоря на въпросите

ви. Но веднага искам да ви предупредя, че дъщеря ми не е тук, за да отговоря на въпроси. При първия въпрос, отправен към нея, незабавно ще прекратя пресконференцията.

Както вероятно се досещате, книгата за „моя таен живот“ бе пълна изненада за мен. Голяма част от написаното е вярно. Аз наистина съм сирак и няколко години преживях по улиците на Лондон благодарение на хитростта и изобретателността си. Госпожица Тия Барлоу наистина ме прибра и ми осигури дом, храна и всичко необходимо за едно младо момче. Тя се отнасяше към мен с любов и привързаност, а когато пораснах, започнах да ѝ помагам в работата, като отначало станах неин менажер, след това и продуцент.

За пръв път осъзнах, че съм влюбен в Джорджет, когато навлизах в двадесетата си година. Когато тя стана достатъчно голяма, ние се оженихме. Истина е, че двамата с Джорджет избягахме, за да сключим брак, но не защото аз и Тия бяхме любовници, а защото бяхме твърде млади и непокорни.

Въпреки че лекарят на Джорджет ни предупреди за риска тя да има деца, съпругата ми пренебрегна съветите му и забременя година и половина, след като се оженихме. Тя почина осем седмици след раждането на дъщеря ни в резултат на усложнения.

Историята за тайната среща между Тия и мен след брака ми с Джорджет е изцяло измислица на Сисели Алингтън или плод на въображението на Тия Барлоу. Не отговаря на истината и твърдението, че дъщеря ми е плод на тази забранена любов.

Приказките, че съм напуснал Англия, за да разделя Тия с родната ѝ дъщеря, също са родени от фантазията на въпросната дама.

Това е всичко, което имам да ви кажа. Ако обичате, задайте въпросите си — един по един, моля.

Във въздуха се вдигна гора от ръце. Въпросите се изстрелваха един през друг. Уим поклати раздражено глава и кимна към една жена в синя рокля, която издаваше „Ел Ей Таймс“.

— Маргарет.

— Защо Сисели Алингтън е публикувала тази книга, ако тя не се основава на истината?

— Госпожа Алингтън е по-малка сестра на Тия Барлоу. От известно време двете се бяха отчуждили. Съобщиха ми, че госпожа Алингтън е изпаднала в сериозни финансови затруднения. Сестра ѝ

предложила да ѝ помогне. Очевидно условието за тази помощ е било Сисели да напише това, което ѝ се продиктува. Имам информация, че госпожица Барлоу страда от рак на белите дробове. Мога само да предположа, че болестта и силните лекарства, които тя взима вече две години, са накарали нещастната жена да си въобрази неща, които никога не са се случвали. Ако не е така, ако... намеренията ѝ са били да ме опозори или да причини болка на дъщеря ми, то тогава този въпрос ще бъде отнесен до съда. Точно заради това на днешната ни среща присъства и Уолт. Той ще защитава моите интереси, както и тези на дъщеря ми.

— Господин Монтклеър!

Уим погледна към собственика на плътния баритон и кимна.

— Не е ли вярно, че сте напуснали Англия само няколко седмици след „фаталната“ болест на съпругата ви? Как ще го обясните?

— Много просто, Фред — отвърна Уим на представителя на списание „Пийпъл“. — Четири години преди женитбата си аз дойдох в Щатите, за да усъвършенствам познанията си във филмовата индустрия. След трагичната загуба реших да се преместя да живея тук поради две причини, които смятам за твърде очевидни. Първо, исках да се отдалеча колкото бе възможно повече от страната, където изживях най-голямата болка в живота си. И второ, Холивуд е мястото, където се правят най-добрите филми на света, а аз исках да бъда част от най-доброто.

— А как ще обясните факта, че Тия Барлоу се е оттеглила от екрана точно по това време? — настоя мъжът.

— Тогава госпожица Барлоу беше вече на четиридесет и пет години и ѝ беше все по-трудно да играе сантименталните и пикантни роли, с които беше толкова прочута. Когато дъщеря ѝ почина, тя беше съсипана от скръб и реши да се оттегли. Това е.

— В книгата се казва, сър, че преди да напуснете Англия, сте се срещнали още веднъж с госпожица Барлоу. Тя твърди, че на тази среща ви е подарила пръстен... цитирам я: „за да не забрави никога своята първа любов“. Това ли е пръстенът, който носите и днес, сър?

Уим въздъхна едва доловимо, но отговори на въпроса със същия спокоен и невъзмутим глас.

— Да, това е същият пръстен, а срещата премина почти така, както я е описала госпожица Барлоу. Ние се споразумяхме да

прекратим нашето делово сътрудничество. Аз отидох в дома ѝ, за да подпише тя съответните документи. Тогава тя ми подари пръстена — за „късмет“, както каза, а после добави: „И за да не ме забравиш никога.“ — Замълча и се усмихна на жената, която бе задала въпроса. — Колкото до това, че е била моята първа любов, предполагам, че е истина. Тя беше жената, която завинаги промени живота ми. Обичах я като майката, която не помнех.

— Истина ли е, че дъщеря ви прилича удивително на тази прочута жена, която твърди, че е нейна майка? — извика един мъж от дъното на залата.

Уим позна Дуайт Кампбел от „Интърнешънъл Интрудър“ и по лицето му премина сянка на недоволство.

— Да, може да се каже, че тя е наследила красотата на баба си.

— А вие, на кого вярвате вие, Франсин? — обади се непознат глас.

Уим удари с длани по масата и чашите с минерална вода издрънчаха.

— Това слага край на пресконференцията — изрече той със заплашително спокоен глас.

Въпреки виковете и протестите Уим помогна на дъщеря си да стане и заедно с адвоката си напуснаха залата.

Когато се озоваха в кабинета му, Уим хвана нежно ръката на дъщеря си.

— Благодаря ти, че дойде, но как разбра за пресконференцията?

— Румър ми се обади — отвърна тя, забила поглед в килима. — Но ако помолиш двама от охраната ти да ме придружат на излизане от сградата, бих искала да се прибера у дома.

— Разбира се. — Уим кимна към адвоката си да доведе мъжете. Когато останаха сами, взе ръцете на дъщеря си в своите, умолявайки я да го погледне в очите. Когато тя най-после вдигна глава към него, той леко се усмихна. — Знаем колко трудно ти беше. Гордея се с теб.

За негова изненада Франки се разсмя.

— Наистина ли? Е, не е ли страхотно? През целия си живот аз се опитвах да те накарам да се гордееш с мен. А всичко, което трябваше да направя, за да го чуя най-после от устата ти, беше да седя до теб и да слушам лъжите ти.

— Франки...

Тя измъкна ръцете си и се извърна с гръб към него.

— Ще се видим вдругиден сутринта на летището.

— Франки, моля те, трябва да ти кажа още нещо. Ще ме изслушаш ли?

Младата жена се обърна бавно и прибра един кичур зад ухото си.

— През целия си живот съм копняла да разговарям с мен, ала това никога не стана. Ти беше като вихър, който минава покрай мен, докосва ме или ме тласка в някаква посока. Никога не се спря, за да поговорим, Уим. Никога не ми каза, че ме обичаш. А сега искаш да те изслушам.

Той се опита да срещне погледай, ала срамът, който изпитваше, беше твърде голям.

— Само на две жени съм казвал, че ги обичам, Франки — тихо рече баща ѝ с равен глас. — Едната беше майка ти — Джорджет. А другата — Катлин Делонжи. Разруших живота на едната, едва не погубих и другата. Предполагам, че нещо дълбоко в мен винаги ме е предупреждавало да не рискувам да го кажа и на теб. Опитах се да ти покажа любовта си с подаръци, с нашата работа. Съжалявам, ако съм сбъркал.

Франки не отвърна нищо. Отвори вратата и излезе, без да се обърне.

— Обичам те, Франки — промълви Уим, макар че тя вече не можеше да го чуе.

Два дни по-късно двамата се срещнаха на летището в Лос Анжелис в частната стая, където Уим бе уредил да изчакат до обявяването на полета им.

Франки не пропусна изненадата в очите му, когато я видя да влиза, облечена в самуреното палто, което ѝ беше подарил за Коледа. Тя вирна леко брадичка.

— По това време на годината в Лондон е студено — обясни с леко предизвикателен тон.

Уим кимна.

— Да, така е.

През следващите няколко часа двамата не разговаряха много — с изключение на обичайното „Извини ме“, когато Франки трябваше да

отиде до тоалетната, или „Мога ли да ти налея чаша вино?“ от страна на Уим.

След като на следващата сутрин се регистрираха в хотел „Хилтън“ в Лондон, Уим я придружи до вратата на апартамента, който бе запазил за нея.

— Кога ще говориш с мен, Франки?

— Кога започваме нашата обиколка? — отвърна тя с въпрос.

— Утре добре ли е? Мислех, че може би ще искаш да си починеш един ден.

— Кога ще отидем да видим моята майка?

— Утре вечер. Уредих да ни закарат до къщата ѝ в провинцията.

Имаме уговорена среща за пет часа.

— Ще говорим след това.

— Както желаяш.

Тя се бе обърнала, за да влезе в апартамента, но сега рязко се извърна.

— Както желая ли? Дори и ти не можеш да ми дадеш това, което желая, Уим. Дори и ти.

На следващата сутрин в осем часа той се обади в апартамента ѝ. Уговориха се да се срещнат след час във фойето на хотела.

— А, добре, виждам, че си обула удобни обувки — рече той. — Ще тръгваме ли?

Франки леко наклони глава, за да погледне баща си. Дали само си въобразяваше, или днес той действително говореше като истински англичанин?

Беше влажна и мразовита сутрин и Франки се сви на задната седалка на таксито, но не от студ, а от вълнение. Досега не бе осъзнавала колко много се бои от това пътуване. Потръпна от паниката, която започна бавно да я обхваща. Внезапно осъзна, че не иска да загуби баща си, човека, когото обичаше най-много на този свят.

Таксито намали и спря до тротоара. Тя се пресегна, улови ръката на Уим и силно я стисна, преди да слязат.

— Предполагам, че това е началото, макар че в действителност почти нямам спомени за него. Разбира се, през онази нощ, когато паднаха бомбите, всичко беше разрушено. Представи си каква трагедия — стотици хора са били убити, а оживелите са останали без

дом. Майка ми, баща ми и малката ми сестричка — още бебе — загинаха, а мен ме отведоха в сиропиталище.

— Не си ли спомняш нищо?

— Много малко. Спомням си, че виках баща си, но в дъното на душата си се надявах, че няма да дойде, защото знаех, че здравата ще ми издърпа ухото, задето плача като малко бебе. Той беше много твърд и очакваше и аз да бъда същият.

— Не така си представях баща ти — отбеляза след малко Франки.

Уим й се усмихна, ала тя видя болката в очите му, която спомените бяха събудили.

— Ще го приема като комплимент — рече той.

За пръв път, откакто получи книгата, Франки му се усмихна.

— Е, ще вървим ли? Предполагам, че има доста да видим и да поговорим.

Следващата им спирка беше сиропиталището. Сградата все още стоеше, ала беше превърната във фабрика.

Уим й описа тежкия си живот и страданията, които бе преживял, ала Франки забеляза, че говори някак си безучастно и не се опитва да събуди съжаление у нея. Просто й разказваше историята на своя живот.

След това таксито ги отведе в „Хародс“. Когато излязоха от колата, Уим поклати глава.

— Всичко се е променило толкова много. Но ето там, надолу по улицата, в дъното на закрития портал беше обичайното ми място за нощуване. Разбира се, жената, която живееше в партерния апартамент, на сутринта винаги идваше, за да ме изгони с дългата си метла. Много бързо научих как да избягвам срещите с нея.

— А какво си ял? — попита Франки.

— Най-вече крадах. — Баща й се втренчи в мястото, където като дете толкова често бе намирал убежище от студа и тъмнината. — Когато пораснах, разбрах, че има по-добри места, където да се скриеш. Ела, ще ти покажа.

Когато се озоваха на Пикадили Съркъс, той й посочи една статуя.

— Често спях в краката на Ерос. Понякога, когато нощите бяха прекалено студени, за да се спи навън, се промъквах в някой от театрите и се сгушвах под седалките. Точно там ме откри една вечер Тия. Бях минали няколко години, откакто бях започнал да идвам тук.

— Сигурно е било ужасно да бъдеш толкова малък и сам. — Франки докосна ръката му. — Съжалявам.

Този път не слязоха от таксито и Уим даде на шофьора следващия адрес.

— Когато бях на дванадесет години, един мъж ме отведе със себе си в дома си, нахрани ме, стопли ме, а после ме изнасили в спалнята си — рече той и показа един прозорец на втория етаж.

— О, Господи!

— Случи се само веднъж — усмихна се Уим. — След това се усъвършенствах и успявах да се измъкна, преди да се наложи да изпълня своята част от сделката. Два пъти ме арестуваха, когато мъжете се оплакаха, че съм ги ограбил, но после обвиненията бяха оттеглени.

— Разкажи ми за Тия.

— Нека малко се поразходим — предложи Уим и се обърна към шофьора: — Ще ни вземете след петнадесет минути. Ще обиколим квартала и ще се върнем тук.

Докато вървяха, той й разказа за Тия, за нейната добрина, за това колко красива и щедра му се е сторила.

— Никога не съм мислил, че ще остана при нея. Всъщност не вярвах, че тя ще ми позволи. Ала дните минаваха и аз разбрах, че не искам да ходя никъде. Беше много добра с мен. Беше толкова пълна с живот, а през повечето време толкова весела и забавна. Освен това там беше и Джорджет. — Усмихна се тъжно. — Каква малка палавница беше тя, макар и прекалено зряла за възрастта си. Сутринта, когато я видях за пръв път, тя най-безцеремонно и властно ми заяви, че съм в къщата, за да си играя с нея. Каза, че ще бъде нейният иконом.

Франки се засмя.

— Не ми прилича много на нежното и мило момиче, както винаги си ми я описвал.

— О, точно такава беше. Особено по-късно, но винаги беше пълна с живот. Каква ужасна ирония на съдбата.

Франки се спря и се извърна с лице към баща си. Прибра разрошената си от вятъра коса и го погледна.

— Ти наистина си я обичал, нали?

— С цялото си сърце, Франки. Никога не съм лъгал за това, кълна се.

— Вярвам ти — прошепна дъщеря му.

— Ти замръзваш. По-добре да намеря таксито — внезапно рече той, но тя поклати глава.

— Добре съм. Нека повървим още малко. Какво се случи, след като Тия те отведе у дома си и ти разбра, че ще останеш при нея?

Баща ѝ не отговори веднага, но тъкмо когато реши, че ще отмине въпроса ѝ без отговор, той каза:

— Това е тази част от историята, която най-много се страхувам да ти разкажа, защото не съм сигурен, че ще можеш да ме разбереш.

— Просто ми разкажи.

— През деня Тия беше за мен като истинска майка. Излизахме да пазаруваме заедно, водеше ме да ме подстригват. Срещна се с адвокат и стана моя официална настойница. Записа ме в училище, помагаше ми с домашните, грижеше се за мен, когато бях болен. Отнасяше се към мен по същия начин, както и с дъщеря си Джорджет. Дори в някои отношения по-добре, защото аз бях по-голям. Сутринта тя отиваше да репетира в театъра, а когато се върнех от училище, сядаше на масата с мен и учеше репликите си, докато аз си приготвях домашните. А когато свършвах, тя репетираше някои реплики заедно с мен. Но през нощта идваше в стаята ми и ние се любехме.

— Колко годишен си бил?

— На четиринадесет, когато се случи за първи път. Няколко седмици преди това беше започнала да идва вечер в стаята ми. — Сега бе негов ред да спре и да се обърне към нея. — Аз не се срамувах от това, Франки. Обичах я и се наслаждавах на онова, което се случваше помежду ни. Тя винаги ми шепнеше колко съм великолепен, колко чудесно я карам да се чувства и предполагам, че в известна степен съм смятал, че така ѝ се отплащам за всичко, което ми даваше.

— Кога се влюби в Джорджет?

— Не знам точно. Тя беше десет години по-малка от мен и дълго време аз я възприемах като своята по-малка сестра. За пръв път признах пред себе си, че изпитвам други чувства, когато тя беше на около дванадесет години. Беше толкова спокойна и уравновесена. Като дете често се случваше да седи до мен, да изслушва плановете ми за бъдещето, а накрая ми заявяваше, че вярва в мен.

Уим се усмихна, ала Франки видя сълзата, която се отрони от ъгълчето на окото му. Щипещият вятър бе насълзил и нейните очи, но

тя бе сигурна, че тази сълза не се дължеше на студа, а на отдавна отминалия копнеж.

— Разбира се, не казах на Тия. Ние двамата вече работехме заедно и тя продължаваше да идва в стаята ми през нощта. Знаех, че ще се разгневи, ако ѝ призная, че чувствата ми към Джорджет съвсем не са братски. Все по-често и по-често започвах да се чувствам уморен и отегчен, когато се любехме, но не можех да ѝ откажа. Та аз ѝ дължах всичко! Как бих могъл да ѝ отнема единственото нещо, което тя искаше от мен?

За известно време нещата се подобриха, защото Джорджет замина да учи в интернат, но когато се връщаше у дома, аз живеях в постоянен страх, че ще ни чуе и ще разбере какво става между мен и майка ѝ през нощта.

— Сигурно е било ужасно за теб — промълви Франки. За пръв път започваше да разбира властта, която бе имала Тия върху баща ѝ.

— Не, не искам да си мислиш, че е било ужасно. Това беше по-скоро нещо като саможертва, която исках да направя за нея като отплата за всичко, което бе сторила за мен. Тя ми даде образование, работа, дори Джорджет, макар че тогава още не подозираше за чувствата ми към дъщеря ѝ.

Когато Джорджет започна да флиртува с мен, разбрах, че трябва да замина.

— Защо?

— Тя беше само на четиринадесет години. Знаех, че Тия никога няма да се съгласи да се оженим. Трябваше да чакаме. Не мога да не призная, че по онова време животът ми наистина беше доста ужасен. Желаях Джорджет, но вместо това всяка нощ се любех с майка ѝ. Разреших проблема, като заминах за Америка, за да уча филмово изкуство.

Видяха таксито, което забави и спря на няколко метра от тях. Уим каза на шофьора да ги закара в хотела. Обядваха в апартамента ѝ и Уим ѝ разказа останалата част от историята.

Разказа ѝ за Катлин, за подозренията на Тия и за начина, по който бе разрушила брака на младата актриса, което за малко не я бе убило.

— Колко ужасно! — ахна Франки.

— Беше жестоко не само за Катлин, но и за мен. Чувствах се отговорен. Но от друга страна спечелих нещо. Започнах бавно да се

освобождавам от Тия.

След този случай се изнесох от дома ѝ и отказах да продуцирам филмите ѝ. Дълго време тя не се опита да оспори решението ми. Но след това отново започна да прави опити да се върне в живота ми. Появяваше се в апартамента ми по всяко време, твърдеше, че не желае да живее, ако аз не я обичам. — Уим остави вилицата си и закри лицето си с ръце.

— Знаех какво се опитва да направи, ала не можех да се преборя със самия себе си. Спахме заедно два пъти, след като напуснах къщата ѝ.

Знаех, че това никога няма да спре, освен ако не ѝ призная чувствата си към Джорджет. И така, ние избягахме, а след като се оженихме, отидохме да ѝ го съобщим.

— Джорджет не се ли учуди, че не искаш да кажеш на майка ѝ?

— Не, тя знаеше колко собственически се отнася Тия към мен. Разбира се, не подозираше, че през всичките тези години сме били любовници, но не беше и сляпа. Обичаше да се шегува с мен, че аз съм най-ценното съкровище на майка ѝ. Тия винаги ни наричаше нейните малки любимци. Джорджет често се шегуваше, че да се влюбим един в друг, за майка ѝ би било равносилно на кръвосмешение. — Поклати глава. — О, Господи, аз наистина се срамувах и навярно тя е отгатнала нещо по изражението на лицето ми, защото се смееше и ме убеждаваше да не го възприемам толкова сериозно. „Та ние не сме брат и сестра, глупчо“ — успокояваше ме Джорджет.

— Какво направи Тия, когато ѝ съобщихте, че сте се оженили? — попита Франки и също остави вилицата си. Внезапно загуби апетит.

— Тя ни изненада, като ни поздрави, и се разплака. Непрекъснато повтаряше как никога не си е представяла, че нейните две малки деца ще се оженят.

Не се виждахме често с нея през следващата година и половина. По-точно аз не се виждах с нея. Джорджет продължаваше да се среща с майка си. После един ден Тия ми се обади по телефона. Умоляваше ме да отида да я видя. — Уим сви рамене. Внезапно го налегна умора. — Останалото го знаеш. Всичко е описано в книгата. Ти беше последствието от тази среща.

— Съжалявам. — Франки видя безкрайната болка в очите му, дотегна се да улови ръката му и напрегнато му се усмихна. — Не за

това, че съм се родила. Съжалявам, че толкова много си страдал като дете, а след това и като зрял мъж. Съжалявам, че всичко това излезе наяве. Не биваше отново да преживяваш целия този ужас.

— Все пак се случи и едно хубаво нещо — рече той. — Ти и аз. Винаги съм те обичал, Франки. Просто никога не съм смятал, че съм достоен, за да ти го кажа. — Засмя се тихо. — Ето защо бях толкова суеверен.

Франки също се усмихна.

— Има още нещо, което не мога да разбера — рече тя, почесвайки се по слепоочието. — След като те е било страх да кажеш на Катлин Делонжи, че си влюбен в нея, тогава как вие двамата... нали разбираш?

— Как станахме двойка? Отначало бяхме приятели. Едно нещо води до друго и макар да смятам, че тя винаги е подозирала за моите чувства, едва преди няколко месеца ѝ казах, че я обичам. Трябваше да чака доста дълго време, за да чуе тези думи... както и ти.

— Сигурно е било трудно да поддържате връзка от разстояние.

— Понякога — да, но вече всичко е към края си. На Коледа я помолих да се омъжи за мен. Това смятах да ти кажа при завръщането си от Швейцария.

— Радвам се за теб.

— Вече не ме ли мразиш? — попита Уим, а гласът му прозвуча много младежки и изпълнен с надежда.

— Никога не съм те мразила... е, може би за ден или два, но сега вече разбирам, че ти си бил жертва.

— Благодаря ти, скъпа.

Франки бутна стола си назад и стана.

— Има още нещо, което трябва да знаеш, Уим. — Заобиколи масата и обви ръце около врата му. — Напускам. Ще се оттегля от работата.

— Това трябваше да бъде моята следваща реплика — рече той и обхвана китките ѝ. — Реших го веднага след пресконференцията. Време е да напусна. Чувствам се прекалено уморен.

— Но ти живееш за работата си.

— Бих могъл да кажа същото и за теб — възрази той.

Двамата дълго останаха смълчани, после Уим погледна часовника си.

— Има доста път до къщата на Тия в провинцията. Искаш ли да тръгваме?

— Можеш да се обзаложиш за това. Имам да кажа едно-две неща на въпросната дама.

— Струва ми се, че Тия Барлоу ще срещне достойна съперница!
— засмя се Уим.

Франки не получи възможността да каже какво мисли. Когато пристигнаха на адреса, който икономката им бе продиктувала по телефона, завариха леглото на Тия опасно с медицинско оборудване, а край него дежуриха две сестри и един лекар.

— Госпожата настоя да ви заведем при нея веднага щом пристигнете, но не съм сигурна дали ще ви познае — каза икономката, докато ги съпровождаше до спалнята на актрисата.

За Франки беше трудно да свърже крехката старица в леглото с онзи дявол в човешки образ, опитвал се дори в последните месеци от живота си да унищожи мъжа, когото твърдеше, че обича от повече от четиридесет години.

Очите ѝ бяха затворени, на устата и носа ѝ бе поставена кислородна маска, ала тя внезапно отвори очи, сякаш усетила присъствието им в стаята. Една костелива ръка с извити пръсти се подаде под одеялото, което покриваше приличащото ѝ на скелет тяло, и дръпна маската от лицето ѝ.

— Оставете ни — прошепна тя на сестрите и лекаря.

Лекарят се канеше да възрази, но се отказа, когато видя, че спорът само допълнително ще измъчи пациентката му.

— Само няколко минути — каза той на Уим на излизане.

Тия се усмихна и макар че това беше усмивката на една стара и отдавна повехнала жена, в очите ѝ блесна младежка радост.

— Ти дойде! Знаех, че ще дойдеш.

— Доведох със себе си и дъщеря си — моята и на Джорджет — каза Уим.

Тия се намръщи. Неудоволствие засенчи щастието в очите, ала внезапно изчезна и тя се засмя.

— Истина е — промълви, насочила поглед към Франки. — Ти си тяхна дъщеря. Аз никога не съм те искала. Ти беше само последен опит да предотвратя края.

— Какъв край? — попита Франки, макар че изпитваше някакво садистично удоволствие да накара тази жена да признае поражението си.

— Знаех, че си дръзко момиче. Но си права, нищо не се получи. Накрая го изгубих, и то заради теб. Но все пак последната победа е моя. Днес той отново е тук, нали?

— Но каква полза имаш от това? Ти умираш — изрече Франки, мразейки се за жестоките думи, ала в същото време неспособна да ги възпре.

— Виждала съм твои снимки — рече Тия със сух хриплив шепот, без да обръща внимание на въпроса ѝ. — А и Паджи ми каза, че приличаш на мен, но сега виждам, че не си толкова хубава, колкото бях аз. — Протегна се към ръката на Уим, сграбчи я и впи поглед в него. — Тя не толкова хубава, нали, Уим? Не е толкова хубава, колкото бях аз?

Франки проследи погледа ѝ. Видя, че у баща ѝ бе настъпила странна промяна — възрастният уверен мъж бе изчезнал и на негово място отново се бе появило малкото момче.

— Не, Тия, никоя не е толкова красива като теб.

Стържещият ѝ смях премина в мъчителна кашлица. Уим взе една марля и я притисна към устата ѝ.

Когато пристъпът отмина, Тия погледна победоносно Франки.

— Виждаш ли, това е отговорът на твоя въпрос. Аз му върнах живота, а сега ще отнеса любовта му в смъртта. Държах се, докато пристигна. — Затвори очи и Франки се изплаши, че е издъхнала, ала на монитора се виждаше неравният ритъм на сърцето ѝ. Когато Тия отново отвори очи, Франки беше напълно забравена. Погледна към Уим и на устните ѝ затрептя почти кокетна усмивка. — Ах, скъпи мой, каква красива двойка бяхме. Спомняш ли си понякога за онова, което преживяхме заедно? Аз постоянно мисля за него.

— Да — рече Уим и погледна към дъщеря си. — Спомням си, Тия.

— Ти винаги си бил толкова красиво момче. Целуни ме, Уим.

Уим докосна с устни челото ѝ, а Франки се извърна настрана, когато сбръчканите ръце се обвиха около раменете му. Гледката я отврати, но тя разбираше. Без значение колко извратена бе любовта на Тия, тя все пак беше единствената майка, която Уим някога бе имал. Беше ѝ го казал, но сега вече можеше да го приеме.

— Ще почакам отвън — прошепна Франки.

— Всичко е наред — отвърна баща ѝ. — Тя си отиде.

Два часа по-късно се върнаха в хотела. Когато излязоха от таксито, Уим докосна ръката на дъщеря си.

— Ти върви. Аз ще се поразходя.

— Мога ли да дойда с теб? — попита тя.

— Разбира се.

Двамата вървяха бавно, без да разговарят. Стигнаха до моста и Уим се загледа във водата.

— Аз я мразех. Не съжалявам, че си отиде, но се радвам, че дойдох. Толкова много години оставих омразата да ме разяжда. Днес си спомних как едно малко момче беше приютено от една красива актриса, която му отдаде любовта си.

— Заради собствените си егоистични нужди — рече Франки.

— Да, но дори и да е така, има много неща, за които съм ѝ благодарен.

Франки застана пред него и обви ръце около кръста му.

— Обичам те, татко.

Уим хвана раменете ѝ и я отдалечи от себе си.

— Тогава ми направи една услуга и оправи нещата с онзи млад мъж. Знам, че застанах помежду ви, но знам също, че той те обича, Франки. Не позволявай аз да ти причиня това, което ми стори Тия. Върви и открий щастието си с Джони.

— Точно това и смятам да направя. Той ми каза, че ще ме чака, когато се върна.

Уим я притегли към себе си и този път ръцете му здраво я обгърнаха.

— Благодаря ти, че дойде с мен, Франки. Най-последно съм свободен, но не благодарение на Тия, а на теб.

— Хей, за какво са децата, ако не да помагат на старите си родители.

Той отметна глава и гръмко се засмя.

— Добре, че Тия умря, преди да разбере колко много си американка. — Завъртя я и без да отдръпва ръката си от кръста ѝ, двамата се запътиха към хотела. — По това време на годината Лондон не е много привлекателно място, но трябва да го видиш през пролетта.

— Може би някой път ще дойдем отново и тогава ще ми покажеш всички онези места, за които пазиш щастливи спомени.

— Би ми харесало.

— И на мен.

Пред вратата Уим я целуна по челото.

— Благодаря ти отново, скъпа моя. Боях се, че никога няма да ми простиш.

— Престани. Вече говорихме за това. Ти не си виновен за нищо.

— Е, ще те оставя малко да си починеш. В стаята си ли ще вечеряш, или ще ми правиш компания?

— Бих искала да вечеряме заедно. — Франки прехапа устни, за да прикрие усмивката си. — Любопитна съм за онова пътуване до Юкон, за което ми подметна на Коледа.

— Но, Франки, ти каза, че напускаш.

— Просто съм любопитна.

— Тогава какво ще кажеш да дойда при теб и да ти разкажа за проекта си? Още в съвсем начален етап? — попита Уим, отвори вратата на апартамента ѝ и се отдръпна, за да ѝ даде път. — Смятам, че Джони ще бъде много подходящ за главната мъжка роля.

— Но не каза ли, че и ти ще напускаш работа? — подразни го Франки.

— Е, да, един ден и това ще стане. Но нека ти разкажа за сценария, който получих. Наистина е нещо забележително. Сигурен съм, че ще те заинтригува. Работното му заглавие е „Любовници“.

— Мисля, че вече ми хареса.

Франсин не помнеше някога да се е чувствала толкова уморена. Пусна куфара и чантата си на пода във фойето, отиде право в кухнята и си наля чаша студена вода. После, без да си даде труд да проверява телефонния секретар, се стовари на леглото си.

Спа непробудно почти шестнадесет часа.

Когато се събуди, главата ѝ бе замаяна. Кое време беше? Седем и половина. Но през деня или вечерта?

Един поглед през прозореца към притъмнялото небе отговори на въпроса ѝ. Скочи от леглото и се запъти към банята, събличайки се по пътя. На прага се протегна и свали и последната от измачканите си

дрехи. Без да се замисля, се наведе и започна да събира и сгъва разпилените дрехи. После се сети какво би казал Джони, ако я види, и се засмя. Джони!

Втурна се обратно в спалнята и се обади в къщата му. Когато се включи телефонният секретар, Франки затвори, без да остави съобщение.

Двадесет минути по-късно, с измита и вчесана коса, Франки измъкна чиста тениска от чекмеджето, облече се и слезе в дневната.

Имаше две съобщения от Румър, едно от мъжа, с когото беше излизала един или два пъти през изминалата година, а последното беше от баща ѝ, за да се увери, че се е прибрала благополучно. Нито едно от Джони.

Отново позвъни в къщата му и този път остави съобщение на секретаря.

Стомахът ѝ се обади, за да протестира за дългите часове на пренебрежение, и Франки се запъти към кухнята, за да си направи сандвич. Искаше ѝ се да хапне сандвич със сирене и домати, но доматиите в хладилника бяха омекнали. Реши да се задоволи с пушена наденичка. Грабна бутилка минерална вода от хладилника и едно пакетче чипс и се върна в дневната. Подреди вечерята си на масичката за кафе и отиде да се обади на Уим.

— Здравей — рече тя, когато той отговори.

— Значи си се прибрала благополучно. Почина ли си?

— Спах допреди малко. А ти как си?

— Подремнах няколко часа, но тази сутрин трябваше да отида до студиото. Върнах се преди половин час.

— Сигурно си съсипан от умора.

— Всъщност не. Случайно да си погледнала днешния „Таймс“?

— Не, защо? — предпазливо попита Франки. — Все още ли бият барабани за връзката ти с Тия?

— Тъкмо обратното. Паджи е дала интервю, в което заявява, че е излъгала. Признава, че сестра ѝ я е подкупила да напише книгата. Сега се отрича от всичко и дори е съгласна да върне на издателя изплатения хонорар.

— Шегуваш се! Но, Уим, това е чудесно! — Последва кратка пауза. — Почакай малко. Мислех, че тя се е съгласила да напише тази

книга, защото е имала големи финансови затруднения. При това положение, как ще може да върне получения аванс?

— Предполагам, че като единствена жива роднина на Тия, тя ще наследи голяма част от богатството ѝ. Навярно сега вече може да си позволи да бъде великодушна.

— Е, значи всичко най-после приключи.

От другата страна на линията Уим въздъхна.

— За щастие, да. Особено за теб. Благодаря ти, че дойде с мен в Лондон, мое скъпо момиче. Чувствам се така, сякаш са ми дали втори шанс. Но достатъчно сме говорили за това. Какво става с твоя млад мъж? Обади ли му се?

— Звъннах му, но още не съм успяла да се свържа с него. Ще му се обадя след малко. Ако пак не го намеря, ще отида до тях.

— Добре, няма да те задържам повече. Ще хапна нещо и ще си легна.

На път към масичката, където я очакваше леката и вечеря, Франки взе пощата си. Седна на пода, кръстоса крака и със сандвича в ръка започна да преглежда писмата — сметки, рекламни каталози... писмо от Джони!

Остави недокоснатия сандвич на масата и отвори плика.

„Здравей, бебче,

Не знам колко време ще ти бъде необходимо, за да оправиш нещата с твоя старец, затова реших и аз да сложа малко ред в живота си. Отивам в Паристън. А и къде другаде бих могъл да отида? Както и да е, вече работя върху прототипа и имам две поръчки — можеш ли да повярваш? Вероятно не, но е факт. Едната е от Уим, а другата от Майкъл Джексън. Не е ли страхотно?

Но на въпроса. Реших да изясня някои неща с бабата и дядото на Бетани. Тези «Да, можеш да я видиш» или «Сега не е удобно» започнаха да ми писват. Дядо предложи да се срещна с адвокат за попечителството.

Затова искам да ти кажа, че и ти имаш време да сложиш в ред живота си. Знам, че никак няма да ти е лесно, но не познавам друг човек, толкова издръжлив и

упорит като теб. Ще се справиш и когато си готова — независимо колко време ще ти е нужно, — аз ще те чакам.
Обичам те, бебче!

Джони“

Франки не осъзнаваше, че плаче, докато първата сълза не капна върху листа. Бяха изминали осем дни откакто не го беше виждала и той много ѝ липсваше. Но може би беше по-добре, че е заминал за Паристън. Беше прав, че за всичко е нужно време. Двамата с Уим щяха да започнат отношенията си на чисто. На нова и честна основа, но в същото време и съвсем различна. Тя все още бе разтърсена от разкритията в книгата, от пътуването с Уим в миналото му, от срещата с Тия... смъртта ѝ. Може би още няколко дни ще ѝ дойдат добре.

Но няколкото дни се превърнаха в седмици. Два дни след като се прибра у дома, беше повалена от тежък грип. Франки можеше да преброи на пръстите на едната си ръка всички пъти, когато беше боледувала, и сегашното неразположение ѝ дойде като гръм от ясно небе и много я разстрои. Защо трябваше да се случи точно сега, когато най-после бе успяла да въведе ред в живота си?

Беше прекарала в леглото вече осем дни, когато Румър, която дойде да я види, я убеди да отиде на лекар.

— Имаш вид сякаш си умряла и отново си възкръснала, само че не съвсем. Господи, Франси, наистина изглеждаш болна.

— Е, това вече е напредък — отвърна Франки. Беше ѝ нужна цялата ѝ сила, за да се пошегува. — Бях започнала да си мисля, че е само плод на въображението ми. Радвам се, че изглеждам болна.

— Не бъди гадна. Не обичам болните хора, а грозните болни хора изобщо не мога да понасям.

— Върви си — простена Франки и придърпа завивките над главата си.

— Ще си отида, но не и преди да ми кажеш дали е истина това, което ми прошепна едно малко птиченце.

— Мам... за какво, по дяволите, говориш?

— Че ти и нашият общ познат Джей Пи отново сте заедно. Вярно ли е?

— Да го виждаш някъде наоколо?

Румър удари ръката на приятелката си — или поне тази част, която се подаваше изпод одеялото.

— Не се прави на много умна. Няма да си тръгна, докато не ми кажеш истината. Ясно ли ти е, Франси?

— Да.

— Ура! — извика Румър, но Франки подаде едното си око и я изгледа кръвнишки, така че актрисата побърза да си вземе чантата. — Тръгвам си! И да се справиш по-скоро!

Три дни след посещението си при лекаря Франки се чувстваше като нов човек, но когато се събуди на следващата сутрин, отново ѝ се гадеше.

— Мамка му — промърмори тя и отново изпъшка, но този път от яд към себе си. Беше се зарекла да изхвърли тази дума от речника си, но старите навици умират най-трудно.

След като гризна парченце изсъхнала препечена филийка, тя отново се обади в кабинета на лекаря и със съжаление съобщи на сестрата, че симптомите на грипа отново се повтарят. Изчака, за да му предадат съобщението. След няколко минути в слушалката прозвуча бодрият глас на сестрата:

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, госпожице Монтклеър, но докторът беше зает с пациент. Той би искал да ви види. Ще можете ли да дойдете в кабинета в единадесет и половина?

Франки погледна часовника. Беше още девет и десет. Можеше да отиде в кабинета на лекаря, но не ѝ се искаше — имаше среща с Уим за обяд. Въздъхна и реши да се обади на баща си, за да промени часа на срещата.

Часовникът показваше един без петнадесет, когато Франки влезе в ресторанта на клуба по поло.

— Съжалявам, че закъснях. Макар че можех да дойда още в дванадесет и половина — каза тя на баща си.

— Какво каза лекарят?

— Каза, че напълно съм се преборила с грипа. Здрава съм като камък. — Пресегна се и го потупа по ръката. — Престани да се мръщиш. Умирам от глад и се надявам, че хубаво ще ме нагостиш.

— Все още не изглеждаш много добре — рече Уим, пренебрегвайки опитай да се държи закачливо и нехайно.

— Нищо чудно. Осъзнаваш ли, че вирусът е бил в мен почти цели две седмици? Вече започнах да си мисля, че никога няма да оздравея.

— Но какво каза докторът за тазсутрешното ти разположение?
Франки сви рамене.

— Нищо особено. Предполагам, че понякога се случват подобни неща. Направи ми някакви изследвания на кръвта. Затова закъснях. Трябваше да изчакам резултатите. А сега, можем ли да поръчваме? Аз наистина умирам от глад, а разполагам само с час.

— Закъде бързаш толкова? — разочаровано попита Уим.

— Трябва да напазарувам, а след това да опаковам багажа си. Вдругиден заминавам извън града.

Уим се облегна назад и широко се усмихна.

— Нека да позная. Заминаваш за Паристън?

— Да, не мога да чакам. Снощи се обадох на Джони, но го нямаше. Хенри ми каза, че двамата с дядо му били във Финикс; щели да се върнат късно през нощта. Всъщност така е по-добре — ще го изненадам.

— Надявам се, че няма да останеш там завинаги.

— Не знам, Уим. Засега нямам дългосрочни планове. — Пресегна се през масата и взе ръката му в своята. — Не се тревожи. Каквото и да се случи отгук нататък, между мен и теб нищо няма да се промени. — Засмя се. — За пръв път в живота си имам чувството, че наистина сме баща и дъщеря. Няма да рискувам всичко да отиде по дяволите.

— Да отиде по дяволите? — изгледа я с престорено отчаяние баща ѝ.

— Обичам те, татко — промълви Франки.

— Знам и съм много благодарен, че все още го казваш. Аз също те обичам.

Уим видя сълзите в очите ѝ и отново се усмихна.

— По-добре да свикваш да го чуваш, защото отсега нататък смятам да ти го казвам много често.

Франки свърши с опаковането на багажа в девет и половина следващата вечер и го натовари в колата. Когато свърши, отиде в кухнята, за да провери за последен път списъка си със задачите. Не, нищо не беше пропуснала.

Грабна една ябълка от купата на масата, отвори задната врата и излезе на дългата веранда. Океанът щеше да ѝ липсва. Усмихна се. Би се преместила дори на луната, за да бъде с Джони. И тогава внезапно я осени една мисъл. Защо да чака? Защо да не тръгне още тази вечер? Ако побърза, ще пристигне в Паристън малко след полунощ.

Къщата бе тъмна, когато в един часа и десет минути след полунощ Франки навлезе в алеята за коли. Реши, вместо да събужда, когото и да било, да провери дали някоя врата не е отключена. Взе ключовете и чантата си от колата.

Но всички врати бяха заключени. Явно нямаше нищо вярно в приказките, че в провинцията хората не си заключвали вратите. Отпусна се в шезлонга във вътрешния двор. Спомни си, че пустинята е съвсем наблизо и че наоколо сигурно е пълно с гадни малки буболечки. Подви крака под себе си и широко се прозина. След секунди вече спеше.

Джони се дръпна, опитвайки се да избяга от досадната ръка, която го разтърсваше, опитвайки се да го събуди. След миг се претърколи и отвори едното си око.

— Бетани?

Дядо му поклати глава.

— Не, тя още спи.

— Тогава какво не е наред? Между другото, колко е часът?

— Почти шест.

— По дяволите... съжалявам, дядо. Нямах намерение да богохулствам. Но защо ме събуди? Още дори не се е съмнало, нали?

— Имаме си компания — рече дядо му и излезе от стаята, сигурен, че внукът му ще го последва.

Джони наистина тръгна след дядо си — спусна се надолу по стълбите, мина през кухнята и мокрото помещение и излезе през задната врата. Проследи с поглед ръката на дядо си, която сочеше към шезлонга.

— Франки!

— Шт! Не я буди още. Преди час я завих с едно одеяло, но не знам кога е дошла и ме е страх да не изстине. Беше дяволски студено, когато изведох кучето навън.

— Мисля просто да я занеса на горния етаж. Този стар шезлонг едва ли е много удобно място за спане.

— Не, остави я. Сигурно е уморена до смърт, за да заспи така; Изчакай още един час, а после ще я събудим.

Еди влезе в къщата, а Джони остана на прага и дълго се взира в нея. По дяволите, толкова беше красива! Каква невероятна жена беше тя. Въпреки че през последните седмици няколко пъти беше вдигал телефона, за да ѝ се обади, и се бе спирал в последния момент, припомняйки си обещанието, че ще ѝ даде време и ще я чака, когато бъде готова да дойде при него, Джони чак сега осъзна колко много му беше липсвала.

Остана така на прага — бос, по тениска и долни гащи, докато не усети нечия ръка да го дърпа за крака.

— Кой е това, татко?

Джони се наведе и обвини ръце около кръста на дъщеря си.

— Това е онази хубава госпожица, за която ти разказвах, спомняш ли си?

— Франки?

— Същата.

— Ами, ако ще живее с нас, защо спи отвън?

Джони тихо се засмя, разроши косата ѝ и затвори вратата.

— Тя няма да спи отвън. Само малко си подремва. Защо не отидеш да се облечеш, а през това време аз набързо ще си взема един душ. После може би ще я събудим, за да закуси с нас.

— Хайде, настигни ме! — извика Бетани и хукна нагоре по стълбите, както правеше всеки път, откакто преди десет дни беше дошла да живее с него. Джони се засмя и се престори, че се опитва да я хване.

Още се смееше, когато тя затвори вратата на стаята си под носа му.

Докато си взимаше душ и се обличаше, младият мъж си мислеше за двете млади дами в живота му. Доскоро не беше сигурен, че някоя от тях ще присъства постоянно в живота му, а ето че сега и двете бяха с него.

Беше се подготвил да се бори за Бетани, ала не се наложи. Баба ѝ и дядо ѝ му я дадоха, след като му отпратиха една-две заплахи и изтръгнаха обещанието, че внучката им ще прекарва с тях две седмици през лятото и няколко дни по празниците.

Беше се подготвил да чака Франки завинаги. Четири седмици му се сториха цяла вечност.

Бетани нахлу в спалнята и прекъсна мислите му.

— Тя се събуди! Франки се събуди!

Джони вдигна дъщеря си на ръце и изпъшка престорено, за да подчертае колко тежка е станала.

— Май в скоро време ти ще ме носиш на ръце. Сигурна ли си, че си само на седем години?

— О, татко, ама че си глупав!

Джони я пусна на пода и двамата влязоха в кухнята. Завариха Франки, облегната на плота да благодари на Еди за одеялото, с което я бе завил. Джони се втурна и я сграбчи в прегръдките си.

На свой ред тя го прегърна здраво и се засмя, когато той я завъртя във въздуха.

— Доста дълго време ти трябваше — оплака се той.

— Хенри не ти ли предаде, че съм се обаждала? — попита тя и стрелна с укорителен поглед младия мъж, докато Джони я пускаше на пода.

— Разбира се, че му предадох — измърмори Хенри откъм печката, където обръщаше палачинките като истински професионалист. — Честна индианска.

— Ха, ха! — възмути се Джони. — Каза ми само веднъж и аз реших, че си размислила.

— Здравей, Бетани — обърна се Франки към малкото момиченце. — Помниш ли ме?

— Не — срамежливо отвърна детето, — но татко каза, че ще живееш с нас.

— Така ли? Е, прав е. Ти искаш ли?

Бетани кимна и неуверено се усмихна.

— Мога ли да ти викам мамо!

Дъхът на Франки секна от вълнение. Бутна Джони настрани и пристъпи напред, за да поздрави новата си дъщеря.

— Ако ме прегърнеш, можеш да ме наричаш както искаш.

— Някой гладен ли е? — прозвуча гласът на Еди, по-пресипнал от обикновено.

— Умирам от глад! — извикаха Франки и Джони в един глас.

След час Франки благодари на Хенри за вкусната закуска, а после попита Джони дали може да поговорят насаме.

— Звучи много сериозно, момче — отбеляза Еди.

— Аз може ли да дойда? — попита Бетани, готова да се плъзне от стола си.

— Не. Ти ще трябва да вземеш учебниците си и пакета с обяда. Училищният автобус ще дойде всеки момент.

Бетани въздъхна шумно, но не възрази.

— Ти ще бъдеш ли у дома, когато се върна? — обърна се тя към Франки.

— Разбира се. Вече никъде няма да ходя.

— Следващия месец ние ще трябва да отидем на едно ново място, когато новите хора се нанесат тук — поправи я Бетани. После се обърна към баща си: — А какво ще кажеш за океана, татко? Ти нали ми каза...

— Върви да си вземеш нещата за училище. Ще поговорим за всичко, когато се върнеш.

Щом момиченцето излезе от стаята, Франки погледна въпросително към тримата мъже, седнали край масата.

— За какво говори тя? Какви хора?

— Дядо продаде къщата. Сигурно не си видяла табелката в предния двор.

— Продал е къщата? Но защо? — изуми се младата жена.

— Защото отива да живее на Хаваите. Намерил си е в Мауи една сладка малка уаhini. Готви се да отглежда ананаси или нещо подобно. Хенри и младата му съпруга ще заминат с него.

— Сериозно ли говори той, Еди? — попита Франки. Не беше сигурна дали да се смее или не.

— Относно това, че ще живея на Хаваите — да. Но що се отнася до моята уаhini, той говори всъщност за една жена, която познавам от десет години. Допреди шест месеца живееше във Финикс, след това се премести на Хаваите. През ноември отидох да я видя и двамата решихме, че вече не искаме да живеем разделени. Много е просто. Хенри каза, че двамата с жена му ще дойдат с мен. Заминавам на първи март.

Франки скочи от стола си, изтича при него и го прегърна през врата.

— О, Еди, толкова се радвам за теб!

— Благодаря ти — смънка по-възрастният Парис със зачервено от смущение лице. — Не каза ли, че искаш да обсъдиш с внука ми нещо насаме?

— Да, но то може да почака, докато дойде автобусът. Освен това искам да попитам Хенри къде е неговата малка съпруга? Нямам търпение да се запозная с нея.

— Тя е в Меса при сестра си, която очаква бебе. Ще се върне следващата седмица.

— Ела — рече Джони и улови ръката ѝ. — Достатъчно те делих с останалите. Да отидем да ти покажа чертежите си. Завърших ги.

— На колата? О, Джони, направил си я?

— Ела да видиш.

Нейната изненада беше забравена, докато вървеше след него към една метална барака. Обвила ръка около кръста му, Франки го чакаше да сгъне шестте или седемте чертежа, които бяха най-отгоре върху масата.

— Тези са чертежите на двигателя, на корпуса — неща, които няма да разбереш — обясни той. — Но ето това. Какво ще кажеш? Красавица е, нали?

— О, Джони! — прошепна Франки, докато гледаше с възхищение мечтаната кола на Джони. — Тя е великолепна! Толкова е... различна.

— Би трябвало, като се имат предвид парите, които съм вложил в нея. Ще струва триста хиляди долара. Вече имам поръчки за шест.

— Наистина ли? О, Джони, ти наистина постигна мечтата си! — Облегна се на облегалката на стола, а лицето ѝ сияеше от гордост и щастие. — Разкажи ми по-подробно. Защо тук няма броня? Защо си проектирал вратите да се отварят по този начин? Кажи ми повече за двигателя.

— Ей, почакай малко! Първо искам да те погледам и да те подържа. — Едната му ръка се обви около кръста ѝ, а с другата отметна няколко кичура от лицето ѝ. — Господи, колко си красива! — Целуна усмихващите ѝ се устни, а после я притегли плътно към себе си. — О, скъпа, колко много ми липсваше!

Франки не отговори. Не можеше. Искаше единствено да го прегръща и да се наслаждава на усещането за топлина и любов, което

се излъчваше от него.

— А ти как се чувстваш? — попита той, когато най-после я пусна. Пръстите му погалиха леко лицето ѝ, докато чакаше отговора ѝ.

— Чувствам се прекрасно! Нима не изглеждам прекрасно?

— О, да, бебче, изглеждаш повече от прекрасно. Изглеждаш така, че ми се иска да те изям цялата!

Тя се изкиска и постави пръст върху устните му.

— Хей, спомняш ли си, че последния път, като се видяхме, ти каза нещо за смяна на името ми?

Той затвори очи и се ухили дяволито, докато се правеше, че не може да си спомни.

— Така ли?

— Да, така, и по-добре да си го спомниш, защото няма да ти позволя да се отметнеш.

— Опитваш се да ме накараш да ти предложи брак, така ли?

— Е, не би било зле.

— Стой и не мърдай — рече младият мъж.

— Къде отиваш?

— Ей сега ще се върна. Не мърдай.

Франки не отиде надалеч — само разгледа скиците и диаграмите. Любимият ѝ беше прав. Повечето неща ней говореха нищо, но беше сигурна, че той разбира от работата си. После се засмя на себе си. Безспорно разбираше от работата си. В противен случай Уим не би му...

— Обърни се! — извика той и я стресна.

— Изплаши ме — упрекна го тя, ала оплакването ѝ мигом бе забравено, когато забеляза, че държи нещо в ръката зад гърба си. — Какво криеш?

Джони не отговори на въпроса ѝ.

— Обичам те, Франки. Ще се омъжиш ли за мен?

Тя се засмя, после закри устата си с длан.

— Съжалявам, но просто го каза толкова... толкова напрегнато. Разбира се, че ще се омъжа за теб. Какво си мислеше? Че ще затворя къщата си и ще измина целия този път до Аризона само за да ти дойда на гости?

Не видя кога измъкна ръката иззад гърба си, но ахна, когато той плъзна пръстена на пръста ѝ.

— О, Джони, колко е красив! Това е най-скъпият пръстен, който някога съм виждала! Откъде го взе? Кога го купи?

— В Лос Анжелис, преди да замина за Паристън, разбира се. Нали не мислиш, че тук продават пръстени с толкова големи камъни?

Франки обви ръце около врата му, но после зарови лице на гърдите му и тихичко се закиска.

— И какво е толкова дяволски смешно?

— Нищо. Просто... просто си спомних, че веднъж ти казах, че си стиснат, а ето че сега ми подаряваш толкова голям пръстен, че едва ще мога да вдигна ръката си.

— Да, предполагам, че ми държиш извинение.

— Съжалявам — кокетно промълви тя, демонстрирайки собствените си способности на актриса. — Хайде да се целунем и да забравим обидите.

— Не искаше ли да поговорим за нещо? — попита Джони, след като изпълни молбата ѝ.

Франки погледна към вратата.

— Това не беше ли училищният автобус? По дяволите, исках да целуна Бетани за довиждане.

— Тя ще си дойде в три. Тогава можеш да я целунеш вместо поздрав. А сега ще ми кажеш ли за какво става дума? Да не би да си започнала нов филм?

— Е, не. Искам да кажа, че не за това исках да говоря с теб. Но аз наистина исках да ти разкажа за филма, който мисля да направя.

Джони се усмихна и се облегна на чертожната маса.

— Знаех си, че няма да можеш да напуснеш работата си.

— Ще го направя, ако ти наистина го искаш, но преди това ми се ще да заснема този филм.

— Ами нашата сватба?

— О, но ние няма да започнем работа по този филм преди следващата година.

— Ние ли?

— Е, аз се надявах, че ще прочетеш сценария и може би ще ти се стори интересен.

Той посегна към ръката ѝ, улови я и я притегли между краката си.

— Ти ли ще си режисьор?

— Да — отвърна тя, макар и малко несигурно.

— Но?

— Няма „но“. Просто си мислех, че този път може да свърша и още малко работа, освен като режисьор.

Джони се намръщи и се вгледа изпитателно в лицето ѝ. После изведнъж го осени.

— Ти искаш да бъдеш и продуцент?

— Не, Уим ще бъде продуцент. Всъщност си мислех този път да застана малко и от другата страна на камерата.

— Искаш отново да играеш? Мислех, че мразиш актьорската професия.

— Не я мразя. Просто никога не съм я обичала така, както сега, когато се надявам, че ти ще ми партнираш.

— Звучи ми добре — кимна младият мъж.

— Ами колата ти?

— Искаш да кажеш моделът „Парис-Монтклеър“? Мисля, че ще мога да съчетая и двете. — Лицето му бавно се озари от усмивка. — Аз съм всестранно развит и ще се справя с всичко.

Значи той беше нарекъл колата си на нея? Това я развълнува и Франки се канеше да го попита, но не можеше да мисли за нищо, когато той я гледаше по този начин.

— Мразя като ме гледаш така — изтърси изведнъж младата жена.

— Как? — учуди се той.

— С тази сексапилна усмивка. Главата ми се замайва и изобщо не мога да мисля разумно.

— А защо трябва да мислиш? Защо просто не се качим горе и...

— Джони! Дядо ти си е вкъщи!

Той обхвана гърдите ѝ през пуловера.

— Добре, тогава ще го направим тук.

Тя го плесна през ръцете.

— Трябва да ти кажа нещо много важно.

— Аз пък останах с впечатлението, че не можеш да мислиш разумно, когато те гледам по този начин. — Джони пхна ръка под пуловера ѝ и я плъзна по корема ѝ.

— Джони, моля те!

— Добре — предаде се той и скръсти ръце зад гърба — знак, че ще се държи прилично. — Казвай...

— Спомняш ли си, когато... когато се любихме за последен път?

— Как бих могъл да забравя? Тъкмо това се опитвах да ти припомня преди малко.

— Само слушай — става ли? Много е важно.

— Извини ме.

— Спомняш ли си какво ти казах онази сутрин?

Той поклати озадачено глава.

— Казах ти колко си добър. — Франки забрави за решението си да не му позволява да я докосва, докато му съобщава изненадата, пристъпи по-близо и плъзна пръсти по лицето и врата му. — После те помолих да ме изпълниш със своята доброта.

— Спомням си — промълви младият мъж, забравил за всякаква игривост при спомена за онзи специален миг.

— Е, ти си ме изпълнил с нещо повече, не само с добротата си.

— Добре, предавам се. Какво съм... О, Господи, Франки. Да не би... да не се опитваш да ми кажеш...

— Да! — извика тя. — Бременна съм!

— О, Господи! О, Господи! — избъбри той, вдигна я на ръце и я завъртя във въздуха. — О, Господи, обичам те, Франсин Монтклеър!

Както внезапно я вдигна, така и я пусна на пода — този път нежно — и внимателно я настани на стола.

— Как си? Добре ли се чувстваш?

— Добре съм, Джони, чувствам се отлично — отвърна Франки през сълзи, но с усмивка.

Джони взе ръцете ѝ в своите и потърси очите ѝ.

— А емоционално как се чувстваш? Всичко между теб и Уим наред ли е? Забрави. Глупав въпрос. Ти ми каза, че искаш да правиш филм с него, значи всичко е наред. Но останалото? Успя ли да приемеш истината?

— Наистина се чувствам чудесно. Докато си с мен, всичко ще бъде наред. — Усмихна му се, питайки се дали той не вижда щастието и любовта в очите ѝ. После си спомни, че беше забравила да му каже нещо. — А, Джони, вече няма да казвам „мамка му“.

ЕПИЛОГ

Меден месец — някъде на Бахамите

Франки скочи върху леглото на хотелския им апартамент. Сгуши се до него, отпускна глава на гърдите му и като погледна вестника, който той четеше, попита:

— Какво е толкова интересно?

— Ние. Какво друго? Тези хора нямат ли да пишат за нещо по-добро?

— Отколкото за нас? Шегуваш ли се? — Прелисти страниците, за да види къде е отразена сватбата им. — „Ю Ес Ей Тудей“. И какво пишат?

— Не знам. Тъкмо започвах да чета. Ако стоиш мирно, ще успея да прочета.

— Мръдни си ръката. Искам и аз да чета.

Джони преметна ръка през раменете ѝ, придърпа я към себе си и я целуна по върха на носа.

— Хмм, колко хубаво миришеш.

— Шт. Остави ме да чета.

ЗАЕДНО С АРИАНА

„Откакто Лиз и Лари се ожениха, папараците не са писали толкова много за брачни клетви, както за тези, които бяха разменени миналата неделя в Бевърли Хилс между носителката на «Оскар» за режисура Франсин Монтоклеър и новата холивудска звезда и бившето лошо момче Джони Парис. Бракът е първи и за двамата.

Бившият главен държавен адвокат на щата Аризона, Едуард Парис, кумуваше на красивия младоженец. Известната актриса Румър Дей беше великолепната помайчима. А ослепителният всемогъщ продуцент и баща

на булката — Уим Монтклеър (който през следващия месец ще се ожени за своята дългогодишна приятелка и известна издателка Катлин Делонжи) — сияеше от щастие, докато предаваше изчервената младоженка. Изчервена ли казах? Със сигурност го казах, а и зашеметяващата невеста има за какво да се изчервява, ако се доверим на последните слухове, които се носят из Холивуд. Докато изговаряше брачните клетви, госпожица Монтклеър бе облечена в бяла рокля. Може да ме наречете старомодна, но бялото винаги е било символ на невинност и непорочност. Не искам да бъда недискретна, но един щъркел ми прошепна на ухото, че скоро ще посети младоженците.

Е, не се наемам да го твърдя със сигурност, но прочетете колоната ми отново през октомври и тогава ще разберете дали моят доверен щъркел е доставил едно малко вързопче на радост в дома на Парис-Монтклеър. Може би дотогава вече ще знаем дали те двамата ще бъдат щастливи завинаги, за разлика от нещастните си съименници — прочутите Джони и Франки.“

— Изглежда това никога няма да свърши. — Джони захвърли вестника на пода и посегна да изгаси лампата.

— Майната им — отвърна Франки. — Ох! Съжалявам! Изплъзна ми се.

Разнесе се щастливо кискане.

— Джони, престани! Казах, че съжалявам!

Още смях.

— Джони, моля те, просто забравих!

— Спри! Моля те! Не мога да издържам да ме гъделичкат!

— Никога... вече... няма... да го кажа!

— Джони! Помисли... за... бебето!

— Чичо!

Издание:

Джалиън Грей. Дъщеря на греха

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2003

ISBN: 954-585-425-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.